NAOMI NOVIK

VICTORIA VULTURILOR

TEMERAIRE: CARTEA A V-A



NEMIRA

NAOMI NOVIK

Victoria Vulturilor

Traducere: Laura Bocanicios

Nemira, 2016

Din seria Temeraire au apărut:

Dragonul majestăţii sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeş
Victoria vulturilor

Naomi Novik s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranţi polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia şi a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestăţii Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) şi *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum şi premiile Compton Crook şi Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În acelaşi an, a fost nominalizată şi pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziţionat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*. Naomi Novik locuieşte în Manhattan, împreună cu soţul ei, scriitorul şi editorul Charles Ardai, cu care deţine un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

Pentru Dr. Sonia Novik,
care i-a oferit un cămin acestei cărţi

I



1

Rezervaţiile de înmulţire purtau numele de Pen Y Fan, după felia aspră şi zdrenţuită a muntelui din inima lor, ca o lamă de secure, cu creasta mărginită de gheaţă şi înălţându-se pustie deasupra ţinutului arid. Toamna galeză, rece şi umedă, înainta deja spre iarnă, iar ceilalţi dragoni, dormitând în depărtare, nu erau interesaţi de nimic altceva decât de mâncarea lor. Erau câteva sute, risipiţi pe tot cuprinsul rezervaţiei, majoritatea instalaţi în peşteri ori pe pervaze de stâncă, oriunde găseau un loc să se aşeze. Nu li se oferea pic de confort ori măcar rânduială, cu excepţia meselor şi a fâşiei de teren cosit ce împrejmuia zona, unde noaptea se aprindeau torţe, ca să marcheze hotarele dincolo de care nu le era îngăduit să se aventureze, cu luminile oraşului pâlpâind în zare, vesele şi interzise.

Temeraire făcuse un tur de recunoaştere la sosire şi curăţase o peşteră uriaşă, în care să doarmă, dar tot umedă rămânea, oricât se străduia el s-o aştearnă cu iarbă sau să mişte aerul bătând din aripi, ceea ce, în orice caz, venea în contradicţie cu concepţiile lui instinctive despre demnitate: era de preferat să înduri orice privaţiuni cu o răbdare stoică, deşi asta nu-ţi prea oferea satisfacţii atunci când nimeni nu-ţi aprecia efortul. Cu siguranţă, ceilalţi dragoni nu-l apreciau.

Era convins că el şi Laurence procedaseră corect ducând leacul în Franţa şi niciun om cu judecată nu putea fi de altă părere. Însă, pentru orice eventualitate, Temeraire se pregătise să înfrunte fie dezaprobarea, fie dispreţul şi pregătise numeroase argumente foarte bune în apărarea sa. Cel mai important argument, desigur, era laşitatea, perfidia unei astfel de lupte: dacă guvernul voia să-l înfrângă pe Napoleon, trebuia să-l înfrunte direct, nu să-i îmbolnăvească dragonii, ca victoria să fie mai uşoară. De parcă dragonii britanici n-ar fi fost în stare să-i învingă pe cei francezi fără asemenea vicleşuguri!

— Şi, mai mult decât atât, adăugă el, n-ar fi murit doar

dragonii francezi. S-ar fi îmbolnăvit şi prietenii noştri din Prusia, închişi în rezervaţiile de înmulţire. Molima s-ar fi răspândit, probabil, tocmai până în China şi asta e ca şi cum ai fura mâncarea cuiva chiar dacă nu ţi-e foame. Sau ca şi cum i-ai sparge ouăle.

Exersă acest discurs impresionant în faţa zidului peşterii sale: refuzaseră să-i dea tăbliţa de nisip şi nu avea pe nimeni din echipajul său, ca să-l noteze în locul lui. Nu-l avea alături nici pe Laurence, care l-ar fi ajutat să găsească vorbele potrivite. Aşa că îşi repeta argumentele în surdină, ca să nu le uite. Iar dacă nu erau suficient de convingătoare, gândi Temeraire, putea să sublinieze că, în definitiv, *el* adusese leacul, de la bun început. El şi Laurence, împreună cu Maximus şi Lily şi restul formaţiei lor. Şi dacă avea cineva dreptul să spună unde îl puteau distribui, ei erau aceia. Nimeni n-ar fi ştiut de el, dacă Temeraire nu s-ar fi îmbolnăvit în Africa, unde creşteau ciupercile vindecătoare.

Ar fi putut să nu se ostenească. Nimeni nu-l acuza de nimic, dar nici nu-l slăvea ca pe un erou – aşa cum sperase în taină că ar fi existat o vagă posibilitate. Pentru că nimănui nu-i păsa.

Dragonii mai vârstnici, nu sălbatici, dar trecuţi în rezervă, manifestau un oarecare interes faţă de ultimele evoluţii ale războiului, însă cu detaşare, fiind mai dornici să-şi povestească propriile bătălii, din războaiele precedente. Iar ceilalţi erau deosebit de indignaţi de recenta epidemie, dar într-un mod mărginit. Le păsa că tovarăşii lor se îmbolnăviseră şi muriseră. Le păsa că leacul ajunsese atât de târziu la aceştia. Dar pentru ei nu însemna nimic că se îmbolnăviseră şi dragonii din Franţa sau că molima s-ar fi răspândit şi prin alte părţi, ucigând cu miile, dacă Temeraire şi Laurence n-ar fi dus leacul. Şi nu le păsa nici că lorzii Amiralităţii numiseră asta trădare şi îl condamnaseră pe Laurence la moarte.

Nu avea ce să-i preocupe. Erau hrăniţi şi se găsea mâncare suficientă pentru toată lumea. Dacă adăpostul nu era plăcut, nu era mai prost decât cele cu care erau

obişnuiţi chiar şi dragonii rezervişti, din perioada serviciului lor activ. Niciunul nu auzise vreodată despre pavilioane şi nu-şi închipuia că ar putea avea mai mult confort decât aveau. Nimeni nu maltrata niciodată un ou: îngrijitorii le luau şi le duceau departe, însă cu grijă infinită, în căruţe aşternute cu fân, încălzite pe timpul iernii cu sticle de apă fierbinte şi pături. Şi aduceau înapoi informaţii până când ouăle eclozau şi soarta lor nu mai privea pe nimeni. Toată lumea ştia că ouăle sunt pe mâini bune, mai bune chiar decât dacă s-ar fi ocupat de ele personal, aşa că până şi dragonii care nu aleseseră să-şi ia un căpitan ei înşişi, când venea vorba de ouăle lor, preferau cel mai adesea să le predea.

De zburat nu puteau zbura foarte departe, fiindcă nu erau hrăniţi la ore fixe, ci aleatoriu, în alt moment de la o zi la alta. Dacă cineva se îndepărta prea mult şi nu auzea clopotele, risca să ajungă înapoi prea târziu şi să rămână flămând toată ziua. Trăiau, aşadar, izolaţi, fără să intre în contact cu celelalte rezervaţii ori adăposturi, cu excepţia momentelor când vreun alt dragon venea de departe, pentru împerechere. Până şi asta era aranjat de alţii pentru ei. Însă dragonii rămâneau acolo – prizonieri de bunăvoie în propriul lor teritoriu, gândi Temeraire cu amărăciune. El, unul, n-ar fi suportat asta niciodată, dacă n-ar fi făcut-o pentru Laurence, doar pentru Laurence, care ar fi executat pe loc, dacă dragonul lui s-ar răzvrăti.

La început se ţinu la distanţă de ceilalţi dragoni. Era ocupat cu amenajarea peşterii sale. În ciuda priveliştii sale frumoase, rămăsese neocupată pentru că era incomod de scundă. Temeraire abia încăpea în ea. Dar dincolo de prima încăpere se afla una mult mai largă, vizibilă prin câteva găuri în peretele din spate, pe care le lărgea treptat, folosindu-şi, domol şi prudent, răgetul. Chiar mai domol decât era, probabil, necesar: Temeraire dorea ca această activitate să-i umple cât mai multe zile. Trebui, apoi, să cureţe peştera de dărâmături, resturi de oase şi pietre supărătoare. Se chinuia să le scoată cu ghearele chiar şi din cotloanele unde oricum nu încăpea să se culce, doar de

dragul curăţeniei. Găsi în vale câţiva bolovani zgrunţuroşi, pe care îi folosi ca să şlefuiască niţel pereţii peşterii. Îi mişca dintr-o parte în alta, stârnind un nor imens de praf. Asta îl făcea să strănute, dar nu se dădea bătut. N-avea de gând să locuiască într-o văgăună aspră şi neîngrijită.

Doborî stalactitele din plafon şi netezi protuberanţele din podeaua peşterii, iar când se socoti satisfăcut, aranjă de-a lungul pereţilor sălii care-i slujea acum drept anticameră, împingându-i atent cu ghearele, câţiva bolovani îmbietori şi nişte crengi uscate, strâmbe şi albite, pe care le adunase din păduri şi viroage. I-ar fi plăcut un heleşteu şi o fântână, dar nu ştia cum să aducă apa sus ori s-o facă să curgă, odată ajunsă acolo, aşa că se mulţumi să aleagă un promontoriu care se proiecta deasupra lacului Llyn y Fan Fawr şi să-l considere tot proprietatea lui.

La final, ciopli literele numelui său la intrare, pe faţa muntelui. Îl scrise şi în engleză, deşi litera „r“ îi dădu niscaiva bătăi de cap şi sfârşi prin a arăta ca un fel de „4“ întors. Odată treaba isprăvită, rutina începu să-şi facă loc încetul cu încetul, devorându-i zilele. Se scula când soarele pătrundea prin gura peşterii, făcea puţină mişcare, trăgea un pui de somn, se scula iarăşi când auzea clopotul păstorilor, mânca, trăgea iar un pui de somn, apoi se scula şi făcea din nou puţină mişcare, după care se culca la loc. Şi cu asta se termina ziua, nu mai era nimic. O dată, vână şi nu se mai prezentă să-şi capete porţia de hrană. Mai târziu, în ziua aceea, comandantul rezervaţiei, dl Lloyd, veni sus împreună cu un medic, pe spinarea unuia dintre dragonii mici, ca să se asigure că Temeraire nu era bolnav. Îi ţinură o predică despre braconaj, suficient de aspră ca Temeraire să se simtă stânjenit, de dragul lui Laurence.

Cu toate acestea, nici Lloyd nu-l privea ca pe un trădător: nu-i acorda destulă importanţă ca să-l considere astfel. Singurul lucru care-l interesa pe comandant era ca dragonii să rămână între graniţele rezervaţiei, să mănânce şi să se împerecheze. Nu aprecia nici demnitatea, nici stoicismul, şi tot ce făcea Temeraire mai neobişnuit era pentru el doar o bătaie de cap în plus.

— Haide, acum, astăzi ne vizitează o tinerică Anglewing, spunea Lloyd, jovial. O bucăţică bună. Ne aşteaptă o seară plăcută, ce zici? Poate ne-ar plăcea un strop de viţel, mai întâi? Da, ne-ar plăcea, cum să nu!

Îşi însoţea mereu întrebările cu răspunsuri, astfel că Temeraire nu trebuia decât să stea şi să-l asculte. Şi, cum Lloyd era cam tare de urechi, îl ignora oricum, dacă încerca să spună, de exemplu, că ar prefera nişte vânat, fript, dacă era posibil.

Era suficient să-ţi taie cheful de făcut ouă şi, oricum, Temeraire se gândea jenat şi din ce în ce mai convins că mama lui n-ar fi fost nicidecum de acord că îl puneau să încerce atât de des şi la voia întâmplării. Lien ar fi pufnit, cu siguranţă, în cel mai jignitor mod. Femelele trimise să-l viziteze n-aveau nicio vină: erau toate foarte drăguţe, dar majoritatea nu reuşiseră niciodată să facă un ou, iar unele erau lipsite de experienţa unei bătălii adevărate şi nu făcuseră nimic interesant în viaţa lor. Aşadar, se simţeau stânjenite că nu-i puteau oferi măcar un dar care să compenseze aceste lipsuri, iar Temeraire nu se putea preface, chiar dacă ar fi vrut, că nu era un dragon remarcabil. Nici nu prea încerca, ce-i drept, deşi ar fi făcut-o pentru biata Bellusa, o tânără Malachite Reaper, trimisă de Amiralitate de la Edinburgh, care nu se putea mândri cu nicio realizare şi care îi oferi, nefericită, un pled împletit, singurul lucru pe care căpitanul ei şi-l permitea. Ar fi putut sluji drept pătură pentru cea mai mare gheară a lui Temeraire.

— E foarte frumos, spuse Temeraire cu stângăcie, şi e foarte iscusit lucrat. Îmi plac foarte mult culorile, adăugă el, încercând să-l aşeze cu grijă deasupra unei pietre mici de la intrare, însă gestul spori deprimarea femelei, care izbucni:

— O, iartă-mă, te rog! N-a vrut să priceapă nicicum, deşi i-am spus că *nu vreau*, şi pe urmă a zis…

Se opri brusc, şi mai încurcată, aşa că Temeraire era convins că vorbele căpitanului ei, oricare ar fi fost acestea, nu fuseseră deloc plăcute. Situaţia era cât se poate de chinuitoare şi Temeraire nu putea nici măcar să se

răcorească dând o replică pe măsură, pentru că biata femelă nu rostise ea însăşi nicio grosolănie. Aşadar, deşi nu prea avea chef, îşi făcu datoria. Era hotărât să fie răbdător şi potolit în toate. Nu voia să provoace necazuri. Avea să fie cât se poate de bun.

Temeraire evita să se gândească prea mult la Laurence. Se temea de propria-i reacţie. Suporta cu greu veşnica senzaţie de disconfort profund, aproape copleşitor, atunci când se gândea că nu ştia ce face, care ar putea fi starea lui. Temeraire ştia în orice clipă unde îi sunt platoşa şi micul colan de aur, singurele bunuri care-i rămăseseră. Tecile de gheare le lăsaseră în grija lui Emily şi era sigur că putea avea încredere în ea. În circumstanţe normale, ar fi avut încredere şi că Laurence se pricepea să-şi poarte de grijă – cel puţin atunci când nu-l apuca, fără niciun motiv foarte bun, să propună vreo acţiune periculoasă, cum, din păcate, avea tendinţa uneori. Dar circumstanţele nu erau cele fireşti şi trecuse *foarte* multă vreme. Amiralitatea promisese că Laurence nu va fi spânzurat atâta timp cât se va comporta aşa cum trebuie, însă nu te puteai bizui deloc pe asta. Temeraire ajungea de două ori pe săptămână la concluzia că trebuie să meargă numaidecât la Dover, la Londra – doar ca să se intereseze, să *vadă* că nu l-au spânzurat, doar să se *asigure,* dar mereu se ivea câte o situaţie neprevăzută înainte să-şi ia zborul măcar. Nu avea voie să facă nimic care să dovedească guvernului că era greu de stăpânit şi că, în concluzie, Laurence nu le era de niciun folos. Trebuia să fie cât putea de politicos şi îndatoritor. Era o decizie pusă deja la grea încercare la sfârşitul celei de-a treia săptămâni, când Lloyd îi aduse un musafir, un gentilom pe care îi admonestă în gura mare:

— Ține minte, să nu necăjeşti scumpul animal, ci să-i vorbeşti domol şi cu blândeţe, ca unui cal.

Ceea ce îi înfurie destul, înainte chiar ca gentilomul cu pricina să-i fie prezentat drept Reverendul Daniel Salcombe.

— O, *dumneata*! spuse Temeraire, făcându-l să-şi ferească privirea. Da, ştiu perfect cine eşti. Ți-am citit

extrem de stupida scrisoare către Societatea Regală şi presupun că ai venit să mă vezi comportându-mă ca un papagal sau ca un câine.

Salcombe bâigui nişte scuze, dar era evident că avea şi de ce. Începu conştiincios să-i citească lui Temeraire o listă de întrebări dinainte pregătite, ceva cu totul lipsit de noimă despre predestinare, dar Temeraire nici nu voia să asculte.

— Taci, te rog. Sfântul Augustin a explicat asta mult mai bine decât dumneata şi tot n-a avut logică. Oricum, n-am de gând să-ţi ofer un spectacol, ca un animal de la circ. Chiar nu mă pot osteni să vorbesc cu cineva atât de lipsit de educaţie, care n-a citit *Analectele*, adăugă el, făcând în mintea lui o excepţie vinovată pentru Laurence, dar, pe de altă parte, Laurence nu se proclama erudit şi nu scria scrisori jignitoare despre persoane pe care nu le cunoştea. Cât despre afirmaţia că dragonii nu înţeleg matematica, adăugă el, sunt sigur că ştiu mai multă decât dumneata.

Schiţă cu gheara pe pământ un triunghi şi notă dimensiunea celor două laturi mai scurte:

— Poftim, spune-mi care e lungimea celei de-a treia laturi şi apoi stăm de vorbă. Altminteri, pleacă şi nu mai susţine că ştii ceva despre dragoni.

Acea diagramă simplă pusese în încurcătură numeroşi gentilomi, când Temeraire le-o prezentase la o petrecere, în adăpostul de la Londra, decepţionându-l în privinţa capacităţii generale a oamenilor de a înţelege matematica. Se dovedi că nici Reverendul Salcombe nu acordase prea multă atenţie acestei laturi a educaţiei sale, căci se holbă şi se roşi până în vârful scăfârliei sale aproape pleşuve, şi se întoarse furios spre Lloyd, spunând:

— Presupun că dumneata ai dresat animalul să facă asta. I-ai pregătit replicile… Probabil îşi dădu seama că aceste acuzaţii erau neverosimile, de îndată ce le rosti, lăsându-l pe Lloyd cu gura căscată, aşa că se corectă imediat: Ţi le-a dat cineva şi dumneata ai pus dragonul să le repete, ca să mă stânjeneşti…

— Nici pomeneală, domnule, protestă Lloyd în zadar, ceea ce îl irită pe Temeraire atât de mult încât îşi îngădui

un mic, foarte mic, răget, pe care, în ultimul moment, stăpânindu-se cu mare efort, îl preschimbă într-un simplu mârâit.

Asta îl puse pe fugă pe Salcombe, urmat de Lloyd, cerându-şi neliniştit bacşişul. Fusese plătit să-l lase pe Salcombe să se holbeze la Temeraire ca şi cum ar fi fost într-adevăr un animal de la circ şi Temeraire regreta doar că *nu* răgise sau că nu-i aruncase mai bine pe amândoi în lac.

Apoi se potoli şi se pleoşti. Îi trecu prin minte, prea târziu, că poate ar fi trebuit să stea de vorbă cu Salcombe, până la urmă. Lloyd nu-i citea şi nu-i spunea nimic din ce se petrecea în lume, chiar dacă Temeraire formula întrebările destul de răspicat ca să fie înţeles. Dar Lloyd nu făcea decât să-i răspundă, înnebunindu-l:

— Hai să nu ne batem capul cu asemenea lucruri, n-are rost să ne agităm.

Salcombe, oricât de ignorant, intenţionase să poarte o conversaţie şi poate chiar l-ar fi putut convinge să-i citească ceva de la ultimele dezbateri ori din vreun jurnal. Oh, ce n-ar fi dat Temeraire pentru un jurnal!

În tot acest timp, dragonii de talie grea terminaseră de mâncat. Cel mai mare, un Regal Copper, scuipă un cocoloş bine mestecat de blană gri, pătată de sânge, râgâi răsunător şi porni în zbor spre peştera sa. În urma lui rămase un imens spaţul gol şi ceilalţi se năpustiră imediat, dragonii de talie medie, cei de talie uşoară şi mai micii curieri aterizând să-şi ia cu zarvă mare porţia de oi şi vite. Temeraire nu se clinti, ci doar se cocoşă puţin mai tare în timp ce dragonii se ciorovăiau şi se jucau în jurul lui, fără să ridice privirea nici măcar când o femelă dragon de talie medie, cu picioare subţiri, albastre-verzui, se aşeză chiar în faţa lui să mănânce, ronţăind zgomotos nişte oase de oaie.

— Am stat şi-am chibzuit, îl informă ea după o vreme, cu gura plină. Şi, în toate cazurile, când unghiul este de nouăzeci de grade, cum presupun că ai vrut să-l desenezi, lungimea laturii mari trebuie să fie un număr care, înmulţit cu el însuşi, să fie egal cu suma lungimilor celor două laturi

mai scurte, fiecare înmulţită cu ea însăşi. Femela dragon înghiţi cu zgomot, îşi linse botul şi adăugă: Chiar interesantă observaţia ta. Cum ai ajuns la ea?

— Nu eu, murmură Temeraire. Este Teorema lui Pitagora. Orice persoană educată o cunoaşte. Laurence mi-a explicat-o, adăugă el, reuşind să se simtă şi mai nefericit.

— Hm! făcu femela dragon, cu un oarecare dispreţ şi se îndepărtă în zbor.

Dar îşi făcu din nou apariţia, a doua zi dimineaţă, lângă peştera lui Temeraire. Îl împunse cu botul, să-l trezească, şi spuse:

— Poate ai fi interesat să afli că există o formulă, inventată de mine, care poate calcula invariabil puterea oricărei sume. Ce părere are Pitagora despre *asta?*

— N-ai inventat nimic, spuse Temeraire, iritat că fusese trezit mai devreme, când în faţa lui se aşternea o zi atât de pustie. Aceea este teorema binomului. Yang Hui a inventat-o cu multă vreme în urmă.

După care îşi vârî capul sub aripă şi încercă să se adâncească iarăşi în somn.

Crezu că astfel se încheiase totul, însă, patru zile mai târziu, în timp ce zăcea pe malul lacului său, femela dragon ateriză lângă el, zburlindu-se, şi anunţă, precipitată, aproape încălecând cuvintele, din grabă:

— Uite, tocmai am născocit ceva nou: numărul prim, aşezat într-o anumită poziţie, de exemplu, al zecelea număr prim, este întotdeauna foarte apropiat de valoarea acelei poziţii, înmulţit cu exponentul care trebuie aplicat aceluiaşi număr *p* pentru a obţine aceeaşi valoare... numărul *p,* adăugă ea, fiind un număr foarte ciudat, pe care tot eu l-am descoperit şi l-am botezat după numele meu...

— Categoric nu, declară Temeraire, cu un dispreţ confortabil, atunci când îşi dădu seama despre ce vorbeşte femela. Acela este *e,* şi tu vorbeşti despre logaritmul natural. Cât despre restul, despre numerele prime, e o aiureală ce spui. Gândeşte-te numai la numărul prim 15... Apoi Temeraire făcu o pauză, calculând în minte.

— Vezi! spuse ea triumfătoare, iar Temeraire, după ce

mai calculă o duzină de alte exemple, fu nevoit să recunoască, în cele din urmă, că sâcâitoarea necunoscută ar putea avea, într-adevăr, dreptate. Şi nu-i nevoie să-mi spui că acest Pitagora a descoperit asta primul, adăugă femela, cu pieptul umflat, aproape să-i plesnească. Sau Yang Hui. M-am interesat şi nimeni n-a auzit de ei. Nu locuiesc în niciunul dintre aceste adăposturi ori rezervaţii de înmulţire, aşa că păstrează-ţi vicleşugurile. Atâta mi-am dat şi eu seama: cine a mai auzit de un dragon cu numele de *Yang Hui.* Aiureli.

În acel moment, Temeraire nu era nici destul de deprimat, nici de obosit, ca să uite cât de îngrozitor de plictisit era, aşa că era mai puţin dispus să se arate jignit.

— Nu sunt dragoni niciunul, răspunse el, şi amândoi sunt morţi, oricum, de ani şi ani. Pitagora a fost grec, Yang Hui, chinez.

— Atunci de unde ştii ce au inventat ei? întrebă femela, circumspectă.

— Mi-a citit Laurence, răspunse Temeraire. Tu de unde ai învăţat tot ce ştii, dacă nu din cărţi?

— Mi-am pus mintea la treabă, zise femela. Nu prea ai altceva de făcut pe-aici.

O chema Perscitia. Era o rasă încrucişată de Malachite Reaper şi Pascal's Blue de talie uşoară, care ieşise ceva mai mare, mai lentă şi mai nervoasă decât speraseră crescătorii. Iar coloritul ei nu era ideal pentru niciun fel de camuflaj: trupul şi aripile de un albastru strălucitor, cu dungi verde-deschis şi o puzderie de ţepuşe de-a lungul spinării. Nu era nici foarte înaintată în vârstă, spre deosebire de majoritatea dragonilor cândva înhămaţi din rezervaţia de înmulţire: renunţase la căpitanul ei.

— Ei, bine, spuse Perscitia. Eu nu l-am luat în seamă pe căpitanul meu. Mi-a arătat cum să fac ecuaţii, când eram mică, dar nu văd ce rost are să mergi la război, să tragă unii în tine şi să te zgârie cu ghearele, fără un motiv pe care cineva să mi-l poată explica. Iar când am refuzat să lupt, nu m-a mai prea vrut. O declaraţie pe care Perscitia o rosti cu un aer detaşat, însă evitând să întâlnească ochii lui

Temeraire.

— Dacă te referi la lupta în formaţie, nu te condamn. E foarte obositoare, spuse Temeraire. Cei din China nu sunt de acord cu mine, adăugă el, ca să se arate înţelegător, pentru că *eu* lupt. Celeştii nu ar trebui să lupte.

— China trebuie să fie un loc foarte frumos, zise Perscitia cu jind, iar Temeraire n-avea de gând s-o contrazică.

Îşi spuse cu tristeţe că, dacă Laurence ar fi fost de acord, acum s-ar fi aflat împreună în Pekin, plimbându-se probabil din nou prin grădinile Palatului Verii. Nu apucase să le vadă toamna.

Tăcu o vreme, apoi, ridicând brusc capul, întrebă:

— Ziceai că te-ai interesat. Ce-ai vrut să spui cu asta? Nu cred să fi ieşit din rezervaţie.

— Fireşte că nu, răspunse Perscitia. I-am dat lui Moncey jumătate din cina mea, iar el s-a dus la Brecon şi a întrebat în stânga şi-n dreapta, pe ruta de curierat. Azi-dimineaţă a mers din nou şi s-a întors cu vorbă că nimeni n-a auzit de cineva cu numele astea.

— O… făcu Temeraire, înfoindu-şi gulerul. O, te rog, cine-i Moncey? Îi dau tot ce vrea, doar dacă află unde-i Laurence. Îi dau toată porţia mea de cină timp de-o săptămână.

Moncey era un Winchester care scăpase din laţ şi se furişase direct afară pe uşa hambarului în care văzuse lumina zilei, trecând pe lângă un candidat care nu-i plăcea şi fugind astfel din Aviaţie. Fusese ademenit, în cele din urmă, în rezervaţia de înmulţire, atras mai degrabă de perspectiva de a avea companie decât de altceva, întrucât era o fiinţă gregară. Mic şi de un violet-închis, arăta de la distanţă ca orice alt Winchester şi nu stârnea comentarii nici dacă era văzut dincolo de hotarele adăpostului ori dacă lipsea de la masă. Şi, atâta vreme cât mesele pe care le pierdea erau compensate aşa cum se cuvine, era foarte dornic să-şi ofere serviciile.

— Hm, ce-ai zice să-mi dai o vacă dintr-alea, una grasă, din cele pe care ţi le pun de-o parte când te împerechezi, spuse Moncey. Mi-ar plăcea s-o servesc pe Laculla cu o

masă pe cinste, adăugă el, exultând.

— Jaf la drumul mare, remarcă Perscitia indignată, dar lui Temeraire nici că-i păsa. Începea să urască gustul vitei, când acesta însemna o nouă întrunire neplăcută de seară, aşa că se învoi printr-o clătinare a capului.

— Dar nu promit nimic, bagă de seamă, îl preveni Moncey. O să mă interesez, dar o să dureze câteva săptămâni până când aflu ceva, dacă vrei să răspândesc întrebarea cum trebuie, la toate adăposturile şi în Irlanda. Chiar şi-aşa, s-ar putea să nu fi auzit nimeni nimic.

— Sunt sigur că se va fi aflat, spuse Temeraire, cu glas scăzut, dacă e mort.

Ghiuleaua străpunse prora corabiei şi făcu ravagii de-a lungul punţii inferioare, pe care o traversă cu sunet de tobe, acompaniat de castanietele aşchiilor ce răpăiau pe pereţi. Tânărul ofiţer care păzea celula tremura de când sunase adunarea pe punte: un amestec de nelinişte, gândi Laurence, şi dorinţă de a face ceva, şi frustrarea de a se şti ţinut pe un post atât de jalnic şi inutil. Un sentiment pe care Laurence îl împărtăşea, din postura sa şi mai inutilă, închis în celulă.

Ghiuleaua părea să se rostogolească agale când se apropie de celulă şi oferi prima ocazie: ofiţerul de marină întinsese piciorul s-o oprească, înainte ca Laurence să apuce să spună ceva. Văzuse cam acelaşi impuls având cam acelaşi rezultat în alte zone de luptă: ghiuleaua smulse cea mai mare parte din picior şi îşi continuă netulburată drumul în şi prin grilajul de metal, scoţând uşa din balamalele de sus şi, în cele din urmă, înfigându-se în peretele de stejar masiv al corabiei, rămânând acolo.

Laurence dădu la o parte uşa care se clătina nebuneşte şi ieşi din celulă, scoţându-şi eşarfa ca să-l bandajeze pe ofiţer. Tânărul se holba perplex la ciotul însângerat şi se lăsă greu convins să urce, şchiopătând, pe puntea inferioară.

— O rană curată. Sunt sigur că restul se va desprinde frumos, încercă Laurence să-l consoleze şi îl lăsă pe mâna

medicilor.

Deasupra, tunurile răcneau necontenit.

Laurence urcă scara de la pupa şi plonjă în harababura de pe punte. Lumina zilei strălucea dinspre prora îndreptată spre răsărit, prin găurile mari şi zdrenţuite, creând un nor scânteietor din fumul şi praful înălţate din gura de tun. Roaring Martha sărise de la locul ei şi cinci oameni se opinteau s-o ţină pe nava agitată, ca să fie fixată înapoi. În orice moment, tunul putea s-o ia razna pe punte, strivind oamenii şi poate zdrobind bordajul.

— Aşa, fetiţo, stai cuminte…

Căpitanul tunarilor îi vorbea ca unui cal nărăvaş, ferindu-şi mâinile de ţeava încinsă a tunului. Avea jumătate din faţă plină de aşchii, ca nişte ţepi de arici.

În fum, în lumina roşie, nimeni nu-l recunoştea pe Laurence. Era doar o altă pereche de mâini. Avea încă în buzunarul hainei mănuşile pentru zbor. Apucă metalul cu ele şi împinse tunul de gura ţevii. Palmele îl usturau, chiar şi prin pielea groasă a mănuşilor şi, cu o ultimă bufnitură, Roaring Martha se fixă la loc. Oamenii o legară şi apoi rămaseră în jurul ei, tremurând, ca nişte cai istoviţi, gâfâind şi năduşind.

Nu trăgea nimeni în replică, nu venea niciun strigăt dinspre pupa şi nicio corabie nu se zărea prin gura de tragere. Laurence simţea corabia tresărind spasmodic, cu un soi de tânguire, de parcă ar fi încercat să străpungă vântul, iar apa sălta într-un mod ciudat pe marginile ei: un sunet complet străin, deşi cunoştea această navă. Slujise pe *Goliath* patru ani, la popota aspiranţilor, pe când era doar un copil, apoi ca locotenent, alţi doi, şi în Bătălia de pe Nil. Ar fi zis că-i cunoştea fiecare nuanţă din glas.

Scoase capul prin hublou şi-l văzu pe inamic trecând pe lângă ei la prora şi întorcându-se să atace din nou: doar o fregată, o navă cochetă de treizeci şi şase de tunuri, care n-ar fi putut clinti nici jumătate din bordul lui *Goliath* – o luptă absurdă, şi Laurence nu putea înţelege de ce nu se întorseseră s-o izbească în pupa. În schimb se auzi doar un mic geamăt dinspre tunurile de la prora, un răspuns modest

din partea lor. Privind în lungul navei, observă că fusese străpunsă de un imens harpon, de parcă ar fi fost o balenă. Capătul care pătrunsese adânc în corpul navei avea numeroase gheare ingenios curbate, care, printr-o mişcare fermă de smulgere, se împlântaseră în lemn. Iar funia, la celălalt capăt al harponului, vibra în aer, sus, tot mai sus, unde o ţineau doi uriaşi dragoni de talie grea: un Parnassian mai vârstnic, vândut Franţei într-o perioadă de pace din trecut, şi un Grand Chevalier.

Nu era singurul harpon. Alte trei funii atârnau până la proră şi alte două de la pupa, din câte putea vedea Laurence. Dragonii erau prea sus ca Laurence să desluşească detaliile, cu mişcările navei sub picioare, dar funiile erau cumva legate de hamurile lor şi, zburând pur şi simplu împreună şi trăgând de ele, aceştia răsuceau prora vasului împotriva vântului. Pesemne toate velele fuseseră răsturnate, iar dragonii erau prea departe în văzduh ca ghiulelele să-i poată ajunge. Unul dintre ei strănută, din pricina armelor cu piper, însă cu câteva bătăi din aripi dragonii scăpară de efectul lor, trăgând nava după ei, când se zdruncinară.

— Topoare, topoare! striga secundul, şi imediat se auzi un zornăit de fier, când ajutoarele boţmanului veniră şi vărsară pe jos o munţime de arme: toporişti, hangere, cuţite.

Oamenii le înhăţară şi, cu mâinile întinse prin hublouri, se apucară să elibereze nava, încercând să taie harpoanele. Însă acestea erau lungi de două picioare, de la cârlig, şi funiile nu erau destul de încordate ca să cedeze uşor la eforturile lor. Cineva trebuia să iasă printr-un hublou să se ocupe de ele, riscând să fie strivit între carcasa corabiei şi fregata care se apropia din nou.

Nimeni nu se clinti la început, apoi Laurence întinse mâna şi luă un hanger ascuţit din morman. Secundul îl privi în faţă şi îl recunoscu, dar nu spuse nimic. Întorcându-se, Laurence îşi vârî umerii prin hublou şi se strecură afară, ajutat de o mulţime de mâini care se repeziră să-i sprijine picioarele, la îndemnul secundului. În scurt timp, îi aruncară

o funie de pe puntea de deasupra, ca să se poată fixa. Numeroase feţe îl priveau cu nelinişte: străini. Apoi un alt bărbat veni alunecând de-a lungul parapetului şi un altul, să se ocupe de celelalte harpoane.

Laurence începu efortul cumplit de tăiere a funiilor. Straturile cedau pe rând, unul câte unul. Funiile erau răsucite, trei garline în trei straturi, compacte şi groase ca încheietura unui om şi înfăşurate în pânză de vele. Şi, în tot acest timp, Laurence era o ţintă perfectă, pe fundalul colorat al navei, pentru tunurile fregatei. Dacă ar fi fost ucis, familia sa ar fi fost scutită de ruşinea spânzurării sale. Trăia acum doar ca să fie un lanţ de gâtul lui Temeraire, până când Amiralitatea va decide că dragonul s-a potolit destul, odată cu vârsta şi obişnuinţa, ca să se poată lipsi de Laurence şi să pună sentinţa în aplicare. Puteau trece ani până atunci, ani lungi, putrezind în temniţă ori în pântecele unei corăbii. Nu-şi propunea să se lase ucis, nu era o intenţie vinovată, însă îi trecea prin gând involuntar, în timp ce muncea.

Stătea cu spatele la apă şi nu vedea nimic din fregată, nici din bătălia mai amplă de dincolo de ea. Imaginea din faţa lui era vopseaua crăpată de pe carcasa lui *Goliath,* cu lustrul lacului asprit de aşchii şi sare, în timp ce marea rece sălta, stropindu-i spatele. Din depărtare se auzeau bubuituri, dar *Goliath* îşi lăsase tunurile să tacă, păstrând muniţia pentru când va putea fi de folos. Singurele zgomote pe care le auzea distinct erau gemetele şi mişcările chinuite ale oamenilor care atârnau în preajmă, tăind odgoanele harpoanelor lor. Apoi unul dintre el ţipă speriat şi dădu drumul funiei, prăbuşindu-se în valurile înspumate. Un mic dragon-curier, un Chasseur-Vocifère, se năpustea spre carcasa corabiei cu un alt harpon.

Îl ţinea cam aşa cum ţineau lăncile cavalerii din turnirurile medievale, cu capătul ancorat într-o ventuză ataşată de ham şi doi oameni pe spinare sprijinind toată instalaţia. Harponul pătrunse în carcasa corabiei cu un zgomot surd, aproape de locul unde se afla Laurence, şi coada dragonului plesni apa, aruncându-i un val sărat peste

faţă. Îşi simţi nările pline de lichidul dens şi înţepător, care i se prelinse pe gât în jos, când tuşi. Dragonul se năpusti din nou, chiar când marinarii lansară o salvă furioasă, târând harponul după ea. Gheara nu muşcase destul de adânc ca să pătrundă. Carcasa era plină de cicatricile încercărilor precedente, cam o duzină pentru fiecare harpon plantat, stricându-i vopseaua lucioasă.

Laurence îşi şterse de braţ sarea de pe faţă şi îi strigă celuilalt marinar care continua să atârne lângă el:

— Nu te opri, omule!

Prima funie a garlinei sale cedă, în sfârşit, firele aspre atârnând de marginea hangerului şi desfăcându-se ca o mătură. Trecu la a doua, rapid, deşi lama începea să se tocească.

Fregata era tot acolo, să-i hărţuiască şi Laurence nu putea să nu privească împrejur, auzind bubuitul tunurilor atât de aproape. O ghiulea veni şuierând peste apă, atingând de două–trei ori crestele valurilor, ca o piatră aruncată de un copil. Părea să se îndrepte direct spre el. O iluzie: nava gemu din toţi rărunchii, când ghiuleaua o izbi în proră şi aşchiile zburară ca o vijelie pe hublourile deschise. Umplură picioarele lui Laurence, înţepându-l ca un roi de albine şi şosetele i se udară imediat de sânge. Se agăţă de braţul harponului şi continuă să taie. Fregata continua să tragă fără încetare, azvârlindu-şi ghiulelele spre ei, iar şi iar. *Goliath* se balansa puternic, cu fiecare lovitură, ameţitor.

Laurence fu nevoit să dea hangerul înapoi prin hublou şi să ceară altul ascuţit, ca să treacă de ultimul strat. Apoi, în sfârşit, funia fu tăiată şi atârna liberă şi îl traseră înapoi înăuntru. Se clătină când încercă să stea în picioare şi căzu în genunchi, alunecând pe sânge, cu şosetele deşirate şi înroşite cu totul. Cei mai buni pantaloni ai săi, aceiaşi pe care îi purtase la proces, erau ciupiţi şi pătaţi. Fu ajutat să se aşeze sprijinit de zid şi îşi sfâşie cămaşa cu hangerul, să facă bandaje cu care să-şi lege rănile cele mai adânci. Fu nevoie de fiecare om ca să-l ajute să ajungă la medici. Celelalte harpone fuseseră tăiate. Se mişcau, în sfârşit. Şi

toţi membrii echipajului erau la tunurile lor, cu feţe sălbatice în palida lumină roşiatică, cu dinţii dezgoliţi mânjiţi de sângele buzelor şi gingiilor crăpate, şi obrajii negri de sudoare şi praf, gata să se răzbune.

O răpăială sonoră, ca ploaia sau grindina, se porni brusc: mici bombe cu fitile scurte aruncate de dragonii francezi, fulgere vizibile prin scândurile punţii. Unele se rostogoliră în jos, pe scări şi explodară pe puntea inferioară, stârnind un fum fierbinte şi un joc orbitor de scântei. Apoi fregata se ivi în faţa lor şi ordinul veni să tragă, să tragă.

Preţ de o clipă, lumea întreagă se reduse la furia oarbă a tunurilor corabiei, bubuind. Era imposibil să gândeşti în larma aceea îngrozitoare, fumul şi focul infernal din pântecele navei înăbuşind orice raţiune. Laurence se apropie de hublou, când tunurile tăcură, şi se ridică să se uite. Fregata franceză se îndepărta, clătinându-se, sub lovituri, cu arborele trinchet prăbuşit şi canarisită sub linia apei, astfel că fiecare val care o plesnea curgea în interiorul ei.

Nu se auzi niciun strigăt de bucurie. Dincolo de fregata care se retrăgea, Canalul se deschidea, larg şi deschis în faţa lor, şi toate uriaşele corăbii ale blocadei, învălmăşite şi hărţuite, întocmai cum fuseseră ei. *Aboukir* şi puternicul *Sultan,* şaptezeci şi patru de tunuri, erau destul de aproape ca să le recunoască. Dinspre ele se înălţau funii, către trei, patru dragoni – dragoni francezi de talie grea şi medie, care se smuceau furioşi în toate părţile. Navele trăgeau constant, dar inutil nori de fum care nu atingeau dragonii de deasupra.

Şi între ele, şase corăbii franceze de linie, ieşite într-un târziu din port, treceau maiestuoase, escortate de o enormă flotilă. O sută şi mai bine, barje, nave de pescuit şi chiar şi plute cu vele latine, toate înţesate de soldaţi. Vântul din spate şi refluzul îi duceau către ţărm, şi steagurile tricolore fluturau mândre de pe prorele lor, către Anglia.

Cu flota paralizată, doar dragonii Aviaţiei mai rămâneau să împiedice înaintarea. Dar navele franceze de război

trăgeau regulat în aer, deasupra flotilei: ceva ca piperul, în cantităţi mai mari decât ar fi putut emana ceva care arde. Scânteietoare aşchii roşii străluceau ca licuricii pe norul negru de fum care atârna deasupra navelor, ferindu-le de atacul aerian. Unul dintre vasele de transport era suficient de aproape ca Laurence să vadă că oamenii aveau feţele acoperite cu cârpe şi batiste ude sau ascunse sub bucăţi de pânză îmbibată în ulei. Dragonii britanici făceau eforturi disperate să coboare în picaj, dar se retrăgeau din faţa norilor şi erau nevoiţi să arunce bombele de la înălţimi prea mari. Zece se pierdeau în largul oceanului pentru fiecare bombă care cădea destul de aproape să stârnească un val pe coca unei corăbii. Iar dragonii francezi mai mici îi hărţuiau, zburând de colo-colo şi batjocorindu-i cu glasuri stridente. Erau nespus de mulţi, mai mulţi decât văzuse Laurence vreodată, răsucindu-se aproape ca păsările, grupându-se şi despărţindu-se, ţinte dificile pentru dragonii britanici, în formaţiile lor maiestuoase.

Un uriaş Regal Copper părea a fi Maximus: roşu, portocaliu şi galben pe cerul albastru, în fruntea unei formaţii, împreună cu un Yellow Reaper, în două linii, de-o parte şi de alta, dar Laurence n-o vedea pe Lily. Regal Copperul răcni, un sunet ce se auzi până departe, şi îşi trecu glonţ formaţia printre câţiva dragoni francezi de talie uşoară, ca să se năpustească asupra unei imense nave franceze de război. Flăcările înfloriră pe velele ei când bombele loviră, în sfârşit, dar când formaţia se ridică să se îndepărteze, unul dintre Reaperi sângera şi un altul zbura înclinat. Câteva fregate britanice încercau şi ele vitejeşte să ţâşnească pe lângă corăbiile franceze ca să ajungă la navele de transport. Nu fără succes, dar erau sub foc intens, iar dacă scufundau o duzină de corăbii, jumătate dintre oameni ar fi fost traşi la bordul celorlalte, atât de aproape erau micile transportatoare unele de altele.

— Toată lumea la tunuri! ordonă locotenentul.

Goliath se întorcea s-o ia pe urmele navelor de transport. Avea să treacă printre *Majestueux* şi *Héros,* un bord de navă de aproape trei mii de tone printre ele. Laurence simţi

asta, când pânzele se umflară din nou în vânt: nava sălta înainte, ca un cal de curse ţinut prea mult în frâu. Îşi înălţase toate velele. Laurence îşi atinse piciorul: sângele se oprise, aşa credea. Se îndreptă şchiopătând către un loc liber din faţa unui tun.

Afară, primele nave de transport se avântau deja spre ţărm, escortate din aer de dragoni de talie uşoară, ca să le fie scut în timp ce-şi desfăşurau artileria la sol, iar un soldat înfipse un steag în pământ, cu vulturul auriu în vârf, învăpăiat în lumina soarelui: Napoleon pusese, în sfârşit, piciorul pe pământul Angliei.

2

Odată întrebarea lansată, Temeraire descoperi că perspectiva unui răspuns era aproape mai chinuitoare – să ştie că *exista* un răspuns şi că avea să-l afle curând. Înainte, lumea însăşi fusese indecisă dacă Laurence mai trăia în ea. Putea la fel de bine să fie în viaţă sau nu şi, câtă vreme Temeraire nu *ştia* contrariul, Laurence trăia, cel puţin parţial, ceea ce era aproape tot ce putea fi sperat. Acum avea să afle, în cel mai bun caz, doar că Laurence era încă întemniţat. Pe măsură ce ziua trecea, Temeraire începea să simtă că certitudinea nu putea compensa riscul de a primi cumplitul răspuns contrar, o posibilitate pe care nu suporta s-o înfrunte. Dacă încerca, se cufunda într-un vid imens, ca un cer cenuşiu plin de nori deasupra şi dedesubt şi învăluit în ceaţă.

Dorea cu disperare să-şi mute gândul, dar singurul lucru pe care putea să-l facă era să discute cu Perscitia, ceea ce măcar era interesant, chiar dacă, uneori, sâcâitor. Perscitiei îi plăcea să se considere un adevărat geniu şi, cu siguranţă, era deosebit de isteaţă, chiar dacă nu prea pricepea ea cum venea treaba cu scrisul. Din când în când, spre iritarea lui Temeraire, mergea prea departe: venea cu câte o idee ciudată, care nu se găsea în niciuna dintre cărţile pe care le citise Temeraire, dar pe care n-o puteai desconsidera ori contrazice.

Însă ţinea atât de mult la descoperirile ei, încât îi sărea ţandăra când Temeraire era capabil s-o informeze că vreuna dintre ele fusese făcută deja. O irita, de asemenea, organizarea ierarhică din rezervaţii, care, din punctul ei de vedere, o priva de recunoaşterea meritelor sale strălucite. Din pricina taliei sale medii, era nevoită să accepte o poiană ca vai de ea, în zona mlăştinoasă, de care se plângea la nesfârşit – nu avea niciun fel de privelişte şi doar o mică streaşină de piatră o ferea de ploaie.

— Atunci, de ce nu alegi una mai bună? o întrebă Temeraire exasperat. Sunt câteva foarte frumoase chiar în

stânca aceea. Te-ai simţi mult mai bine acolo, sunt sigur.

— Nu-mi place să fiu arţăgoasă, spuse Perscitia, o declaraţie evazivă şi total falsă: îi plăcea foarte mult să fie arţăgoasă, iar Temeraire nu pricepea nici ce legătură avea asta cu ocuparea unei peşteri goale. Dar măcar astfel schimbară subiectul.

Singurul eveniment notabil fu acela că plouă fără încetare timp de-o săptămână, o ploaie care, însoţită de un vânt neobosit, pătrunse prin toate gurile peşterilor şi se infiltră în pământ, indispunând total pe toată lumea. Temeraire era foarte mulţumit de anticamera lui, unde putea să se scuture de apă şi să se usuce, înainte de a se retrage în confortabila sa încăpere mai mare. Mulţi dintre dragonii mici, curieri care trăiau în cavernele de lângă râu, fuseseră nevoiţi să-şi părăsească locuinţele complet inundate, uzi leoarcă şi plini de noroi. Compătimindu-i, Temeraire îi invită să se adăpostească în peştera lui până se oprea ploaia, cu condiţia să se spele mai întâi de noroi. Se întrecură în laude la adresa felului cum îşi aranjase peştera, lucru măgulitor, iar câteva zile mai târziu, în timp ce Temeraire, singur din nou, era măcinat de gânduri negre legate de Laurence, o umbră traversă gura peşterii.

Era uriaşul Regal Copper, Requiescat. Aplecându-se, traversă anticamera şi pătrunse neinvitat în camera principală a lui Temeraire, îşi roti privirea, clătinând din cap cu un aer mulţumit şi spuse:

— Este întocmai aşa de plăcută cum au spus.

— Mulţumesc, zise Temeraire, înmuindu-se puţin la auzul acestui compliment, deşi nu prea dorea companie în momentul acela. Şi apoi îşi aminti că trebuie să fie politicos: Vrei să iei loc? Regret că nu-ţi pot oferi ceai.

— Ceai? se miră Requiescat, însă absent, fără să aştepte un răspuns; îşi vâra nasul în colţurile peşterii, chiar întinzând limba, să le *miroasă,* observă Temeraire indignat, de parcă ar fi fost la el acasă. Gulerul lui Temeraire începu să se zburlească.

— Îmi cer scuze, spuse el băţos. Mă tem că m-ai găsit nepregătit pentru oaspeţi – o remarcă pe care o considera

un mod isteţ de a-i da de înţeles lui Requiescat că era liber să plece oricând voia.

Dar uriaşul Regal Copper nu înţelese aluzia sau, în orice caz, alese să n-o înţeleagă şi se aşeză confortabil în fundul peşterii, spunând:

— Ei, bătrâne, mă tem că va trebui să facem schimb.

— Schimb? făcu Temeraire uluit, până când pricepu că Requiescat se referea la peşteri. Nu vreau peştera ta, protestă el şi adăugă repede: Nu că n-ar fi foarte frumoasă, sunt convins, dar tocmai am terminat s-o aranjez pe aceasta pe gustul meu.

— Aceasta e mult mai mare acum, îi explică Requiescat sau, judecând după tonul lui, avea impresia că-i explică. Şi e mult mai plăcută pe timp de umezeală. A mea, adăugă el cu regret, a fost plină de bălţi toată săptămâna, udă toată, până în spate.

— Atunci nu-mi dau seama de ce-aş vrea să fac schimb, spuse Temeraire, tot mai nedumerit, după care se ridică, indignat şi uluit, lăsându-şi gulerul să se deschidă larg, fără nicio oprelişte. Păi, eşti o stârpitură afurisită, spuse el. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să te comporţi ca un musafir şi în tot acest timp să mă provoci. N-am văzut nimic mai perfid în viaţa mea. Genul de atitudine la care s-ar preta Lien, presupun, adăugă el, tăios. Şi te rog să ieşi imediat. Dacă vrei peştera mea, poţi să încerci s-o *iei.* Sunt gata să te înfrunt oricând pofteşti, acum sau mâine în zori.

— Ei, haide, să nu ne aprindem, spuse Requiescat împăciuitor. Văd bine că eşti tânăr, e-adevărat. O provocare, zău! Nici pomeneală de aşa ceva. Sunt cel mai paşnic din lume şi nu vreau să mă bat cu nimeni. Îmi pare rău dacă am fost grosolan. Nu că aş *vrea* eu să-ţi iau peştera, înţelegi – Temeraire nu înţelegea câtuşi de puţin –, e o chestiune de aparenţe. Eşti aici abia de-o lună, ai cea mai frumoasă peşteră şi nici măcar nu eşti cel mai mare. Requiescat îşi cercetă în treacăt propriul său trup. Cu siguranţă, depăşea orice dragon pe care-l văzuse Temeraire vreodată, cu excepţia lui Maximus şi Laetificat. Avem şi noi micile noastre reguli, continuă Requiescat.

Aranjăm lucrurile astfel încât să fie toată lumea mulţumită. Nimeni nu vrea ca vreo încăierare să ne tulbure pacea, dacă nu este cazul. Numai un individ arţăgos s-ar lua la bătaie pe motiv că vrea o peşteră şi nu alta, când ambele sunt destul de mari şi de frumoase pentru oricine. Dar rangul trebuie păstrat.

— Aiureli! spuse Temeraire. Am impresia că, primind totul pe tavă şi neavând nimic de făcut, ai devenit atât de leneş încât nici măcar nu te osteneşti să-i hărţuieşti pe alţii aşa cum trebuie sau poate, adăugă el, hotărându-se să-l insulte cu adevărat, eşti doar un laş şi ţi-ai închipuit că şi eu sunt la fel. Ei bine, nu sunt. Şi nici n-am să-ţi dau peştera mea, orice-ai face.

Requiescat nu se tulbură, doar clătină mâhnit din cap.

— Uite ce e, nu sunt prea isteţ, aşa că nu m-am priceput să-ţi explic, iar acum te-ai enervat. Presupun că va trebui să convocăm consiliul, altfel nu mă vei crede niciodată. E mare bătaie de cap, dar e dreptul tău, până la urmă. Requiescat se ridică înapoi pe picioare şi adăugă furios: Poţi să-ţi păstrezi peştera până atunci. O să-mi ia o zi sau două să anunţ pe toată lumea.

După care ieşi, lăsându-l pe Temeraire tremurând de furie.

— Peştera lui e cea mai frumoasă, spuse mai târziu Perscitia, cu nelinişte. Cel puţin aşa am fost convinşi întotdeauna. Sunt sigură că ţi-ar plăcea şi poate ai putea s-o faci chiar mai plăcută decât aceasta. De ce nu te duci s-o vezi prima dată, înainte să-l înfrunţi?

— Nu mă interesează dacă e peştera lui Ali Baba, plină de aur şi lămpi fermecate, răspunse Temeraire, fără să încerce să se stăpânească: era mai bine să fie furios decât nefericit şi prefera să-şi ocupe mintea cu orice în loc să se gândească la ceea ce nu putea rezolva. E o chestiune de principiu. N-am de gând să mă las intimidat, ca şi cum mi-ar fi superior prin greutatea lui. Dacă aş amenaja mai frumos cealaltă peşteră, n-ar face decât să încerce s-o ia înapoi, sunt sigur. Sau s-ar trezi un alt dragon să încerce să mă scoată de-acolo. Nu, mulţumesc. Cine face parte din

acest consiliu?

— Toţi dragonii cei mari, îi explică Perscitia, şi un Longwing. Deşi Gentius nu se mai prea osteneşte să participe.

— Şi toţi sunt prietenii lui Requiescat, presupun, spuse Temeraire.

— Nimeni nu-l prea agreează, interveni Moncey, cocoţat pe buza peşterii lui Temeraire. Mănâncă enorm şi nu acceptă niciodată mai puţin, chiar dacă toţi fac foamea în jurul lui. Dar el e cel mai mare, aşa că lupta iese din discuţie. Ca regulă generală, peşterile revin celor mai puternici, în caz că există neînţelegeri. Şi nimeni n-are voie să ocupe un loc superior categoriei sale, altminteri ceilalţi ar deveni invidioşi şi ar începe să se ia la harţă.

— Vezi, este exact cum ţi-am spus eu, numai nedreptate, punctă Perscitia cu amărăciune. De parcă singura calitate care contează ar fi greutatea. Sau cât de bine se pricepe cineva la zgâriat, muşcat şi lovit cu picioarele. Nu sunt apreciate niciodată calităţile cu adevărat remarcabile.

— Sunt de acord că există o anumită logică practică, remarcă Temeraire, ca metodă de *a alege* peşteri. Dar dacă am luat eu una, pe care ar fi putut s-o aibă în orice moment înainte de venirea mea, însă n-a vrut-o, e absurd să mi-o poată lua după ce m-am ostenit atâta s-o amenajez. Şi nici măcar nu e mai puternic decât mine, chiar dacă e mai greu. Aş vrea să ştiu dacă a scufundat singur o fregată, cu un Fleur-de-Nuit pe spate. Cât despre rang, strămoşii mei au fost nişte eruditţi din China, în timp ce ai lui mureau de foame prin văgăuni.

— Aşa o fi, dar el cunoaşte tot consiliul, pe când tu nu, punctă Moncey, practic. N-o să înfrunţi o duzină de dragoni de talie grea deodată şi, să-mi fie cu iertare, nimeni care se uită la tine n-ar spune că eşti un adversar pe măsura lui Requiescat. Nu că ai fi mic, dar arăţi cam sfrijit.

— Ba nu sunt, protestă Temeraire, lungindu-şi neliniştit gâtul, ca să-şi privească spatele. Nu avea ţepuşe de-a lungul spinării – ca Maximus şi Requiescat –, ci avea trupul

neted şi era poate puţintel cam lung pentru greutatea lui, după standardele britanice. Dar, oricum, adăugă el, nu scuipă foc şi nici acid.

— Tu scuipi? întrebă Moncey.

— Nu, răspunse Temeraire, dar eu am vântul divin. Laurence spune că e şi mai bine. Totuşi, îşi dădu seama, tardiv, că probabil Laurence fusese părtinitor. Cert era că Moncey şi Perscitia îl priveau nedumeriţi şi îi era dificil să le explice exact cum funcţionează. Scot un anumit răget… trebuie să inspir adânc de tot şi apoi simt un fel de încleştare de-a lungul gâtlejului şi… şi… asta distruge una, alta: copaci şi aşa mai departe, bolborosi ruşinat Temeraire, înainte să încheie, conştient că, astfel descris, totul suna foarte anost şi inutil. E foarte neplăcut să te atingă, adăugă el, pe un ton defensiv. Cel puţin, aşa am înţeles, din reacţia altora, dacă se află în faţa mea când îl folosesc.

— Ce interesant, spuse Perscitia politicoasă. M-am întrebat adesea ce sunet este exact. Ar trebui să facem nişte experimente.

— Experimentele n-o să te ajute, când vine vorba de consiliu, punctă Moncey.

Temeraire îşi încolăci coada, cugetând, şi pe urmă spuse cu dezgust:

— Nu, îmi dau seama. Totul e politică. Mi-e limpede. Trebuie să dibui ce-ar face Lien.

A doua zi dimineaţă îl prinse la înghesuială pe Lloyd şi îi spuse:

— Lloyd, mi-e foarte foame astăzi. Pot să mai primesc o vacă, s-o duc sus, în peştera mea?

— Aşa mai vii de-acasă! spuse Lloyd, aprobator.

Bucuros să audă o solicitare care corespundea atât de mult cu propriile sale idei despre creşterea dragonilor, dădu ordinul imediat, iar în timp ce aşteptau, Temeraire întrebă ca într-o doară, încercând să lase impresia că face doar conversaţie:

— Nu-ţi aminteşti cumva cine e odrasla lui Gentius?

Când Temeraire ateriză, bătrânul Longwing îşi miji ochii pâcloşi, privindu-l mai degrabă fără curiozitate.

— Da, spuse el.

Peştera lui nu era extrem de mare, dar era uscată şi confortabilă, vârâtă adânc în coasta muntelui, la înălţime, deasupra cotului pârâului, aşa că putea să se târască până jos, să bea apă, fără să zboare, şi apoi să urce înapoi până la o platformă de stâncă însorită, unde moţăia în prezent.

— Îmi cer scuze că n-am mai trecut până acum să vă vizitez, domnule, spuse Temeraire, înclinându-şi capul. În ultimii trei ani am slujit la Dover cu Excidium… a treia odraslă a dumneavoastră, adăugă el, când observă privirea nedumerită a lui Gentius.

— Da, Excidium, fireşte, spuse Gentius, mişcându-şi limba în aer, şi Temeraire îi aşeză în faţă vaca pe care Moncey îl ajutase s-o măcelărească, scoţând oasele mari, cu ghearele lui mici. Un modest dar în semn de respect, spuse Temeraire, iar Gentius se lumină.

— *Très gentil* din partea ta, spuse bătrânul dragon, cu o pronunţie cumplită, pe care Temeraire îşi aminti la ţanc să n-o corecteze. Gentius luă vaca în gură şi o molfăi încet, cu puţinii săi dinţi ce i se clătinau în gură. Foarte amabil, cum îi plăcea primului meu căpitan să spună. Ai putea să te duci înăuntru şi să-i aduci portretul aici, adăugă el, dacă umbli cu el cu mare băgare de seamă.

Portretul avea un aspect oarecum bizar şi anost – iar femeia pe care o înfăţişa era foarte urâtă, chiar înainte ca anii şi vitregiile vremii s-o veştejească –, dar avea o splendidă ramă aurie, atât de mare şi de groasă încât Temeraire putu s-o apuce delicat între două vârfuri de gheare, s-o ridice şi s-o scoată la soare.

— Ce frumos! exclamă el cu sinceritate, ţinând tabloul în aşa fel încât Gentius să poată cel puţin să-şi îndrepte capul în direcţia lui, deşi avea ochii atât de lăptoşi din pricina cataractei încât n-avea cum să vadă mai mult decât o pâclă într-un pătrat auriu.

— Încântătoare femeie, spuse cu tristeţe Gentius. Mi-a dat cea dintâi îmbucătură, ficat proaspăt, când capul mi-era

doar cât pumnul ei. Prima nu se uită niciodată, ştii.

— Da, răspunse Temeraire, cu glas scăzut şi îşi întoarse privirea, nefericit. Cel puţin lui Gentius nu-i fusese răpită şi dusă cine ştie unde.

După ce puse portretul la loc, cu aceeaşi grijă, şi ascultă o poveste lungă despre războaiele în care luptase Gentius – ceva cu prusacii, când fuseseră inventate armele cu piper, obiecte foarte neplăcute, mai cu seamă când nimeni nu se aşteptase deloc la ele –, după care Gentius fu dispus să-l înţeleagă şi să clatine dezaprobator din cap la adresa purtării lui Requiescat.

— Nu mai există maniere în zilele noastre, asta-i problema.

— Mă bucur să vă aud spunând asta, exact aşa mă gândeam şi eu, dar, cum sunt destul de tânăr, nu eram foarte sigur dacă am dreptate, fără sfatul cuiva mai înţelept, ca dumneavoastră, spuse Temeraire. Apoi, cu subită inspiraţie, adăugă: Presupun că mai urmează să propună să fim obligaţi să-i dăm, oricare dintre noi, orice lucru de preţ avem, dacă-i place lui, aur sau giuvaiere. E destul de limpede.

Asta fu, într-adevăr, suficient să-l stârnească pe Gentius, având în vedere să deţinea o comoară aşa de frumoasă.

— Nu mi se pare că te înşeli deloc, spuse el, pe un ton sumbru. Desigur, nu putem accepta ca Winchesterii să ia peşteri potrivite pentru un Regal Copper, belelele şi gâlcevile s-ar ţine lanţ şi apoi, mai devreme sau mai târziu, oamenii s-ar implica şi ei şi ar complica şi mai mult lucrurile. Ei sunt de părere că dragonii Yellow Reaper sunt mai puţin folositori decât cei Anglewing, pentru că sunt mai mulţi şi sunt uniţi, nu invers. Şi mai au o grămadă de asemenea idei ciudate. Dar nu e acelaşi lucru să-ţi ia o peşteră perfect potrivită cu greutatea şi rangul tău. Se opri şi întrebă cu prudenţă: N-ai avut o formaţie a ta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Temeraire. Cel puţin nu oficial. Deşi Arkady şi ceilalţi au luptat sub comanda mea şi am fost camarad de zbor cu Maximus. Fiul lui Laetificat.

— Laetificat, da, straşnică femelă, spuse Gentius. Am

luptat alături de ea, în şaptezeci şi şase. Am avut un tărăboi cu coloniştii, la Boston. Aveau artileria asupra poziţiilor noastre…

Temeraire se alese, în cele din urmă, cu promisiunea fermă a lui Gentius că va participa la întrunirea consiliului şi reveni în peştera lui încântat de succesul primelor sale eforturi.

— Cine mai e în consiliu? întrebă el.

Când Perscitia începu să înşire nume, Reedly, o corcitură, pe jumătate Winchester, cu dungi galbene, ciripi din colţul său:

— Ar trebui să vorbeşti cu Majestatis.

Perscitia se zburli pe loc:

— Nu văd niciun motiv pentru care să facă una ca asta. Majestatis este un dragon dintr-o rasă foarte comună şi nu face parte, oricum, din consiliu.

— A avut grijă să capăt o porţie din mâncare când eram toţi bolnavi şi aveam provizii puţine, interveni Minnow, din partea cealaltă.

Era o femelă-dragon sălbatică, cenuşie la culoare, cu urme de Grey Copper şi Sharpspitter şi chiar şi ceva din rasa Garde-de-Lyon, de la care se alesese cu ochii portocalii şi petele albastre care îi împodobeau coloritul altfel mohorât.

Se porni un murmur general de aprobare. În peştera lui Temeraire se adunaseră, încetul cu încetul, o sumedenie de dragoni, veniţi să-i ofere poveţe şi pilde. O bună parte dintre cei mai mici se interesaseră de cazul lui Temeraire – cei pe care îi găzduise şi cunoscuţii lor şi, pe lângă aceştia, un număr deloc neglijabil de dragoni care aveau o supărare, reală ori imaginară, de pus în spinarea lui Requiescat.

— Şi nu e membru în consiliu doar pentru că nu vrea el. E Parnassian, adăugă Minnow, adresându-i-se lui Temeraire.

— Şi dacă ar fi un Flamme-de-Gloire tot n-ar avea nicio importanţă, spuse Perscitia cu răceală, fiindcă oricum nu face altceva decât să doarmă tot timpul.

Moncey îl atinse cu capul pe Temeraire şi îi şopti:

— A corectat-o o dată, acum şase ani.

— A fost doar o eroare de aritmetică, spuse cu înverşunare Perscitia. Aş fi descoperit-o şi eu într-o clipă, numai că eram ocupată cu chestiunea mult mai importantă…

— Unde locuieşte? întrebă Temeraire, întrerupând-o. Avea sentimentul că oricine nu avea timp pentru politică trebuie să fie destul de sensibil.

Majestatis dormea, într-adevăr, când Temeraire veni să-l viziteze. Peştera lui se afla într-un loc ferit şi nu era foarte mare. Dar Temeraire observă că în partea din spate se afla un morman de pietre, aşezat cu grijă în aşa fel încât interiorul să fie ferit privirii. Dacă îşi lărgea pupilele cât putea el de mult, avea impresia că poate desluşi un spaţiu mai întunecat dincolo de pietre, ca şi cum un culoar ar fi pătruns adânc în coasta muntelui.

Se încolăci frumos şi aşteptă fără să se agite, aşa cum se cuvenea. Dar, în cele din urmă, când Majestatis nu dădu niciun semn că s-ar trezi – după zece minute sau poate cinci, mai degrabă cinci –, Temeraire tuşi. Apoi tuşi din nou, puţin mai ostentativ, iar Majestatis suspină şi spuse, fără să deschidă ochii:

— Aşadar, presupun că n-ai de gând să pleci!

— Oh, făcu Temeraire şi gulerul i se zburli. Credeam că dormiţi, nu că mă ignoraţi intenţionat. Am să plec imediat.

— Păi, acum poţi la fel de bine să rămâi, spuse Majestatis, ridicând capul şi căscând în timp ce se trezea. Nu mă ostenesc să mă scol dacă nu e ceva destul de important ca să merite atenţie, atâta tot.

— Inteligent, presupun, dacă va place să dormiţi mai mult decât să purtaţi o conversaţie, spuse Temeraire, fără convingere.

— O să-ţi placă şi ţie mai mult peste câţiva ani, spuse Majestatis.

— Nu, nu prea cred, răspunse Temeraire. Cel puţin *Analectele* spun că dragonul superior nu doarme mai mult de paisprezece ore pe zi, aşa că n-o să-mi placă mai mult,

cu excepţia cazului, adăugă el deprimat, în care voi rămâne izolat aici, unde nu merită să faci nimic.

— Dacă gândeşti aşa, de ce eşti aici şi nu într-un adăpost? întrebă Majestatis. Ascultă explicaţia cu nonşalanta bunăvoinţă a unuia care ascultă un povestitor – atitudine pe care Temeraire începea s-o anticipeze –, nu-şi exprimă nicio părere, doar clătină din cap cu mişcări regulate şi spuse: Ghinionul tău, micuţule.

— *Dumneavoastră* de ce-aţi venit aici? îndrăzni Temeraire. Nu sunteţi foarte bătrân. Chiar vă place aşa de mult să dormiţi? Aţi putea avea un căpitan şi să fiţi la luptă.

Majestatis ridică uşor din umeri, săltând şi coborând la loc un vârf de aripă. Am avut unul. L-am pierdut.

— L-aţi pierdut? întrebă Temeraire.

— Păi, spuse Majestatis. L-am lăsat într-o adăpătoare şi bănuiesc că nu stă tot acolo şi aşteaptă, aşa că n-am idee unde s-a dus.

Nu era prea entuziast din fire. După ce ascultă explicaţiile lui Temeraire, oftă şi spuse:

— *Eşti* tânăr, nu e cazul să faci atâta caz din asta.

— Poate că sunt, replică Temeraire, dar măcar nu mă complac şi nu sunt dispus să las asemenea hărţuieli să continue, când pot să fac ceva. Şi n-am de gând să mă mulţumesc, adăugă el, privind cu înţeles spre fundul peşterii lui Majestatis, să mă ocup doar de bunăstarea mea personală.

Ochii lui Majestatis se îngustară, dar dragonul nu se clinti.

— Pare-mi-se că eşti pe cale să strici bunăstarea tuturor. Acum, cel puţin, nu mai sunt conflicte şi nimeni nu e rănit.

— Dar în acelaşi timp nimeni nu se simte prea bine, spuse Temeraire. Am putea avea cu toţii locuinţe plăcute, dar nimeni nu-i dispus să muncească la amenajarea lor, ştiind că le pot pierde într-o clipă, tocmai *pentru că* le-au îmbunătăţit. Odată ce o peşteră e a ta, ar trebui să ai drept de proprietate asupra ei.

Membrii consiliului părură uşor sceptici la acest

argument, în după-amiaza următoare, când Temeraire îl expuse din nou, de data aceasta în faţa lor. Un vânt puternic dinspre vest măturase ultimii nori răzleţi, ceva mai devreme, lăsând cerul curat şi strălucitor, ca o peliculă de gheaţă. Se adunaseră în poiana largă dintre munţi, unde soarele încălzea o puzderie de pietre mari şi netede.

Majestatis venise, până la urmă, la fel şi Gentius, deşi bătrânul dragon aproape că adormi, după zborul istovitor, ghemuit pe cea mai neagră dintre pietre şi murmurând din când în când, doar pentru sine. Requiescat se lăbărţa dizgraţios peste jumătate din lungimea poienii, ca să arate cât mai mare. Privindu-l cu dispreţ, Temeraire se încolăci frumos, cu gulerul înfoiat cu mândrie, deşi îşi dorea în taină să fi avut la el tecile pentru gheare şi chiar o maramă precum cele pe care le văzuse în pieţele de pe Drumul mătăsii. Era convins că ar fi făcut impresie.

Ballista, o imensă Chequered Nettle, izbi pământul cu coada-i ţepoasă, de mai multe ori, ca să potolească murmurul care cuprinsese consiliul în mijlocul expunerii lui Temeraire.

— Şi dacă suntem de acord, continuă Temeraire cu vitejie, în faţa valului de scepticism, că toată lumea trebuie să-şi păstreze peşterile, odată dobândite, aş fi foarte fericit să arăt oricui cum să le amenajeze mai bine, ca să puteţi avea cu toţii peşteri mai plăcute, dacă vă daţi doar puţin osteneala.

— Foarte plăcute, sunt sigur, spuse un bătrân Parnassian arţăgos. Dacă eşti un ţângău să te joci cu pietre şi crenguţe.

Se înălţară mai multe fornăieli aprobatoare şi Temeraire se zbârli:

— Dacă *nu* doriţi, fiind mulţumiţi cu peşterile voastre aşa cum sunt, atunci nu-i nevoie, dar nici n-ar trebui să mergeţi şi să luaţi peştera altcuiva, după ce acesta şi-a făcut treaba. Eu, unul, n-am să mă las jefuit ca un nătărău. O să distrug singur peştera ca să nu mai fie atrăgătoare pentru nimeni, înainte s-o cedez supus!

— Gata, gata, spuse Ballista. Nu e cazul să urli pe-aici că

o să faci ravagii sau să proferezi ameninţări. Ajunge. Acum îl vom asculta pe Requiescat.

— Hm, e arţăgos, nu-i aşa? zise Requiescat. Ei, bine, mă cunoaşteţi cu toţii, prieteni, şi n-am de gând să mă fudulesc, dar îmi închipui că n-ar spune nimeni că n-aş fi putut să iau orice peşteră mi-ar fi plăcut, dacă aş fi vrut. Nu-s pus pe harţă şi nu-mi place să fac rău nimănui. Un tânăr ca acesta e destul de irascibil ca să stârnească o încăierare căreia nu-i poate face faţă…

— Oh! făcu indignat Temeraire. N-ai cum să faci asemenea afirmaţii, dacă nu le poţi dovedi. Am învins dragoni aproape la fel de mari ca tine.

Requiescat îşi roti capul:

— Nu e adevărat că ai fost educat să nu lupţi? Persy povestea în stânga şi-n dreapta aşa ceva.

Perscitia scoase un scâncet furios.

— Eu n-am… dădu ea să protesteze, însă fu urgent redusă la tăcere de ceilalţi dragoni mici aşezaţi în jurul ei, sub privirea severă a lui Ballista.

— Celeştii, spuse Temeraire, foarte calm, sunt crescuţi să fie cei mai buni dintre dragoni. În China, nu trebuie să luptăm decât dacă ţara se află în pericol, pentru că acolo există mult mai mulţi dragoni decât aici, şi suntem prea valoroşi ca să ne piardă. Aşadar, luptăm doar în situaţii de *urgenţă*, când dragonii de luptă obişnuiţi nu pot face faţă.

— O, China, spuse dispreţuitor Requiescat. Oricum, prieteni, situaţia e limpede ca lumina zilei. Eu zic că sunt superior şi mi se cuvine cea mai bună peşteră, el susţine că nu-i aşa şi nu vrea s-o cedeze. În mod obişnuit, asta nu s-ar putea rezolva decât printr-o luptă din care cineva iese rănit şi toată lumea e supărată. Aceasta este tocmai genul de situaţie pentru care a fost creat consiliul şi mă aştept să vă fie tuturor destul de limpede care dintre noi are dreptate, fără să fie nevoie să scoatem ghearele.

— Eu *nu* spun că sunt superior, zise Temeraire, deşi cred că e foarte posibil să fiu. Eu spun că peştera îmi aparţine şi nu-i corect s-o iei. Pentru *asta* ar trebui să existe consiliul: să facă dreptate, nu să-i strivească pe toţi doar pentru ca

dragonii cei mai mari să fie mulţumiţi.

Consiliul, compus fiind din cei mai mari dragoni, nu părea foarte entuziast. Ballista spuse:

— Bun, am ascultat pe toată lumea. Uite cum stă treaba, Temeraire… (Ballista îi stâlcise numele destul de rău, *Teymuhreer*), nu vrem mare zoală şi bătăi de cap…

— Nu văd de ce nu, spuse Temeraire. Până la urmă, ce altceva avem de făcut?

Mai mulţi dintre dragonii mici chicotiră, foşnindu-şi aripile. Ballista îşi drese glasul, avertizându-i, şi continuă:

— Nu vrem mare tărăboi, oricum. Ce-ar fi să ne arăţi niţel cum zbori, ca să ştim ce poţi să faci, apoi putem lămuri lucrurile.

— Dar nu asta-i ideea, spuse Temeraire. Dacă aş fi mic, ca Moncey… Îl căută cu privirea, dar Moncey nu se afla printre dragonii mici din public, aşa că se corectă: Dacă aş fi mic ca Minnow, care stă acolo, n-ar trebui să aibă nicio relevanţă. Nimeni nu folosea peştera, nimeni n-o voia, înainte s-o iau eu.

Requiescat bătu din aripi:

— Înainte nu era cea mai plăcută, spuse el, pe un ton binevoitor.

Temeraire pufni furios, dar Ballista spuse cu nerăbdare:

— Da, da, haide! Dacă nu cumva vrei să nu ne arăţi.

Asta umplu paharul. Temeraire se azvârli în aer, răsucindu-se ca un titirez, cât mai sus şi cât mai repede putea, apoi plonjă direct în manevre de formaţie. *Asta o să le placă*, gândi el cu amărăciune. Termină manevra de antrenament şi bătu din aripi zburând direct cu spatele, după care plană în aer, înainte să coboare în picaj. Se dădea în spectacol, desigur, dar ei i-o ceruseră şi, aterizând, anunţă:

— Acum vă voi arăta vântul divin, dar aţi face bine să vă îndepărtaţi de lângă peretele de stâncă, fiindcă mă aştept să se prăbuşească o mare parte din el.

Se stârni un val de mormăieli, în timp ce dragonii cei mari se mutară, târându-şi cozile şi afişând un aer sastisit. Temeraire îi ignoră şi inspiră adânc de mai multe ori,

umflându-şi pieptul. Intenţiona să distrugă cât putea mai mult. Însă observă tardiv, îngrozit, că peretele stâncii era foarte compact şi nici măcar nu era din calcarul acela alb şi moale din peşteri, care se sfărâma atât de uşor. Adulmecă stânca şi îşi trecu o gheară peste faţa ei: abia dacă lăsă câteva zgârieturi albe pe piatra aspră şi cenuşie.

— Ei? îl îndemnă Ballista. Aşteptăm cu toţii.

N-avea de ales. Temeraire se retrase câţiva paşi, inspiră, pregătindu-se şi, în clipa următoare, se auzi un foşnet grăbit de aripi. Moncey ateriză gâfâind în poiană, lângă ei, şi îi strigă disperat Ballistei:

— Opreşte-l, opreşte-l!

— Hei, ce-i asta? întrebă Requiescat, încruntându-se.

— Linişte, umflatule! spuse Moncey, făcând mulţi ochi să-l privească mijiţi. Nu era mult mai mare decât capul uriaşului Regal Copper. Tocmai vin din Brecor. Broaştele au trecut Canalul.

O agitaţie imensă se porni în toate părţile. Chiar şi Gentius se trezi, cu un şuierat gros, şi, în timp ce toţi ceilalţi vorbeau de-a valma, Moncey se întoarse către Temeraire şi spuse:

— Ascultă, Laurence al tău, umblă vorba că l-au închis pe o corabie numită *Goliath*…

— *Goliath?* făcu Temeraire. Am auzit de nava asta. Laurence mi-a vorbit de ea. Asta e foarte bine… asta e minunat. E la blocadă. Ştiu unde e, aproximativ. Şi sunt sigur că oricine de la Dover îmi poate spune exact unde…

— Amice, n-aş vrea să ţi-o zic aşa, pe şleau, dar n-am cum s-o îndulcesc, îl întrerupse Moncey. Broaştele au scufundat-o azi-dimineaţă, când s-au întâlnit. E pe fundul oceanului şi niciun om n-a coborât de pe ea înainte să se scufunde.

Temeraire nu spuse nimic. O senzaţie teribilă îi urca în gâtlej. Se întoarse orbeşte, să-i dea drumul. Răgetul ţâşni ca un tunet, amuţind orice cuvânt în jurul lui, iar zidul de stâncă se despică în faţa lui ca un ochi de oglindă.

3

Traseră bărcile corabiei în portul Dover după ora unsprezece noaptea, asudaţi sub hainele ude şi reci ca gheaţa, cu palmele pline de băşici încleştate pe vâsle. Coborâră tremurând pe chei. Căpitanul Puget fu adus pe o targă, leşinat după ce pierduse mult sânge, iar locotenentul Frye, un tânăr de nouăsprezece ani, era singurul reprezentant cu autoritate rămas. Restul ofiţerilor superiori erau morţi cu toţii. Frye îl privi pe Laurence neştiind ce să facă, apoi îşi roti ochii. Oamenii lui nu-i erau de niciun folos. Tăceau, istoviţi de vâslit şi de înfrângere. În cele din urmă, Laurence îi vorbi cu glas scăzut:

— Comandantul portului, spuse el, indicându-i direcţia.

Frye roşi şi, dregându-şi glasul, i se adresă unui tânăr aspirant:

— Mai bine ai duce prizonierul la comandantul portului, domnule Meed, să decidă el ce-i de făcut.

Străjuit de doi ofiţeri de marină, Laurence îl urmă pe Meed către comandament, unde găsiră o debandadă mai mare aproape decât pe puntea navei *Goliath,* în ultimele sale momente, după ce fusese dezarborată, cu fumul ce învăluia totul, cu focul trosnind domol şi coborând către magazia de muniţie şi tunul alergând sălbatic pe punte, dintr-o parte în alta. Aici, în schimb, culoarele gemeau de speculaţii neverificate:

— Cinci sute de mii de oameni debarcaţi, spuse un bărbat de pe culoar, un număr ridicol, umflat de panică până la absurd.

— Deja la Londra, spuse un altul, şi capturi de zece milioane.

Aceasta din urmă era sigura afirmaţie plauzibilă. Dacă Bonaparte ocupase unul sau două dintre porturile de pe estuarul Tamisei şi capturase navele de negoţ de acolo, ar fi putut să ajungă, într-adevăr, la un număr de felul acesta: o colecţie enormă de trofee pentru alimentarea invaziei începute deja, ca un morman de cărbuni într-o sobă

aprinsă.

— Mă doare-n cot dacă-l duceţi afară şi-l linşaţi, numai luaţi-l din faţa ochilor mei! se răsti comandantul portului, când Meed reuşi, în cele din urmă, să-şi croiască drum prin mulţime şi să-i ceară instrucţiuni.

Dincolo de ferestre era un zgomot clocotitor, ca vuietul vântului într-o furtună, deşi noaptea era senină. Alţi şi alţi petiţionari se îmbrânceau să treacă pe lângă ei, aşa că Laurence fu nevoit să-l apuce pe Meed de braţ şi să-l ţină pe picioare, în timp ce erau duşi de val. Băiatul nu putea avea mai mult de paisprezece ani şi arăta puţin cam prost hrănit.

Lăsat în voia sorţii, Meed arăta neajutorat. Laurence se întreba dacă va fi nevoit să-şi caute singur o temniţă şi să se încuie înăuntru, dar apoi un tânăr locotenent îşi croi drum până la ei, îi aruncă o privire dispreţuitoare şi spuse:

— Ăsta-i trădătorul, nu-i aşa? Pe-aici. Iar voi doi, căţei afurisiţi, ţineţi-l bine până nu se face nevăzut în înghesuială.

Apucă un baston vechi uitat pe culoar, folosit probabil, cândva, pentru a mâna oamenii luaţi cu japca şi, legănându-l ca să facă loc, îi scoase în stradă, Meed alergând recunoscător după el. Îi duse într-o veche închisoare dărăpănată, cu gratii la ferestre şi un mastif legat în curtea pustie, lătrând nefericit, peste vacarmul mulţimii agitate, gata-gata să se dezlănţuie. O bătaie la uşă îl aduse afară pe stăpânul casei, care scânci obiecţii pe care locotenentul le respinse una după alta şi pe care le învinse, în cele din urmă, dând buzna peste el înăuntru.

— Poftim, şi e mai bine decât meriţi, îi spuse el cu răceală lui Laurence, după ce îi conduse pe scări în sus, într-un pod mic şi sordid, şi ţinu uşa deschisă.

Era un tânăr subţirel, cu o mustaţă abia mijită. Un brânci serios ar fi fost de-ajuns să-l trimită pe podeaua murdară. Laurence îl privi o clipă şi apoi intră, aplecându-se în dreptul uşii. Uşa se închise după el. Prin perete, îl auzi pe locotenent ordonându-le celor doi marinari să stea de pază, apoi protestele proprietarului, urmându-l pe scări în jos.

Era un frig cumplit. I se părea ciudat să simtă sub picioare podeaua deformată, din scânduri strâmbe şi noduroase. Încă se aştepta să simtă tangajul. Fereastra era un pătrat cât o batistă, doar cât să îngăduie înăuntru aerul şi lumina, dar în momentul de faţă prin ea răzbătea doar mirosul greu de fum şi o strălucire roşiatică dinspre partea inferioară a acoperişului – tot ce putea vedea.

Laurence se aşeză pe priciul îngust şi îşi privi mâinile. Lupta trebuia să fi început de-a lungul coastei: oameni debarcaţi la Deal şi probabil spre nord, de jur împrejurul gurii Tamisei. Nu cinci sute de mii, nici pomeneală, dar destui, probabil. Nu era nevoie de o companie de artilerie foarte mare ca să aşezi un picior sigur de pod, suficient de sigur, iar apoi Napoleon putea să-şi debarce oamenii imediat ce reuşea să-i treacă peste Canal. Ceea ce, însă, ar fi spus Laurence, nu se putea întâmpla foarte repede. Nu, când aveau de înfruntat Marina britanică.

Dar manevrele la care asistase astăzi îi schimbară opinia: un număr copleşitor de dragoni francezi mici, uşor de hrănit şi agili în manevre, împotriva dragonilor britanici de talie grea, sfidând orice reguli, în timp ce puterea masată a dragonilor francezi de talie grea era folosită împotriva corăbiilor, punctul forte al britanicilor. Această tactică purta aceeaşi amprentă pe care o întâlnise în atacul năucitor de la Jena, organizat de Lien, şi Laurence nu se îndoia că Napoleon se slujise de sfatul ei în această ultimă aventură.

Laurence îşi înaintase rapoartele privind Bătălia de la Jena către Amiralitate. Se gândea cu amărăciune că gestul lui de trădare subminase, probabil, acele importante informaţii şi îi discreditase toate rapoartele. Îşi imaginase – sperase – că măcar Jane avea să ţină seama de ele, chiar dacă nu-l iertase, că îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că trădarea lui începuse şi se sfârşise cu livrarea leacului. Dar, atât cât văzuse din bătălie, dragonii britanici fuseseră grupaţi în obişnuitele formaţii, folosind aceleaşi practici de război aerian depăşite.

Zgomotul de dincolo de fereastră se înălţă şi se retrase, ca marea. Undeva, în apropiere, se auzea sunet de sticlă

spartă. O femeie ţipă. Strălucirea spori. Laurence se întinse pe prici şi încercă să doarmă puţin, dar odihna îi fu tulburată de răzleţe erupţii sonore. Acestea se pierdeau deja în larma generală, când Laurence sări gâfâind dintr-un somn chinuit de frânturi de imagini ale corabiei arzând, o corabie care în visele lui devenea neagră şi lucioasă, sub flăcări, cu solzi ce se curbau, pârjolindu-se la margini. Se ridică. În încăpere se afla un mic lighean cu apă. Nu-i era încă atât de sete încât să bea, aşa că îşi stropi faţa cu mâinile căuş. Pe degete îi apărură dungi negre de funingine şi murdărie. Se întinse la loc. Afară, ţipetele se înteţeau, iar mirosul de fum era mai puternic.

Nu se putea spune că se lumina, ci mai degrabă că era mai puţin întuneric. Oraşul era acoperit de o mantie groasă, cenuşie, şi gâtul îl durea cumplit. Nimeni nu veni cu mâncare. Nicio vorbă de la gardienii lui. Laurence măsura celula cu pasul: patru paşi mari de-a latul, trei de-a lungul, pornind de la pat, însă el, agitat, făcea paşi mai mici, ca să fie şapte. Îşi ţinea mâinile împreunate la spate, având senzaţia că o ghiulea pe care o târăşte după el i le trage în jos: vâslise vreme de cinci ore fără odihnă.

Măcar avusese o ocupaţie: alta decât această foială inutilă. Oraşul ardea şi tot ce putea să facă aici era să ardă odată cu el. Sau să fie luat prizonier de francezi. Oastea lui Napoleon se afla la mai puţin de zece mile distanţă. Chiar dacă murea, era posibil ca Temeraire să nu afle niciodată – era posibil să se supună captivităţii mult după ce orice motiv ar fi dispărut şi să sfârşească prin a fi capturat de francezi. Când venea vorba de siguranţa lui Temeraire, Laurence nu putea avea încredere în Napoleon, câtă vreme Lien îi era aliată. Vocea ei şi propria-i pornire egoistă de-a se vedea stăpân peste singurul Celest din afara Chinei aveau să răsune mai puternic în urechea lui Napoleon decât orice îndemn la generozitate.

Laurence era de părere că gardienii lui s-ar fi lăsat uşor convinşi să-l elibereze, îmboldiţi de dorinţa de a se vedea duşi, dacă nu de altceva. Numai de-ar fi putut el să se autoconvingă că avea dreptul să plece! Fusese judecat şi

condamnat de curtea marţială, şi pe bună dreptate, cu toate procedurile legale. Deşi ar fi preferat să uite asta. Nesfârşita scormonire a dovezilor, deşi fusese propria-i mărturie îl incriminase deja; completul de ofiţeri, ascultând cu feţe inexpresive ori încleştate de dezgust. Ofiţeri de marină, cu toţii. Nu acceptaseră niciun aviator. Prea mulţi dintre ei fuseseră, unul după altul, târâţi în mizerabila afacere, implicaţi şi mânjiţi în fel şi chip: Ferris, întrucât se presupunea că Laurence îi făcuse mărturisiri, ca adjunct al său…

— Şi curţii trebuie să i se pară ciudat – spusese, rânjind, avocatul acuzării, în timp ce Ferris stătea distrus, palid şi tras la faţă, fără să se uite la Laurence – că n-a dat alarma timp de o oră după ce inculpatul şi animalul său au fost daţi dispăruţi şi nici măcar n-a deschis scrisoarea lăsată în urmă…

Chenery fusese citat şi el, doar pentru că se aflase la momentul respectiv în adăpostul de la Londra, iar Berkley, Little şi Sutton fuseseră aduşi cu toţii să depună mărturie. Iar dacă Harcourt şi Jane nu fuseseră aduse în discuţie, Laurence era convins că Amiralitatea nu ştia cum să procedeze, fără să se facă de râs mai mult decât ţintele lor.

— N-am ştiut absolut nimic de povestea asta şi sunt convins că nimeni n-a avut. Oricine îl cunoaşte pe Laurence vă poate spune că n-ar fi suflat o vorbă nimănui, declarase Chenery, sfidător. Dar susţin că gestul Amiralităţii de a trimite dragonul bolnav în tabăra franceză a fost o ticăloşie, şi dacă vreţi să mă spânzuraţi pentru asta, n-aveţi decât.

Nu-l spânzuraseră pe Chenery, slavă Domnului, din lipsă de dovezi şi pentru că dragonul lui era necesar. Dar Ferris, un locotenent lipsit de o asemenea armă, fusese dat afară. Toate eforturile lui Laurence de a-şi asuma vina în exclusivitate fuseseră ignorate. Un ofiţer de nădejde pierdut de Aviaţie, iar viaţa şi cariera lui, distruse… Laurence nu-i cunoscuse mama, nici fraţii. Erau o familie veche şi ţineau la mândria lor, iar Ferris era plecat de acasă de la vârsta de şapte ani: nu-l cunoşteau atât de intim, de personal, ca să poată avea încredere în nevinovăţia lui şi

să-i ofere sprijinul şi afecţiunea pe care acum camarazii lui i le refuzau. Să fie martor la suferinţa lui şi să se ştie vinovat era mai dureros pentru Laurence decât propria-i condamnare.

Această condamnare nu fusese pusă nicio clipă sub semnul îndoielii. Nu existaseră argumente în apărarea lui şi nimic nu-i aducea alinare, cu excepţia certitudinii aride că făcuse ceea ce trebuia, că nu ar fi putut proceda altfel. Asta nu-l consola deloc, însă îl scutea de durerea regretului: nu putea să-şi regrete fapta. N-ar fi fost capabil să lase zece mii de dragoni, majoritatea neimplicaţi în război, ucişi pentru avantajul ţării sale. După ce afirmase toate acestea, mărturisind de bunăvoie că îşi încălcase ordinele, atacase un ofiţer de marină, furase leacul şi oferise ajutor duşmanului, nu mai era nimic de adăugat. Singura acuzaţie pe care o respinsese fusese aceea că îl furase şi pe Temeraire.

— Nu e nici proprietatea Regelui, nici vrun animal fără minte, alegerea lui a fost liberă şi i-a aparţinut în întregime, spusese Laurence, dar îl ignoraseră, desigur, şi la scurt timp după ce-l scoseseră din sala de judecată îl şi aduseseră înapoi, să audă pronunţarea sentinţei de condamnare la moarte.

Condamnare amânată apoi imediat, pe tăcute. Fusese scos din sală sub pază şi vârât într-o trăsură sufocantă, acoperită cu draperii negre. Lunga călătorie oarbă şi zgâlţâită se sfârşise la Sheerness, unde fusese urcat la bordul *Lucindei* şi apoi transferat pe *Goliath* şi închis într-o celulă. O celulă pe fundul corabiei, unde putea doar să supravieţuiască şi nimic altceva. O moarte vie, mai rău decât spânzurătoarea care-i fusese promisă în viitor. Iar acum, dacă rămânea pe loc şi dacă nu cumva era capturat de francezi, ştia că îl aşteaptă tot un astfel de coşciug vertical. Ştia asta prea bine.

Însă alegerea nu era a lui. El alesese o dată şi îi sacrificase pe toţi ceilalţi. Viaţa lui nu-i mai aparţinea, deşi curtea marţială alesese să-l mai lase puţin în viaţă. Iar să fugă acum era ca şi cum ar fi fugit în China sau ar fi

acceptat propunerile insistente ale lui Napoleon de a rămâne alături de el. Nu putea pleca. N-avea altă cale de a dovedi că nu este un trădător. N-avea cum să se reabiliteze altfel. Putea să se uite la uşă, dar n-o putea deschide.

O răpăială rece spăla ochiul de geam şi subţia fumul de afară. Se duse lângă fereastră, dar nu putea vedea altceva decât un întuneric cenuşiu. Soarele, dacă răsărise, stătea ascuns. Avea senzaţia că ştie că era trecut de primii zori.

Închizătoarea uşii se răsuci cu zgomot şi Laurence se întoarse. Rămase neclintit, holbându-se la bărbatul din celălalt capăt al încăperii: o faţă suptă, tăbăcită de vânt, familiară dar neaşteptată, şi cunoscutele trăsături orientale.

— Sper că te găsesc sănătos, spuse Tharkay. Vii cu mine? Cred că pericolul de incendiu n-a trecut.

Gărzile dispăruseră, casa era părăsită. Doar doi bărbaţi, care hoinăriseră beţi pe străzi, se adăpostiseră pe hol şi dormeau. Laurence păşi peste picioarele lor, ieşind în lumina dimineţii. O pâclă palidă şi subţire de fum, în zorii întunecaţi, se întindea peste docuri şi plutea peste mare. Străzile erau pline de sticlă, ţigle sparte şi lemn carbonizat şi de gunoaie de nedescris. Doi măturători îşi plimbau lugubru măturile pe mijlocul drumului, fără prea mare spor.

Tharkay îl conduse pe Laurence în josul unei străduţe lăturalnice, unde zăcea, blocând trecerea, un cal mort, căruia îi fuseseră smulse şaua şi hamul. Cocoţat pe el, un vânturel tânăr, cu o sfoară lungă atârnată de picior, smulgea din carne, când şi când, scoţând câte un ţipăt de satisfacţie. Tharkay întinse mâna şi fluieră, iar când vânturelul se întoarse la el, îi acoperi capul şi şi-l fixă pe umăr.

— M-am întors de trei săptămâni din Pamir, spuse Tharkay. Am adus încă o duzină de dragoni sălbatici, la timp ca să întărească rândurile, se pare. Roland m-a trimis după tine.

— Dar cum ai ajuns aici? întrebă Laurence, în timp ce-şi croiau drum mai departe, pe uliţele uitate de timp.

Oraşul arăta aproape ca şi cum ar fi fost pustiit deja, iar

ferestrele şi uşile rămase intacte erau toate închise. Unele erau bătute în scânduri, dând faţadelor un aspect ostil, încruntat.

— De unde-ai ştiut că sunt aici, în oraş…?

— Oraşul n-a fost o problemă. Jefuitorii de nave naufragiate din larg ştiau în ce direcţie au luat-o bărcile de pe *Goliath,* răspunse Tharkay. Am fost aici înaintea ta, presupun. Mai greu a fost să aflu unde-ai fost închis. M-am ostenit prosteşte să obţin astea, mai întâi – adăugă el, arătându-i lui Laurence un teanc îndoit de hârtii – de la amiralul portului, presupunând că ştie unde se află prizonierul pe care mi-l încredinţa. În schimb, m-a lăsat să aştept pe coridor două ore şi s-a certat cu mine încă una, şi abia când i-am obţinut semnătura a mărturisit, în sfârşit, că n-are nici cea mai vagă idee unde te afli, în condiţiile în care portul este incendiat.

Ajunseră într-o poiană stearpă, un adăpost pentru curieri, unde îi aştepta mica Gherni, foindu-se agitată. Îl întâmpină pe Tharkay şuierând impacientată. Acesta îi răspunse în aceeaşi limbă încâlcită a dragonilor, din care Laurence nu înţelegea mare lucru, şi apoi se căţără pe spinarea ei, folosindu-se de hamul modest pe care-l purta şi indicându-i lui Laurence câteva locuri de unde să se agaţe, ca să facă la fel.

— S-ar putea să întâmpinăm unele dificultăţi, spuse Tharkay. Aproape toţi oamenii lui Bonaparte sunt încă pe coastă, însă dragonii lui înaintează pe uscat. Cincizeci de mii de oameni, cred, răspunse el, când Laurence îl întrebă câţi sunt, şi vreo două sute de dragoni, dacă e să crezi informaţiile. Aviaţia s-a retras la Woolwich cu restul armatei. Cred că aşteaptă să vadă ce face Bonaparte. De ce sunt aşa de amabili, va trebui să-i întrebi pe generali.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, spuse Laurence. Tharkay riscase mult, într-un asemenea context: jumătate din oastea lui Bonaparte debarcată undeva între ei şi armata britanică. Te-ai înrolat, aşadar? întrebă el, uitându-se la haina lui Tharkay: purta trese aurii, rang de căpitan.

Nu era un lucru neobişnuit în armată să fii numit prin

ordin în grad de ofiţer, la nevoie, însă în aviaţie, unde gradul era dat de dragon, era un fenomen mai rar decât în alte branşe. Dar cum Tharkay era unul dintre puţinii capabili să comunice cu dragonii sălbatici din Pamir, nu era de mirare că Aviaţia îl dorise, ci mai degrabă că el acceptase.

— Deocamdată, zise Tharkay, ridicând din umeri.

— Nimeni nu te-ar putea acuza că ai făcut o alegere din interes, spuse Laurence, replică prea sinistră şi pentru umorul negru, cu mirosul oraşului pârjolit în nări.

— Unul dintre avantaje, spuse Tharkay. Unui învingător i s-ar putea alătura orice nătărău.

Laurence nu-l întrebă de ce fusese trimis. Cincizeci de mii de oameni debarcaţi erau un răspuns suficient: pesemne era nevoie de Temeraire, iar Laurence, oricât de indezirabil, era singura cale spre serviciile lui. Era o alegere exclusiv pragmatică şi temporară, nimic care să-i dea speranţa unei absolviri, personale ori juridice. Tharkay nu se arătă dornic să spună mai mult. Gherni sălta deja în aer şi vigoarea vântului ar fi spulberat oricum orice cuvânt rostit.

Cerul avea prospeţimea specifică toamnei târzii, foarte albastru, limpede şi senin, o vreme minunată pentru zbor. După nici jumătate de oră, Gherni coborî brusc în picaj şi, tremurând, ateriză în luminişul unei păduri de pini. Laurence nu apucase să vadă nimic, poate cu excepţia câtorva picăţele purtate de vânt, care ar fi putut fi păsări călătoare. Împreună cu Tharkay, înaintă până la marginea pădurii. Privind pe furiş din umbră, zăriră, în cele din urmă, două siluete săltând de la pământ şi apropiindu-se. Doi dragoni uriaşi, gri cu maro, planând cu o leneşă siguranţă, pe care şi-o puteau permite, pe bună dreptate. Dragonii Grand Chevalier, cei mai mari dintre cei de talie grea ai francezilor, doar puţin mai mici decât Regal Copperii. Purtau urme de recent măcel şi din plasa de pântece a fiecăruia atârnau cam o duzină de vaci năuce, care scoteau din când în când mugete obosite şi loveau în zadar aerul cu copitele.

Cei doi dragoni trecură în zbor, discutând vesel într-o

franceză prea colocvială şi prea rapidă ca Laurence s-o poată urmări, iar echipajele râdeau. Umbrele lor, ca nişte nori grăbiţi, întunecară o clipă soarele, în timp ce Gherni rămase neclintită sub copaci. Doar ochii i se mişcau, urmărind trecerea dragonilor uriaşi pe deasupra.

Nu se lăsă convinsă, după aceea, să zboare din nou, ci se pitulă ghemuită între copaci, propunându-le, în schimb, să-i aducă ceva de mâncare. Refuza să plece înainte de lăsarea întunericului. Că dragonii francezi Fleur-de-Nuit aveau să fie şi ei noaptea afară nu era un argument pe care Laurence voia să-l încerce, de teamă că Gherni va refuza să mai pornească la drum vreodată. Tharkay doar ridică din umeri şi-şi cercetă pistoalele, după care se îndreptă către cea mai apropiată fermă.

— Poate că Chevalierii n-au mâncat chiar toate vitele.

Nu se zărea nimic, nici vite, nici oi, nici oameni, doar câteva biete găini, asupra cărora Tharkay slobozi metodic vânturelul, una după alta. Nu erau cine ştie ce pentru cina lui Gherni, dar mai bine mai puţin decât deloc. Şi apoi, în grajd, descoperiră un purcel, care scurma nepăsător în paie, fără să ştie nimic nici de soarta de care tocmai scăpase, nici de cea care se abătea acum asupra lui.

Gherni nu era nici suficient de mofturoasă, nici de răbdătoare ca să-şi ceară carnea de porc gătită, iar găinile le fripseră pentru ei, deasupra unui foc mic, bine îngrădit, hrănind vânturelul cu momiţele şi dând din mâini ca să alunge fumul. Fără sare, carnea nu prea avea gust, dar le umplu bine stomacul. O roaseră până la os, îngropară adânc rămăşiţele şi îşi şterseră cu iarbă mâinile unsuroase.

Iar apoi, doar aşteptară ca soarele să apună. Un timp care abia se târa, căci încă nu era nici amiază şi nu se puteau aşeza pe pământul rece şi tare. Un strat mocirlos de frunze moarte, cât vedeai cu ochii, iar vântul îşi sufla neobosit răcoarea în mâini şi în picioare, oricât ar fi ţopăit ei. Dar pentru Laurence era o eliberare să poată sta în picioare după bunul plac, să meargă la marginea crângului ca să simtă vântul în voie pe faţă şi să poată privi câmpurile calme, bine gospodărite – în ordonate şiruri brune – şi albii

mesteceni înalţi ridicându-şi crengile către cerul nepătat. Tharkay veni lângă el. Nu se schimbase nimic în înfăţişarea ori comportamentul său. Dacă era tăcut, tăcut fusese şi înainte. Pentru Laurence era o eliberare la fel de mare ca absenţa lacătelor şi a uşilor zăvorâte să poată sta acolo o clipă, fără să fie un trădător, doar el însuşi, neschimbat, în compania altuia. Îndurase şi înainte oprobriul multora, fără să simtă o durere insuportabilă, când ştia că are dreptate. Nu ştiuse că poate fi atât de greu.

Tharkay spuse:

— Aş fi putut să nu te găsesc, desigur.

Era o ofertă şi Laurence se ruşină că se simţea ispitit. Atât de ispitit încât nu fu în stare să refuze imediat, cu toată libertatea deschisă în faţa lui şi duhoarea de fum şi de apă din cală stăruind în adâncul gâtlejului, gata să fie gustate din nou.

— Viziunea mea despre datorie diferă de a ta, zise Tharkay. Dar nu văd de ce ai fi dator cuiva cu moartea, fără niciun motiv.

— Onoarea e un motiv suficient, răspunse Laurence, cu glas scăzut.

— Foarte bine, spuse Tharkay, dacă moartea ta ar păstra-o mai bine decât viaţa. Dar lumea nu se împarte încă numai între Anglia şi Napoleon şi nu trebuie să alegi între ei sau să mori. Ai fi binevenit, împreună cu Temeraire, în alte părţi ale lumii. Ai putea să-ţi aduci aminte că există măcar o formă de civilizaţie, adăugă el sec, în alte câteva locuri dincolo de graniţele Angliei.

— N-am să… începu Laurence, chinuit. N-am să pretind că nu iau în calcul ideea, pentru binele lui Temeraire, dacă nu pentru al meu. Dar dacă mi-aş lua zborul aş face din mine un trădător cu adevărat.

— Laurence, spuse Tharkay după o pauză, *eşti* un trădător. Era o lovitură să-l audă spunând asta, în felul lui rece, fără ocolişuri. Rostite fără patimă, aceste cuvinte nu sunau ca o acuzaţie, ci, mai rău, ca o constatare a unei stări de fapt. Să le îngădui să te execute pentru asta, continuă Tharkay, poate fi un mod de a-ţi cere scuze, dar

asta nu te face mai puţin vinovat.

Laurence nu ştia ce să răspundă. Fireşte, Tharkay avea dreptate. Era inutil să strige că-şi iubeşte ţara şi că a trădat-o doar *în extremis,* alegând cel mai mic dintre cele două rele hidoase. O trădase şi cauza nu conta deloc. Sau poate o trădase degeaba. Îl condamnase pe Temeraire la robie în singurătate, iar pe sine la o viaţă de temniţă. Poate că pierduse tot ce era de pierdut. Şi totuşi… şi totuşi… Nu putea răspunde.

Rămaseră multă vreme acolo, în tăcere. În cele din urmă, Tharkay clătină din cap şi aşeză o mână pe umărul lui Laurence:

— Se întunecă.

— Da, am trimis după el, spuse Jane sec. Şi aţi putea să renunţaţi la tusea asta şi la insinuări. Dacă mi-aş dori atât de mult un bărbat între picioare, e plin afară de tineri chipeşi şi îndrăznesc să spun că aş putea găsi unul dispus să-mi facă pe plac, fără atâta osteneală. Amuţindu-şi, pentru o clipă, auditoriul format din generali şi miniştri, Jane continuă, fără ca bombănelile să-i mai dea de furcă: Dacă francezii l-ar lua prizonier, ar avea doi Celeşti. Şi, chiar dacă aceştia sunt rude prea apropiate ca să se împerecheze direct, îi vor încrucişa – probabil cu dragoni Grand Chevalier, dacă vreţi să vă închipuiţi una ca asta – şi vor împerechea apoi puii lor între ei, ca să refacă trăsăturile rasei. După o generaţie, vor avea o linie proprie, iar noi, nimic. N-avem încă nici măcar un ou de la Temeraire. Azvârliţi-l pe Laurence într-o căruţă cu gratii şi duceţi-l sub pază, dacă insistaţi, însă dacă aveţi minte, vă veţi folosi de el şi de dragonul lui.

Atmosfera din cortul generalilor nu era una destinsă. Toate discuţiile se învârteau la nesfârşit în jurul dezastrului central al debarcării, revenind la el, iar şi iar. Laurence apucase să audă destule ca să înţeleagă: Jane nu se afla la comanda apărării aeriene, până la urmă. Sanderson fusese făcut amiral la Dover, peste capul ei.

Pentru ce motiv, nu trebuia să se întrebe: nu le plăcuse

niciodată ideea de-a o face comandant, ci forţaţi fiind de împrejurări, dar ar fi preferat probabil să continue cum au început decât să-şi recunoască greşeala, dacă n-ar fi vrut răzbunare, dacă n-ar fi considerat-o complice la actul de trădare al lui Laurence.

Cât despre Sanderson, Laurence îl cunoştea puţin. Era îngrijitorul unei femele Parnassian şi comandase o formaţie independentă la Dover. Fuseseră camarazi, chiar dacă nu foarte apropiaţi. Un ofiţer cu multă experienţă, însă nu strălucit, ar fi zis Laurence. Şi era măcinat de probleme care-i distrăgeau atenţia. Deşi Animosia lui primise în repetate rânduri leacul, era încă afectată de consecinţele bolii, care aproape îl băgase în mormânt şi pe Sandler. La cei şaizeci de ani ai săi, nu dormise şi nu mâncase aproape deloc cât timp dragonul lui bolise.

Acum stătea într-un colţ al cortului şi îşi ştergea din când în când o rană care-i supura deasupra ochiului, cu o bucată de bandaj împăturit, fără să scoată o vorbă, în timp ce generalii ţipau la Jane. Arăta palid şi îmbătrânit sub dâra sângerie de pe frunte.

— Minunat! Aşadar, vrei să aduci un trădător cunoscut şi dragonul lui incontrolabil chiar în mijlocul liniilor noastre de luptă, zise un membru al Consiliului Naval. Ai putea la fel de bine să instalezi un telegraf şi să-i transmiţi lui Bonaparte toate planurile noastre pe loc.

— Bonaparte n-ar putea să se descurce mai bine decât se descurcă deja, dacă nu cumva preferaţi să fluturaţi un steag alb! se răsti Jane. Are cu o sută de dragoni mai mulţi decât ar trebui, după orice calculele. Voi, domnii de la Amiralitate, o ţineţi sus şi tare că am fi auzit dacă ar fi pustiit Prusia şi Italia, aşa că presupun că scoate dragonii din copaci şi, cum noi nu putem face acelaşi lucru, trebuie să ne folosim de fiecare dragon pe care-l putem găsi. Şase dragoni prea răniţi să lupte în luna următoare, patru dintre cei mai noi dragoni sălbatici şi-au luat tălpăşiţa, şi voi vreţi să lăsaţi un Celest să putrezească. Pură idioţenie!

— De ce anume o ascultăm noi pe precupeaţa asta cicălitoare? spuse cineva.

— Ca să fim precişi, punctă Jane, *nu* mă ascultaţi. Şi ar fi bine să începeţi s-o faceţi. Să-mi fie cu iertare, Sanderson, eşti un comandant de formaţie al naibii de bun, dar nu erai făcut pentru asta.

— Nu, deloc, Roland, răspunse el posomorât, tamponându-şi din nou fruntea.

— O ascultăm – spuse nerăbdător un alt general din spate, cu o faţă suptă, ascuţită şi un nas acvilin ce exprima hotărâre, şi decorat cu Ordinul Bath – deoarece n-aţi putut găsi un bărbat competent pentru acest post. N-o să-l învingem pe Bonaparte cu mijloace răsuflate.

— Portland… începu altul.

— Nu-i mai rosti numele pe tonul ăsta elegiac, de parc-ar fi un talisman. Dacă n-ai treabă cu Nelson, ai treabă cu Portland. Gibraltarul e la fel de greu de cucerit ca Danemarca. Nu le poţi avea în mai puţin de o lună. Până atunci, nu te mai pune în calea ei.

— Domnule General Wellesley, nu pot să cred că vă alăturaţi glasul ideii… interveni un alt ministru, arătând spre Laurence.

— Mulţumesc. Sunt capabil să decid cărei idei îmi alături glasul, fără sfatul nimănui, răspunse Wellesley. Îl studie pe Laurence de sus până jos, cu o privire rece, dispreţuitoare: E un sentimental, nu-i aşa?… S-a predat. Un romantic afurisit. Ce importanţă are? Spânzuraţi-l pe urmă.

Jane îl duse în cortul ei.

— Nu, mai bine rămâi, Frette, i se adresă ea aghiotantului ei, care se ridicase de pe un taburet când Jane intră aplecându-şi capul. Prefer să vorbesc deschis în faţa unui martor decât să las loc pentru alte bârfe. Îşi turnă un pahar de vin şi îl dădu pe gât cu spatele la el. Laurence nu putea să-i conteste decizia, deşi ar fi preferat să fie singuri. El, unul, simţea că nu poate vorbi aşa cum ar fi vrut în faţa altcuiva. Apoi Jane lăsă jos paharul şi se aşeză în spatele biroului ei: Mâine vei merge cu curierul la Pen Y Fan, spuse ea obosită, fără să se uite la el. Acolo e ţinut Temeraire. Vrei să-l aduci înapoi?

— Da, desigur, răspunse Laurence.

— Foarte probabil *te vor* spânzura oricum după aceea, dacă nu reuşeşti eventual să faci ceva eroic, spuse Jane.

— Dacă aş fi vrut să mă sustrag justiţiei, aş fi putut rămâne în Franţa, zise Laurence. Jane…

— Amiral Roland, dacă nu te superi, spuse ea pe un ton aspru. După o clipă de tăcere, adăugă: Nu te pot învinui, Laurence. Dumnezeu ştie cât de urât a fost. Dar, dacă e să reuşesc ceva, nu mă pot lupta şi cu Excelenţele Lor, şi cu dragonii lui Napoleon. Frette te va duce să mănânci în cortul ofiţerilor şi o să-ţi găsească un loc de dormit. Vei pleca mâine, iar când te întorci vei zbura în formaţie sub Amiralul Sanderson. Asta e tot.

Făcu un semn cu capul şi Frette, dregându-şi glasul, deschise clapa cortului. Laurence se înclină şi se retrase, extrem de încet, dorindu-şi să nu fi văzut fruntea lui Jane coborând spre pumnul încleştat şi expresia îndârjită a gurii.

Avu un sentiment înspăimântător de ciudat când intră în cortul mare al popotei, în compania lui Frette. Nu văzu nicio cunoştinţă apropiată şi se bucură să amâne acel moment neplăcut, dar unii căpitani pe care-i ştia vag aruncară câteva remarci pe care fu nevoit să le ignore. Însă mai greu de suportat erau feţele stânjenite şi abătute ale celor care nu-l ocărau, şi totuşi evitau să-i întâlnească privirea.

Fusese pregătit pentru asta. Nu, însă, la fel de pregătit să fie înhăţat de mână şi smucit de un gentilom pe care îl văzuse poate de două ori până atunci, în celălalt capăt al sălii ofiţerilor din Dover. Căpitanul Hesterfield spuse în gura mare, prea târziu pentru a putea fi refuzat:

— Pot să-ţi strâng mâna, domnule?

Apoi îl trase aproape cu forţa pe Laurence la masa lui din colţ, prezentându-l camarazilor săi. Erau şase ofiţeri la masa mică şi îngrămădită: doi prusaci, dintre care unul, Von Pfiel, îi era cunoscut lui Laurence din atacul de la Danzig, şi un altul, care se ridică şi îi strânse mâna, prezentându-se drept vărul căpitanului Dyhern, cu care luptase în Bătălia de la Jena. Erau refugiaţi din ţara lor,

preferând să aleagă exilul şi să se pună în slujba Angliei, în locul eliberării condiţionate pe care Napoleon le-o oferise ofiţerilor prusaci.

Un alt străin, căpitanul Prewitt, fusese chemat în Anglia cu câteva luni înainte, din disperare: Winchestrul său scăpase de molimă, întrucât aceşti curieri erau trimişi de obicei la adăpostul din Halifax, de unde Prewitt fusese repartizat pe un traseu izolat de la marginea Quebeckului, ca nimeni să nu-i audă opiniile politice radicale, după cum recunoştea singur.

— Sau poate poezia, spuse Prewitt, cu autoironie. Dar mândria mea poate suporta mai bine condamnarea ideilor mele politice decât a artei mele, astfel încât aleg s-o interpretez aşa. Iar acesta este căpitanul Latour.

Era un regalist francez devenit ofiţer britanic. Hasterfield şi ceilalţi doi ofiţeri, Reynolds şi Gounod, împărtăşeau opiniile politice ale lui Prewitt, chiar dacă erau ceva mai tăcuţi cu privire la acest subiect, iar Laurence înţelese treptat că nu erau doar întâmplător adepţi ai gestului său, ci fuseseră izolaţi de restul companiei tocmai pentru că se certaseră pe această temă.

— Crimă, cea mai odioasă crimă, alt cuvânt nu există, afirmă Reynolds, acoperind palma lui Laurence cu a sa şi lipindu-i-o de masă, de la încheietură, în timp ce-l privea cu acea expresie concentrată, prea îndrăzneaţă, a unuia extrem de beat. Laurence nu ştia ce să spună. Fusese de aceeaşi părere şi îşi pusese viaţa în joc ca să prevină crima, dar nu-i plăcea să fie felicitat pentru asta de un străin.

— *Trădare* e un alt cuvânt, dacă doreşti, interveni un ofiţer de la cea mai apropiată masă ocupată, fără să ascundă faptul că trăgea cu urechea. În faţa lui se afla o sticlă de whisky pe jumătate goală şi omul bea singur.

— I-auzi! zise un altul.

Erau mult prea multe sticle în încăpere şi mult prea mulţi oameni furioşi şi dezamăgiţi. Tensiunea plutea în aer. Laurence îşi eliberă mâna. Şi-ar fi dorit din toată inima să se scuze şi să schimbe masa, dar Frette îl lăsase pe mâna lui Prewitt şi a tovarăşilor săi, dornici să-l primească, iar

Laurence nu-şi imagina că s-ar putea aşeza nepoftit la masa altcuiva.

— Vă rog, domnilor, să nu vorbim despre asta, le ceru el cu glas scăzut celor de la masă.

În zadar. Reynolds se certa deja cu băutorul de whisky şi glasurile lor răsunau în încăpere.

Laurence strânse din dinţi şi încercă să nu-i audă.

— Iar *eu* spun, zicea băutorul de whisky, că e un trădător care ar trebui târât afară, spânzurat şi tăiat în bucăţi după aceea. Şi tu la fel, dacă ai altă părere…

— Porniri medievale…

Amândoi se ridicară în picioare, Reynolds smulgându-şi mâna din strânsoarea nu foarte convinsă a mâinii lui Gounod, care încerca să-l oprească. Glasurile se ridicaseră suficient să acopere orice conversaţie din apropiere.

Laurence se ridică în picioare, apucându-l ferm pe Reynolds de umăr şi forţându-l să se aşeze la loc pe scaun.

— Domnule, nu-mi faci niciun bine prin asta, încetează! mormăi el pe un ton aspru.

— Aşa e, lasă-l pe el să te înveţe cum să fii laş, spuse celălalt.

Laurence se îmbăţoşă. Nu putea îndura insulte pe care nu le merita. Îşi sacrificase dreptul de a se apăra dacă era numit *trădător*, dar să fie făcut *laş* era o palmă pe care nu era dispus s-o înghită. Cu toate acestea, chiar dacă duelul nu era interzis aviatorilor, *el* nu putea să lanseze provocarea. Făcuse destul rău. Nu putea – nu voia – să facă mai mult. Închise gura, înghiţindu-şi furia şi nu se întoarse să-l privească în faţă, deşi acum stătea atât de aproape de el încât îi simţea răsuflarea duhnind, fierbinte şi intens, a alcool, imediat peste umăr.

— Spune-i laş după ce n-ai stat cu mâinile-n sân, ripostă Reynolds, luptându-se să scape de sub apăsarea mâinii lui Laurence. Presupun că dragonul tău ar fi încântat de ideea că tu ai vrea să vezi zece mii de dragoni ucişi, otrăviţi ca nişte câini…

— Cel puţin *unul* dintre ei ar trebui otrăvit, spuse celălalt, iar Laurence îi dădu drumul lui Reynolds, se

întoarse şi-l doborî cu un pumn.

Bărbatul era beat şi se clătina. În cădere, trase după el masa, cu sticlă cu tot. Băutura ieftină se revărsă pe jos, în timp ce sticla se rostogolea. Preţ de o clipă, toată lumea amuţi. Apoi scaunele începură să zboare dintr-o parte în alta a cortului, de parcă nu aşteptaseră decât o scânteie.

Conflictul degeneră imediat într-o încăierare haotică, fără să se mai ştie cine cu cine ţine. Laurence văzu doi bărbaţi de la aceeaşi masă îmbrâncindu-se într-un colţ. Dar câţiva îl aleseră pe el ca ţintă. Unul era un căpitan pe care Laurence îl ştia din vedere de la Dover, chiar dacă nu-şi aduse aminte numele imediat. Avea dâre proaspete de sânge negru de dragon pe haine. Geoffrey Windle, îşi aminti Laurence din senin, în timp ce îl înşfăcau, şi apoi Windle îl izbi direct în falcă.

Impactul îl făcu să se clatine pe călcâie. Dinţii i se loviră, trimiţând trepidaţiile până în vârful capului, cu o durere vie de obraz muşcat. Apucându-se de un stâlp de cort, ca să se sprijine, Laurence reuşi să înhaţe un scaun şi să-l tragă în faţă, între ei, în timp ce Windle se avânta din nou spre el. Se împiedică şi se izbi de stâlp cu toată forţa greutăţii sale considerabile. Cântărea cu aproape douăzeci de kilograme mai mult decât Laurence. Acoperişul de pânză groasă coborî cu viteză.

Alţi doi bărbaţi se năpustiră la Laurence, cu feţele schimonosite de furie, şi îl apucară de braţe împreună, împingându-l pe cea mai apropiată masă – suficient de beţi ca să fie războinici, nu suficient cât să fie stângaci. Laurence era încălţat şi acum cu pantofii săi cu catarame şi ciorapii deşiraţi; îi lipseau un punct de sprijin ferm în pământ şi greutatea cizmelor sale, ca să poată lovi cu piciorul. Îl imobilizară şi unul scoase un cuţit. Un cuţit bont de masă, încă unsuros de la cină. Laurence îşi propti un călcâi în tăblia mesei şi se ridică, reuşind să-şi elibereze pentru o clipă umerii, dar ferindu-se de lama scurtă şi furioasă, nu reuşi decât să-şi sfâşie haina jerpelită.

Stâlpul cortului se crăpă şi cedă şi pânza se prăbuşi peste ei cu o iuţeală catastrofică. Laurence îşi eliberase braţele,

doar ca să devină captiv cu totul între faldurile înăbuşitoare, atât de grele încât reuşi cu mare efort să şi le ridice de pe faţă doar cât să poată respira. Se rostogoli de pe masă şi alte mâini îl apucară de braţe, trăgându-l. Laurence lovea orbeşte spre noul atacator, în timp ce cădeau împreună, rostogolindu-se pe jos, până când celălalt reuşi să dea la o parte marginea pânzei care le acoperea capetele şi să-l scoată la aer. Şi era Granby.

— O, Dumnezeule! exclamă Granby.

Laurence se întoarse şi văzu jumătate din cort transformat într-o mişcătoare masă boţită. Cei suficient de treji ca să evite încăierarea cărau afară felinarele din cealaltă parte, alţii stropeau pânza prăbuşită cu apă. Un fir subţire de fum ieşea de dedesubt.

— Ai face mult mai bine să te fereşti din cale, spuse Granby, când Laurence dădu să sară în ajutor, şi îl conduse de-a lungul uneia dintre cărările taberei, îngustă şi întunecată ca smoala, către poienile dragonilor.

Înaintau în tăcere pe drumul muntos. Laurence încerca să-şi domolească respiraţia scurtă şi crispată, fără succes. Se simţea nespus de naiv. Nici nu-i trecuse prin minte să se teamă de o asemenea posibilitate, înainte s-o audă din gura unui beţiv. Dar după ce îl vor spânzura, în cele din urmă, ştiind că nu se vor mai putea folosi de Temeraire, ce n-ar fi în stare să facă aceiaşi oameni care au plănuit să îmbolnăvească toţi dragonii din lume, condamnându-i la o moarte agonizantă? Fireşte că ar prefera să-l ştie pe Temeraire mort decât în slujba unei ţări pe care o vedeau ca duşman: Franţa sau China sau oricare alta. Nu s-ar da în lături de la niciun fel de ticăloşie ca să-l nimicească. Pentru ei, Temeraire era doar un animal incomod.

— Presupun, se auzi brusc vocea lui Granby în întuneric, că el a insistat. Să duci leacul în Franţa, vreau să zic.

— A insistat, răspunse Laurence, după o clipă, deşi nu voia să se ascundă după aripile lui Temeraire. Mi-e ruşine s-o spun, dar a trebuit să insiste, la început. Mi-e ruşine de asta. N-aş vrea să crezi că am fost forţat s-o fac.

— Nu, zise Granby, nu. Voiam doar să spun că ţie nici nu

ţi-ar fi trecut prin minte, de unul singur.

Observaţia i se părea adevărată, stânjenitor de adevărată, deşi Laurence bănuia că intenţia lui Granby fusese să-l consoleze. Simţi deodată un junghi care îi opri răsuflarea: un sentiment de singurătate şi ceva în plus, ceva care semăna în mod inefabil cu dorul de casă. Tânjea să-l vadă pe Temeraire. Ultima oară dormise sub aripa lui ocrotitoare cu aproape trei luni în urmă, în munţii din Nord, după ce înfăptuise actul de trădare şi mai furase câteva ore înainte de zborul fatal peste Canal. De atunci, totul fusese doar o succesiune de temniţe, mai mult sau mai puţin brutale, pentru amândoi. Ce altceva fuseseră pentru Temeraire aceste luni, singur, fără prieteni şi nefericit, în rezervaţia de înmulţire plină de dragoni sălbatici şi de veterani, pe care, probabil, nu-i ţinea în frâu niciun fel de ordine ori disciplină.

Se cufundară din nou în tăcere, traversând poienile una câte una. De-o parte şi de alta, huruitul ca de moară al dragonilor adormiţi după cină, în timp ce echipajele trudeau la hamuri, având doar câteva felinare, zăngănitul surd al ciocanelor fierarilor, bocănind, şi mirosul acru de ulei de ham. Înaintară mult prin beznă, după ultima poiană, escaladând o pantă abruptă către creasta muntelui, de unde se vedea întreaga tabără. Acolo dormea Iskierka, un ghem gros şi ţepos, înălţând abur cu fiecare respiraţie, iar în jurul ei, risipiţi, dragoni sălbatici.

Deschise un ochi când se apropiară şi întrebă somnoroasă:

— A început bătălia?

— Nu, iubirea mea, dormi la loc, spuse Granby, iar ea suspină şi închise ochiul.

Dar oamenii erau deja ochi şi urechi. Ridicară privirea, apoi se uitară de la Laurence la Granby şi apoi iarăşi în jos, fără să spună nimic.

— Poate că ar fi mai bine să nu rămân, spuse Laurence.

Cunoştea câteva feţe: oameni din echipajul lui, unii dintre foştii lui ofiţeri. Se bucura că-şi găsiseră rostul aici.

— Aiurea, protestă Granby. Iar după ce îl duse pe

Laurence în cortul lui, aşezat în zona curentului confortabil de căldură pe care Iskierka îl emana neîntrerupt, adăugă pe un ton mai deznădăjduit: Nu sunt atât de laş şi, oricum, nu pot să intru mai adânc în bucluc decât sunt deja, după ziua de ieri. E răsfăţată, alt cuvânt nu există. Nu rămâne în formaţie, nu respectă semnalele… a luat dragoni sălbatici cu ea… Granby ridică din umeri şi, luându-şi de pe jos sticla de băutură care era numai a lui, turnă pentru amândoi câte un pahar şi îl bău pe-al său cu un neobişnuit entuziasm. În patrulă nu merge aşa de rău, continuă Granby, ştergându-se la gură. Nu trebuie convinsă să caute un duşman şi ascultă instrucţiunile, ca să-i fie mai uşor. Aproape că nici nu mai observ. Dar într-o luptă navală… Nu vreau să spun că a fost inutilă, adăugă el, pe un ton defensiv. A nimicit o navă de linie şi trei fregate, ea împreună cu dragonii sălbatici, şi a alungat o duzină de dragoni francezi. Dar n-are pic de disciplină. Se prefăcea că nu mă aude, a lăsat descoperită aripa dreaptă a Forţelor Aeriene şi doi dragoni au fost grav răniţi din cauza asta. Ar trebui să fiu înlăturat pentru aşa ceva, dacă şi-ar permite să renunţe la ea.

Se plimba prin spaţiul strâmt al cortului, ţinând paharul gol în mână şi vorbind repede, aproape nervos. Mai mult ca să spună ceva, umplând aerul dintre ei, fără să umple de conţinut cuvintele.

— Asemenea lucruri şubrezesc Aviaţia, continuă el. N-am crezut niciodată că *eu* voi fi… un ofiţer incapabil, un om care-şi distruge dragonul, un fel de nătărău, păstrat doar pentru că animalul lui nu se supune altfel… Armata, Marina ne iau peste picior pentru asta şi pentru orice altceva, şi cel puţin în cazul de faţă au dreptul să rânjească. Aşa că amiralii noştri trebuie să danseze cum cântă Marina şi între timp cei tineri observă şi ei, şi nu le poţi cere să fie mai buni, când văd că un camarad face ce vrea, absolut orice…

Se întrerupse brusc, dându-şi seama prea târziu că spusele sale nu i se aplicau numai lui şi uitându-se nefericit la Laurence.

— Nu greşeşti, spuse Laurence.

Aşa îşi închipuise şi el, în definitiv, pe când era în Marină:

crezuse că în aviaţie e plin de libertini sălbatici, pe care-i doare-n cot, dispreţuind legea şi autoritatea dincolo de orice limită, abia ţinuţi în frâu – folosiţi pentru controlul lor asupra dragonilor şi nerespectaţi.

— Dar dacă avem mai multă libertate decât ar trebui, spuse Laurence cu efort, după o clipă, este pentru că ei, dragonii, nu au destulă. Ei n-au alt câştig din victorie decât fericirea noastră. Orice naţie le-ar da pâinea zilnică doar ca să aibă pace şi linişte. Ni se dă mână liberă câtă vreme facem ceea ce n-ar trebui să facem: câtă vreme folosim sentimentele lor ca să-i păstrăm obedienţi şi liniştiţi, pentru scopuri care lor nu le slujesc defel… sau care le fac rău.

— Cum altfel să-i faci să le pese? întrebă Granby. Dacă n-am mai face asta, francezii ar da buzna peste noi şi ne-ar lua ei ouăle.

— În China le pasă, răspunse Laurence, în Africa la fel, şi le pasă cu atât mai mult cu cât simţul raţiunii nu este unul impus şi inimile lor nu sunt puse în conflict cu mintea. Dacă nu li se poate deştepta o afecţiune naturală pentru ţara lor, aşa cum o simţim noi, e vina noastră, şi nu a lor.

Laurence înnoptă în cortul lui Granby, pe o pătură. Nu voia să-i ocupe patul. I se părea ciudat să doarmă la căldură şi să se trezească asudat ca-n miezul verii şi apoi să păşească afară şi să vadă mai jos tabăra ninsă peste noapte, cu corturile gri şi soioase devenite albe şi curate, în timp ce pământul mustea deja de zăpada fleşcăită.

— Te-ai întors, spuse Iskierka, uitându-se la Laurence. Era trează de-a binelea, ciugulind rămăşiţele carbonizate ale micului ei dejun şi privind tabăra amorţită cu un ochi critic. Unde-i Temeraire? Te-a lăsat să ajungi în halul ăsta! adăugă ea, cu un aer uşor infatuat. Laurence n-o putea contrazice. Arăta, într-adevăr, jalnic, cu haina-i jerpelită şi pantofii care începeau să se desfacă pe la cusături, cât despre ciorapi, mai bine să nu pomenim. Granby, continuă ea, uitându-se peste umărul lui Laurence, ai putea să-i împrumuţi o tunică de-a ta, a patra în ordinea frumuseţii. Şi apoi, Laurence, poţi să-i transmiţi lui Temeraire că-mi pare

foarte rău că nu-ţi poate oferi lucruri mai frumoase.

Însă Granby era îmbrăcat tocmai cu cea de-a patra tunică în ordinea frumuseţii, întrucât celelalte trei erau atât de împopoţonate cu şnururi de aur şi nestemate – roadele vânătorii de comori pe care Iskierka o practica neobosită – încât erau total nepotrivite pentru luptă. În orice caz, un astfel de împrumut n-ar fi avut prea mare succes, căci Laurence era mai lat cu o palmă în umeri, iar Granby era cu tot pe-atât mai înalt. Dar Granby trimise vorbă şi în scurt timp un tânăr mesager se întoarse cu o tunică împăturită şi o pereche de cizme de rezervă.

— Sipho, spuse Laurence, mă bucur să te găsesc bine. Sper că şi fratele tău e la fel.

Se întrebase cu îngrijorare ce se va alege de cei doi băieţi aduşi din Africa, după ce îi ajutaseră atât de mult acolo. Îi făcuse în grabă curierii lui, ca să-i poată îngriji, dar prea curând după aceea se pusese în situaţia de a nu putea fi de ajutor nimănui.

— Da, domnule, răspunse Sipho, în cea mai curată engleză pe care o auzise Laurence în viaţa lui, deşi cu mai puţin de-un an în urmă copilul nu auzise nicio vorbă în această limbă. E cu Arkady şi căpitanul Berkley spune că îţi oferă aceste lucruri cu plăcere. Şi că eşti binevenit să-l saluţi pe Maximus, dacă nu eşti prea al naibii de băţos – a zis să repet întocmai cuvintele astea, adăugă el cu un aer serios.

— Nu eşti singurul care le e dator, spuse Berkley, în stilul lui direct, după ce Laurence veni şi îi mulţumi că i-a luat pe băieţi în grija lui. Nu trebuie să-ţi faci griji, în orice caz, că vor fi alungaţi. Avem nevoie de ei. Se pricep să trăncănească mai bine decât oricare dintre noi cu afurisiţii ăia de dragoni sălbatici. Băiatul cel mare vorbeşte păsăreasca lui mai repede decât engleza. Dar poţi să-ţi faci griji, în schimb, c-o s-o încaseze. A trebuit să mă lupt cu Amiralitate să mă lase să-l ţin pe Sipho la sol, deocamdată. Voiau să-l facă sergent, dacă-ţi închipui, la nici nouă ani. Pe Demane l-au vrut oricât m-am împotrivit, dar asta nu-i rău. Se bate, adăugă el succint, aşa că ar putea la fel de bine s-

o facă împotriva Broaştelor, dacă nu dă de belea.

Maximus îşi revenise foarte mult faţă de ultima oară când îl văzuse Laurence: trei luni de hrănire constantă, pe uscat, îl aduseseră aproape la greutatea lui de luptă iniţială. Îşi coborî capul şi spuse, şoptind conspirativ:

— Spune-i lui Temeraire că Lily şi cu mine nu ne-am uitat promisiunea şi că suntem gata să luptăm alături de el oricând ne-o va cere. N-o să-i lăsăm în niciun caz să te spânzure.

Laurence se holbă la giganticul Regal Copper. Întregul lui echipaj avea un aer profund tulburat, şi pe bună dreptate: remarca haiducească se auzise perfect pe o distanţă de câteva poieni. Berkley doar pufni:

— Au mai fost discuţii de felul ăsta cu duiumul, şi mai sonore, spuse el. Presupun că de-aia te-au înghesuit sub punte, pe o navă, în locul unei închisori decente pe uscat. Da, m-ai auzit bine. Era clar că tu şi dragonul tău ţicnit o să vă daţi în spectacol, mai devreme sau mai târziu. Adu-l înapoi, omoară o duzină de Broaşte şi scuteşte-ne de osteneala de-a te spânzura.

Cu această recomandare optimistă, deşi improbabilă, Laurence se prezentă în poiana curierilor, la ordin, arătând ceva mai puţin jerpelit. Berkley era un bărbat bine făcut şi, dacă haina împrumutată de la el era prea mare, măcar putea s-o îmbrace şi, cu o mână de paie la vârfuri, cizmele îi erau numai bune. Înfăţişarea lui ajustată nu-i aduse, însă, un tratament mai bun. O duzină de dragoni aşteptau în poiană mesaje şi ordine, dar când Laurence se înfăţişă, comandantul curierilor îi spuse, lăsându-l afară:

— Dacă eşti bun să aştepţi.

Laurence era destul de aproape ca să-l vadă vorbind cu ofiţerii săi. Niciunul dintre căpitanii-curieri nu părea prea dornic să-l ia cu el. Fu lăsat să aştepte o oră, timp în care patru mesaje veniră şi fură trimise, înainte ca un alt Winchester să aterizeze, aducând ordine noi de la Amiralitate şi, în sfârşit, comandantul curierilor veni şi îl anunţă:

— Prea bine. Avem un om care să te ia.

— ’Neaţa, domnule, spuse căpitanul, ducând mâna la pălărie, când Laurence se apropie. Hollin, fostul comandant al echipajului său de sol. Elsie, eşti bună să-l ajuţi pe căpitan să urce: E o chingă acolo, domnule, la îndemână.

— Mulţumesc, Hollin, spuse Laurence, recunoscător pentru atitudinea firească şi pragmatică şi se urcă pe spinarea femelei dragon. Mergem la Pen Y Fan.

— Întocmai, domnule, ştim drumul, răspunse Hollin. Vrei o îmbucătură, Elsie, înainte de plecare?

— Nu, zise ea, ridicând capul din jgheabul cu apă. Au mereu vaci excelente acolo. O să aştept.

Abia dacă schimbară două vorbe pe timpul zborului. Winchesterii erau atât de mici şi de iuţi, încât aveai mereu senzaţia că eşti pe punctul să-ţi iei zborul singur. Forţa vântului punea constant la încercare limitele curelelor şi mâinile lui Laurence, pline deja de băşici, se umplură de răni acolo unde strângeau hamul de piele. În goana lor, vedeau ca prin ceaţă câmpurile de tulpini veştede acoperite de zăpadă. Aerul rarefiat şi rece le biciuia faţa şi pătrundea prin gulerul hainei lui Laurence, prin cămaşa jerpelită, înţepându-l până la piele. Nu-l deranja câtuşi de puţin, doar îşi dorea să zboare şi mai repede. Ura acum fiecare milă rămasă.

Castelul Goodrich se înălţa în faţa lor, pe dealul său, iar Hollin ridică steagurile de semnalizare când trecură în goană pe deasupra: *curier, cu ordine* şi în clipa următoare lăsau deja în urmă focul de semnalizare tras din cetate, în răspuns.

Munţii erau din ce în ce mai aproape şi, când soarele începu să apună, Elsie trecu de ultima creastă ascuţită şi zbură peste vastele terenuri de hrănire, cu pământul bătucit pătat din belşug cu sânge, şi peste versanţii plini de peşterile dragonilor. Ateriză. Ţarcul de vite era gol şi uşa lui largă era deschisă. Nicio lumină, niciun sunet. Niciun dragon, cât vedeai cu ochii.

4

Peste noapte, pe platforma peşterii crescuseră ţurţuri, un şir de dinţi scânteietori, iar acum, în bătaia soarelui, se topeau încet picurând pe piatră. Un sunet inegal, lipsit de ritm ori logică. Temeraire deschise ochii, îi închise la loc şi lăsă capul jos. Nimeni nu mai propusese să fie mutat, nici nu-l mai deranjase.

Un scârţâit de gheare îl făcu să ridice privirea: un dragon mic aterizase pe pervazul de piatră şi Lloyd aluneca de pe spinarea lui.

— Haide, acum, spuse Lloyd, năvălind înăuntru, cu cizmele răsunând şi murdărind piatra curată. Haide, bătrâne, de ce eşti aşa de bosumflat în dimineaţa asta. Te aşteaptă un musafir pe cinste… un bivol gras şi frumuşel o să te pună pe picioare…

Temeraire nu fusese niciodată prea dornic să ucidă pe cineva, cu excepţia cazului, fireşte, când cineva voia să-i facă rău lui Laurence. Îi plăcea destul de mult să lupte, fiindcă era palpitant, dar niciodată nu se gândise că ar vrea să omoare pe cineva doar din motive personale. Însă în clipa aceasta avea senzaţia că ar suporta orice în loc să-l vadă pe Lloyd în faţa lui, vorbindu-i astfel, când Laurence era mort.

— Taci, spuse el, dar Lloyd continuă, fără să se întrerupă:

— … cel mai bun, pus deoparte special pentru tine, diseară…

Temeraire întinse gâtul şi îşi vârî capul direct în faţa lui Lloyd, spunând, cu glas scăzut:

— Căpitanul meu e mort.

Acum, cel puţin, Lloyd avea o explicaţie. Păli şi nu mai scoase o vorbă. Nici nu mai respiră. Temeraire îl cercetă cu atenţie. Era aproape dezamăgitor. Măcar de-ar fi spus ceva îngrozitor sau de-ar fi făcut vreun gest prostesc, cum făcea mereu. Măcar dacă… Dar lui Laurence nu i-ar plăcea… lui Laurence nu i-ar fi plăcut… Temeraire trase adânc aer în

piept, cu un şuierat, şi îşi retrase capul, ghemuindu-se la loc, iar Lloyd răsuflă uşurat.

— Păi, trebuie să fi fost o greşeală, spuse el, după o clipă, pe un ton doar cu câteva nuanţe mai puţin entuziast. N-am auzit nimic, bătrâne, mi-ar fi dat de ştire…

Asta îl înfurie din nou pe Temeraire, dar într-un mod diferit. Senzaţia aceea de durere ascuţită se domolise, iar acum se simţea obosit şi nu voia decât să-l vadă pe Lloyd plecat.

— Îndrăznesc să spun că *tu* mi-ai spune că trăieşte, dacă ar fi fost spânzurat la Tyburn, zise el cu amărăciune, doar ca să mă faci să mănânc şi să mă împerechez şi să ascult de tine. Ei, bine, n-am s-o fac. Am suportat-o. Aş fi suportat orice, doar ca Laurence să rămână în viaţă. N-o să mai suport. O să mănânc când poftesc şi nu altă dată şi n-o să mă mai împerechez cu nimeni decât dacă vreau. Se uită la micul dragon care îl adusese pe Lloyd şi spuse: Acum ia-l de aici, rogu-te, şi spune-le celorlalţi că nu mai vreau să-l aducă aici fără să fiu întrebat.

Micul dragon clătină agitat din cap şi îl luă pe Lloyd, în ciuda protestelor sale, să-l ducă înapoi jos. Temeraire închise ochii şi se ghemui, rămas singur cu pic-pic-pic-ul ţurţurilor.

Câteva ore mai târziu, Perscitia şi Moncey aterizară pe pervazul peşterii sale, cu un aer studiat de nonşalanţă, aducând două vaci abia ucise. Le aduseră înăuntru, în faţa lui.

— Nu mi-e foame! se răsti Temeraire.

— O, noi doar i-am zis lui Lloyd că sunt pentru tine, ca să ne lase să luăm o porţie în plus, spuse vesel Moncey. Nu te superi dacă le mâncăm aici? întrebă el şi îşi vârî colţii în prima.

Coada lui Temeraire zvâcni, absolut fără voie, la mirosul fierbinte, suculent al sângelui, iar când Perscitia împinse mai aproape cea de-a doua vacă, o luă între fălci fără să vrea de fapt. Apoi, cumva, din câteva înghiţituri, vaca dispăru, împreună cu ce-i mai lăsaseră din prima.

Coborî după încă una, şi chiar după o a patra. Nu trebuia

să gândească ori să simtă nimic în timp ce mânca. La marginea zonei de hrănire se strânseră câţiva dragoni mici, privindu-l încordaţi, iar când Temeraire căută încă o vacă, doi dintre ei se ridicară să mâne una spre el. Dar nimeni nu-i vorbi. După ce isprăvi, zbură departe, de-a lungul râului şi se aşeză să bea apă doar acolo unde putea fi iarăşi singur. Simţea o durere în toate încheieturile, ca şi cum ar fi zburat foarte repede multă vreme, pe lapoviţă.

Se spălă cum reuşi el mai bine de unul singur şi se întoarse în peştera lui, să gândească. Perscitia veni să-l viziteze, cu o problemă de matematică interesantă, dar el se uită la ea şi apoi spuse:

— Nu. Ajută-mă să-l găsesc pe Moncey. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu războiul.

— Păi, nu ştiu, spuse Moncey, surprins, după ce îl găsiră trândăvind într-o poiană, pe munte, cu alţi câţiva Winchesteri şi dragoni sălbatici mici. Se jucau un fel de joc: împrăştiau crengi de copaci pe jos şi încercau să culeagă cât mai multe fără să scape vreuna. N-are nicio legătură cu noi, ştii, continuă el. Nu aici. Dragonii francezi şi căpitanii lor sunt ţinuţi în Scoţia, mai sus. N-o să prea fie bătălii pe-aici.

— Dar are şi asta legătură cu noi, spuse Temeraire. E teritoriul nostru, în întregime, şi francezii încearcă să ni-l ia. Are legătură cu noi exact ca şi cum ar încerca să-ţi ia peştera şi mai mult de atât, pentru că vor lua toate celelalte împreună cu ea.

Micii dragoni lăsară jos beţele şi se apropiară să asculte, cu oarecare interes.

— Dar ce vrei să faci? întrebă Moncey.

Curierii oficiali străbăteau ţinutul în toate direcţiile, cu toată viteza, şi după-masa nici nu se sfârşise când Moncey şi ceilalţi Winchesteri reuşiră să se întoarcă, încărcaţi de toate veştile pe care şi le putea dori Temeraire. Cifrele raportate erau, poate, puţin contradictorii, dar asta nu conta foarte mult: era cert că Napoleon debarcase o grămadă de oameni, toţi în apropiere de Londra, şi că încă

nu avusese loc vreo mare bătălie pentru alungarea lui.

A ocupat toată coasta şi oamenii mai povestesc de un oarecare mareşal Davout care scormoneşte prin Kent, la sud de Londra şi încă unul, Lefèbvre, care se află deja undeva în direcţia asta, spuse Moncey, arătând către ţinutul de la vest de oraş şi cel mai apropiat de Țara Galilor.

— O, îl cunosc, a fost la atacul de la Danzig, spuse Temeraire. Nu cred că e atât de deştept. N-a organizat un asalt aşa de mare şi n-a reuşit să ne scoată afară până n-a venit Lien să preia controlul peste toate. Armata noastră unde e?

— Retrasă în întregime în jurul Londrei, spuse Minnow. Toată lumea spune că acolo va avea loc o mare bătălie, în vreo două săptămâni, poate.

— N-avem nicio clipă de pierdut, decretă Temeraire.

Convocară o nouă întrunire a consiliului şi toată lumea răspunse prompt la apel. Ceilalţi dragoni mari erau acum mult mai respectuoşi, chiar dacă Ballista continuă să-l trateze cu un aer superior, când spuse:

— Eşti supărat, desigur, şi nu-i de mirare. Dar sunt convinsă că dacă le spui că ai dori alt căpitan…

— *Nu*! tună Temeraire, şi tot trupul îi tremură de rezonanţa sunetului. Apoi întoarse privirea, în timp ce toţi stăteau amuţiţi. După un moment, reuşi să continue: N-am de gând să-mi iau alt căpitan, un străin. N-am nevoie de un îngrijitor, ca una dintre vacile lui Lloyd. Pot să lupt de unul singur şi voi la fel.

— Dar pentru ce să luptăm? întrebă Requiescat. Chiar dacă o să câştige francezii, n-o să ne deranjeze cu nimic. Atâta doar că o să ia altcineva ouăle, cu tot atâta grijă.

Urmă un murmur de aprobare şi Moncey adăugă, pe un ton tânguitor:

— Şi credeam că te plângi de cât e de nedreaptă Amiralitatea şi cum nu ne lasă să avem nicio libertate.

— N-am de gând să rostesc nicio vorbă în favoarea guvernului, răspunse Temeraire. Dar această ţară este teritoriul nostru, aşa cum este al oricărui om. Ne aparţine cu totul şi, dacă stăm aici şi nu facem decât să mâncăm

vaci, în timp ce Napoleon încearcă să ni-l ia, n-avem dreptul să ne plângem de nimic.

— Păi, de ce anume am putea să ne plângem? întrebă Requiescat. Avem tot ce ne place.

— Aşadar, eşti în stare să faci scandal ca să schimbi o peşteră udă şi neplăcută cu alta, dar nu ţi-ar plăcea să dormi într-un pavilion, care nu e niciodată umed sau rece, nici măcar iarna? făcu Temeraire dispreţuitor. Doar *credeţi* că aveţi tot ce vă place, pentru că n-aţi văzut niciodată nimic mai bun, şi asta pentru că v-aţi petrecut toată viaţa închişi aici sau în adăposturi. După ce le descrise puţin mai mult pavilioanele şi oraşul dragonilor din Africa, Temeraire adăugă: Iar în Yutien existau dragoni care erau negustori şi toţi aveau mormane de giuvaiere. Toate de tinichea şi sticlă, spunea Laurence, dar erau oricum foarte frumoase, iar în Africa au destul aur să-l poarte toţi membrii echipajelor.

Puţini fură dragonii care nu suspinară măcar un pic. Cei care aveau măcar o mică bijuterie pe ei se uitară la ea, iar ceilalţi îi priviră cu jind.

— Totul îmi sună ca un fel de fandoseală, spuse Requiescat.

— Atunci, *tu* poţi să rămâi aici şi să ocupi peştera mea, care nu e nici pe-un sfert aşa de frumoasă ca un pavilion, spuse Temeraire cu răceală, iar după ce îl învingem pe Napoleon şi luăm trofee, tu n-o să primeşti nimic. Moncey o să aibă mai mult aur decât tine.

— Trofee! exclamă Gentius, însufleţindu-se brusc. Am ajutat o dată la o captură. Căpitanul meu s-a ales cu a paisprezecea parte. Aşa a cumpărat tabloul.

Toată lumea cunoştea tabloul lui Gentius şi un murmur sincer impresionat străbătu întregul consiliu. Era un argument mai bun decât nişte bijuterii ipotetice, dintr-o altă ţară, pe care niciunul dintre ei nu le văzuse.

— Ei, ei, potoliţi-vă! interveni Ballista, plesnind din coadă, dar cu un aer mult mai îngăduitor. Ascultaţi: bănuiesc că oricum nimeni nu-şi prea doreşte să câştige francezii. Am avut cu toţii de-a face cu ei, dacă a fost

vreodată în misiune. Dar oamenii nu ne vor dacă nu acceptăm hamuri şi căpitani şi nu putem să mergem pur şi simplu să ne plimbăm prin bătălii. O să fim încercuiţi şi împuşcaţi. Asta nu-i o glumă, nici măcar pentru cei mari.

— Dacă luptăm aiurea, doar câte unul singur, aşa va fi, spuse Temeraire. Dar nu avem niciun motiv s-o facem. Şi nu putem fi abordaţi dacă nu avem hamuri sau… sau nu transportăm pe nimeni care să fie capturat. Vom fi propria noastră oştire şi ne vom concepe propria noastră tactică, nu aiureli pe care le-au inventat oamenii, fără să se sinchisească să ne întrebe, chiar dacă ei nu pot să zboare. E limpede că putem să ne descurcăm mai bine de-atât, dacă încercăm.

— Hm, bine, spuse Ballista.

Argumentul era convingător şi murmurul general de aprobare o dovedea.

— Bine, bine, zise Requiescat. E foarte drăguţ să stăm la poveşti, dar toate-s numai vorbe. Comorile şi bătăliile sunt foarte bune, dar ce-aveţi de gând să faceţi la cină?

Aterizară împreună pe terenurile de hrănire a doua zi dimineaţă, la ora mesei. Vacile mugeau îmbietor în ţarcurile lor, iar mirosul delicios de iarbă îl îndemna pe Temeraire să scoată limba şi să lingă aerul. Dar toţi dragonii rămaseră aliniaţi, în rând cu el: nimeni nu întinse botul măcar către vacile care alergau. Ciurdarii împinseră vacile mai în faţă, fără niciun rezultat şi se uitară nedumeriţi când unul la altul, când la Lloyd.

Lloyd începu să se plimbe dintr-o parte în alta a şirului, privindu-i pe toţi stupefiat şi spunând fiecăruia, pe rând, cu glas stăruitor:

— Haide, mănâncă ceva.

Temeraire aşteptă până Lloyd ajunse în dreptul lui şi atunci îşi coborî capul şi spuse:

— Lloyd, de unde vin vacile?

Lloyd se holbă la el:

— Haide, mănâncă ceva, bătrâne, repetă el, cu glas pierit, aşa că vorbele lui sunară mai mult a întrebare decât a ordin.

— Încetează. Mă numesc Temeraire sau poţi să-mi spui *sir,* zise Temeraire, de vreme ce aşa se vorbeşte politicos cu cineva.

— O, a! făcu Lloyd, nu foarte înţelept.

— Ai auzit că francezii ne-au invadat? întrebă Temeraire.

— Oh! exclamă Lloyd, uşurat. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta, niciunul. N-o să vină prin preajmă şi nici n-o să aibă treabă cu vacile. O să fiţi hrăniţi cu toţii, vacile vor veni aici în fiecare zi, nu-i nevoie să facem economie, bătrâne…

Temeraire înălţă capul şi scoase un mic răget, doar ca să-l reducă la tăcere. Puţină zăpadă se prăvăli în josul versantului din capătul terenurilor de hrănire, dar numai puţină, abia cât să-i acopere ghearele.

— Îmi vei spune *sir*, îi zise el lui Lloyd, coborând capul să-l fixeze cu un ochi.

— *Sir,* spuse Lloyd, cu glas pierit.

Mulţumit, Temeraire se aşeză înapoi pe picioarele din spate şi explică:

— Nu rămânem aici, aşadar, vezi tu, nu ajută la nimic să spui că vacile vor fi aici. Mergem să-l înfruntăm pe Napoleon, cu toţii. Şi trebuie să luăm vacile cu noi.

La început Lloyd nu păru să-l înţeleagă. Îi trebui aproape o oră întreagă să priceapă că părăseau toţi rezervaţia şi nu aveau de gând să se întoarcă, iar apoi îl cuprinse disperarea, începu să-i roage şi să-i implore într-un mod care-l făcu pe Temeraire să se simtă îngrozitor de stânjenit. Lloyd era aşa de mic şi i se părea o agresiune să-i spună nu.

— Ajunge, zău, spuse în cele din urmă Temeraire, străduindu-se să fie ferm. Lloyd, nu vrem să-ţi facem niciun rău, să-ţi luăm mâncarea ori proprietatea, aşa că n-ai niciun drept să ne cicăleşti aşa numai pentru că nu vrem să rămânem.

— Ce uşor vorbeşti! Voi fi eliberat din post, cu siguranţă. Şi ăsta-i cel mai mic necaz, spuse Lloyd, aproape în lacrimi. Îmi asum un mare risc dacă vă las pe toţi să umblaţi haihui, furând animalele fermierilor cum vă taie capul…

— Dar n-o să furăm deloc, spuse Temeraire. De aceea te întreb de unde vin vacile. Dacă guvernul le hrăneşte pentru noi acolo, atunci sunt ale noastre şi nu există niciun impediment să le luăm şi să le mâncăm în altă parte.

— Dar vin de peste tot, spuse Lloyd şi, arătând către păstorii lui, adăugă: Văcarii aduc câte un lot, în fiecare săptămână, de la altă fermă. Asta face toată Ţara Galilor, vă hrăneşte pe voi. Nu există un singur loc.

— O! făcu Temeraire şi se scărpină în cap. Îşi imaginase un ţarc uriaş, undeva dincolo de munţi, probabil, plin de vaci care aşteptau să fie luate şi aduse la ei. Ei, bine, hotărî el, atunci va trebui să ne ajuţi: vei merge la ferme, vei lua vaci şi le vei aduce la noi şi astfel, adăugă el, cu o sclipire de inspiraţie, nimeni nu poate să ţi se plângă ori să te dea afară, pentru că nu ne vei fi dat drumul deloc.

Soluţia nu le surâse imediat văcarilor, care începură să protesteze: unii dintre ei aveau familii şi niciunul nu voia să meargă la război.

— Nu, toate astea sunt aiureli, spuse Temeraire. E datoria voastră să luptaţi cu francezi, la fel de mult ca a noastră, pentru că este guvernul vostru şi v-ar lua cu arcanul dacă ar fi nevoie de voi. Am fost pe mare cu mulţi oameni luaţi cu arcanul. Ştiu că nu e foarte plăcut, adăugă el, deşi nu înţelegea întru totul de ce nu voiau văcarii să meargă. Oriunde era, cu siguranţă, mai bine decât în locul ăsta detestabil şi măcar *ar face* ceva, în loc să stea. Dar dacă Napoleon câştigă, continuă el, nici asta nu va fi foarte plăcut şi, oricum, îndrăznesc să spun că guvernul o să vă oprească plăţile dacă află că staţi aici fără niciun dragon. Şi, dacă veniţi, vă dăm o parte din trofeele pe care le luăm.

Trofee se dovedi a fi un cuvânt magic şi pentru oameni, la fel ca pentru dragoni. După numeroase şuşoteli, oamenii ajunseră la convingerea generală că dacă *nu* se duceau urmau să fie cu siguranţă blamaţi, însă nimeni nu le putea reproşa că nu şi-au făcut datoria dacă porneau după dragonii fugari. Sau, cel puţin, erau mai dificil de găsit ca să le facă reproşuri.

— Am putea fi gata săptămâna viitoare, spuse Lloyd, o

ultimă tentativă gâfâită. Dacă aţi mânca niţel şi aţi trage un pui de somn…

— Plecăm *acum*, spuse Temeraire şi, ridicându-se pe picioarele din spate, strigă: Avangardă, în aer; şi puteţi să luaţi şi micul dejun.

Moncey şi dragonii mici se năpustiră voioşi asupra cirezii, primii pentru întâia dată, apoi se înălţară în zbor încă mestecând. Se cam murdăreau, într-adevăr, dar era mult mai rapid să mănânci pe drum. Minnow înghiţi capul vacii ei şi îşi flutură vârful aripii:

— Ne vedem la punctul de întâlnire, strigă ea către cei de jos. Haideţi odată, am plecat, le spuse ea celorlalţi dragoni de talia curierilor şi plecară cu toţii valvârtej spre nord-est, pe ruta planificată.

— *Acum* putem mânca? întrebă Requiescat, privind după ei cu un aer tânguios.

— Da, puteţi mânca, dar mâncaţi jumătate acum şi luaţi restul pentru drum, fiindcă altfel veţi zbura încet şi oricum o să vă fie iarăşi foame la sfârşit, spuse Temeraire. Lloyd, noi mergem la Abergavenny sau în împrejurimi, în orice caz. Ştii unde e?

— Dar nu putem mâna cireada atâta drum până mâine, răspunse Lloyd.

— Atunci va trebui s-o aduceţi cât de aproape puteţi şi ne descurcăm noi cumva, zise Temeraire. Se săturase să audă despre dificultăţi. Am văzut oastea lui Napoleon luptând. Într-o lună vor fi în Londra, aşa că trebuie să fim şi noi acolo.

— Suntem la o sută cincizeci de mile de Londra, protestă Lloyd.

— Un motiv în plus să vă grăbiţi, spuse Temeraire şi se avântă în aer.

5

Laurence rămase înmărmurit pe terenul pustiu şi strigă numele lui Temeraire de câteva ori. Niciun răspuns, în afară de ecourile nedesluşite pe care le trimiteau munţii înapoi şi atenţia de-o clipă a unei mici veveriţe roşii, care se opri să se uite la el, după care îşi continuă drumul. Elsie ateriză din nou, în spatele lui:

— Nicio aripă pe cer, domnule, anunţă Hollin. Dar am găsit…

Elsie îi duse în zbor la o peşteră care înainta adânc în coasta muntelui. Deşi se întuneca rapid, Laurence reuşi să pipăie cu degetele literele numelui lui Temeraire, cioplite în piatră: Aşadar, măcar fusese aici, şi destul de sănătos ca să lase acest semn. Reuşiră să încropească o torţă, să cerceteze peştera, dar era prea curat înăuntru ca să poţi ghici când încetase să mai fie locuită: niciun os ori alte resturi de mâncare.

Trecuseră doar două zile de la debarcare, însă dat fiind numărul mare de dragoni care trăiau în rezervaţia de înmulţire, proviziile s-ar fi terminat foarte repede dacă toţi păstorii şi-ar fi abandonat ţarcurile şi ar fi întrerupt livrarea regulată a vitelor. Pesemne că dragonii plecaseră de foame şi foarte probabil se împrăştiaseră în toate cele patru zări.

— Ei, hai să nu ne facem griji degeaba, spuse Hollin, consolator. Temeraire e un dragon isteţ şi sunt sigur că n-au plecat de mult. Jos, lângă târg, sunt câteva oase proaspete, de azi-dimineaţă, după cum arată.

Laurence clătină din cap:

— Sper că n-a fost atât de nesăbuit să fi rămas până la sfârşit, răspunse el, cu glas scăzut. Atât de mulţi dragoni vor devora, fără îndoială, toate rezervele de hrană din partea locului. Iar Temeraire are nevoie de mai multă mâncare decât un dragon mai mic.

— Eu sunt un dragon mai mic, spuse Elsie, uşor impacientată, dar trebuie să mănânc şi eu ceva, iar aici nu se găseşte nimic.

Se duseră la Llechrhyd, cea mai apropiată localitate pe care o găsiră şi îi cumpărară o oaie de la o femeie care le spuse că, printr-o întâmplare fericită, satul nu fusese prădat.

— Au zburat spre est, toţi, îi povesti lui Laurence bătrâna, în timp ce Elsie cina discret în spatele grajdului. Ca un cârd de ciori. Cerul s-a întunecat vreme de-o jumătate de oră, când au trecut ei pe deasupra satului şi eram siguri c-o să se năpustească din clipă-n clipă asupra noastră. Mai multe nu pot să spun.

— Hollin, zise Laurence, după ce plecară descurajaţi. Nu ştiu care-i misiunea ta. Mă tem că avem informaţii foarte puţine şi, dacă Temeraire umblă după hrană, e greu să ne imaginăm încotro ar fi putut s-o apuce.

— Domnule, răspunse Laurence, mi s-a spus să vă aduc înapoi împreună cu el şi presupun că acestea sunt ordinele mele, până când nu primesc altele. Oricum, îndrăznesc să spun că-l vom găsi mâine, la prima oră sau pe-aproape. E un dragon pe care e greu să nu-l observi.

Dar asta nu punea la socoteală harababura creată de zecile de dragoni trecând deodată în văzduh. Dragoni, la plural, fuseseră văzuţi, negreşit, pretutindeni – fiare înspăimântătoare, făcând prăpăd, şi nimeni nu ştia ce se putea întâmpla când erau lăsate să zboare haotic. Însă despre un anume dragon, negru şi gulerat, nimeni n-avea nicio informaţie.

La treizeci de mile de drum, un fermier, suficient de beligerant ca să fie viteaz, nu se ascunsese în beci în timpul invaziei şi jura că un dragon uriaş îi mâncase patru vite, informându-l că sunt confiscate pentru război şi că va trebui să fie despăgubit de guvern. Chiar le arătă locul unde dragonul lăsase un semn pe un stejar bătrân, pentru despăgubire, şi Laurence îşi făcu speranţe o clipă. Dar nu era un semn chinezesc, doar un *X* scrijelit cu stângăcie pe scoarţa copacului, cu patru linii dedesubt.

— Roşu cu galben, ca focul, preciză băiatul cel mare al familiei, de la fereastra casei, în timp ce mama lui încerca să-l tragă înăuntru.

Asta îl demoraliză pe Laurence complet.

Zece dragoni se opriseră să bea apă la lacul de pe pământurile unui conac impunător din Monmounthshire, după cum le spuse agitată stăpâna casei, şi mâncaseră câteva căprioare. Zece *X*-uri erau trasate ordonat pe pământ, lângă lac.

— Sunt sigură că nu vă pot spune dacă erau negri, roşii sau cu pete verzi şi galbene, tot ce-am putut să fac a fost să mă străduiesc să nu leşin, pe când jumătate dintre slujnicele mele şi-au pierdut cunoştinţa. Şi pe urmă una dintre creaturi a venit şi ne-a întrebat prin uşă dacă avem draperii. Roşii, adăugă ea. Le-am aruncat afară pe toate din sala de bal, iar ei le-au luat şi au plecat.

Laurence era nedumerit: draperii? Ar fi înţeles mai bine dacă ar fi cerut platoul de argint. Dar cel puţin ştia acum că se mişcau în grup şi avu senzaţia că vede influenţa lui Temeraire, dacă nu neapărat prezenţa, în justificările onorabile pentru prădăciuni. Totul semăna foarte bine cu comportamentul pe care îl văzuseră în China, unde dragonii cumpărau bunuri, lăsându-şi semnul pentru furnizor.

A doua zi, descoperiră un alt fermier cu o colecţie de semne, care, destul de surprinzător, nu era nemulţumit: într-adevăr, dragonii îi mâncaseră patru vite, cu o zi înainte, dar chiar în dimineaţa aceea veniseră nişe bărbaţi cu o cireadă şi îi dăduseră altele în loc, care puteau fi zărite pe câmp: patru vaci frumuşele, mai bune, la drept vorbind, decât animalele sfrijite ale fermierului.

Şapte dragoni fuseseră văzuţi la Pen-y-Clawdd, patru aterizaseră lângă râul Llandogo şi poate unul dintre ei fusese negru – da, unul dintre ei sigur fusese negru. Apoi o duzină fuseseră văzuţi, nu, două duzini, ba nu, o sută de dragoni – numere strigate din mulţimea adunată în sala mare a unui han, devenind din ce în ce mai puţin plauzibile. Laurence nici nu luă informaţia în seamă, dar, câteva mile mai încolo, Elsie ateriză pe o pajişte răvăşită, cu o groapă pentru necesităţi săpată frumos în partea mai joasă, departe de apă. Groapa fusese acoperită, dar încă răspândea mirosul prezenţei unui număr destul de

semnificativ de dragoni.

— Înseamnă că ne apropiem, remarcă Hollin, încurajator.

Dar a doua zi, nu mai găsiră pe nimeni care să fi văzut măcar un vârf de aripă, deşi Elsie dădu ocol zonei, în cercuri tot mai largi, mile şi mile, întrebând ore în şir. Parcă se evaporaseră cu toţii.

— Mâine începem să ne apropiem de francezi, aşa că, începând de azi, vom zbura după ce se lasă întunericul, anunţă Temeraire, şi vom încerca să facem cât mai puţin zgomot. Aşadar, spuneţi-le tuturor să nu cumva să zboare dacă văd lumini sau dacă simt miros de vite, pentru că vitele vor mugi şi vor face tărăboi.

Ceilalţi clătinară aprobator din cap şi Temeraire se ridică pe picioarele din spate, să cerceteze ţarcul lor de vite. Îi lipsea foarte mult Gong Su. Nu pentru că mâncarea gătită era mai gustoasă, în clipa de faţă nu-l interesa gustul deloc. Dar Gong Su putea să sature cinci dragoni înfometaţi cu o singură vită, dacă avea orez sau altceva cu care s-o gătească.

Cu cât se îndepărtau mai mult de Țara Galilor, cu atât mai complicat devenea totul. Lloyd spunea că e costisitor să aducă vite atât de departe, pentru că trebuiau hrănite pe drum şi nu puteau fi aduse foarte repede, fiindcă s-ar îmbolnăvi şi n-ar mai fi grase şi bune de mâncat. Ideea lui Majestatis de a împrumuta vite şi de a le folosi pe celelalte ca despăgubire era de mare ajutor. Dar dacă ar continua să zboare mereu de colo-colo şi să înhaţe vite de la fermele din apropiere, francezii ar afla precis. Oamenii Mareşalului Lefèbvre umblau şi ei după vite.

— Poate că vitele n-ar trebui aduse la noi, spuse Moncey. Am putea să ne ducem noi să le luăm şi să ne întoarcem.

— Nu-i o idee bună deloc, decretă Perscitia pe un ton aspru. Cu cât trebuie să zburăm mai mult ca să ne luăm hrana, cu atât trebuie să ne hrănim mai mult, doar ca să ajungem acolo şi să ne întoarcem, irosind astfel mâncarea, dar şi timpul, cu zboruri încoace şi-ncolo, în loc să luptăm.

— Aprovizionarea, spuse cu tristeţe Gentius, clătinând din cap. Cel mai important lucru în război este aprovizionarea, aşa mi-a spus al treilea căpitan al meu.

Insistase să vină şi el, deşi nu mai vedea prea bine pentru zbor şi obosea foarte repede. Dar slăbise şi era suficient de uşor ca să poată fi cărat de oricare dintre dragonii de talie grea şi erau încântaţi cu toţii să ştie că aveau un Longwing cu ei.

Cu excepţia dificultăţilor legate de hrană, Temeraire era foarte satisfăcut de felul în care mergeau lucrurile. El şi Perscitia născociseră numeroase manevre pe care până şi Ballista le considera isteţe, iar Moncey şi ceilalţi le aduseseră o sumedenie de informaţii despre francezi, deşi se furişau cu prudenţă, ca să nu fie prinşi. Temeraire încerca să găsească o metodă mai bună de a spiona. Găsiseră o modalitate de a-şi organiza tabăra astfel încât să nu ocupe foarte mult loc, lăsând dragonii mai mici să doarmă pe spinarea celor mai mari, ceea ce îi ajuta şi să se încălzească, iar după o primă zi stânjenitoare, învăţaseră să-şi sape gropile pentru necesităţi departe de locurile unde se adăpau. Acea primă zi fusese foarte neplăcută şi cinci dragoni se îmbolnăviseră destul de rău, fiindcă fuseseră atât de însetaţi încât băuseră apă, în ciuda mirosului. Alţi câţiva se plictisiseră şi plecaseră de capul lor, toţi dragoni sălbatici, care nu cunoşteau disciplina, dar unii dintre ei se întorseseră, nereuşind să-şi procure singuri hrana, fapt ce le adusese din nou în atenţie problema proviziilor.

— Putem să mergem şi să luăm o mulţime de vite de pe-aici, dacă le ameţim cu laudanum, spuse Temeraire, dar, după părerea mea, dacă francezii umblă şi ei după vite, am face mai bine să mâncăm prima dată hrana lor, nu pe a noastră şi să-i lăsăm pe ei să se ostenească să şi-o procure. Astfel vom putea să luptăm şi să mâncăm în acelaşi timp.

Era o strategie logică, fură cu toţii de acord, iar pentru Temeraire era mai mult o justificare decât o cauză: tânjea să lupte. O pornire spre violenţă, nu cu o ţintă precisă, ci o violenţă generală, o foame de acţiune explozivă îl tulbura acum tot timpul, gata să răbufnească, iar Perscitia şi

Moncey îl priveau adesea cu nelinişte. Temeraire se deştepta adesea, nu din somn, ci dintr-un fel de amorţeală şi se pomenea singur: ceilalţi, refugiaţi cu toţii la o oarecare distanţă, cuibăriţi la pământ şi urmărindu-l cu privirea.

— Nu-i sănătos cum se înfrânează, spuse Gentius cu voce tare, după întâlnirea lor, fără să vadă că Temeraire era suficient de aproape ca să-l audă. Voi nu ştiţi cum e să ai un căpitan cu adevărat minunat şi să-l pierzi. E mai rău decât să ţi se fure toată comoara. De aceea o ia razna aşa, din când în când. O bătălie adevărată, de asta are el nevoie, un pic de sânge.

Temeraire îşi dorea asta foarte mult. Nu-i plăcea senzaţia că e un pasager în propria-i viaţă, incapabil să simtă aşa cum voia şi, dacă o bătălie ar rezolva problema, era tentat să plece şi să caute una imediat. Dar îi adusese pe toţi cu el. Nu putea să-i abandoneze acum sau să-i târască într-o încăierare, chiar dacă lui i-ar fi plăcut. În schimb, începu să cugete la strategie, iar când pornirea deveni mai greu de îndurat, plecă şi se încolăci strâns, cu capul lipit de coastă, sub gluga întunecată a aripii sale, murmurându-şi din *Principia Mathematica* pe care Laurence i-o citise atât de des încât o ştia pe de rost. Iar dacă vorbea încet şi-şi potolea tonul glasului, putea să-şi imagineze că îl aude pe Laurence, citindu-i în ploaie, adăpostit lângă el.

Dar n-ar fi trebuit să se căznească aşa de mult să se înfrâneze. A doua zi dimineaţă, Minnow şi Reedly veniră în tabără zburând atât de repede încât fură nevoiţi să salte câţiva paşi, odată ajunşi la sol. Aveau o mulţime de veşti:

— Porci, gâfâi Reedly, atât de mulţi, un ţarc întreg în spatele oştirii lor şi câţiva dintre ei mari ca poneii.

— Porcii sunt buni de mâncat, cu oase cu tot.

— Porcii sunt uşor de întreţinut, interveni Lloyd. Îi mânăm în pădure, unde se vor hrăni singuri, iar voi puteţi merge acolo să vă luaţi câte unul când poftiţi sau îi adunăm să-i ducem cu noi.

— Şi sunt păziţi doar de vreo doi Chevalieri Bătrâni, spuse Minnow. Sunt mari, dar leneşi şi dormeau duşi când i-

am văzut.

— Foarte bine, spuse Temeraire, încercând să adopte un ton calm şi detaşat, deşi îi venea să lovească pământul cu coada într-un mod nedemn. Lloyd, tu şi oamenii tăi veţi merge cu Moncey şi Winchesterii. Aşteptaţi până când atacăm noi şi alungăm pe toată lumea şi apoi vă duceţi, luaţi porcii şi îi aduceţi aici. Acum, adăugă el, întorcându-se şi netezind un petic de pământ cu vârful cozii. Minnow, arată-mi cum se prezintă tabăra…

Porniră la drum cu două ore înainte de lăsarea serii. Minnow şi Reedly erau foarte siguri că francezii nu aveau cu ei niciun Fleur-de-Nuit, aşa că urmau să atace noaptea, când toţi dormeau şi, luaţi prin surprindere, nu-i vor putea urmări după ce vor înhăţa porcii. Dragonii mici trebuiau să vină în urma lor, asta era bătut în cuie, iar Temeraire, după ce chibzui o vreme, îl aşeză în frunte pe Armatius, unul dintre dragonii Chequered Nettle, cu Gentius pe spinare. Ballista şi Majestatis îl flancau, iar Requiescat venea în spatele lor, flancat, la rândul lui, de doi dragoni Yellow Reaper, care duceau flamurile.

Flamurile nu erau foarte elegante, doar nişte draperii de catifea legate de nişte copăcei, dar orice oaste adevărată avea steaguri, iar roşul era o culoare de bun augur. Fluturând în vânt, ofereau un spectacol frumos, mai ales purtate de cei doi Yellow Reaperi din stânga şi din dreapta lui Requiescat, cu coloritul lui portocaliu şi roşu. Toţi se înseninară când flamurile se desfăşurară în văzduh şi se simţiră mândri. Până şi Requiescat întoarse capul, în zbor, şi îi spuse lui Temeraire:

— Ei, bine, nu arată rău, oricum.

Însă Temeraire doar înclină capul, băţos. Încă se temea să vorbească.

Se apropiară de tabără când soarele apusese deja în urma lor, iar printre corturi, risipite peste tot, ardeau mici focuri.

— Gentius, spuse Temeraire, la răgetul meu, tu te duci primul. Doar le arăţi aripile şi scuipi acid undeva aproape de tunuri, după care zbori înapoi la Armatius şi vă întoarceţi

la tabără. Nu vezi destul de bine ca să mai poţi scuipa după ce intervenim noi, dar ei nu vor şti asta şi îndrăznesc să spun că vor fi extrem de alarmaţi.

— Ha-ha! făcu Gentius. Să lupt din nou, la vârsta mea! Mă simt ca un pui ieşit din ou, adăugă el şi îşi flutură puţin aripile, pregătindu-se.

Temeraire plecă brusc şi zbură către tabăra franceză, înălţându-se şi apoi planând deasupra ei. Luna nu răsărise încă şi nu credea că o să fie observat. Se simţea foarte ciudat şi nu tocmai în largul lui să se afle atât de aproape de inamic, fără să lupte încă, să pornească atacul când alegea *el*. Mereu i se păruse foarte limpede şi cât se poate de firesc momentul când ţâşneşti şi începi lupta, dar asta era pe vremea când nu trebuia să se gândească decât la sine. Acum trebuia să ţină seama de atâţia alţii şi totodată de inamic. Poate, îi trecu brusc prin minte, prin preajmă se aflau mulţi alţi dragoni de care nu auziseră şi care vor apărea din senin şi vor întoarce soarta bătăliei. Atunci vor pierde şi vina va fi numai a lui, el va fi cel înfrânt.

Perspectiva era mai alarmantă decât ar fi fost orice luptă obişnuită şi lui Temeraire aproape că îi venea să se întoarcă şi să ceară părerea celorlalţi. Se uită spre nord-vest: abia putea să-i distingă, o mare masă de umbre, mai întunecată decât copacii şi câmpurile de dedesubt. Se apropiau cât puteau de încet, bătând agale din aripi, astfel că alunecau în jos, apoi se năpusteau din nou în sus, descriind arcuri mari, în loc să zboare drept, aşteptând cu toţii semnalul lui. De i-ar fi dat cineva un mic sfat…

Dar era singur. Tremura, dar laşitatea nu ajuta la nimic. Nu era nimeni să-l ajute şi trebuia să decidă. Jos, cei doi Chevalieri dormeau pe un deal din spatele baricadei scunde din pământ, de-a lungul căreia santinelele se plimbau cu dezinvoltură. În tabără, focuri risipite peste tot. Şi câţiva cai – vântul se învârteji puţin şi unul dintre ei înălţă capul şi necheză agitat. Un altul scurmă în pământ şi îşi smuci capul.

— *Ce n'est rien, ce n'est rien*[1], spuse un bărbat,

[1] „Nu-i nimic, nu-i nimic“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

mâncându-şi cina în apropierea lor.

Temeraire îşi umplu plămânii, se gândi la Laurence şi îşi răgi provocarea.

Răgi şi răgi multă vreme. Chevalierii săriră imediat în picioare, deschizându-şi ochii mai repede decât aripile, şi răspunseră cu urlete furioase, mişcându-şi capetele dintr-o parte în alta, să-l caute pe cer. Oamenii veniră în goană dinspre corturi în preajma lor. Temeraire văzu cum un căpitan cu scânteieri aurii pe umeri e ridicat de jos. Dragonii săltară în aer cu echipajele incomplete şi oamenii săreau să apuce hamul în timp ce se aceştia se înălţau deja.

— *Je suis là!*[2] strigă Temeraire, propulsându-se cu mare forţă în spate, departe de tabără şi răgi din nou. *Me voilà!*[3]

Dragonii francezi se răsuciră în aer şi se repeziră direct spre el, cu colţii dezgoliţi, iar Temeraire plană în aşteptarea lor şi apoi se aruncă la o parte, cu aripile închise şi strânse pe lângă trup, lăsându-i să treacă glonţ pe lângă el. Fulgerele albe ale focurilor de armă le scânteiau pe spinări, iar în urma lor, Gentius se avântă într-un zbor graţios deasupra taberei, cu imensele-i aripi larg deschise şi scuipă acid peste un şir de zece tunuri.

Clopotele de alarmă zăngăneau nebuneşte acum, torţele erau aprinse şi oamenii năvăleau afară, organizându-se în şiruri, în timp ce puţinii lor cai nechezau şi se zbăteau să scape de îngrijitorii lor. Temeraire nu putu să-şi reprime o năvalnică senzaţie de exaltare când Requiescat, Ballista şi Majestatis se năpustiră asupra taberei, spulberând cu ghearele şi cozile corturi, ţăruşi şi focuri deopotrivă, cu flamurile roşii strălucind în lumina flăcărilor care înfloriră dintr-odată peste tot.

Coborî în picaj şi se alătură şirului lor lung şi drept, desfăcându-şi larg gulerul. Răvăşiră tabăra de la un capăt la altul în goana mare şi ţâşniră înapoi în aer, trăgând după ei pânze de cort, funii şi orice altceva reuşiseră să agaţe cu ghearele. După ce se înălţară destul de mult ca să nu poată

---

[2] „Sunt aici!“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

[3] „Iată-mă!“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

fi împuşcaţi, le lăsară pe toate să cadă peste tabără.

Perscitia venise cu ideea, întrucât nu aveau bombe.

— Mai ales dacă puteţi să smulgeţi nişte corturi şi să le aruncaţi peste armele cu piper, spusese ea şi rezultatul fu remarcabil: majoritatea corturilor se strânseră în cădere, dar, din fericire, unul se desfăcu şi coborî lent, căzând morman deasupra unei companii de infanterie, chiar în timp ce oamenii încercau să ia ţinta cu ţevile lungi ale armelor cu piper. Baionetele trecură prin pânză, producând o harababură şi mai mare.

— Oh! făcu Temeraire, jubilând. Oh, funcţionează! Perscitia, uite..

Dar Perscitia nu era nicăieri de zărit şi Temeraire n-avea timp s-o caute. Chevalierii se răsuciseră şi se întorceau, dar se ţineau la distanţă – acidul sfârâitor al lui Gentius răspândea în aer un miros pătrunzător, era de-ajuns să scoţi limba ca să-l simţi, şi, cu toate că era întuneric, flăcările ce se înălţau dinspre tabără proiectau o strălucire roşie pe burţile lui Temeraire, Majestatis, Requiescat şi Ballista, suficient ca inamicii să vadă limpede că patru dragoni de talie grea erau aliniaţi împotriva lor. Temeraire se răsuci şi răcni:

— Chalcedony! Ocoliţi-i şi apropiaţi-vă de ei!

— Ce? strigă Chalcedony în loc de răspuns, învârtindu-se în jurul axei proprii, ca să încerce să rămână pe loc. El şi ceilalţi dragoni Yellow Reaper şi de talie medie aşteptau grupaţi să le vină rândul să atace tabăra.

— Chevalierii! Toţi, ocoliţi-i şi apoi înaintaţi spre ei din spate, să-i faceţi să vină înspre noi! îi strigă înapoi Temeraire, nerăbdător.

— O! se dumiri Chalcedony, şi Yellow Reaperii trecură la treabă, se răspândiră într-un cârd şi ocoliră Chevalierii cât ai clipi.

— A doua linie! strigă Temeraire şi dragonii Anglewing şi Grey Copper plonjară cu toţii, în două şiruri scurte şi trecură prin tabără perpendicular pe direcţia străbătută mai devreme de cei de talie mare. Ei erau de talie medie şi mică, dar atât de iuţi şi agili încât erau greu de nimerit,

chiar şi în cele mai bune circumstanţe, iar soldaţii îşi îndreptaseră armele în sus, către dragonii de talie grea, în direcţia total greşită, aşadar circumstanţele nu erau deloc cele mai bune – pentru francezi, în orice caz.

Dar mulţi dintre dragonii Anglewing se fuduleau cu zborul lor şi, în loc să treacă direct prin tabără, Velocitas, Palliatia şi câţiva dintre ceilalţi se opreau brusc, se întorceau în unghi perfect şi ţâşneau în direcţia din care veniseră, apoi se răsuceau iar sau făceau manevre complicate de zbor intercalat. Totul era doar de paradă şi Temeraire se încruntă, pentru că pierdeau multă vreme şi riscau să fie împuşcaţi. Şi, oricum, trebuia să vină din nou rândul dragonilor de talie grea.

Dar probabil că gândea egoist, îşi spuse Temeraire, căci dragonii de talie grea urmau să aibă parte, în schimb, de o splendidă luptă cu Chevalierii. Dar când se uită, văzu că Chevalierii nu veneau spre ei: erau prea ocupaţi să se apere. Reaperii îi atacat din flancuri, doi câte doi, şi imediat ce Chevalierii se întorceau să răspundă atacului, alţi doi se repezeau la ei din altă direcţie. Reaperii atacau de jos în sus, ca oamenilor de la bordul Chevalierilor să le fie dificil să tragă spre ei.

— O! exclamă Temeraire, iritat.

Manevra era executată cu mare dibăcie, dar el nu asta voise. Deloc.

Dragonii Grey Copper, cel puţin, acţionau într-un mod mai practic: în timp ce dragonii Anglewing se dădeau în spectacol, cei de talie uşoară înhăţau tot ce le ieşea în cale, smulgând stâlpi de cort ori copăcei din pământ şi lovind cu ei prin tabără, doborând oameni şi corturi şi împrăştiind focul şi mai mult.

— Uite un tun, spuse laconic Majestatis, arătând cu ghearele-i lungi: francezii reuşiseră să îndrepte unul dintre tunurile lor în direcţia potrivită, în ciuda harababurii, şi lângă el, o duzină de oameni aşteptau cu armele cu piper pregătite.

— Daţi-i drumul! strigă grăbit Temeraire. Velocitas! Palliatia… o, nu mă ascultă!

Şi plătiră pentru asta: tunul bubui, mitraliera zbură, armele îşi scuipară piperul şi un urlet general se înălţă dinspre dragonii Anglewing când proiectilele se împrăştiară peste ei.

— Repede, Majestatis, noi suntem cei mai iuţi…

— Hei, eu n-am de gând doar să stau aici, spuse Requiescat, dar Temeraire cobora deja în picaj, răgind.

— Tunul e al meu! strigă Majestatis, în timp ce plonjau, şi reuşi să izbească tunul fierbinte trecând ca vântul pe lângă el şi făcând ravagii printre artilerişti cu ghearele-i periculos de lungi.

Temeraire porni după dragonii Anglewing, forţându-i să urce din nou şi vârându-şi un umăr sub Velocitas, care încasase cea mai gravă lovitură, o mitralieră în faţă. Capul lui auriu era plin de pete negre şi roşii, iar ochii şi nările îi erau deja atât de umflate încât nu mai putea vedea. Şiroaie de mucus îi curgeau pe faţă şi gemea chinuit.

Şi atunci Requiescat plonjă în urma lor, prea repede pentru greutatea lui, trecu valvârtej printre ei şi traversă tabăra ca o furtună, cu aripile desfăcute ca să încerce să încetinească, doborând în calea lui soldaţi şi dragoni deopotrivă, în timp ce săpa o brazdă adâncă prin mijlocul taberei, cu ghearele şi coada.

— În aer! strigă furios Temeraire, azvârlind de pe spinare câteva corturi şi scuturând vreo doi soldaţi care fuseseră azvârliţi pe piciorul lui. Toată lumea în aer imediat!

Îşi întări ordinul cu un răget, unul adevărat, pe care îl îndreptă către lăzile cu muniţie stivuite ordonat lângă tunuri. Piramidele de ghiulele tremurară şi se prăbuşiră. Ghiulelele se rostogoleau în toate direcţiile, strivind picioarele oamenilor şi, profitând de noul moment de confuzie, toţi dragonii săltară în aer.

— Uite, uite! strigă Fricatio, unul dintre dragonii Grey Copper, în timp ce urca. Uite, am prins un cal, adăugă el, fluturându-l între gheare.

— Nu-i momentul să mâncăm, spuse Temeraire, dar asta îi reaminti adevăratul scop al acţiunii lor şi zbură puţin mai sus, să vadă: o mulţime de umbre se mişcau prin preajma

porcilor şi poarta ţarcului se bălăbănea, larg deschisă. Avem porcii! strigă el şi toţi ovaţionară zgomotos, iar Temeraire adăugă: Acum putem pleca!

— De ce? întrebă Majestatis.

— Cum? întrebă Temeraire.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă Majestatis şi arătă în jos, spre soldaţii care fugeau în grup către est, înfrânţi, oprindu-se doar ca să salte răniţii în căruţe ori să-i tragă după ei. În aer, Chevelierii întorceau coada, retrăgându-se şi ei, iar tabăra în flăcări era abandonată în mâinile cuceritorilor.

— Ei, bine, spuse Temeraire a doua zi dimineaţă, coborându-şi privirea către ţeava de tun uşor înnegrită. E foarte frumos, dar nu prea ştiu ce putem face cu el.

— Să-l aruncăm în capul lor la următoarea bătălie, sugeră Moncey.

— Auzi la el! N-o să irosim aşa un tun adevărat, spuse Gentius. Avem nevoie de nişte oameni să tragă cu ele. O companie de artilerie adevărată. Şi ne trebuie şi nişte medici adevăraţi. Pentru noi şi pentru ei, adăugă el, referindu-se la prizonieri, majoritatea răniţi, care fuseseră lăsaţi în urmă pe câmpul de luptă. Nu erau foarte mulţi. Când dragonii reuşiseră deja să stingă focurile, aproape toate victimele erau moarte.

Lloyd şi ceilalţi oameni îi luară pe supravieţuitori şi ridicară un cort pentru ei, dar mai rămâneau morţii risipiţi peste tot. Bătălia fusese foarte satisfăcătoare, deşi nu chiar aşa de lungă ori de ordonată cum şi-ar fi dorit unii, iar Temeraire nu regreta că-i omorâse pe soldaţi. Era totuna, deoarece altminteri ar fi fost nevoiţi să se lupte iarăşi cu ei, şi, în definitiv, erau invadatorii. Dar îi era milă să-i vadă morţi, era deprimant să-i priveşti.

Mulţi dintre dragonii sălbatici nu pricepeau care era problema şi vreo doi propuseră să-i mănânce. Temeraire îşi turti gulerul oripilat şi toţi ceilalţi şuierară dezaprobator, aşa că această idee fu retrasă.

— Da, ajunge cu vorbele de felul *acesta*, spuse Gentius.

Dar nu putem să-i lăsăm împrăştiaţi peste tot. Nu se cuvine: au fost inamici buni.

Aşadar, vreo doi dragoni Yellow Reaper săpaseră o groapă, poate puţin prea adâncă, de vreo douăzeci de picioare, şi curierii aşezaseră înăuntru morţii pe care îi adunaseră. Şi, după ce umpluseră groapa, Chalcedony înfipsese în vârful movilei, în semn de respect, unul dintre steagurile franceze mai puţin înnegrite şi cu toţii îşi plecaseră solemn capetele pentru un moment şi mâncaseră nişte porci.

Acum, începeau munca de scotocire printre rămăşiţele taberei. Majoritatea arseseră, excepţie făcând vasele de metal, cataramele, ghiulelele şi, cel mai impresionant, un cocoloş uriaş de aur: un morman de monede topite toate laolaltă, găsit în ceea ce mai rămăsese dintr-un cufăr carbonizat. Reedly îl scosese cu botul din pământ sub ochii tuturor şi multe capete se apropiaseră să se uite cu admiraţie. Strălucea puternic în soarele dimineţii.

— Ei, cum o să-l împărţim? întrebase Requiescat, privindu-l cu jind.

— Trebuie să-l ascundem într-un loc sigur, spuse Temeraire şi, când războiul se va sfârşi, vom lua toate comorile pe care le vom avea, precum aceasta, şi vom construi pavilioane splendide peste tot, pe care le vom putea folosi toţi, oricând dorim. Aşa va fi mai bine decât să avem fiecare doar o parte din pradă, cu care să ne cumpărăm câte un singur pavilion, într-un singur loc. Iar ce rămâne vom folosi ca să facem medalii pentru toată lumea şi fiecare va avea o medalie pe măsura lui.

Toţi aprobară acest aranjament şi câţiva dragoni fură trimişi – după complicate negocieri, în urma cărora fură desemnaţi Reedly, Chalcedony şi încă un Yellow Reaper şi un Anglewing, toţi împreună, când Reedly ar fi putut să transporte totul de unul singur – să ducă cocoloşul de aur la loc sigur, în rezervaţia de înmulţire. Ceilalţi se întorseseră la munca de scotocire a taberei cu şi mai mult entuziasm decât înainte. Şi apoi dezgropaseră tunul.

Majoritatea tunurilor fuseseră distruse. Pe cele care nu

erau arse ori mâncate de acid le înfundaseră echipajele, înainte să le abandoneze. Unul însă, sub povara protectoare a unui cort care ardea înăbuşit, scăpase aproape nevătămat. Era puţin ciobit şi roţile erau uşor pârjolite la margini, dar era un tun grozav, de douăsprezece livre şi găsiră o mulţime de ghiulele în jurul lui. Rămăsese chiar şi o rezervă de praf de puşcă, întrucât căruţele încărcate cu pulbere fuseseră ţinute la o oarecare distanţă de restul taberei.

— Dar de unde să ştie oamenii ce trebuie făcut, dacă nu sunt soldaţi? întrebă Temeraire. Văzuse adesea tunuri trăgând, la bordul unor nave, dar nu-şi amintea perfect cum se făcea. Poate că Perscitia reuşeşte să-şi dea seama…

O căută cu privirea şi observă că Perscitia nu răscolea tabăra împreună cu ceilalţi, ci stătea ghemuită lângă groapa de apă.

— Eşti rănită? întrebă el, venind lângă ea.

— Fireşte că nu sunt rănită, răspunse ea, arţăgoasă.

— Atunci de ce stai aici în loc să vii să vezi. Am găsit deja ceva aur. Şi poate mai este.

— Păi, eu oricum n-o să mă aleg cu nimic, zise ea. Eu n-am luptat deloc.

— Toată lumea a primit o şansă, spuse Temeraire, ofensat.

Nu considera că fusese nedrept: Fireşte, dragonii de talie grea trebuiau să meargă primii, deoarece puteau face prăpădul cel mai mare…

Perscitia întoarse capul şi îşi aşeză aripile mai comod.

— Poţi pleca, dacă ai de gând doar să rânjeşti şi să fii urâcios. Nu-i treaba nimănui dacă n-am avut chef să lupt.

— Nu rânjesc deloc şi ai putea să nu mai fii aşa de arţăgoasă, spuse Temeraire. N-am observat că n-ai luptat.

Perscitia se foi puţin şi, uitându-se către ceilalţi dragoni, mormăi, încercând să se scuze:

— Alţii au observat.

— Dar de ce n-ai luptat, dacă îţi pasă aşa de mult acum? întrebă Temeraire. Ai fi putut, oricând ai fi dorit.

— N-am dorit, poftim, spuse ea, sfidătoare. Şi poţi să mă

faci laşă dacă vrei. Nici nu mă sinchisesc.

— O! făcu Temeraire şi se aşeză pe picioarele din spate. Nu prea ştia ce să spună. Îmi pare foarte rău, încercă el, nesigur. Bănuia că era foarte neplăcut să fii un laş. Dar îşi închipuise mereu că laşii erau fiinţe ticăloase, care făceau ceva urât, cum ar fi să-ţi fure lucrurile, dacă nu puteau să le câştige prin luptă, iar Perscitia nu era defel aşa. Şi niciodată nu te sfieşti să te iei la ceartă cu cineva, adăugă el.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse ea. Nu te împuşcă nimeni când te cerţi, nici nu te pomeneşti cu o aripă sfâşiată sau cu o ghiulea în piept… Am văzut odată un dragon încasând o ghiulea, a fost îngrozitor.

— Bineînţeles, spuse Temeraire, dar trebuie doar să fii destul de iute şi atunci te poţi feri de ele.

— Aiureli, răspunse ea. Un proiectil poate zbura mult mai repede decât orice dragon, aşa că totul e în mâna sorţii, înainte să-ţi treacă măcar prin cap să te fereşti sau să observi măcar că trage cineva în tine. Dacă eşti iute, fireşte, atunci apuci destul de des să fugi înainte să tragă, adăugă ea, aşa că şansele tale sunt *mai mari*, dar cele mai mari sunt când nici măcar nu treci prin faţa unei arme… Iar eu nu sunt foarte iute.

Temeraire se scărpină la frunte cu dosul ghearei, cugetând:

— În China, doar anumite rase de dragoni merg vreodată la luptă. Majoritatea sunt cărturari şi n-ar avea habar ce să facă într-o bătălie. Nimeni nu-i desconsideră şi nu-i numeşte laşi. Presupun că asta eşti tu. Perscitia ridică fruntea şi Temeraire adăugă: Oricum, nouă, tuturor, ne place la nebunie să luptăm, aşa că n-are rost s-o faci, dacă ţie îţi displace.

— Păi şi eu gândesc exact la fel, spuse ea, înveselindu-se, doar că nu-mi place să spună cineva că nu mi-am făcut treaba. Dar altă treabă nu avem decât să luptăm.

— Trebuie să descoperim cum funcţionează tunul, spuse Temeraire. Ar fi foarte util. Şi poate reuşeşti tu să-i dai de capăt, ca să ne folosim de el în luptă. Asta e o contribuţie importantă şi nimeni altcineva nu se pricepe.

Această soluţie i se potrivi atât de bine încât până la sfârşitul zilei Perscitia avea o echipă de tunari formată din doisprezece oameni care munceau cu zel. Aceştia li se alăturaseră împreună cu alţi treizeci, din miliţia locală, care porniseră agitaţi în zori spre câmpul de bătălie, cu muschetele în mâini, să vadă ce se petrecuse pe timpul nopţii. Căpătând curaj la vederea steagurilor care fluturau vesele, se apropiaseră suficient de mult ca să fie preluaţi cu nemiloasă voioşie de Lloyd şi camarazii lui, sătui să fie slugi pentru aproape şaizeci de dragoni şi pentru păstori deopotrivă.

Lloyd le atrase atenţia să nu fie aşa de mototoli, când se retraseră speriaţi de lângă Perscitia, şi le ţinu o predică foarte pompoasă despre necesitatea de a-l opri pe Bonaparte. Apoi se lăsară pe mâna ei. Petrecură toată ziua studiind mecanismul de funcţionare al tunului, curăţatul, periatul – paşi pe care Perscitia îi puse cap la cap interogându-i pe oameni despre felul cum funcţionau muschetele lor şi apoi toţi dragonii care fuseseră vreodată în misiune la bordul unei nave sau într-o bătălie navală şi văzuseră tunurile în acţiune.

Fusese destul de dificil: fiecare îşi amintea ordinea uşor diferit şi, la un moment dat, se aflau într-un impas, până când ei îi veni ideea să facă o listă cu ordinea în care îşi aminteşte fiecare operaţiunile şi s-o ia în calcul pe cea mai frecventă. Până seara, lansaseră cu succes prima ghiulea peste tabără, cu un bubuit, speriind cumplit toţi ceilalţi dragoni, care moţăiau plini de satisfacţie şi de carne de porc.

— De-am găsi o modalitate să-l urnim cum trebuie. Nu există niciun motiv să nu-l puteţi lua în aer, spuse ea visătoare în seara aceea, alăturându-se discuţiei. Îşi recăpătase în întregime încrederea în sine. Ar fi continuat să muncească bucuroasă, dar oamenii ei erau deja suficient de obişnuiţi cu ea şi oboseala învinsese în cele din urmă orice urmă de frică, aşa că protestară şi îşi cerură dreptul la somn şi mâncare. Poate că Requiescat ar reuşi, adăugă ea, şi tunul ar putea fi aşezat pe spinarea lui. Dar reculul, asta-i

problema.

— Ce să facem în continuare, *asta*-i problema, spuse Temeraire şi se concentră asupra informaţiei pe care Moncey i-o adusese şi o schiţase sub forma unei hărţi, întrebându-se cum ar putea afla care va fi următoarea mişcare a francezilor şi cât de curând ar putea să-i aducă din nou la luptă.

6

— Domnule, spuse Hollin. Nu-mi place să vă fac să vă gândiţi la asta, dar ţinând seama că este liber de atâta timp şi a plecat aşa de departe de rezervaţie, e de la sine înţeles că nu zboară aiurea. A plecat să vă caute.

— Ştiu, răspunse Laurence.

Dacă Temeraire pornise spre Dover, zburase direct în braţele armatei invadatoare a lui Napoleon. Şi Laurence nu-l putea urma: justificarea adusă de Jane pentru scoaterea lui din închisoare fusese tocmai acela că trebuia ferit de francezi. Întârziase deja patru zile sau, cu îngăduinţă, trei, iar absenţa lor urma s-o afecteze tocmai când avea mai mare nevoie de toate argumentele în favoarea ei ca să se pregătească pentru inevitabila invazie a lui Napoleon asupra Londrei.

Ştia ce-i cerea datoria: să se întoarcă, să-şi raporteze eşecul şi să aştepte până la sosirea unei veşti despre soarta lui Temeraire. Să stea la nesfârşit într-o temniţă, fără să ştie ce s-a întâmplat cu Temeraire… Laurence nu ştia cum ar putea suporta asta. Dar nu avea de ales. Probabil că distrusese deja cariera lui Hollin, dacă legăturile anterioare cu el nu fuseseră un stigmat suficient. Aşa cum îi rănise pe Jane şi pe Ferris şi pe mulţi alţii, de parcă nu făcuse deja destul rău.

— Am putea să mai zăbovim încă o zi, sugeră Hollin. O luăm înapoi spre armată, întrebând pe drum, şi poate aflăm cine ce-a auzit despre francezi. E de presupus, domnule, că generalii vor dori să fie informaţi despre asta, oricum.

Laurence ştia că ar fi trebuit să refuze. Era o ofertă generoasă pe care Hollin i-o făcea din prietenie, nu opinia lui reală şi bine chibzuită.

— Mulţumesc, Hollin, dacă crezi că se justifică, spuse, în cele din urmă, Laurence, pierzând bătălia interioară sau, oricum, cedând ceva teren. Dar vom merge direct spre tabără, adăugă el, ca să mai recâştige puţin din teren, şi încercă să se autoconvingă că Temeraire auzise poate,

cumva, de corpul principal al armatei şi se dusese într-acolo. Era posibil să-l găsească la Woolwich, aşteptând… dar, nu, asta depăşea limitele optimismului său. Temeraire nu *aştepta* nicăieri, dacă ştia unde se află Laurence şi probabil nici dacă n-avea cea mai vagă idee. Traversase Africa fără cel mai mic indiciu şi îl găsise pe Laurence în mijlocul unui continent necunoscut. Cu siguranţă nu s-ar lăsa descurajat de-ar trebui să scotocească toată Anglia, fie şi în toiul unui război. Şi, cel mai probabil, ar sfârşi rănit, drept urmare.

Zburară cu intermitenţe, oprindu-se la fiecare fermă care avea o turmă de dimensiuni rezonabile şi în orice orăşel cu un luminiş destul de mare pentru un curier. Dar nu aflară nimic sau cel puţin nimic din ce voiau.

— Mi-am pierdut douăzeci de oi, dar nu dragonii mi le-au luat, francezii, usca-li-s-ar ochii, îi informă un păstor furios.

— Atât sunt de aproape? întrebă Laurence, îngrozit: încă se aflau la vest de Londra, mult mai departe decât şi-ar fi imaginat că ajunseseră francezii, fie şi în grupuri mici.

Bărbatul scuipă:

— Au trecut pe-aici ieri, tâlhari nemernici! Să-mi fie cu iertare, domnule, dar e de-ajuns să faci şi un sfânt să înjure. Trei dintre cele mai bune mioare ale mele, în burţile lor, şi-un armăsar de prăsilă, totul din cauză că nătărăul de fiu-meu n-a dus animalele în munţi la timp. Dar, mă rog, cine se gândea c-o să ajungă pe-aici aşa de curând?

Primarul din Twickenham confirmă prezenţa franceză.

— Am aflat de la Richmond că au fost aduşi pe spinările dragonilor şi că au umblat în sus şi-n jos, făcând prădăciuni, spuse el. Flăcăii noştri au plecat la luptă, mai la nord. Oamenii au fost chemaţi la arme pe lângă Richmond. Sunt nişte dragoni cu ei acolo, domnule. Un curier a venit aici, să-i ia pe băieţii noştri, căci încă nu aflaseră ce-au de făcut. Dar de dragoni care să umble liberi n-am auzit o vorbă. O să ne ţinem vitele ascunse, asta-i sigur.

Le dădu de mâncare, foarte amabil, şi respinse fluturând din mână oferta de plată a lui Hollin, dar acceptă să-i fie plătită capra cu care fu hrănită Elsie. Nevasta primarului şi

fiica lui cea mare, ieşită de câţiva ani de pe băncile şcolii, cinară cu ei şi Laurence îşi aminti din când în când bunele maniere suficient cât să facă puţină conversaţie, dar era prea apăsat ca să fie o companie potrivită. Această nouă informaţie însemna că erau obligaţi să se întoarcă numaidecât. Generalii trebuiau informaţi că francezii pătrunseseră până aici.

— Au fost nişte Vulturi, am auzit, spuse tânăra femeie. Georgie mi-a spus, înainte de plecare, că băieţii din Ham au văzut două regimente.

Asta era rău, foarte rău. Două regimente franceze, şi atât de departe de grosul armatei lui Napoleon, asta însemna probabil un mareşal pe undeva prin zonă. Cei mai răi dintre mareşali erau eficienţi când aveau mână liberă; acţionând în numele comandantului lor, erau periculoşi ca viperele. Din punct de vedere strategic, nu aveau nimic de câştigat aici, în vestul Angliei, doar o mare cantitate de hrană care avea să ţină dragonii francezi în aer.

— Aveau cavalerie? întrebă el brusc, ridicând capul. Îmi cer scuze, adăugă el, dându-şi seama, cu întârziere, că întrerupsese o conversaţie care trecuse la alt subiect, fără el. Hollin discutase cu domnişoara despre locurile pe care le văzuse el pe drum.

— O, îmi pare rău, domnule, nu-mi amintesc ca Georgie să fi spus aşa ceva, răspunse ea, jenată că i se adresase.

— Dar cred că nu, căpitane, interveni primarul. Aici au venit pe jos, în orice caz.

Dacă Napoleon mizase totul pe lupta aeriană… Laurence nu era sigur ce putea însemna asta. Un astfel de gest sfida toate regulile războiului modern, conform cărora o oaste bine organizată, formată din cavalerie şi infanterie, sprijinită de aruncătoare de piper şi artilerie, putea respinge teoretic orice atac al dragonilor. Dar nimeni nu auzise vreodată despre un atac aerian cu un grup mai mare de cincizeci de dragoni, înainte de prima încercare a lui Napoleon de a traversa Canalul, în anul cinci. Laurence îşi amintea uluirea lor generală în faţa reuşitei sale de a aduna o oaste de o sută de dragoni.

Ieşi afară după-masă şi aşteptă politicos şi plictisit până când Hollin o duse pe domnişoara – Laurence îi uitase deja numele – s-o vadă pe Elsie, care solicitase nerăbdătoare acest lucru. Era curioasă s-o întâlnească. Prezenţele feminine erau ceva neobişnuit pentru dragoni, cu excepţia femeilor căpitan, care arareori se îmbrăcau conform statutului lor natural. Iar Elsie se bucură să fie mângâiată şi să primească o şarlotă pe care o făcuse tânăra. O linse politicos de pe platou în doi timpi şi trei mişcări.

— O, ce platou frumos! spuse ea apoi, cu mult mai mult entuziasm şi regretă vizibil să-l vadă retras, căci avea o margine pictată în roşu şi albastru, cu câteva tente de argintiu. N-am mai văzut în viaţa mea ceva mai frumos, adăugă Elsie, întinzându-şi gâtul să se mai uite la el.

— Păi, e doar un vechi… începu fata, apoi îşi înghiţi iute restul cuvintelor şi adăugă: pe care l-am pictat eu. Sunt sigură că poate fi al tău, dacă-ţi place aşa de mult.

— O! eclamă Elsie şi îi spuse agitată lui Hollin: Vrei să mi-l ţii tu? Şi poate că ar putea fi spălat, împachetat şi pus bine undeva.

Dură o jumătate de oră până ce treaba fu isprăvită pe placul ei, timp în care ambele părţi clătinară din cap şi se întrecură în complimente – o conversaţie veselă, pe care Laurence o percepu doar ca pe un zgomot de fond, până când, în cele din urmă, făcu un efort şi spuse brusc:

— Hollin, ar fi mai bine să plecăm.

— O! Dar nu-l aşteptaţi? Şi le arătă pe cer un alt dragon, care zbura în direcţia lor.

— Frumos! spuse Miller. Frumos! Eşti aşteptat de patru zile în tabără şi te găsesc aici, căpitane Hollin, hoinărind pe unde n-aveai ce căuta şi aducând în lumea bună un infractor condamnat.

Hollin se îmbujoră şi spuse aspru:

— Dacă am greşit cu ceva, căpitane Miller, te asigur că le voi da explicaţii celor care au dreptul să mă tragă la răspundere. Am căutat dragonul pe care am fost trimişi să-l aducem, văzând cum personalul din rezervaţia de înmulţire

şi-a uitat datoria şi a plecat şi toţi dragonii au luat-o care încotro.

— Ce? întrebă Miller, atât de alarmat încât uită să fie pompos. Toţi au plecat, au ieşit din rezervaţie? Unde s-au dus, ce mănâncă…?

Devastinato, dragonul-curier al lui Miller, era vizibil mai mic decât Elsie, care era mare pentru un Winchester. Hollin se pricepea mai bine la hrănirea corespunzătoare a unui dragon decât majoritatea noilor căpitani-curieri şi se afla deja în relaţii amicale cu majoritatea păstorilor din preajma adăposturilor mari, un avantaj în plus. Devastatio aterizase demonstrativ în poiană, străbătând ţanţoş ultimii câţiva paşi şi, dându-şi seama tardiv că Elsie era mai mare, încerca acum din răsputeri să-şi umfle pieptul şi să se cocoaţe pe furiş pe o movilă. Elsie îl privi nedumerită şi apoi îl întrebă:

— Ai vrea să-mi vezi platoul?

— Domnilor, spuse aspru Laurence, văzând că Miller îl poartă pe Hollin prin toată povestea căutării lor. N-avem timp pentru asta. Francezii au fost văzuţi prin apropiere şi trebuie să ducem de îndată informaţia în tabără.

— Ştim deja că francezii sunt acolo, au avut loc ceva lupte, spuse Miller. Un brav ofiţer al miliţiei i-a ridicat pe ţărani şi i-au învins pe francezi la Wembley. Şi la Harlesden, noaptea trecută. De-aceea ne aflăm aici: îi aduc un mandat de colonel.

— Oh! exclamă tânăra, reacţionând cu o oarecare întârziere la conversaţia lor. Au învins la Harlesden? Georgie o fi fost acolo… trebuie să merg să-i spun mamei… Dădu să plece, apoi se întoarse şi făcu o mică reverenţă, după care, şovăitoare, ridică mâna puţin şi Hollin, apropiindu-se, i-o duse la buze, uşor şovăitor şi el, şi spuse:

— Sluga dumneavoastră, domnişoară Jemson. Şi sper că misiunea mea mă va aduce din nou…

— Şi eu sper, răspunse ea, îmbujorându-se şi, după o asemenea îndrăzneală, se întoarse şi fugi.

— Domnule, dacă informaţia e cunoscută şi dacă Miller le va spune unde suntem, am putea continua să căutăm…

spuse Hollin, întorcând-se, uşor îmbujorat şi el.

— O, nu! Nu, mulţumesc. Aşa ceva n-o să se întâmple, spuse Miller. Misiunea voastră nu era să cutreieraţi tot pământul, ci să vă duceţi, să luaţi dragonul şi să vă întoarceţi. Ei, bine, dacă n-aţi găsit dragonul, puteţi să faceţi ce-a mai rămas de făcut, adică să veniţi înapoi. Dacă se va dori continuarea căutărilor, veţi fi informaţi. Vom zbura în grup, aşa cum se cuvine când există asemenea veşti de dus înapoi, în caz că vreunul dintre noi e doborât. O sută de dragoni umblând de capul lor, mâncând vite şi oameni deopotrivă? Nu ştiu ce-aţi avut în minte de nu v-aţi întors imediat, altceva decât să salvaţi pielea unuia care nu merită…

— Căpitane Miller… spuse Hollin.

— Ajunge! îl opri Laurence. N-am de gând să fiu subiect de dispută în circumstanţe ca acestea. Căpitane Hollin, am avut speranţe justificate să-l găsim repede pe Temeraire, întrucât am ajuns la rezervaţia de înmulţire la scurt timp după ce dragonii au părăsit-o. Acum, nu putem avea niciuna. Mă impresionează generozitatea dumitale, dar n-am să abuzez mai mult de ea. Haide să plecăm numaidecât.

Îşi oţelise inima pentru asta şi acum nu voia altceva decât să se sfârşească. Cu cât se întorcea mai repede, cu atât mai mic era răul pe care-l făcuse întârziind, în mod egoist, încălcându-şi din nou datoria. Doar succesul ar fi făcut pardonabil gestul lui. Chiar şi atunci, ar fi meritat un reproş. Granby avusese dreptate. Tot timpul. Laurence îşi dădea seama acum că devenise indisciplinat. Poate că efectele erau şi mai grave pentru că nu fusese educat în sânul Aviaţiei – mai îngăduitoare, prin forţa împrejurărilor, decât Marina – şi lăsase libertatea dobândită brusc să i se urce la cap.

Săltă pe spinarea lui Elsie, după ce Hollin se căţărase deja, şi se fixă în chingi în tăcere, copleşit de mustrări de conştiinţă. Parcurse drumul absent, fără să-l intereseze pe unde treceau, lăsându-se amorţit de vântul rece care le biciuia faţa. Devastatio se avântă în faţă, ca să se umfle-n

pene, reuşind să se îndepărteze de Elsie, care purta în spate doi oameni în loc de unul. Tocmai asta îi salvă: din pricina distanţei, Petit Chevalierul nu putu să-i atace deodată şi astfel se năpusti asupra lui Devastatio, aflat singur în frunte.

Micul Winchester ţipă şi se prăbuşi ca un bolovan, cu sângele şiroind dintr-o aripă şi din coastă, unde fusese zgâriat cu sălbăticie. Reuşi să se îndrepte, cu răsuflarea întretăiată şi şuierătoare, umflându-şi pieptul până când îşi încetini căderea suficient ca să se redreseze. Dar nu putea să zboare bine şi se împletici, îndoit de spate, când ajunse la sol. Satisfăcut că Devastatio fusese obligat să coboare la sol, de unde putea fi înhăţat fără efort, Petit Chevalierul se răsuci şi îşi îndreptă atenţia către Elsie.

Numele de Petit Chevalier era potrivit doar prin comparaţie cu rasa Grand Chevalier: dragonul de talie grea care venea spre ei cântărea vreo optsprezece tone, avea ghearele deja mânjite de sângele lui Devastatio şi răcni ameninţător când atacă. Elsie scoase un icnet disperat şi plonjă, ferindu-se din calea lui. Se întoarse aproape cu capul în jos, ca să scape, astfel că Laurence şi Hollin atârnau amândoi în chingi, şi trecu pe lângă burta uriaşului dragon, ca o săgeată, în timp ce un potop de gloanţe şuieră pe lângă capetele lor, din puştile naceliştilor.

Dar Elsie transporta o povară prea mare ca să-şi poată atinge viteza maximă. Petit Chevalierul schimbă direcţia şi porni în urmărire. Forţa lui avea să-şi spună cuvântul şi nu încăpea îndoială că-i va ajunge, până la urmă, dacă Elsie nu reuşea să scape mai devreme. Privind în jos, Laurence urmări umbra Petit Chevalierului gonind deasupra pământului şi estimă că acesta era suficient de rapid ca să nu-i piardă din ochi timp de o oră. Venea în urma umbrei mai mici a lui Elsie, ca un nor grăbit, profilându-se pe curbele dealurilor, întunecând versanţii şi gonind căprioarele printre copaci. Conturul dragonului era o prezenţă constantă, în timp ce pământul se rostogolea la picioarele lor cu o viteză năucitoare – cel puţin douăzeci şi cinci de noduri, cu vântul vuind şi smucindu-le hainele,

oricât de aplecaţi stăteau peste gâtul lui Elsie.

Petit Chevalierul răcni în spatele lor. Din pricina vântului, Laurence nu putea să-şi ridice capul ca să privească înapoi, dar se aflau deasupra unei vaste zone cultivate – careuri ordonate, pudrate cu zăpadă şi mărginite de drumuri – astfel că umbrele dragonilor se desluşeau ca nişte siluete perfecte pe fundalul alb. După prima tentativă disperată a lui Elsie de a ţâşni în viteză, distanţa dintre cele două umbre începu să se micşoreze, încet dar inexorabil.

Iar apoi, alunecând în spatele siluetei dragonului francez, o a treia umbră li se alătură: la început o mică pată, crescând rapid, mai mare, şi mai mare, tot mai mare, până când, în cele din urmă, le înghiţi pe celelalte. Şi, cu un cumplit urlet zguduitor, un înspăimântător Regal Copper coborî ca o vijelie din văzduh. Uriaşul dragon roşu cu auriu se repezi direct la Petit Chevalier, aplicând exact acelaşi truc pe care acesta îl folosise cu Devastatio şi, fără să întâmpine opoziţie, îl răsturnă cu capul în jos.

Cei doi dragoni se rostogoliră, mârâind şi atacându-se sălbatic, dezlănţuiţi. Doi dintre oameni fură azvârliţi de pe spinarea dragonului francez. Puşti, bombe şi muniţie se prăvăliră spre pământ. Laurence nu-şi închipuia cum se descurcă echipajul de pe Regal Copper şi apoi îşi dădu seama că dragonul nu avea hamuri deloc.

Elsie încetini, gâfâind, curbându-şi trupul într-un arc amplu, aşa că reuşiră să privească încleştarea titanică din spatele lor.

— O, mă bucur, spuse Elsie, înghiţind aer între cuvinte. Nu sunt… *tocmai* sigură că aş fi putut scăpa de uriaşul ăla francez.

— Sper că nu va fi nevoie să fugi de celălalt dragon, spuse Hollin, un sentiment pe care Laurence îl împărtăşea: Regal Copperul îl depăşea pe celălalt dragon cu cel puţin şapte sau opt tone.

Îşi înfipsese ghearele în umerii Chevalierului şi îl zgâria cu picioarele din spate, zgâlţâindu-l în tot acest timp, ca puşcaşii să se clatine şi să nu-l nimerească. Cele câteva gloanţe răzleţe pe care aceştia reuşiră să le slobozească

nu-l deranjară prea mult.

Era un stil de luptă sălbatic şi, chiar dacă mai brut decât zborul în formaţie, ferocitatea neaşteptată era mai eficientă decât disciplina, la nivelul unei asemenea încăierări individuale. Chevalierul urlă nestăpânit, în cele din urmă, şi, cu o amplă mişcare convulsivă, reuşi să se elibereze. Şanţuri adânci îi rămaseră săpate în carne, câte trei de-a lungul fiecărui umăr, aproape ca nişte epoleţi. Se azvârli cu capul înainte, îndepărtându-se şi lăsând Regal Copperul stăpân peste câmpul de luptă.

Dragonul victorios îşi desfăcu aripile, scânteind într-un roşu-aprins, cu soarele în spate, şi răgi triumfător în urma celui învins – un răcnet gros, răsunător ca nişte oştiri de tunete, şi apoi se întoarse spre ei şi spuse pe un ton profund dezaprobator:

— Ei, şi ce-aveţi de gând? Nu mă prea încred în judecata voastră, să vă luaţi de un dragon de talia asta!

— Îmi pare rău, răspunse Elsie cu sfială, noi n-am vrut, numai că s-a năpustit la noi dintr-odată şi Devastatio e rănit.

— O, mai este unul cu voi? Regal Copperul se întoarse şi cercetă terenul. Se îndepărtaseră puţin, în timpul luptei, iar Devastatio încercase să se târască sub nişte copaci, ca să se ascundă, însă dragonii Regal Copper vedeau destul de bine la o distanţă apreciabilă şi, după ce îşi roti puţin privirea, exclamă: Ha! Uite-l acolo. După care zbură spre ascunzătoare, aterizând cu o colosală bufnitură. Vi s-a spus azi dimineaţă să nu veniţi pe-aici! spuse el pe un ton sever, adulmecând rănile lui Devastatio. V-am spus că acei uriaşi dragoni francezi o să vină şi-o să plece, cărând soldaţi pe-aici, nu-i aşa? O să fie neplăcut, până se vindecă.

— Nu ni s-a spus nimic de felul acesta! zise Miller, nevoit să se ferească aproape violent, ca să nu fie strivit.

Surprins, Regal Copperul îşi retrase brusc capul, apoi şi-l retrase şi mai mult şi se uită la el mijindu-şi ochii inutil:

— Acela e un om? Păi, eşti înhămat! exclamă el şi se întoarse să se uite la Elsie. Amândoi sunteţi.

— Bineînţeles că sunt, spuse Miller şi adăugă, dând

dovadă de ceea ce, fu Laurence nevoit să recunoască, era un curaj deosebit, chiar dacă nu şi de prea multă recunoştinţă: De ce zbori aşa, de colo-colo? De ce-ai părăsit rezervaţia de înmulţire?

— Hm, făcu Regal Copperul. Nu mă pricep la explicaţii, aşa că aţi face mai bine să veniţi cu mine şi să vorbiţi cu comandantul.

— Ce vrei să spui prin comandant? întrebă Miller uluit. Luptaţi alături de miliţie?

— Da, toţi oamenii aceia sunt cu noi, răspunse Regal Copperul. Haideţi, atunci, urcă, adăugă el, adresându-i-se lui Devastatio.

Winchesterul pufni puţin, continuând o vreme să-şi lângă rănile, dar se supuse, urcând cu stângăcie pe spinarea imensului dragon. Regal Copperul se înălţă cu un salt uriaş, luă puţină înălţime şi începu greoi să zboare. Elsie ţâşni după el, neliniştită.

Zborul fu scurt, în ciuda ritmului domol, şi dragonul ateriză, uluitor, tocmai dincolo de marginile unei tabere vaste şi ordonate. În timp ce aterizau, Laurence zări o mulţime de dragoni care se odihneau în poiană şi un ţarc plin de porci negri, uriaşi.

Regalul păşi de-a lungul unei largi alei curăţate printre copaci către centrul taberei, dar se opri brusc când un mic Winchester, fără ham şi el, sări pe margine şi spuse cu voce tare:

— Opriţi-vă şi spuneţi parola!

— Sunt eu, nu-i aşa? spuse Regal Copperul. Şi aceştia doi sunt cu mine, aşa că sunt în regulă şi ei.

— Nu contează, spuse încăpăţânat Wincheterul. Totă lumea trebuie să spună parola, altfel o să ţip. Dar… – spuse el grăbit, când Regal Copperul îşi coborî capul, fornăind – presupun că asta nu e valabil şi pentru tine.

După care săltă într-o parte.

Laurence fu şocat să găsească un comandant care avea atât de puţine prejudecăţi în privinţa dragonilor neînhămaţi încât reuşise atât să-i recruteze, cât şi să-i folosească în acest mod. Se întreba dacă omul avea cumva o oarecare

experienţă legată de aviaţie – dacă avea o rubedenie sau locuise poate lângă un adăpost. Era o soluţie pentru două probleme: împiedica dragonii să hoinărească de capul lor şi să pustiască ţinutul şi, în acelaşi timp, îşi întărea enorm miliţia. Laurence era foarte nedumerit să vadă un dragon stând de veghe, dar poate că astfel orice spion era ţinut mai bine la distanţă.

Expresia lui Miller, cocoţat pe spinarea Regalului, lângă Devastatio, mângâind dragonul rănit, sugera că era mai puţin impresionat decât scandalizat să vadă dragoni fără hamuri şi într-o asemenea postură.

În ceea ce-l privea, Regalul nu părea să aibă nici el o părere prea bună.

— Ce ne aşteaptă, sunt sigur că nu ştiu, spuse el, clătinând din cap în timp ce păşea. E bine şi frumos să vorbeşti despre pavilioane şi lucruri de felul acesta. Laurence tresăltă de speranţă, chiar înainte ca Regalul să-i ducă în poiană, în mijlocul taberei, şi să spună: Temeraire, sunt aici nişte oameni care au venit să te vadă.

Iar Laurence îşi smulse curelele, sări jos de pe spinarea lui Elsie şi văzu imensul cap negru întorcându-se spre el.

— E foarte bine să ai un vultur, spuse Temeraire.

Era de un auriu deosebit de strălucitor, acum că-l spălaseră de toată murdăria – toţi fuseseră dornici să dea o mână de ajutor – şi stindardul care-l purta era foarte frumos şi el, acum că oamenii îl periaseră. *Ar fi mare păcat să-l vândă*, gândi Laurence, şi, judecând după felul în care îl priveau toţi ceilalţi, bănuia că simţeau la fel.

— Dar nu trebuie să începem să ne gândim că totul va fi aşa cum vrem noi. N-am avut încă prea mulţi dragoni francezi de înfruntat, pentru că sunt ocupaţi cu transportul oamenilor, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să ne descurcăm cu ei.

— Eu am unele idei, spuse Perscitia, pe care poate ne-ar plăcea să le încercăm, când vom avea de luptat cu mai mulţi…

— Temeraire, spuse Requiescat, venind în poiană din

spatele lui.

Temeraire întoarse capul şi văzu un Winchester rănit şi o femelă din aceeaşi rasă păşind grăbită în urma lui, cu Hollin, bătrânul comandant al echipajului său de sol, pe spinare.

Requiescat continua să vorbească, iar Perscitia îi dădea înainte cu piperul, dar Temeraire nu-i prea înţelegea pe niciunul: cuvintele nu păreau să se înşire logic. Cel ce venea spre el era Laurence, dar Laurence era mort, şi spunea:

— Temeraire, slavă Cerului! De cinci zile încerc să te găsesc.

— Dar eşti mort? întrebă Temeraire, stânjenit.

Nu mai văzuse niciodată o fantomă şi se gândise adesea că ar fi foarte interesant, însă nu era, chiar deloc. Era înfricoşător să-l vadă pe Laurence exact ca şi când ar fi în viaţă, să-şi dorească să-l poată strânge în braţe şi să-l ocrotească.

Dar Laurence răspunse:

— Fireşte că nu sunt mort, dragul meu. Sunt aici.

Iar Temeraire îşi coborî capul şi-l cercetă cu mare atenţie. Scoase limba, să-l adulmece, după care, în cele din urmă, foarte prudent, extrem de prudent, întinse laba, îl cuprinse în căuş şi îl ridică şi… oh, era material: era acolo şi nu era mort deloc. Temeraire scoase un ţipăt vesel şi se ghemui strâns în jurul lui, spunând:

— O, Laurence! N-am să mai las pe nimeni niciodată să mi te ia.

II



7

— Nu, aproape că te-au înecat şi nici măcar intenţionat, ci doar din nepăsare Nu-i las să te ia înapoi, declară Temeraire. În plus, eu nu pot să plec, nu pot să-i las pur şi simplu pe toţi aici.

— E nevoie disperată de tine în oastea principală, spuse Laurence, încercând să-i explice, dar fu descurajat de strălucirea din ochii lui Temeraire.

— Eu sunt comandantul, spuse Temeraire.

Laurence îi studie expresia serioasă, ridicând privirea din interiorul zidului protector pe care-l forma trupul dragonului în jurul lui, apoi se ridică pe coama braţului lui Temeraire şi îşi roti mai atent ochii prin poiană. Nu era de văzut niciun ofiţer superior şi niciunul dintre dragoni – mulţi privindu-l cu egală curiozitate – nu era înhămat. În afară de enormul Regal, mai erau un bătrân Longwing, care zăcea somnolent, cu ochii-i portocalii, lăptoşi, pe jumătate închişi, un uriaş Chequered Nettle, un Parnassian şi o sumedenie de dragoni mai mici, risipiţi peste tot împrejur.

Dincolo de ei, Laurence vedea tabăra plină: dragoni Yellow Reaper cu zecile, dormind aproape toţi într-un singur morman, curieri mai mici şi dragoni de talie uşoară, răşchiraţi peste ei. O mână de oameni se ocupa de porci şi de câteva vite într-un ţarc construit într-o parte, dar, judecând după hainele lor sărăcăcioase, nu erau ofiţeri ai Aviaţiei. Câteva sute, în haine roşii decolorate, stând lângă tunuri şi câţiva voluntari, în hainele civile. Asta era tot.

— Miliţia, articulă rar Laurence.

— Da, Loyd şi unii dintre păstorii noştri ne-au spus de unde să-i luăm, îi explică Temeraire. Sunt oameni de treabă. S-au liniştit după ce au început să se convingă că n-o să-i mâncăm. Aveam nevoie de ei ca să tragă cu armele noastre.

— Dumnezeule mare! exclamă Laurence, înţelegând.

Îşi putea imagina în culori vii reacţia pe care ar avea-o Lorzii Amiralităţii la aflarea veştii că miliţia bine organizată,

cu un tânăr ofiţer în frunte, pe care o aşteptau cu toată încrederea, era mai degrabă o legiune experimentală şi total independentă de dragoni neînhămaţi, fără prea mare simpatie pentru Excelenţele Lor şi sub comanda celui mai recalcitrant dragon din tot regatul.

După ce ascultă încercarea stângace a lui Laurence de a-i explica ordinele care-i aduseseră aici şi neînţelegerea creată, Temeraire spuse:

— Păi, mie nu mi se pare complicat deloc. Au spus să încredinţezi mandatul doar dacă la comandă se află un om? întrebă el, coborându-şi capul înspre Miller.

— Păi, nu… nu… spuse Miller cu ochii măriţi, dar…

— Atunci e limpede ca lumina zilei, decretă Temeraire, întrerupându-l. Voi scrie o scrisoare şi voi spune că accept bucuros numirea mea şi îmi cer scuze că datoria faţă de regiment mă împiedică să mă întorc cu Laurence în momentul de faţă. Nu pot să se plângă de asta. În orice caz, trebuie să-i prevenim numaidecât: Napoleon va ataca Londra în două zile.

N-ar fi putut găsi un mod mai senzaţional de a le distrage atenţia. La început, Laurence nu ştiu ce să creadă. Temeraire avea probabil, perspectiva unui dragon despre distanţe şi nu aprecia dificultăţile inerente deplasării unui număr atât de mare de oameni, cai şi provizii, de la debarcarea pe un ţărm ostil până la asalt. Nu trecuse nicio săptămână de la debarcările pe coasta Canalului. Fără să întâmpine opoziţie, în acest interval de timp, Bonaparte ar fi putut să-şi conducă oamenii către oraş într-un şir lung, dar nu ca o armată gata să lupte. Laurence miza pe asta. Sau, cel puţin, dorea să mizeze pe asta, însă păstra prea viu în minte bubuitul tunurilor la Varşovia, cu o lună sau mai mult înainte ca francezii să fi trebuit să ajungă acolo, aşa că avea îndoieli.

— Poţi fi sigur?

— Am urmărit armata Mareşalului Lefèbvre, spuse Temeraire. Au primit ordine azi-dimineaţă şi au pornit direct. Şi au mişcat soldaţi către Londra aproape toată ziua. I-a văzut Requiescat.

— Requiescat? întrebă Laurence.

— L-ai întâlnit, el te-a adus aici, răspunse Temeraire.

— N-ar fi putut să se apropie prea mult neobservat, constată Laurence.

Alegerea unui Regal Copper ca spion era ciudată.

— O, n-a încercat să se furişeze, explică Temeraire. Vezi tu, nimeni nu-i prea încântat să pornească o gâlceavă cu el, aşa că a putut să se apropie înainte ca ei să fie pregătiţi să-l înfrunte. Iar când francezii au văzut că nu-i nimeni cu el, au presupus că fugise din rezervaţiile de înmulţire şi căuta alţi dragoni ca să aibă companie. Aşa că s-au grăbit să scoată vite pentru el în tabăra lor, ca să-l ispitească să rămână. A fost mult mai uşor decât dacă ar fi trebuit să-l hrănim noi înşine, iar el a putut vedea tot ce făceau.

— Şi anume să se zorească spre oraş, interveni Requiescat. Înainte de asta ne căutau toţi, căci le-am înnegrit ochii de câteva ori, dar imediat ce au venit ordinele, s-au şi dus. Şi au trimis toate vitele înaintea lor, termină el, pe un ton posomorât.

— Le-au înnegrit ochii, remarcă Miller, cu un fornăit. Da, nu mă-ndoiesc.

— Se prea poate, spuse Hollin şi arătă spre un stindard cu blazonul unui vultur, înfipt în pământ: Regimentul al treisprezecelea. Duc eu vestea, domnule, adăugă el, uitându-se la Laurence. Eu şi Elsie putem zbura ca vântul, doar noi doi, să-i informăm…

— Aiurea, spuse Miller. Vestea pe care ar trebui s-o duci este că şaizeci de dragoni trebuie întorşi din drum şi mânaţi înapoi în rezervaţia de înmulţire..

Se întrerupse brusc, când Temeraire făcu un pas şi îşi apropie foarte mult capul.

— N-o să ne mâne nimeni nicăieri, dacă nu vrem noi, spuse el, ameninţător. Nici Napoleon, nici amiralii voştri. Şi, dacă doriţi să-i poftiţi pe ceilalţi dragoni din Aviaţie să încerce, bănuiesc că-şi vor da seama imediat cât e de absurd. Iar dacă nu, o să le explic eu şi îndrăznesc să spun că vor prefera să ni se alăture.

Laurence avea o idee destul de clară care dragoni ar fi

perfect pregătiţi să i se alăture lui Temeraire în asemenea circumstanţe, fără să ceară prea multe explicaţii. Lista s-ar compune din doi dragoni Longwing, chiar dacă unul dintre ei trecuse, cu siguranţă, de floarea vârstei, şi doi dragoni Regal Copper, alături de ceilalţi cinci dragoni de talie grea din alte rase pe care Laurence îi putea vedea şi un efectiv complet de dragoni de talie medie şi curieri. Astfel, armata lui Temeraire ar fi fost comparabilă cu forţele Aviaţiei, cel puţin cu cele prezente în acel moment şi aflate sub control în Anglia.

Chiar dacă nu era pe deplin conştient de toate acestea, Miller avu înţelepciunea să pălească, la auzul sugestiilor lui Temeraire şi să se potolească măcar puţin. Se apucă să scrie o scrisoare, într-un colţ liniştit, în timp ce Temeraire o dicta pe a sa.

Domnilor,

Mă bucur nespus să accept numirea din partea dumneavoastră şi am dori să fim regimentul optzeci şi unu, dacă acest număr nu este atribuit în momentul de faţă. Nu avem nevoie de puşti şi dispunem de muniţie din belşug pentru tunurile noastre – notă Laurence, perfect conştient de reacţia pe care aceste rânduri o vor produce –, *dar ducem lipsă în permanenţă de vaci şi porci. Ne-am mulţumi şi cu capre, dacă sunt mult mai uşor de obţinut. Lloyd şi păstorii noştri s-au descurcat foarte bine şi îmi face plăcere să-mi exprim aprecierea faţă de ei, dar suntem foarte mulţi şi câţiva păstori în plus ar fi de mare folos.*

— Piper, să menţionezi piper, spuse o femelă dragon, întinzându-şi gâtul. Era de talie medie, gălbuie cu dungi gri, un fel de rasă încrucişată. Şi pânză, ne trebuie multă pânză…

— O, foarte bine, piper, spuse Temeraire şi, continuându-şi lista de solicitări, adăugă:

Mi-ar plăcea foarte mult să vină Keynes aici, Gong Su, de asemenea, şi Emily Roland, la care se află tecile mele de gheare, şi restul echipajului meu. Şi avem nevoie de nişte

medici pentru oamenii răniţi. Ar fi bine să vină şi Dorset şi alţi câţiva dintre medicii dragonilor.

Aţi face mai bine cu toţii să nu rămâneţi acolo unde vă aflaţi în prezent…

— Temeraire, nu le poţi scrie aşa ofiţerilor tăi superiori, îl întrerupse Laurence.

Renunţase la orice încercare de a-i explica lui Temeraire că numirea ar putea fi anulată pe loc şi îşi înăbuşise deja multe obiecţii la limbajul scrisorii, de dragul transmiterii cât mai rapide a informaţiilor urgente. Jane, cel puţin, avea să înţeleagă. Dar existau totuşi limite.

— Dar chiar ar face bine să nu rămână, spuse Temeraire surprins. N-au destui soldaţi, nicăieri în apropiere, pentru că nu se mişcă destul de repede.

Laurence îl convinse, în cele din urmă, să îndulcească limbajul.

Napoleon vă va ataca marţi, cu aproape toată oastea sa. Francezii avansează foarte repede pentru că sunt transportaţi cu toţii de dragoni, iar întăririle voastre nu vor ajunge la timp. Curierii noştri le-au văzut pe drum şi străbat doar cincisprezece mile pe zi.

— Dar dacă nu-şi dau seama că asta înseamnă că ar trebui să se retragă? obiectă Temeraire.

— Vor înţelege, te asigur, îl linişti Laurence.

Nu se osteni să-i spună că probabil nu vor crede şi că sfaturile lui Temeraire nu vor avea nicio consecinţă.

În această privinţă, cel puţin, se înşela profund: sfaturile lui Temeraire avură o mulţime de consecinţe, deşi niciuna foarte dezirabilă. Laurence fu trezit în dimineaţa următoare, pe braţul lui Temeraire care-i slujea drept pat, de un ţipăt furios de dincolo de membrana ocrotitoare a aripii dragonului. Nu fu lăsat să coboare, ci înhăţat imediat şi aşezat pe spinarea lui Temeraire, care apoi se ridică în picioare, chiar în clipa în care doi curieri se apropiară ţopăind grăbiţi dinspre linia de hotar a taberei, săltând şi fâlfâind, şi spuseră, cu răsuflarea întretăiată:

— Temeraire, nu are parola, dar…

— N-am nevoie de nicio parolă stupidă, spuse Iskierka, păşind în poiană. Se aşeză pe picioarele din spate, încolăcindu-şi coada, şi scoase pe nări un firicel de fum, doar ca să facă impresie, şi toată şleahta de dragoni sălbatici din Turkestan se adună de-a valma în spatele ei.

— *Tu* ce vrei? întrebă Temeraire, foarte nepoliticos.

Nu înţelegea de ce venise Iskierka, dându-se în spectacol şi făcând mare tărăboi.

— Să lupt, răspunse Iskierka, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Ar trebui să fim în război şi de patru zile n-a avut loc nicio luptă, iar eu n-am fost lăsată să zbor nicăieri. Şi, adăugă ea, scoţând din nou un firicel de fum, au venit şi i-au ţinut predici lui Granby al meu când am plecat doar ca să vânez niţel.

— Ei, bine, curând o să fie lupte mari acolo, spuse Temeraire, aşa că ar trebui să te duci înapoi.

— Ba n-o să fie, spuse Iskierka. Cel puţin ei nu se pregătesc pentru nicio luptă. Au spus că va mai trece o săptămână până să aibă loc o bătălie. Dar apoi a auzit că voi aţi avut deja două bătălii şi a venit scrisoarea voastră spunând că mai urmează, aşa că am venit să lupt şi eu niţel. Şi, adăugă ea, după ce terminăm şi-l batem pe Napoleon, am hotărât că poţi să-mi faci un ou.

— O! făcu Temeraire, explodând de indignare. Ce drăguţ! Ar trebui să fiu onorat, presupun.

— Păi, sunt mult mai bogată decât tine, răspunse ea, şi pot să suflu şi eu flăcări. Ar trebui să fii.

— Nu ţi-aş face niciun ou, răspunse Temeraire, nici dacă ai fi ultimul dragon din lume în afară de mine. Aş prefera să n-am niciunul.

— Nici n-ai, zise Iskierka. Nimeni nu s-a ales cu vreun ou de la tine, deocamdată. Aşadar, vezi, sunt foarte generoasă dacă încerc.

Nu era o veste plăcută şi Temeraire se retrase puţin, speriat. Nu-l entuziasmase foarte mult toată povestea cu împerecherea, până la urmă, dar cine nu era satisfăcut

ştiindu-se dorit şi imaginându-şi câte ouă ar putea să aibă? Nu pricepea de ce nu era *niciunul.* Nu suna prea bine. Însă asta nu-l făcea să-şi dorească mai mult să-i dăruiască Iskierkăi unul.

Între timp, Iskierka se ferchezui, desfăşurându-şi lujerele alandala, ca toată lumea s-o remarce. Avea o mulţime de zorzoane pe ham, nişte lanţuri care probabil nu erau din aur veritabil, încrustate cu pietre care erau cu siguranţă sticlă colorată, iar Temeraire nu putu să nu observe că Granby, care şuşotea cu Laurence şi Tharkay lângă stindarde, purta o foarte frumoasă tunică de catifea verde, tivită la toate marginile cu şnur auriu şi la brâu nu o singură sabie, ci două, dintre care una scurtă, dar ambele având mânere ce străluceau de ornamente şi vârâte în teci superbe din piele lucioasă, chiar dacă nu avea un aer prea fericit, în momentul de faţă. Iar Laurence purta o tunică ponosită care nu-i venea bine deloc.

Ceilalţi o priveau pe Iskierka plini de admiraţie, inclusiv Arkady şi dragonii sălbatici, strălucind cu toţii de zorzoane agăţate la întâmplare pe hamuri, astfel că arătau mai degrabă ca nişte piraţi lălâi, gândi Temeraire. Iar Arkady, îşi dădu el seama, indignat, Arkady îl avea pe spinare pe Demane. Demane, care făcuse parte din echipajul *lui*, aşa că îl întrebă cu reproş:

— Ce faci cu el?

— Nu înţelege ce comunică soldaţii ceilalţi cu steagurile, răspunse Demane, ridicând privirea. Aşa că eu îi spun şi apoi decidem dacă să ascultăm. Steagurile greşesc, uneori, adăugă el.

Nu aduseseră pe nimeni altcineva din echipajul său, nici strop de mâncare ori ceva cât de cât folositor. N-aveau habar cum urmau să se hrănească sau unde urmau să doarmă şi nu respectau deloc ordinea taberei. Wringe, care era destul de mare pentru un dragon sălbatic, fiind o femelă bine proporţionată de talie medie, încerca să împingă un Yellow Reaper de la locul lui, astfel că, fireşte, toţi Reaperii săriră în picioare şi şuierară la ea şi apoi Arkady şi ceilalţi interveniră, şuierând şi ei, iar Temeraire fu

nevoit să scoată un răget ca să-i facă atenţi pe toţi şi să-i despartă.

— Eşti nouă, aşa că trebuie să-ţi cureţi singură locul, spuse el aspru.

— O, e uşor, răspunse Iskierka şi îi şuieră o comandă lui Arkady.

Acesta îşi mătrăşi iute banda într-o parte şi Iskierka suflă foc peste o brazdă de pământ de la marginea poienii. Frunzele uscate se prăjiră, iar scoarţa de copac se desprinse de pe trunchiuri, pârâind în rafale. Un pin bătrân şi uscat se aprinse ca o torţă şi izbucni, trosnind, într-o vâlvătaie perfectă, în timp ce toţi ceilalţi scânceau şi săreau în picioare.

— Ajunge! spuse Temeraire. Doar n-o să vă apucaţi să aprindeţi focuri în toată tabăra. E plin de muniţie şi o să ne aruncaţi pe toţi în aer. Acum stingeţi pomii ăia şi trageţi-i afară, să curăţaţi bine locul.

Dragoni sălbatici se supuseră, deşi cam morocănoşi, stingând flăcările cu pământ, dar Iskierka nu făcu altceva decât să stea, să caşte şi să bage de seamă, în timp ce toţi o priveau, mai degrabă impresionaţi decât cu ochi critic. Nu era convenabil deloc şi, când Temeraire îndrăzni să-i împărtăşească Perscitiei opinia sa, aceasta nu dovedi pic de înţelegere, ba chiar îi puse sare pe rană, zicând:

— Un scuipător de flăcări ne va fi de mare folos.

Apoi îi arătă numeroase manevre pe care le născocise special pentru ca Iskierka să fie pusă în valoare.

— N-au crezut o iotă, îi spuse Granby lui Laurence, fără să pară surprins. Arăta epuizat şi, când îşi trecu mâna peste frunte, stratul de sudoare rămase brăzdat. Generalii, oricum. Poţi fi sigur că *ea* a înghiţit tot şi ştia una şi bună: să venim să luptăm alături de voi, altfel o să se aleagă Temeraire cu toată gloria şi trofeele. Şi îşi dorea şi ea un vultur. Odată ce-şi pune ceva în minte, dragonii ăia sălbatici sunt în stare s-o urmeze până la capătul lumii. Arkady continua să fie căpetenia lor, dar era limpede că începuse s-o privească până şi el ca pe o forţă a naturii mai

presus de orice ierarhie obişnuită, atât de multe comori înhăţaseră sub conducerea ei. Roland a fost extrem de înţelegătoare, adăugă Granby. A trimis un curier după mine, cu ordine, după ce Iskierka s-a săturat şi-a plecat. Ne-a detaşat în misiune, ca iscoade, aşa că, tehnic, nu sunt insubordonat. Dar… Granby ridică mâinile, neajutorat.

— Nu s-au făcut niciun fel de pregătiri pentru un atac francez? întrebă Laurence cu glas scăzut. Chiar nimic?

— Sincer să fiu, răspunse Granby, nu prea au ce face. Încă n-au oamenii. Amiralul Roland a încercat să-i convingă că trebuie să transbordăm trupe, dar, din punctul lor de vedere, asta nu va face decât să creeze haos şi revolte pretutindeni, când oamenii vor refuza să se îmbarce.

— S-ar putea retrage, interveni Tharkay, în loc să aştepte să fie puşi pe fugă.

— Mă rog, spuse Granby, iar Laurence era în asentimentul lui: una era să te retragi de pe coastă, după ce n-ai reuşit să împiedici o debarcare, şi alta să laşi Londra în mâinile duşmanului fără un foc de armă.

— Există vreo speranţă să te înşeli? îl întrebă Laurence pe Temeraire, puţin mai târziu, după ce dragoni sălbatici se aşezară în tabără.

— Francezii îşi deplasează oamenii *undeva,* răspunse Temeraire, practic, şi nu-mi pot închipui unde ar putea intenţiona să-i mute decât la Londra, unde se află armata voastră. Încă se găsesc vaci din belşug pe-aici, aşa că motivul n-ar putea fi numai hrana. Dar, dacă vrei, le cer lui Moncey şi celorlalţi să se ducă să vadă dacă pot să-şi dea seama cu certitudine unde s-a dus.

Înainte să poată fi pus în aplicare, însă, acest plan deveni inutil. Elsie sosi disperată în tabără şi când ateriză traversă terenul aproape patinând.

— Grăbiţi-vă, o, grăbiţi-vă! Nu atacă mâine, atacă la noapte.

Iar Hollin coborî în grabă de pe spinarea ei şi spuse:

— Totul e adevărat, domnule. Iscoadele i-au văzut adunându-se acum mai puţin de o oră şi în tabăra lor sunt zece Fleur-de-Nuit care se înarmează până-n dinţi.

Laurence avea acum ocazia să vadă cu ochii lui cât de repede ar putea înainta o armată de dragoni, când propria lor tabără se muta: mai întâi turma de capre, îndepărtându-se behăind în josul drumului, într-un nor de praf, mânată cu bâtele de păstori, şi câţiva păzitori în aer, de încurajare.

— Ne întâlnim la Harpenden, îi spuse Temeraire şefului păstorilor, sau vă trimitem vorbă acolo unde să aduceţi vacile şi pe care drum. Şi, dacă n-aveţi veşti de la noi, ai grijă doar să fie în siguranţă şi să nu le ia francezii.

— Da, domnule, răspunse omul, ducându-şi mâna la frunte, cu un gest automat şi, strigându-şi vesel oamenii, dădu pinteni măgarului său, un animal placid, şi înaintă.

Cele câteva corturi fură strânse, cu tot cu pari, şi aşezate de-a valma într-un morman pe o bucată mare de pânză. Ustensilele de gătit fură aruncate şi ele acolo, împreună cu cazanele uriaşe, umplute toate cu ghiulele. Dragonii mijlocii luară tunurile, în timp ce miliţia şi celelalte ajutoare se căţărau pe dragonii mai mici, cu funii, ca să le asigure.

— Vezi, e nevoie de mai puţină sfoară pentru cei mici, explică Temeraire, iar oamenii zic că preferă să stea călare, în loc să stea cu picioarele încrucişate.

Urmări operaţiunea cu ochiul sever al unui director de şcoală, aruncând din când în când o privire neliniştită spre Laurence, de parcă ar fi vrut să-i evalueze opinia, dar nu era absolut nimic de obiectat. Când îşi luară zborul, dragonii, coborâră în trecere în spatele turmei în mişcare, înhăţând fiecare câte ceva pentru cină, o vacă sau un porc gras, şi îşi văzură de drum mâncând, combinând activităţile fără să pară puşi în dificultate, chiar dacă se cam mânjeau cu sânge.

— Aşa, acum suntem gata şi noi, spuse Temeraire, întinzându-i laba lui Laurence.

Îl ridică şi, cu un salt, erau în aer. După mai puţin de-o oră, la picioarele lor nu mai era decât un vast câmp sterp.

Goneau cu disperare, aşa cereau împrejurările, iar dragonii nu zburau după nicio ordine, ci formau o imensă masă dezorganizată, schimbându-şi locul întruna. Sau cel puţin aşa i se păru lui Laurence la început, dar apoi

descoperi că dragonii mici rămâneau în urmă, din când în când, ca să se odihnească pe spinările celor mai mari. Făcu această descoperire destul de brusc, când o mică femelă sălbatică, de culoare maronie, coborî din văzduh şi se agăţă pe spatele lui Temeraire şi îşi întinse capul să se uite la Laurence cu o privire critică, în timp ce-şi trăgea cu greu sufletul.

— Will Laurence, la dispoziţia ta, se prezentă Laurence prudent, după câteva momente în care fu examinat în tăcere.

— O, eu sunt Minnow, zise femela. Îmi cer scuze, însă eram puţin curioasă pentru că el era deprimat că te-a pierdut şi mă întrebam dacă poate eşti diferit de alţi oameni.

Tonul ei sugera că nu găsise nimic ieşit din comun de admirat. Temeraire întoarse capul indignat:

— Laurence e cel mai bun căpitan care există. Tocmai salvăm pe toată lumea şi înfruntăm amiralii, aşa că fireşte că nu avem cu noi cele mai frumoase lucruri în momentul de faţă.

— N-ai vrut niciodată un însoţitor? o întrebă Laurence pe mica femelă – „mică“ fiind un termen relativ, desigur, căci doar capul ei era mai mare decât era el cu totul.

— Am tovarăşi destui, răspunse ea. Cât despre ham şi să mi se spună tot timpul unde să merg, nu, mulţumesc frumos. Presupun că e mai bine pentru voi, dragonii mari, adăugă ea, adresându-i-se lui Temeraire, fiindcă nimeni nu crede că vă poate obliga să faceţi ceva ce nu vreţi cu adevărat. Dar aud destule de la bătrânii curieri ca să ştiu că nu-i de mine. Răpuşi de vreme, căpitanii lor se duc şi în urma lor nu rămân decât brazdele hamurilor. Uite, cu asta m-am explicat. Am plecat, spuse ea sărind în aer, fără mai multă ceremonie decât la sosire, şi ţâşni din nou în faţă.

Apoi Laurence constată că manevra era una obişnuită, responsabilă în cea mai mare măsură de vânzoleala dragonilor. Într-adevăr, cei de talie grea nu-şi prea modificau poziţiile, dar zăgăzuiau constant înaintarea celorlalţi, fixând-o după ritmul lui Requiescat, întrucât el era

cel mai lent dintre toţi. Dragonii de talie medie, cu mai multă energie de consumat, se desprindeau uneori şi plonjau foarte jos, spre câmpuri, întorcându-se uneori cu câte o vacă, un porc sau o oaie, pe care fie le mâncau ei înşişi, fie, ocazional, le aduceau dragonilor mai mari.

— Da, aşadar nu-i nevoie să ne oprim toţi, spuse Temeraire, şi astfel nu-i este foame nimănui când ajungem, nici măcar lui Requiescat, chiar dacă se lamentează puţin, doar ca să se dea în spectacol.

— Nu ca să mă dau în spectacol, zise Requiescat, întorcând capul. Când eram numai bun de luptă, cântăream douăzeci şi şase de tone. Nu sunt încă în formă, după răceala aceea urâtă, adăugă el – o descriere blândă a efectelor virulentei epidemii care afectase deosebit de puternic dragonii Regal Copper. Cu toţii pierduseră considerabil în greutate, iar acum se îngrăşau cu greu la loc. Deşi era aproape imposibil de imaginat că Requiescat putea fi mult mai mare decât era acum.

Nu întâmpinară deloc opoziţie pe drum, chiar dacă întâlniră câteva iscoade franceze. Dar acestea îi văzură, se întoarseră şi fugiră imediat, ducând vestea cu ei. Era prea mult să spere că o oaste numeroasă ca a lor, odată aflată în aer, ar putea trece neobservată. Zborul lor îi purtă peste Hammersmith şi Kew, peste şerpuitoarea panglică brună a Tamisei, cu gheaţă scânteietoare la margini şi acoperită de o pojghiţă de zăpadă, şi apoi pe deasupra oraşului însuşi.

Hollin o duse iute pe Elsie în faţa coloanei şi flutură steagurile de semnal. De jos, tunurile glăsuiră, în răspuns, şi oamenii ieşiră în fugă pe străzi, să-i întâmpine cu urale – un vuiet care, deşi estompat de distanţă, îi îmbărbăta.

Temeraire strigă:

— Dirigion, Ventiosa, luaţi-o înainte, să ne vadă flamurile!

Şi doi dragoni Yellow Reaper ţâşniră în faţă, cu draperii purpurii fluturând din ghearele lor.

După alte douăzeci de minute de zbor, li se înfăţişă armata: o mare de haine roşii în noroiul amestecat cu zăpadă al câmpului. Temeraire luă înălţime, când se

apropiară, astfel că avea cale liberă în faţă şi, trăgând aer în piept, răcni. Aerul era rece şi plin de puful alb şi fragil al norilor, care dădu o efemeră formă fizică teribilei forţe răsunătoare a vântului divin, spărgându-se în calea forţei sale în ample valuri striate, foarte asemănătoare cu aburul căldurii format în toiul verii deasupra pământului bătătorit ori a nisipului. Se topiră aproape imediat, însă la sol, dragonii Aviaţiei îşi înălţau toţi capetele din poienile lor, să-i vadă venind, şi răspundeau cu răcnete vesele de salut. Iar Temeraire coborî în flancul stâng al armatei, pe lângă Plumstead.

— Laurence, zise Temeraire, în timp ce se instalau, spune-le, te rog, generalilor că sunt foarte fericit să vin să vorbesc cu ei, dar vor trebui să facă loc în cortul lor, dacă este cel mare din mijlocul taberei, şi că ar face bine să rezolve cumva cu caii.

— Trebuie să te previn: cu siguranţă nu vor fi deloc fericiţi că ai venit, spuse Laurence, nici nu vor lua vreo măsură ca să-ţi uşureze misiunea.

— Atunci, spuse Temeraire, vom pleca din nou cu toţii şi n-au decât să se lupte cu Napoleon fără noi. Ei ne-au cerut să venim şi ei au nevoie de ajutorul nostru; n-ar trebui să ne trateze ca pe nişte sclavi. Şi vom reuşi să ne hrănim, îndrăznesc să spun, într-un fel sau altul, chiar dacă nu doresc să continue să ne dea vite.

Laurence şovăi. Îi venea să protesteze cumva şi să vorbească despre datorie, dar tăcu, ştiind că nu avea temei. Cu siguranţă, Temeraire nu avea nicio îndatorire, nici vreunul dintre acei dragoni, cărora nu li se ceruse vreodată să depună un jurământ şi care nu primiseră nicio recompensă pentru serviciile lor. Care era datoria lui îi era şi mai neclar. Dacă primea ordin să rămână – fie ca să lupte, fie ca să-şi primească pedeapsa cu moartea –, nu avea de ales. Dar se temea că ordinul pe care-l va primi va fi mai degrabă să-l convingă pe Temeraire să rămână – împotriva intereselor lui, dacă era necesar.

Fu adus iarăşi la acelaşi cort, acum mult degradat: mesele-hărţi dominau acum toată suprafaţa, desfăcute larg

şi pline de semne şi cifre. Din încăperea din spate, care fusese creată prin adăugarea unei clape noi, se desluşea murmurul unei discuţii aprinse – glasuri nemulţumite şi speriate, şi doar câteva cu un ton mai hotărât. Laurence auzea vocea lui Jane, limpede şi răsunătoare, peste ale tuturor. Fu lăsat să aştepte în picioare, în tăcere, încercând să nu tragă cu urechea.

Câţiva ofiţeri tineri şi supli lucrau aplecaţi deasupra meselor. Se uitară la Laurence cu un dispreţ rece, apoi nu-i mai acordară atenţie. Într-un târziu, un colonel ieşi şi îi spuse glacial:

— Am sarcina să-ţi comunic că vei fi graţiat dacă poţi să determini dragonii să lupte.

Era vizibil că replica nu-i făcea nicio plăcere.

— O ruşine blestemată! mormăi unul dintre tinerii din colţ, fără să ridice privirea.

— Adu-mi şaizeci de dragoni în ceasul de dinaintea unei bătălii şi îţi voi ierta trădarea. Şi crima, spuse Wellesley, ieşind din încăperea din spate. Nu ştiu ce fel de geniu al dezastrului eşti, Laurence, dar dacă poţi fi îndreptat împotriva lui Bonaparte şi nu a noastră, merită să nu fii spânzurat. Poţi să faci animalele să se supună?

— Domnule, spuse Laurence. Eu nu v-am adus niciun dragon. Mai bine zis, dragonii m-au adus pe mine. Nu de mine ascultă, ci de Temeraire…

— Şi creatura te ascultă pe tine, asta-mi ajunge, îl întrerupse Wellesley. N-am niciun chef să-mi pierd vremea cu formalităţi. Fă-ţi naibii datoria, altfel te voi spânzura, înainte să fiu împuşcat pe câmpul de luptă.

Wellesley înhăţă o bucată de hârtie de pe masă, scrise în grabă câteva rânduri, care ar fi putut fi interpretate aproape cum te tăia capul, şi i-o întinse lui Laurence.

Laurence se uită la hârtie: viaţă, libertate, datorie, toate laolaltă. Şi aproape că îi era recunoscător lui Wellesley pentru ameninţările şi încercările de mituire, dezgustătoare în sine, care făceau ordinul mai uşor de refuzat.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, spuse Laurence, dar nu pot să vă fac promisiunea pe care o doriţi. N-am puterea s-

o respect. Dacă vreţi să vorbiţi cu comandantul oştirii dragonilor, acela este Temeraire însuşi. Iar el nu se va supune, nici dragonii care îi sunt alături, dacă nu sunt consultaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bonaparte e la un pas de noi! exclamă Wellesley. Îţi imaginezi că avem timp să ţopăim acum prin toată tabăra, ca să ne apucăm să gâdilăm acum şi dragonii, nu numai oamenii?

— Temeraire nu aşteaptă să fie gâdilat, domnule, răspunse Laurence, doar să-i oferiţi acele informaţii pe care le consideraţi necesare pentru orice comandant al unei oştiri numeroase sosite mai târziu, fără să aibă cunoştinţă de planul vostru de atac. E mai mult decât dornic să vină el aici, dacă s-ar elibera suficient spaţiu ca să încapă şi dacă aţi lega caii, ca să nu dea curs instinctului lor natural de a fugi.

Wellesley pufni:

— Plan de atac? Nu poate să ştie mai puţine despre acesta decât oricare om în viaţă. Rowley – adăugă el, întorcându-se brusc către unul dintre tinerii de la marginea cortului, care luă imediat poziţie de drepţi –, du-te şi leagă caii şi fă loc să aterizeze dragonul. De cât are nevoie?

Nu mai aşteptă răspunsul, ci se întoarse la şedinţa statului major.

— Temeraire va avea nevoie de un careu cu latura de aproximativ o sută cincizeci de picioare, ca să aterizeze, îi spuse Laurence lui Rowley, ieşind din cort cu el.

— Ce, e împiedicat ca o vacă? făcu acru tânărul, după care, strigând, dădu ordine să fie mutate mai multe corturi şi un întreg şir de cai. Nu răspund pentru pielea ta, dacă o să mănânce calul preferat al generalului, adăugă el.

Laurence nu se osteni să răspundă acestor remarci, ci se întoarse cât putu mai repede în poieni. Odată ajuns acolo, încremeni. Vestea se răspândise cu repeziciune şi câţiva membri ai echipajului său veniseră în tabără, trăgând chiulul, evident, de la celelalte îndatoriri ale lor.

— Domnule, spuse Fellowes, ridicând privirea în timp ce muncea.

Alături era Blythe, cu o mică forjă. Tânărul Allen cel deşirat se ridică îmbujorându-se, mai înalt dintr-odată cu două degete decât fusese, şi îşi duse mâna la pălărie. Împreună cu ei mai era Emily Roland.

— Domnilor, spuse Laurence, sfâşiat între recunoştinţă şi exasperare, văzând că nu munceau la ham şi la armură, ci la platoşa de platină a lui Temeraire, iar Emily îi adusese tecile de gheare încrustate cu nestemate.

Le primise în China şi erau neasemuit de frumoase şi neasemuit de bălţate, din aur şi argint, încrustate cu modele orientale complicate şi bătute cu mici pietre preţioase. Platoşa, cu perla sa imensă şi cu safire, sporea şi mai mult vanitatea, alături de vechiul său şirag mai mic de aur şi perle suspendate de colanul său, într-un ansamblu deloc echilibrat. Pe lângă acestea, Temeraire ceruse să fie bine şurluit până străluceşte şi chiar, observă Laurence cu regret, să-i fie vopsite cele câteva cicatrici, într-un negru lucios precum cel folosit la uşi şi balustradele de fier. Acest lucru era cel mai vizibil şi era pe piept, unde îl izbise o ghiulea franceză ţepoasă, în timpul unei lupte navale. Rana fusese urâtă şi, cu toate că se vindecase frumos, lăsase în urmă un ghem de solzi încâlciţi.

Când Laurence veni, Temeraire era ocupat să se examineze critic, cum putea el mai bine, într-o imensă oglindă de garderobă, în care nu putea să vadă nici măcar un stânjen din trupul lui în acelaşi timp, şi gândindu-se dacă să adauge o împletitură din lanţuri peste guler.

— Mi-a oferit-o Iskierka, spuse el. Deşi, în mod obişnuit, fireşte, n-aş împrumuta lucrurile altcuiva pretinzând că sunt ale mele, mă gândeam doar că, întrucât n-am avut încă timp să facem medalii, ar putea să le înlocuiască.

— Îngăduie-mi, te rog, să-ţi sugerez să renunţi la ea, spuse Laurence, din păcate, imaginându-şi reacţia generalilor. Gătelile împrumutate nu se potrivesc cu gustul oricui, iar dacă s-ar pierde ori s-ar strica, ai rămâne dator…

— Oh, spuse Temeraire, e foarte adevărat. Presupun că ar fi mai bine să n-o port. Şi suspină melancolic. Foarte bine, Rolland, dă-o jos, adăugă el, aplecându-şi capul, fără

tragere de inimă.

Nu prea mai contă, însă, la final. Când Temeraire descinse, o tăcere imensă se aşternu treptat. Până şi ţipetele speriate ale cailor se stinseră în liniştea înmărmurită. Rowley, care continua să aştepte afară, era palid sub dâra de mustaţă neagră, când Temeraire coborî cu grijă în spaţiul care se dovedi într-adevăr foarte înghesuit pentru el, fiind nevoit să-şi înfăşoare coada la aterizare.

— Ei, e acolo? întrebă Wellesley, ieşind şi, oprindu-se, ridică privirea, sus, mai sus, mai sus, fără să mai spună nimic.

Câteva bijuterii, îşi dădu seama Laurence, nu erau probabil cine ştie ce pentru cineva care nu mai văzuse până atunci uriaşul dragon în carne şi oase. Ca ofiţer de armată, Wellesley nu fusese probabil niciodată atât de aproape de un dragon mai mare ca un curier, pe când un navigator putea să fi slujit cel puţin pe un vas de transport.

— Sunt colonelul Temeraire, la dispoziţia dumneavoastră, spuse Temeraire, privind în jos cu interes.

— I-auzi! spuse Wellesley, după un moment de tăcere, recăpătându-şi glasul. Eşti bun să reduci vreo câţiva la tăcere, oricum. Rowley, du-te şi spune-le celor dinăuntru să iasă ca să-l putem întâmpina pe noul nostru colonel.

Un bărbat ieşi în grabă din cort. Nu un ofiţer, ci un gentilom într-un costum sobru şi îngrijit, maro-închis.

— Domnule General, îmi cer scuze… Ministerul e de părere că există pericolul unui precedent… dacă aş putea să vă spun o vorbă…

Nu-l observase încă pe Temeraire cu adevărat. În timp ce vorbea, îşi aruncă ochii de câteva ori într-o parte şi în sus, zărise solzii negri, cornul neted a ghearelor, impresii care se acumulară pe parcursul frazei sale până când, în cele din urmă, înălţă capul să se uite mai bine şi rămase mut.

— Nu, n-ai putea, zise Wellesley cu satisfacţie, privindu-l cum se sufocă, şi îl împinse ca pe o cârpă într-un scaun pliant. Ia loc, Giles. Rowley, hai, du-te şi spune-le celorlalţi să vină afară.

— Mă scuzaţi, i se adresă Temeraire bietului om, care începu să tremure spasmodic când capul dragonului coborî spre el, dar dacă faceţi parte din minister, aş vrea şi eu să vă spun o vorbă. Am dori să votăm, vă rugăm, şi să fim plătiţi.

Soldaţii de carieră nu erau chiar aşa uşor de potolit, dar Jane atenuă mult efectul ieşind afară şi spunându-i lui Temeraire:

— Te-ai împodobit de Crăciun? Suntem la război, nu la bal mascat.

— Mi-am pus cele mai frumoase lucruri ca să fiu respectuos, răspunse Temeraire, rănit.

— Să impresionezi, vrei să spui, zise Jane şi, văzând că nu e mâncată ori strivită ca rezultat al acestui mod de conversaţie, ceilalţi prinseră curaj. Mai mult curaj decât i-ar fi plăcut lui Wellesley, în orice caz. Era foarte evident că-i venise ideea să-i potolească pe cei care se opuneau propunerilor lui printr-o intimidare indirectă, nu că ar fi avut neapărat vreun interes real să-i ceară părerea lui Temeraire.

Obiectul controversei nu mai era pericolul care-i păştea. Iscoadele şi veştile aflate pe drum le oferiseră destule informaţii clare în privinţa asta. Dragonii Fleur-de-nuit urmau să vină, două formaţii complete, probabil pe la miezul nopţii, bombardându-i necontenit până dimineaţă, când liniile franceze masate aveau să-i atace şi să încerce să-i facă să se retragă.

Poziţia era, într-adevăr, una de invidiat: generalii se retrăseseră de pe coastă, anume ca să-şi rezerve luxul de a alege următorul câmp de luptă. Faptul că Napoleon avea să încerce să ocupe Londra nu fusese niciodată pus la îndoială. Ocupase Viena, deşi oraşul nu avea o valoare strategică, şi mărşăluise prin Berlin, doar de dragul însemnătăţii morale a acestor victorii, al satisfacţiei personale, şi nu militare, de a sta în palatele duşmanilor săi şi de a simţi că-i aparţin. Iar Londra avea o mulţime de bănci. Aur şi argint să-i alimenteze invazia şi şansa de a împărţi ţara între sud şi nord, cu Tamisa pe post de arteră esenţială, transportându-

i sângele vieţii dinspre coastă.

Aşadar, armata britanică se instalase pe malul stâng, între Woolwich şi Pădurea Oxleas, de unde vedea Great Dover Road spre Londra, ridicând baricade de-a curmezişul tuturor căilor alternative pe care le-ar fi putut folosi francezi. Deşi construirea acestor obstacole nu era atât de avansată cum ar fi fost de dorit, întrucât Napoleon se mişcase prea repede, totuşi, ar fi putut întârzia semnificativ înaintarea oricărei mase mari de oameni, oferindu-le britanicilor timpul necesar să atace duşmanul din spate. Şi erau bine plasate, în caz că Napoleon ar fi încercat să se apropie de oraş în josul râului. Însă Napoleon n-avea de gând să ignore mănuşa ce-i fusese aruncată: venea spre ei pe drumul principal.

Poziţia actuală a britanicilor le oferea avantajul înălţimii, cu numeroase ferme solide şi câteva ziduri şi garduri de piatră, pe post de baricade şi fortificaţii, menite să le întărească poziţia.

— Vom rămâne aici, decretă Sir Hew Dalrymple, aflat la comandă. Era un ofiţer mai în vârstă, cu ceafa lată şi părul blond rărit la tâmple. Ar fi o nebunie să cedăm o poziţie atât de avantajoasă…

— Şi dacă am fi *forţaţi* s-o cedăm? întrebă Wellesley, sec.

În flancul lor vestic, terenul era mlăştinos, îmbibat cu zăpadă, dar nimeni nu voia să discute acest impediment.

— S-a mişcat mai repede decât ne-am fi aşteptat, dar asta nu trebuie să ne arunce în haos, continuă Generalul Dalrymple. Aşa au dat de bucluc prusacii: l-au lăsat să-i zăpăcească şi şi-au schimbat tactica şi poziţia de zece ori pe zi.

— Domnule, dacă-mi permiteţi, interveni Laurence, incapabil să se abţină. Nu pot nega că armata prusacă a fost afectată de o anumită lipsă de decizie, dar au fost învinşi, domnule, în câmp deschis…

— Despre şiretlicul ăsta cu caii acoperiţi la ochi ai ţinut-o întruna în raportul tău, i-o reteză Dalrymple. Poţi să te linişteşti, adăugă el, pe un ton ironic, care vorbea de la sine

despre cât credit acorda temerilor lui Laurence. N-am nesocotit acele informaţii ale dumitale care au putut fi confirmate. Cai noştri au acum şi ei glugile lor afurisite şi dacă Bonaparte crede c-o să ne pună pe fugă cu câteva atacuri ale dragonilor, o să afle curând cu cine are de-a face.

— Şi, de data asta, setea de viteză i-a întunecat lui Bonaparte judecata, interveni un alt general. Toate iscoadele sunt de acord, până şi dragonii – adăugă el cu răceală, în direcţia lui Jane, înainte ca ea să scoată o vorbă – că nu şi-a adus încă toată armata. Are vreo treizeci de mii de oameni, nu cincizeci. Nu suntem departe de el, chiar şi fără recruţi şi întăriri.

— O să fiţi foarte departe până dimineaţă, răspunse ea, dacă aveţi de gând să aşteptaţi aici să fiţi bombardaţi. Şi, da, iscoadele mele au estimat treizeci de mii, dar asta nu înseamnă cu nu mai vin şi alţii.

— Ai cântat întruna că ne trebuie neapărat aceşti şaizeci de dragoni în plus, spuse arţăgos un alt ofiţer, un colonel, să acceptăm trădarea şi fiarele neîmblânzite, în acest scop, iar acum vorbeşti de parcă n-am avea nimic de făcut decât să stăm şi să îndurăm, în timp ce francezi ne aruncă ghiulele în cap. Dacă nu sunt de niciun folos aici, nu sunt de niciun folos nicăieri.

— Am văzut o mulţime de francezi în drumul nostru dinspre Scoţia, interveni Temeraire, şi, desigur, putem opri dragonii Fleur-de-Nuit, cu condiţia să-i vedem, dar noaptea e dificil.

— Dificil? Aşa e şi să câştigi o bătălie: dificil, spuse generalul Dalrymple furios, fără să ridice privirea. Îi făcu un semn aghiotantului său şi întinse o hartă în faţa lui Laurence: Îţi vei duce dragonii aici, la o milă în afara taberei, spuse el, şi vei ţine dragonii Fleur-de-Nuit acolo până dimineaţă…

— *Asta* e o mare prostie, spuse Temeraire. Dragonii Fleur-de-Nuit ne vor ocoli, dacă suntem la o milă distanţă.

— Ai atacat şi tu de câteva ori ariergarda lui Lefèbvre şi acum încerci să ne dai nouă lecţii, îi spuse Dalrymple lui

Laurence. Jur pe Dumnezei că-mi vine să… Te vei supune ordinelor, fir-ai să fii! Să faci ce ţi se cere şi să fii recunoscător pentru şansa asta…

— Dacă aş fi făcut ce mi s-a cerut, zise Temeraire, aţi avea şaizeci de dragoni mai puţin şi Lefèbvre ar avea mult mai multă mâncare, iar mâine probabil că Napoleon v-ar învinge definitiv pe toţi. Aşa că e foarte absurd ce spui. De ce-aş face eu ce mi se cere?

— Dacă nu faci, o să-l spânzurăm… începu ofiţerul cel arţăgos, iar Jane strigă:

— Maclaine!

Prea târziu. Temeraire mârâi şi îşi coborî capul, cu gulerul înfoiat.

Pentru scurt timp, devenise pentru ei doar un alt glas în discuţiile lor, chiar dacă unul ciudat, mai răsunător, vorbind de undeva de sus. Dar orice sfidare pe care această mică familiaritate o generase pieri în faţa acelui mârâit, a apropierii acelui uriaş cap lucios, cu ochii de-o palmă, scânteind gălbui ca nişte felinare, deasupra unor fălci pline de dinţi zimţaţi, cel mai mic, de dimensiunea unui braţ de om. Era un avertisment prea palpabil că se aflau în prezenţa unei fiinţe care ar fi putut să-i ucidă pe toţi dintr-o lovitură, fără niciun efort. Laurence nu-l putea percepe niciodată visceral pe Temeraire ca pe o ameninţare; însă el îl crescuse de mic şi şi-l amintea de când fusese cât un căţeluş.

— Laurence a depus un jurământ şi are o datorie în faţa voastră şi e dispus să vă lase să-l spânzuraţi, deşi nu înţeleg de ce, spuse Temeraire după o clipă, cu glasul îngroşat de furie. Şi nu-l pot obliga să vină cu mine, împotriva voinţei lui, pentru că şi asta ar fi greşit. Dar n-am să îngădui să fie iarăşi despărţit de mine şi, dacă într-adevăr îl spânzuraţi, atunci îmi iau prietenii şi plec. Dar nu înapoi în China. Mă duc la Napoleon şi-i spun că poate să-mi ia teritoriul, cu condiţia să vă distrugă pe toţi. Şi am să-i ofer tot ajutorul de care are nevoie pentru asta. *Acum* mai ameninţă-mă, dacă vrei.

Laurence asista nefericit, neputincios. Ar fi trebuit să se

aştepte la asta. Lien făcuse acelaşi lucru, la moartea însoţitorului *ei*, Prinţul Yongxing: a mers şi s-a pus de bunăvoie la dispoziţia lui Bonaparte, deşi la acel moment nutrea doar dispreţ pentru el şi întregul Occident şi cu tot riscul ca un Napoleon, stăpân al Europei, să se întoarcă într-o bună zi împotriva poporului ei. Cât despre loialitatea pe care Temeraire începuse s-o dezvolte faţă de Anglia, atâta câtă reuşise Laurence să-i insufle, fusese zdruncinată mai întâi de planul Amiralităţii de a infecta şi ucide toţi dragonii din Occident, păstrând leacul doar pentru folosul britanicilor, şi apoi prin întemniţarea lui Laurence şi condamnarea la moarte, care fusese folosită ca armă împotriva lui. Şi care, fluturată din nou acum, umpluse paharul.

Gândul că execuţia sa nu i-ar oferi lui Temeraire libertatea să se întoarcă în China, ci l-ar transforma într-un duşman înverşunat al Angliei, era pentru Laurence o nouă tortură. Era conştient că o asemenea ameninţare nu putea decât să sporească dispreţul generalilor faţă de el şi faţă de dragonul său, văzând în ea un vicleşug pus la cale de Laurence ca să-şi salveze pielea prin şantaj. Puteau alege să evite să-l provoace pe Temeraire din nou, atâta vreme cât Napoleon avea oameni pe pământ britanic, dar această stare de fapt, spera el în adâncul sufletului, era doar temporară, şi pe urmă…

Laurence nu nesocotea, spre deosebire de Dalrymple, ceea ce reuşise să facă Temeraire: fără pic de experienţă ori pregătire pentru o asta, mânat doar de voinţă, reuşise să convingă şaizeci de dragoni trândavi şi îmbuibaţi să plece cu el la război şi repurtase deja două victorii împotriva armatei franceze. Că Lefèbvre nu era cel mai bun dintre mareşali, că nu avea un număr mare de dragoni cu el, că Temeraire luptase doar cu companii mici, toate acestea însemnau foarte puţin pe lângă reuşita mai mare, aceea de a-şi păstra oastea unită şi bine hrănită. Însă era posibil ca aceşti oameni, în obtuzitatea lor, să se considere fericiţi să scape de Temeraire şi orice dragoni destul de recalcitranţi să-l urmeze. Iar, de nu, vor considera că au un

motiv în plus să pună la cale un plan mârşav ca să-l omoare.

— Temeraire, spuse Laurence cu glas scăzut, în tăcerea apăsătoare. Temeraire, nu poţi să spui asemenea lucruri. Acum eşti ofiţer în funcţie, aceştia sunt superiorii tăi. N-ai voie să faci ameninţări ori să mârâi la ordinele lor… Trebuie să-ţi retragi cuvintele.

— N-am mârâit la ordine, răspunse Temeraire, după o clipă, cu acelaşi glas îngroşat de mânie, însă retrăgându-şi capul puţin, moment în care, de jur împrejur toate piepturile se înălţară, îndrăznind să respire din nou. N-am mârâit la *ordine*, n-o voi face, oricât de stupide sunt. Cât despre spânzurătoare, dacă mai încearcă cineva mi te ia, o să mârâi, şi încă mai urât, şi n-are rost să-mi spui că nu se cuvine.

— După cum e de aşteptat… începu Maclaine, cu glas uşor pierit, însă fu întrerupt de Wellesley.

— La naiba, Maclaine, nu mai stârni ursul ca să vezi cum dansează! Wellesley profită de ocazie şi li se adresă celorlalţi, care încă tăceau, şocaţi. Toate astea-s aiureli. Nu cred o clipă că Bonaparte n-a adus cu el până la ultimul om din oastea sa, orice năstruşnicii vă spun iscoadele. Putem aduna patruzeci de mii de oameni la Weedon, cu arme şi provizii şi, dacă îi oferim lui Bonaparte una dintre nepreţuitele sale bătălii în câmp deschis fără să-i folosim până la ultimul, suntem o şleahtă de nebuni.

— Atunci, ce propui să facem? se răsti Dalrymple. Să stăm deoparte şi să-i facem semn să înainteze spre Londra?

— Am pierdut Londra acum trei zile, spuse Wellesley, dacă nu acum două săptămâni, când Nelson a fost trimis la Copenhaga cu douăzeci de nave, iar Bonaparte şi-a văzut şansa cu ochii. Cu cât acceptăm realitatea mai devreme, cu atât mai bine. Trimite oamenii la drum diseară, neîntârziat. Zac aici de-o săptămână fără să facă altceva decât să bea, să joace cărţi şi să se destrăbăleze, pot să renunţe la niţel somn… Strigăte de protest începură să se înalţe, în tăcerea încremenită, acuzaţii de defetism şi capitulare. Wellesley ridică vocea şi continuă: Să irosim muniţie, oameni şi

dragoni ca să apărăm o poziţie pierdută? Ar trebui să fim spânzuraţi *cu toţii* ca trădători, dacă facem aşa. Spre Scoţia, spre Scoţia şi în munţi, fir-aţi voi să fiţi! Nu poate să domine ţara şi să ţină Canalul deschis, în acelaşi timp. Să-l lăsăm să ocupe Anglia timp de o lună, să-l lăsăm să irosească oameni şi dragoni, încercând s-o păstreze, şi să mărşăluim către Loch Laggan. Vom avea o sută de mii de oameni până la Crăciun şi îl vom înfrunta pe Bonaparte când alegem *noi,* nu el…

— Şi să-l lăsăm să secătuiască Londra până atunci şi să distrugă ţara…! strigă cineva.

— Trimiteţi oameni la Londra să-i avertizeze pe negustori şi bancheri să părăsească oraşul cu tot ce pot, răspunse Wellesley. Jumătate dintre ei au fugit deja la Edinburgh, după Rege. N-au decât să plece şi ceilalţi.

— Dacă vor, interveni cineva, să rămână şi să dea mâna cu Bonaparte, la sosire.

— Dacă au de gând să rămână, vor rămâne, spuse Jane. N-o să le potoliţi zelul dacă înainte vă lăsaţi înfrânţi de Bonaparte. Scoţia e primul afurisit de lucru cu judecată pe care l-a spus cineva. Aveam nevoie de aceşti şaizeci de dragoni, Maclaine, dar nu putem să-i aruncăm ca pe nişte ghiulele şi să sperăm că vor ateriza undeva cu folos. Într-o săptămână, voi stabili cum să-i folosim, iar până la Crăciun voi şti cum s-o facem bine. Mâine, nu putem face mai mult decât să le dăm drumul către flancul francez şi să-i lăsăm să facă tot ce le trece prin cap.

— Dar asta mi se pare foarte convenabil, o întrerupse Temeraire. Nu văd de ce n-am fi în stare să-l înfrângem pe Napoleon mâine, chiar dacă ne depăşeşte numeric. Mi se pare o laşitate să fugim de el.

Laurence avea impresia că se prăbuşeşte, ascultându-i discursul. Era convins că nu putea avea un efect benefic. Chiar dacă nu prea agrea ideea unei retrageri, nu auzise de la nimeni niciun plan de bătălie care să-l facă să aibă încredere că britanicii erau pregătiţi să-l înfrunte pe Bonaparte. Şi nu-l încuraja deloc să vadă că acei ofiţeri care pledau cel mai zgomotos pentru luptă erau de departe mai

bine îmbrăcaţi şi mai graşi decât ar îngădui raţiile de pe câmpul de luptă.

— O, biată fiinţă însetată de sânge, spuse Jane. De parcă nu era suficient de rău deja să mă lupt cu toţi cei care-şi umflă piepturile, acum trebuie *s-o faci* şi tu. Avem nevoie de mai multă raţiune, nu de mai puţină.

— Eu nu-mi umflu pieptul deloc, protestă Temeraire, retrăgându-se într-o poziţie mai degrabă concavă. Şi sunt foarte raţional. Dacă aţi fugi, nu v-ar folosi la nimic. Cel puţin dacă aţi merge pe jos, aşa cum aţi făcut-o până acum. O să vă urmărească. Vă poate ajunge din urmă cât ai clipi: înaintează cincizeci de mile pe zi.

— Aberaţii, zise cineva.

— Nu sunt aberaţii, spuse Temeraire. Compania lui Lefèbvre, opt mii de oameni, se afla deja lângă Newbury joi dimineaţa, şi a aterizat la Deal luni. Aşadar, Bonaparte *poate* s-o facă.

Se lăsă un moment de tăcere completă. Nimeni nu mai vorbi. Una era să te contrazici pe tema retragerii, cu totul altceva să auzi că n-aveai cum să fugi de duşman. După o clipă, Jane spuse.

— Ei, bine, poate că ne depăşeşte numeric, dar noi avem deja două duzini de dragoni de talie grea, iar el n-are mai mult de zece, cu excepţia dragonilor Fleur-de-Nut. Mă angajez să-l întrec la viteză, numai de mi-aţi îngădui…

— … să urci armata pe dragoni, da, da da, cum spui tu mereu, fu Jane întreruptă de un alt colonel. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe-asta.

— Puteţi veni în tabăra noastră, dacă doriţi, propuse Temeraire. Am cărat cu noi o mulţime, adăugă el aspru. Dacă voiaţi să cărăm *cu toţii*, ar fi trebuit să petreceţi ceva timp făcând hamuri de transport. Ştiu că v-a spus Laurence despre ele. Ar fi mult mai convenabile decât sfoara, pentru că am reuşi să transportăm mai mulţi. Dar, probabil, dacă nu-i deranjează să fie legaţi în saci făcuţi din corturi sau în plase de pântece…

— Aş spune foarte clar că o să-i deranjeze, zise un general.

— Sunt soldaţi sau nu? se răsti Wellesley. Împuşcaţi primul ticălos insubordonat care refuză şi restul vor merge aproape fără să comenteze.

Dar asta era prea mult. Wellesley şi Jane fură amândoi reduşi la tăcere cu strigăte.

— Ajunge cu îndemnurile astea la laşitate, spuse generalul Dalrymple. Rămânem şi luptăm. General Wellesley, vei lua flancul drept mâine şi vei apăra linia cazărmilor. General Burrard, vei lua flancul stâng şi vei urmări să-l sâcâi după ce a ostenit destul, încercând să urce muntele luptând împotriva grosului armatei noastre.

Wellesley se îmbăţoşă auzind care îi e misiunea: era ca o palmă, să fie aşezat într-o poziţie care presupunea mai puţine manevre şi mai puţină iniţiativă. Nu protestă, însă, dar degetele sale bătură darabana pe mânerul sabiei.

— Cât despre dumneata, Roland, adăugă Dalrymple, dacă animalele afurisite nu vor să lupte împotriva dragonilor Fleur-de-Nuit…

— N-am spus aşa ceva, se burzului Temeraire. Vom lupta cu oricine. Am spus doar că nu-i putem opri dacă ne trimiteţi în afara taberei. Ei văd bine noaptea, noi nu. E logic că ei pot să ne ocolească, pe deasupra ori pe dedesubt. Nu-i putem opri doar aliniindu-ne undeva în calea lor şi sperând.

— Dar de auzit îi auziţi, nu? întrebă Dalrymple, suficient de exasperat de întreruperile repetate ca să i se adreseze, de data asta, direct lui Temeraire.

— În zbor, un Fleur-de-Nuit face acelaşi sunet ca un Yellow Reaper, răspunse Temeraire. Bat din aripi în acelaşi ritm.

Laurence clipi. Nu observase niciodată aşa ceva, nici nu se gândise la asta ca la o dificultate, iar după expresiile celorlalţi ofiţeri, niciunul dintre ei nu se gândise. Până şi Jane păru surprinsă de această informaţie, iar ea avea o experienţă de mai bine de treizeci de ani în aviaţie.

— Şi, oricum, adăugă Temeraire, nu-ţi poţi da seama când un sunet vine de aproape, atunci când eşti în aer şi te mişti şi când în jur sunt o mulţime de alţi dragoni care

zboară în cercuri. Dacă dragonii Fleur-de-Nuit ar trece pe lângă noi unul câte unul, probabil că nici nu i-am observa. Şi pe urmă, când ne-am întoarce, v-aţi plânge că n-am făcut nimic. Dacă vreţi să-i oprim, spuneţi aşa şi lăsaţi-ne *pe noi* să ne socotim cum trebuie să procedăm.

8

Temeraire nu era foarte satisfăcut de conversaţie, deşi se felicita că pusese capăt ameninţărilor la adresa lui Laurence. Însă generalii nu erau prea isteţi şi, orice-ar fi spus Laurence despre ofiţerii superiori, lui Temeraire i se părea că, dacă îi erau superiori, ar trebui să-i dea ordine *mai bune* decât i-ar trece lui prin minte, nu mai proaste. Iar unii dintre ei voiseră să fugă, doar pentru că nu aveau aşa de mulţi oameni.

— Dar măcar am vorbit cu cineva de la minister şi i-am spus că solicităm drept de vot şi să fim plătiţi, şi nu m-a refuzat, ceea ce cred că e încurajator, le povesti el celorlalţi. Şi au avut destulă minte să ne lase să ne descurcăm cu dragonii Fleur-de-Nuit cum vrem noi. Numai că acum va trebui să ne gândim cum.

— Dacă-i înfruntăm aici, chiar în tabără, spuse Perscitia, gânditoare, mişcându-şi vârful cozii într-o parte şi-n alta, atunci trebuie să vină direct spre noi ca să reuşim ceva. Vom avea destulă lumină de la focuri ca să-i vedem măcar puţin şi să-i înfrângem imediat.

— Nici nu trebuie să lupte cu voi, dacă sunteţi deasupra taberei, spuse Laurence. Nu trebuie decât să se năpustească, să-şi arunce bombele şi să dispară. Sigur vor nimeri ceva de valoare, fără să fie nevoiţi să-şi caute ţintele.

— Poate dacă am face un cerc în jurul taberei, sugeră Temeraire, şi apoi, dacă noi, dragonii de talie grea, facem diverse manevre, mişcându-ne dintr-o parte în alta, nu pot veni fără să-i observăm şi putem să-i prindem şi să le dăm o lecţie pe cinste. Nu vor rezista mult.

— Da, spuse Amiralul Roland, iar mâine niciunul dintre voi nu va mai fi capabil să zboare, lucru pe care Napoleon îl va fi cumpărat la un preţ de nimic, trimiţând zece dragoni care oricum nu sunt de niciun folos pe timpul zilei. Nu, nu puteţi să irosiţi atât de multă energie. În seara asta, fiecare dragon de talie grea trebuie să mănânce şi să se ducă

imediat la culcare. Aţi zburat deja mai mult decât ar fi trebuit în ajunul unei bătălii.

Din păcate, justeţea acestei obiecţii destul de plictisitoare, pe care Temeraire ar fi fost tentat s-o respingă, se făcea simţită într-un mod palpabil: Requiescat sforăia deja zgomotos în colţul lui, deşi ar fi trebuit să participe la consfătuirea lor, iar Temeraire nu putea nega că simţea el însuşi cum mintea îi zboară la cină mai mult decât s-ar fi cuvenit când avea în faţă o bătălie. Oftă, recunoscând că obiecţia era justificată.

— Dar dragonii mici nu pot lupta cu atâţia dragoni mari, fără sprijinul nostru, spuse el. Şi vom avea nevoie şi de ei mâine. Altfel, Napoleon îşi va trimite dragonii mici împotriva noastră şi, chiar dacă majoritatea dintre noi nu transportăm echipaje pe care să le captureze, tot o să se agaţe de noi.

Amiralul Roland îşi frecă obrazul cu încheieturile degetelor şi spuse:

— Ei, bine, nu putem să ne irosim energia ca să-i ţinem departe de tabără, aşa că am face mai bine să ferim tabăra de ei.

Nu peste mult timp, începură să pună un plan în mişcare. Fireşte, Amiralul Roland avu de făcut nişte observaţii, dar, în cele din urmă, focurile începură să fie stinse pe tot cuprinsul taberei şi oamenii se retraseră în corturile lor, bodogănind frigul.

— E plictisitor, îi spuse Iskierka, nemulţumită, în timp ce aşteptau. Dragonii de talie medie marcau pentru ei o parcelă mare de pădure, chiar lângă tabără. Nu e deloc la fel de palpitant ca o bătălie şi nu vreau să dorm.

— Ei, bine, trebuie să dormi. Altfel, mâine n-o să poţi lupta, îi explică Temeraire, deşi în taină simţea cam acelaşi lucru. Acum, grăbeşte-te, nu avem prea mult timp, soarele apune deja şi sigur o să-şi dea seama că e ceva în neregulă dacă se întunecă şi văd totul în flăcări.

— Ieri n-ai vrut să dau foc copacilor deloc, bombăni ea, dar, sărind în aer, pârjoli toată parcela marcată cu flacăra ei, până când copacii începură să se aprindă. Dragonii de talie medie smulseseră din rădăcini un rând de copaci de

jur împrejur şi scormoniseră pământul cu ghearele, ca focul să nu se extindă. Flăcările erau frumoase şi răspândeau o căldură plăcută.

— Temeraire, spuse Laurence, atingându-i gâtul cu blândeţe, iar dragonul ridică brusc capul. Fusese foarte plăcut să picotească.

— Sunt treaz. E rândul nostru deja?

Făcu un salt în aer şi examină cu un ochi critic copacii care continuau să ardă. Nu putea pur şi simplu să răcnească spre ei, căci dacă se prăbuşeau de-a curmezişul şanţului, s-ar fi aprins toţi ceilalţi copaci, aşa că se duse într-un perimetru din preajma lor şi răgi înspre interiorul parcelei. Copacii slăbiţi de foc trosniră şi se prăbuşiră în cel mai mulţumitor mod, stârnind nori portocalii de scântei, ca nişte mici jocuri de artificii.

— Ei, presupun că e puţin mai uşor să-i dobori după ce au ars niţel, recunoscu el, nu că nu m-aş fi descurcat şi singur.

— Dar trebuie să-ţi păstrez puterea, spuse Laurence. Încă o tură şi cu asta, gata, cred. Câţiva copaci rămaşi în picioare n-o să facă niciun rău. Semnalul, domnule Allen, adăugă Laurence, iar după ce Temeraire mai dădu o dată ocol zonei, interveniră dragonii de talie medie, aruncându-şi încărcăturile de noroi ud, scos cu uşurinţă din albia Tamisei cu căruţe pe post de lopeţi, făcând un morman peste flăcările rămase.

Ce mai rămăsese n-ar mai fi fost de folos ca loc de odihnă. Câmpul era o harababură udă şi fumegândă, acoperită de mormane de pietriş şi cioturi crăpate care ieşeau din pământ, ici şi colo. Nimeni nu s-ar fi putut întinde acolo comod, fără o muncă imensă de curăţenie în prealabil. Însă mai lăsară câteva focuri mici, care continuau să trosnească, în jurul cărora oamenii săpară şanţuri, ca să flăcările să nu se împrăştie, iar după ce dădură puţin la lopată, ridicară câteva corturi. De sus, totul arăta destul de bine, mai ales cu tunicile roşii de uniformă şi pantalonii umpluţi cu paie, pe care oamenii Amiralului Roland îi agăţaseră în preajma câtorva dintre focuri.

— Îmi plac, spuse Perscitia, uitându-se la oamenii de paie şi dându-se câţiva paşi în spate, să-i examineze. Trebuie să fii foarte aproape ca să-ţi dai seama şi îndrăznesc să spun că ar fi chiar imposibil pentru cineva care s-ar mişca foarte repede.

— Sper să-i păcălească pe dragonii Fleur-de-Nuit, în orice caz, remarcă Amiralul Roland. Iar acum, toată lumea la turme şi apoi la culcare. Laurence, ai nevoie de ofiţerii tăi?

— N-aş vrea să-i iau de la posturile lor, dacă au primit alte sarcini, răspunse Laurence, dar am să las asta pe seama judecăţii tale, Amirale.

Temeraire întinse capul şi-şi apropie urechea de Laurence, uşor nedumerit, să-i audă mai bine tonul vocii, care i se părea puţin ciudat.

— Nu eşti fericit? îl întrebă el neliniştit, în timp ce-şi aştepta cina. Păstorii se sfătuiau în ţarc cu privire la raţiile pe care le puteau oferi, aruncând din când în când priviri îngrijorate către cei şaizeci de dragoni aliniaţi cu răbdare dincolo de gard. Laurence fusese extrem de tăcut de la consiliu încoace. Suntem din nou împreună şi curând o să-l învingem pe Napoleon. Sunt sigur că, după ce vom isprăvi, generalii vor vedea că tot ce am făcut a fost corect. Acum înţeleg, adăugă el, de ce erau dispuşi să fie aşa de cruzi: se tem grozav să nu piardă. Şi nu pot să-i învinuiesc că se tem, pentru că nu par foarte deştepţi. Dar ar putea măcar să-şi dea seama că ar trebui să ne lase să organizăm noi lucrurile, dacă ei nu se prea pricep la asta.

— N-aş vrea pentru nimic în lume să-ţi retez entuziasmul, spuse Laurence, după o clipă. Mă bucură foarte mult, într-adevăr, că sunt din nou cu tine, mă bucură perspectiva bătăliei, dar te sfătuiesc să nu fii atât de oprimist, ca să nu sfârşeşti prin a fi dezamăgit. Asta, adăugă el, mai încet, aproape pentru sine, a fost probabil cauza principală a înfrângerii prusacilor.

— Păi erau foarte lenţi, spuse Temeraire. Şi mi se pare că la fel sunt şi oamenii aceştia, dar cel puţin *acum* nu mai contează, din moment ce vom lupta aici. Nu trebuie să ne

grăbim nicăieri. De ce durează aşa de mult? întrebă el, întinzând gâtul peste gard. Care-i problema?

Nu aveau destule, asta era problema: mai puţin de optzeci de vite în ţarc, din care trebuiau hrăniţi inclusiv toţi dragonii înhămaţi.

— Atunci trebuie să faceţi supă, să prăjiţi oasele şi să le sfărâmaţi, ca zeama să fie mai gustoasă şi ca să le putem mânca mai uşor. Şi aţi putea adăuga şi nişte cereale şi câteva legume, adăugă Temeraire, adresându-se păstorilor care-l priveau perplecşi. Laurence, unde s-a dus Gong Su?

— Nu ştiu, răspunse Laurence. A fost angajat pe cont propriu, n-a fost membru oficial al echipajului. Nu mi-am mai pus ordine în afaceri. N-am putut să port niciun fel de corespondenţă, nici măcar să-mi onorez obligaţiile. Mă gândesc c-o fi căutat altă slujbă. Sper că a reuşit.

— Nu credeam că îmi vor lua tot echipajul chiar aşa, spuse Temeraire, nemulţumit. Dacă ştiam, i-aş fi luat cu noi în Franţa pe toţi, numai că atunci, presupun, ar fi fost consideraţi şi ei trădători şi poate că unii dintre ei n-ar fi vrut să plece.

— Nu. Oricum, îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Trebuie să-mi organizez treburile, până mai pot. Trebuie să aflu unde este Gong Su şi să-mi plătesc celelalte datorii.

— Vei avea o grămadă de timp, după ziua de mâine, sublinie Temeraire.

Laurence tăcu, apoi spuse:

— E mai bine să rezolvi asemenea lucruri înainte de o bătălie, dragul meu.

Supa pe care păstorii reuşiră s-o facă, într-un târziu, nu era foarte bună, deşi tuturor le era destul de foame ca s-o mănânce: carnea şi legumele se adunaseră în cocoloaşe mari la fund şi nu erau nici prea gustoase, ci terciuite şi insipide. Singur Gentius era mulţumit: mâncă de două ori porţia sa obişnuită şi declară supa excelentă, chiar excelentă, şi mai dorea o porţie dacă mai rămânea.

— Nu prea seamănă cu mâncarea adevărată, constată Requiescat fără entuziasm.

— Ei, mâine după ce-i înfrângem, o să mergem şi-o să ne aducem cireada noastră şi poate că până atunci Laurence va da şi de Gong Su, zise Temeraire. Şi atunci o să ne pregătească un ospăţ, ca să sărbătorim, ceva foarte bun, poate, aşa cum se găteşte la Palatul Imperial.

— Aş fi foarte fericit şi cu o vacă proaspătă, spuse Requiescat, după care se ridică brusc, cu umerii tresăltând, când, cu o bufnitură imensă, Maximus coborî în poiană în faţa lor, mişcând toţi copacii din apropiere.

— Hm, făcu Maximus, ridicându-se şi el pe picioarele din spate.

— Eşti aici! strigă vesel Temeraire. Lily e cu tine? Eşti bine?

— Absolut perfect, răspunse Maximus absent, fără să-şi dezlipească ochii de la Requiescat. Amândoi îşi ridicau ţepii şi se uitau unul la altul direct în ochi.

— Unde-i…? Maximus? întrebă Temeraire, nedumerit. Ce faci?

— Laurence! se auzi un ţipăt slab, de dincolo de tabără, iar Laurence ridică privirea din locul unde stătea şi scria. Laurence, scoate-l pe nătărăul meu afurisit din tabăra aia, ai acolo încă un Regal!

— O! făcu Temeraire şi răgi peste capetele lor. Maximus şi Requiescat tresăriră violent şi se întoarseră amândoi să se uite la el, clipind. Gata, nu începeţi iarăşi asta acum, mâine avem o bătălie, spuse Temeraire. Şi mai bine l-ai împiedica pe Berkley să mai fugă aşa de repede, că o să dai în apoplexie, adăugă el.

Maximus întoarse capul şi spuse:

— Nu trebuie să alergi, de ce trebuie să alergi?

Berkley ajunse în poiană aproape clătinându-se şi Laurence îi întinse braţul să-l conducă la copacul căzut pe care Temeraire i-l adusese ca să stea pe el. Berkley se holbă de la Maximus la Requiescat şi înapoi, cu mare neîncredere, în timp ce încerca să-şi recapete suflul.

— Nu-ţi fă griji, te rog. N-o să-i las să se bată, îl linişti Temeraire. Aş fi crezut că aveţi mai multă minte, adăugă el, certându-i pe cei doi.

— N-aveam de gând să mă bat, se scuză Maximus, neconvingător. Însă n-am mai văzut până acum pe cineva la fel de mare ca mine, decât atunci când eram încă în creştere.

— Fetele sunt şi mai mari, spuse Requiescat, pe un ton oarecum nostalgic. Dar asta e altceva.

— Nu văd de ce, zise Temeraire. Şi nu e ca şi cum un Grand Chevalier ar fi *mult* mai mic. Nu credea că era mult mai mic nici *el* însuşi, dar probabil ar fi dat impresia că se umflă în pene dacă ar fi spus asta.

— Nu-mi prea plac nici ei, spuse Requiescat.

Maximus clătină energic din cap, aprobându-l.

— Şi nu prea avem ce mânca, adăugă el. Ştiam că te-ai întors, de îndată ne-au dat lăturile astea la cină. Împunse umărul lui Temeraire cu capul, într-un gest prietenos. Temeraire se clătină, dar reuşi, cu un oarecare efort, să-şi ţină echilibrul.

— Mâine o să avem din belşug şi, oricum, chiar dacă n-am avea, îndrăznesc să spun că aţi putea zbura în direcţii opuse ca să găsiţi ceva, fără să trebuiască să vă certaţi, spuse Temeraire. Dar unde-i Lily?

— E în Scoţia, răspuns Maximus. Catherine a făcut oul, aşa că nu mai poate să zboare la luptă.

— Presupun că nu ţi-am spus: băiat, îl informă Berkley pe Laurence, posomorât. Aşa că nu ne e de niciun folos. Şi de aproape zece livre, afurisitul. Cât pe ce s-o bage-n mormânt.

— Oul e foarte gălăgios, adăugă Maximus.

— Sper că acum sunt bine amândoi, spuse Laurence.

— Poate să scrie şi aşa susţine, ceea ce înseamnă, bănuiesc, că e moartă doar pe jumătate, spuse Berkley şi se ridică în picioare. Ţi-ai terminat escapada afurisită? îl întrebă pe Maximus. Dacă vrei ca planul iscusit al lui Roland să aibă vreun succes, nu poţi să ţopăi prin toată tabăra, acum, că se întunecă. Şi ai putea să mă iei cu tine, de data asta, în loc să pleci fără o vorbă.

— N-am vrut decât să vin să-l văd pe Temeraire o clipă, spuse Maximus, întinzând o gheară uriaşă, ca Berkley să

urce în curba ei. Şi acum l-am văzut, aşa că punem pleca.

— Oricum, ne vedem mâine la luptă, spuse Temeraire, cu satisfacţie, ghemuindu-se să doarmă, cu un sentiment de profundă mulţumire, doar pentru a fi trezit fără milă din somn, o oră mai târziu, de bizarul bubuit înfundat al bombelor ce cădeau şi de pocnetele aruncătoarelor de piper, glăsuind în răspuns.

Înălţă capul şi se uită: nu vedea mai nimic, în afară de inflorescenţele albe şi scânteietoare ce se înălţau, din când în când, dinspre sol, de unde trăgeau artileriştii, şi de limbile imense de flăcări galbene, când bombele loveau şi explodau. Când nimeni nu trăgea, nu putea distinge decât umbrele vagi ale celor câţiva dragoni de talie uşoară, învârtindu-se în cercuri – majoritatea metişi, cu vedere de noapte mai bună decât ceilalţi, Minnow şi alţi câţiva dintre dragonii sălbatici, care fuseseră organizaţi în schimburi, ca să creeze impresia unei rezistenţe, amplificând şiretlicul.

— Ar trebui să te culci la loc, spuse Laurence, trezindu-se, iar Temeraire, plecându-şi capul, îl atinse atent cu botul: cât de bine era să nu fie singur şi să-l ştie pe Laurence alături, în siguranţă. Doar că ar fi fost şi mai bine dacă ar fi putut să meargă să lupte împreună.

— Mă culc imediat, răspunse Temeraire, sperând în taină că dragonii Fleur-de-Nuit ar putea descoperi vicleşugul dintr-o clipă în alta şi că vor fi nevoiţi să intre în luptă. Dar dragonii francezi zburau prea sus, iar focurile de la sol şi exploziile propriilor bombe le orbeau ochii sensibili, mai ales când detaşamentul de luptă reuşea să tragă spre ei focuri de artilerie, aruncându-le praful de puşcă în faţă. Arkady şi câţiva dintre dragonii lui sălbatici, cu echipajele lor mai mici participau la luptă.

Temeraire oftă şi îşi lăsă din nou capul jos, tresărind, când încă o bombă explodă.

Tăcerea îl trezi pe Laurence, puţin înainte de revărsatul zorilor: bombardamentul încetase. Dădu la o parte braţul lui Temeraire şi se duse să-şi spele faţa, spărgând pojghiţa de gheaţă din lighean şi frecându-se cum putea mai bine.

Săpun nu era. Fumul se înălţa şi acum de pe câmpul-capcană, dar cerul era pustiu şi se lumina cu repeziciune. Francezii trebuiau să fie pe drum deja: într-o oră, poate avea să-i vadă…

Un clopot suna în depărtare, cu o notă de disperare în glas, iar altele preluau alarma, venind mai aproape, tot mai aproape, răsunând pe tot cuprinsul taberei, iar Temeraire înălţă capul şi spuse, jubilând:

— E vremea să luptăm.

Îl aşeză pe Laurence la bord, într-un ham ciudat pe care-l încropiseră Fellowes şi Blythe, format doar din câteva chingi, cu care trebuiau să se lege el, Allen şi Roland. Altcineva nu avea să mai zboare cu ei. Laurence stătuse în cumpănă dacă s-o trimită pe Roland înapoi la postul pe care pesemne îl abandonase, de teamă că decizia ar putea fi pusă pe seama lui Jane, o decizie pe care ea, cu siguranţă, n-ar fi ales s-o gireze. Dar nu ştia pe ce post fusese repartizată Emily şi, când o întrebase, ea îşi lungise bărbia şi spusese doar atât:

— Aş prefera să rămân, domnule. Şi clătinase din cap în semn că nu, când o întrebase dacă fusese stegar. Al cincilea veghetor, domnule. Nu-mi vor duce lipsa.

Desigur, Emily n-avea de ce să-şi facă griji în privinţa viitorului ei, care era stabilit: avea să-l moştenească pe Excidium, după retragerea mamei sale, o promovare garantată. Blythe şi Fellowes erau comandanţi ai echipajului de sol şi puteau fi siguri că-şi vor găsi oricând un post. Allen, în schimb…

— Nu, domnule… păi… spuse Allen, bâlbâindu-se, adică nu mi-au mai dat un loc în aer, domnule. Am fost cu funcţionarii, aşa că nu prea contează pentru mine.

Era un loc mai potrivit pentru el, gândi Laurence cu tristeţe. Allen era un neîndemânatic iremediabil şi nu o dată fusese cât pe ce să-şi provoace singur sfârşitul. Dar Laurence nu putea să ceară nimănui să stea în spatele liniilor, dacă nu asta îşi dorea.

Veneau acum, năuci de somn, din culcuşul lor rece – câteva crengi aşezate pe jos, lângă Temeraire, ca să nu

doarmă pe pământul ud. Laurence întinse o mână să-i ridice pe spinarea lui Temeraire, unde cândva ar fi fost cu zecile.

— Vin şi eu, se auzi un alt glas, cu un accent îngroşat. Laurence întoarse privirea şi-l văzu pe Demane stând deja lângă el. Urcase prin partea cealaltă. Băiatul era înarmat până-n dinţi: două săbii mici, două pistoale, două cuţite, toate cu mânere luate de prin alte părţi. Pe umăr îi atârna un sac cu bombe mici, pe care-l legă în ham fără să aştepte permisiunea.

— Nu, tu stai aici, îi spuse lui Allen, indicându-i un loc mai îndepărtat pe umărul lui Temeraire, locul veghetorului. Fu atât de ferm că Allen se supuse fără să cârtească, deşi avea cu trei ani şi două palme mai mult în înălţime decât mai tânărul flăcău.

— Nu eşti repartizat cu Arkady? întrebă Laurence.

— Facem parte din echipajul tău, răspunse băiatul, referindu-se la el şi la Sipho, pe care Laurence îl zărea acum în poiană, ajutându-i pe Fellowes şi Blythe să-şi aranjeze modesta rezervă de unelte, pregătite în caz că Temeraire ar trebui să se întoarcă pentru reparaţii. Amândoi, împreună. Aşa ai spus.

— Întocmai, întări Temeraire, rotindu-şi privirea, şi sunt sigur că Arkady n-are nevoie de ei. *El* a avut voie să lupte astă-noapte, adăugă el, cu o oarecare iritare, aşa că va dormi până târziu şi îndrăznesc să spun că până se trezeşte el, noi vom fi învins deja.

Aşadar, erau patru la bord, unde în mod obişnuit erau treizeci şi unde se descurcaseră cu sute, toţi legaţi de o singură sfoară groasă. Trecea pe după gâtul lui Temeraire şi era prinsă cu chingi de siguranţă de alte sfori, pe după fiecare umăr, ca să nu alunece. După ce-şi fixară cu toţii carabinierele, Temeraire se ridică în picioare şi acum Laurence putea vedea dincolo de copaci, spre locul de unde se apropia un potop de dragoni francezi, ca un roi de albine, în susul şi-n josul drumului, lăsând la sol o mulţime de oameni şi tunuri.

Mai văzuse aceste manevre, în Bătălia de la Jena, şi era

cât de cât încurajat să vadă că armata britanică nu aştepta cu mâinile-n sân, ci aducea în grabă tunuri, să tragă asupra poziţiilor franceze, înainte ca acestea să fie apărate. Însă tunurile înaintau încet, oameni căznindu-se să le târască prin noroi, şi francezii răspundeau deja aproape la fel de viguros.

— Încep fără noi, spuse Temeraire, şi răgetul lui însufleţi toţi dragonii deodată. Inamicul e aici, sunteţi toţi pregătiţi? îi întrebă.

— Nu, stai, mi-a venit o idee, spuse femela verde-albăstruie, cea pe nume Perscitia, şi sări în aer. După o clipă, se întorsese cu ceva în gheare: un morman de oameni de paie, uzi şi zdrenţuiţi, din poiana lor capcană, pe care-i aşeză pe pământ. Unii erau carbonizaţi şi încă fumegau. Legaţi-i de noi, spuse ea, adresându-se celor din forţele de miliţie care dormiseră lângă ea şi acum se frecau la ochi. Legaţi-i, cu sfoară…

— Sunt uzi, constată Temeraire, adulmecând oamenii de paie. Nu văd rostul.

— Vor crede că porţi ham, îi explică Perscitia. O, şi vopseaua, unde-i vopseaua neagră? Aduceţi-o îndată şi faceţi dungi pe ei…

— N-avem timp, protestă Temeraire.

— Dragonii lor n-au intrat încă în luptă, insistă Perscitia. Bine, bine, vom face asta doar cu dragonii de talie grea. Nu pricepi? se răsti ea. Vor sări la bordul tău şi apoi nu va mai rămâne nimic de care să se agaţe şi tu o să-i arunci de pe spinare cât ai clipi.

— Ha! exclamă Jane cu satisfacţie, după ce ateriză cu Excidium, doar puţin mai târziu, şi îi fu explicat planul, în timp ce oamenii terminau să-l picteze pe Requiescat cu false dungi de ham. Da, foarte ingenios! O să se prindă destul de repede, dar, înainte de asta, vor sări să vă abordeze pe voi, cei mari, cu zecile. În regulă, domnilor, spuse ea şi se uită la Temeraire, iată, aşadar, care sunt ordinele voastre: voi, cei neînhămaţi, porniţi primii şi vă apropiaţi mult de ei. Dacă puteţi să atrageţi echipajele lor de sol, vor avea oameni puţini când vom interveni noi, iar

noi avem avantajul greutăţii. El are deocamdată doar opt dragoni de talie grea, aduşi de pe coastă. Îndrăznesc să afirm că pe restul i-a trimis înapoi, din lipsă de hrană.

— Şi după ce aţi intervenit? întrebă Laurence.

— Atunci vă dezleg ca să vă năpustiţi asupra flancurilor infanteriei lor, spuse Jane. Dacă luptăm toţi deodată în aer, n-o să reuşim decât să ne încâlcim, dar nu se poate să nu le veniţi de hac aproape de pământ, atâta vreme cât vă ţineţi departe de linia de tragere a artileriei.

— Şi atâta timp cât vă feriţi de acidul nostru, adăugă Excidium şi săltă în aer.

— Avem şi noi acid, mormăi bătrânul Longwing Gentius, de unde era cocoţat, la bordul lui Armatius, un uriaş Chequered Nettle.

Temeraire întoarse capul şi întrebă:

— Sunteţi cu toţii bine legaţi?

Laurence verifică hangerul şi pistoalele împrumutate, pentru ultima oară.

— Suntem, răspunse el, şi erau deja în aer, însoţiţi de un vânt năvalnic şi de o mulţime de glasuri vuind în timp ce se înălţau.

Armée de l'Air a lui Bonaparte se lăsă sedusă uşor să încerce din nou strategia care-i slujise atât de bine la Jena: stolul de dragoni mai mici hărţindu-i pe cei de talie grea, încărcaţi de oameni. Laurence întoarse privirea: treizeci de francezi se avântară deodată, cu entuziasm şi curaj, pe spinarea lui Requiescat, să înfrunte compania numeroasă la care se aşteptau. Cu o ridicare din umăr, Regal Copperul îi zvârli în aer, neputincioşi, încercând să se agaţe şi ţipând cumplit, unii dintre ei, în cădere, până când sunetul se stinse dedesubt.

— Au! făcu Temeraire dintr-odată, cu o smucitură, iar Laurence întoarse capul şi văzu că fusese abordat şi el. Dar unul dintre oameni, un sergent, se agăţase înfigând un cuţit în carnea dragonului şi ţinându-se de mâner. Au, au! ţipă din nou Temeraire, în timp ce ofiţerul francez scoase o altă armă şi începu să se târască în sus, cu înverşunare, tăietură cu tăietură.

Laurence strânse mâinile inutil pe ham. Dacă omul nu avea de ce să se agaţe, nici ei nu aveau nimic de care să se ajute ca să ajungă până la el şi să-i vină de hac, iar francezul era plasat lângă picioarele din spate, unde Temeraire nu putea ajunge cu ghearele. Şi de unde, îşi dădu Laurence seama, va putea, după câţiva paşi laborioşi, să înjunghie coloana vertebrală a lui Temeraire.

— Ţineţi-vă bine de ham! îşi îndemnă Laurence micul echipaj şi apoi strigă: Temeraire! Ne ţinem bine, răsuceşte-te şi scutură-l jos…

Lumea se învârti năucitor şi, în ciuda tuturor eforturilor sale, mâinile lui Laurence se desprinseră de ham şi-l lăsară atârnat de chingi. Acestea se răsuciră, învârtindu-se în spirală o dată sau de două ori, şi apoi reveniră în poziţia iniţială. Toţi erau cam verzi la faţă din cauza răsucirii strânse şi rapide, iar cele două plăsele de cuţit stăteau înfipte singure în spinarea lui Temeraire, în timp ce din micile tăieturi curgeau firişoare de sânge pe coasta lui.

— Şi cu asta s-a terminat, spuse Emily, arătând, şi Laurence clătină din cap.

Francezii remarcaseră eşecul şi pierderile omeneşti. Nu mai încercau să abordeze dragonii, ci îi ţineau sub gloanţe. Mai repede decât ar fi crezut Laurence, dar, cel puţin, încercările lor dăduseră roade şi mulţi dintre dragonii francezi de talie medie şi uşoară, care se apropiaseră cu atâta cutezanţă de dragonii britanici de talie grea, plătiseră scump pentru asta: sângele şiroia pe multe trupuri, negru şi aburind în aerul rece.

— Lansează semnalul, domnule Allen, am fost descoperiţi, spuse Laurence şi, aplecându-se, adăugă: Temeraire, mai bine te-ai retrage acum şi le-ai ataca flancul. Au un punct slab, acolo, în dreapta, vezi?

— Nu, răspunse Temeraire, desprinzându-se cu regret de dragonul Pêcheur-Couronné pe care tocmai îl căsăpea. Acesta se năpustise la el, dând dovadă mai mult de curaj decât de raţiune. Însă, după o clipă, mişcările oamenilor de la sol îi atrase atenţia: Stai, văd, unde e şanţul în calea lor şi trebuie să ocolească…

— Da, zise Laurence.

Liniile franceze erau îngrămădite, în locul unde oamenii se îmbulzeau să înainteze, formând o ţintă ideală pentru o lovitură aeriană, care putea să lase o breşă greu de reparat în flancul lui Napoleon.

— Repede, până nu trec.

— *Alors, la prochaine fois vous feriez mieux d'y réfléchir à deux fois*[4]*,* îl povăţui Temeraire pe mai micul dragon, zgâlţâindu-l pentru ultima dată, înainte să-i dea drumul, după care, întorcându-se către tovarăşii lui, scoase un răget cum Laurence nu mai auzise niciodată de la el, un sunet ciudat, cu inflexiuni, înălţându-se şi coborând, ca un fel de muzică sinistră.

Răgetul atrase imediat atenţia celorlalţi dragoni neînhămaţi, care veniră desprinzându-se din încăierările lor individuale cu dragoni francezi, pe măsură ce rândurile de atac ale Forţelor Aeriene, înaintând, le luau locul.

În timp ce Temeraire se retrăgea, Laurence se întoarse în chingi să vadă şirurile de dragoni înhămaţi ai Aviaţiei apropiindu-se, nu în obişnuitele formaţii în săgeată, ci într-o singură linie subţire – dragoni de talie uşoară, de talie medie şi curieri. Din loc în loc, era câte un mic grup: doi dragoni de talie medie, urmaţi de unul de talie grea, ca nişte noduri pe o sfoară. Maximus forma un astfel de nod, roşu-auriu şi răcnind, în spatele Messoriei şi a lui Immortalis.

Când cele două oşti se întâlniră, dragonii de talie medie îşi croiră drum cu ghearele în norul de mici dragoni francezi, deschizându-le calea celor de talie grea, să năvălească din spate, în timp ce dragonii britanici mai uşori atacau şi ei, dar numai puţin, tăind în stânga şi-n dreapta şi trecând mai departe, astfel că tot şirul avansa împreună prin rândurile francezilor, împrăştiindu-le în sus şi-n jos.

Era cel mai elegant răspuns imaginabil la strategia de hărţuire a francezilor şi acum dragonii de talie grea trecuseră şi atacau, cu uriaşele lor cantităţi de muniţie:

---

[4] „Deci data viitoare aţi face mai bine să vă gândiţi de două ori“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

bombele şi ţepuşele cădeau ca o ploaie neagră de fier asupra infanteriei franceze şi peste locurile unde erau amplasate tunurile. Laurence îl vedea pe Excidium, desfăcându-şi larg imensele aripi violet cu portocaliu, în timp ce plonja, apărat de o gardă formată din doi dragoni de talie grea şi încă unul în flanc, care trebuie să fi fost Mortiferus, cu nuanţa mai gălbuie pe vârfurile aripilor. Acidul lor scânteie în soarele dimineţii, coborând, şi un nor gri şi fierbinte de fum şi agonie se înălţă în urma lui.

Breşa din apărarea franceză nu dură prea mult: dragonii francezi se regrupară şi îşi trimiseră toţi camarazii de talie grea în masă după dragonii Longwing: trei dragoni Petit Chevalier, vreo doi Defendeur-Brave, un Chanson-de-Guerre marmorat, galben-portocaliu. Împreună cântăreau o sută de tone sau mai mult şi nu puteau fi opriţi, în coborârea lor feroce. Excidium şi Mortiferus fură nevoiţi să se retragă la adăpostul liniei britanice, ceilalţi dragoni britanici de talie grea se întoarseră să le acopere spatele, iar norul iute şi agresiv al francezilor îi alungară de pe câmpul de luptă.

Laurence abia dacă observase aceste ultime manevre: Urmându-l pe Temeraire, dragonii neînhămaţi se năpustiseră asupra infanteriei, coborând înfiorător de jos, şi acum făceau ravagii, fără milă, în rândul francezilor prinşi pe picior greşit: nu le era la îndemână să ridice armele şi să tragă, coloana lor fiind strivită în menghina terenului denivelat. Ballista, uriaşa femelă Chequered Nettle, chiar ateriză o clipă, împărţind lovituri în stânga şi-n dreapta, cu mişcări ample ale masivei sale cozi ţepoase.

Temeraire însuşi era atât de aproape de pământ încât Laurence scoase pistoalele şi reuşi să împuşte patru oameni de pe spinarea lui. Demane şi Emily numărară şi ei câte două victime fiecare, Allen o alta. Era mai dificil să ratezi decât să nimereşti, la început, atât de îngrămădiţi erau francezii. Iar apoi, când câţiva soldaţi săriră vitejeşte la bord, Laurence şi micul său echipaj se ridicară toţi în chingi şi scoaseră săbiile.

— Hei! Uitaţi acolo, vulturul, vulturul! ţipă Moncey foarte

încântat, ţopăind în aer, dar un tânăr locotenent strigă:

— *A moi! Vive l'Empereur!*[5]

Şi, înşfăcând stindardul, sări în şanţ, urmat fără întârziere de restul companiei. Toţi oamenii îngenunchează, fără să le pese de umezeală, şi împreună deveniră o masă ţepoasă de baionete şi puşti, scuipând flăcări de jos înspre dragoni.

— Ei, ghinion, spuse Temeraire, în timp ce erau obligaţi să se ridice, pentru o pauză.

Dar Laurence nu putea fi de acord. Zădărniciseră înaintarea flancului drept al francezilor plătind un preţ mult prea mic ca să poată numi asta altfel decât noroc, mare noroc. Unii dragoni fuseseră atinşi şi câţiva se întorceau în tabără, cu răni la coadă ori la cap, iar un mic Yellow Reaper, ajutat să se retragă de camarazii lui, avea o îngrozitoare tăietură lungă de baionetă, peste pântece, care se adâncea până la strălucirea albă a coastelor. Dar încă erau mai mult de patruzeci la număr, după pierderile suferite şi în câteva ore avea să li se alăture şi cei care luptaseră noaptea şi acum se odihneau.

Mutările de deschidere fuseseră făcute. Nicio lovitură decisivă nu fusese dată încă. Lupta aeriană se domoli, transformându-se într-o acţiune mai constantă, chinuitoare, de uzură.

— Trebuie să-ţi trimiţi câţiva camarazi să se odihnească, îi spuse Laurence lui Temeraire, după o oră de când se aflau în aer, luptând aproape neîncetat, într-o manieră istovitoare. Francezii nu mai făcuseră nicio greşeală convenabilă, aşa că totul se reducea la lovituri rapide, ori de câte ori puteau profita de o breşă, trecând de aruncătoarele de piper şi de puşti, ca să mai provoace câteva stricăciuni. Nu-i voie să vă epuizaţi, continuă Laurence. Dragonii francezi vor profita de îndată ce vă vor vedea încetinind. Vezi că toţi părăsesc deja cu schimbul câmpul de luptă.

— Probabil, răspunse Temeraire, dezolat, numai că e destul de dificil şi aşa, când suntem toţi, să reuşim ceva. N-am luat nici un singur vultur, nici măcar un tun. A fost doar

---

[5] „La mine! Trăiască împăratul!“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

cel pe care tocmai l-a distrus Majestatis, adăugă el, dar nu e acelaşi lucru.

— Aţi făcut mai mult de-atât, spuse Laurence. Le-aţi slăbit flancul drept şi infanteria noastră va simţi avantajul din ce în ce mai mult, pe parcursul zilei. Nu te poţi aştepta la o victorie rapidă. Adu-ţi aminte cât a durat bătălia la Jena.

Munca de lămurire fu şi mai chinuitoare când veni vorba să se ducă să se odihnească şi el. Temeraire nici nu vru să audă, până când Laurence nu recurse, în cele din urmă, la un argument convingător:

— Dacă nu te odihneşti, o să fii şi mai obosit, şi dacă Lien o să-şi facă apariţia în ultimul moment…

— O! exclamă Temeraire. Ar fi stilul ei. Presupun că trebuie… Ballista! strigă el, trebuie să preiei comanda, ca să mă pot duce să mă odihnesc, în caz că Lien îşi face apariţia pe furiş mai târziu. Mă întreb unde se ascunde, adăugă el, întunecat, lungindu-şi gâtul ca să spioneze ariergarda franceză, ascunsă după cotul râului.

Cerul era limpede precum cristalul şi lumina soarelui, deşi nu oferea căldură, era strălucitoare. Lien, cu pielea-i albă şi fragilă şi ochii ei roşii, era vulnerabilă la asemenea condiţii şi Laurence bănuia că n-avea să-şi facă apariţia decât în disperare de cauză. Însă, chiar dacă argumentul lui era o viclenie, avu un efect suficient de bun ca să fie scuzabil. Temeraire se moleşi în drumul de întoarcere către poieni şi se năpusti cu o foame de lup asupra calului mort, rămas cu şaua de cavalerie pe el, care fusese pregătit în aşteptarea lui.

Închise ochii şi adormi imediat după masă. Laurence coborî să-şi dezmorţească picioarele şi să-i lase pe Fellowes şi Blythe să examineze hamul, în timp ce el examină trupul lui Temeraire, plimbându-se dintr-o parte în alta, să vadă ce răni suferise. Emily scotea acum cu grijă cele două cuţite, încet, lăsând să picure sângele proaspăt. Locurile unde fusese înjunghiat făcuseră crustă, însă erau câteva răni de muschetă, unde gloanţele pătrunseseră în carne şi, lângă unul dintre ele, Laurence fu alarmat să observe o urmă

încreţită pe care n-o mai văzuse, una recentă: un glonţ îşi făcuse loc şi nu fusese scos.

— Sipho, spuse Laurence, du-te şi caută-l pe domnul Keynes, îl ştii? Bun, găseşte-l, pe el sau pe Dorset, şi adu-i aici imediat, cu trusa medicală.

Trase aproape un butoi şi se căţără să pună mâna pe rană. Era caldă şi umflată, dar poate era doar focul bătăliei, care radia din toţi muşchii lui Temeraire.

— Infecţie, decretă Dorset, fără umbră de îndoială, de îndată ce se uită la ea prin ochelari şi o atinse cu vârful degetelor. Bisturiul meu, te rog, şi pregăteşte cleştii, îi spuse el lui Sipho.

Apoi străpunse adânc locul încreţit, trecând prin straturile de solzi şi grăsime. Un şuvoi alb-gălbui de puroi ţâşni cu o înfiorătoare duhoare acră care-l făcu pe Laurence să întoarcă faţa. Dorset nu se opri nici măcar o clipă, ci apucă bine cleştii, îi vârî adânc şi, trăgând, scoase un glonţ de muschetă, negru şi lucios, acoperit de fluid, chiar în clipa când, tresărind, Temeraire se trezi şi răcni, un urlet care cutremură copacii, şi îi turti pe Dorset, Sipho şi Laurence la pământ.

— Am terminat deja, răspunse Dorset protestului său şocat, iar acum ştii de ce le scoatem imediat. Ar fi fost mai neplăcut dacă ai fi fost treaz.

— Nu prea văd cum, răspunse Temeraire, destul de înverşunat, şi cel puţin aş fi fost prevenit.

— Şi ai fi sărit cât colo, înainte să-ţi pot scoate glonţul, îi dădu replica Dorset, fără remuşcări. Gata cu tânguielile, acum trebuie să primesc ordinele.

— Dar trebuie să mă întorc la luptă, spuse grăbit Temeraire, încercând să se elibereze.

În zadar. Îşi puse capul jos, cu gulerul turtit pe spate, mormăind nefericit în timp ce Dorset continua să scotocească după celelalte gloanţe, care, cel puţin, nu intraseră atât de adânc.

— E gata imediat, spuse Laurence, mângâindu-l pe cap, iar Demane ieşi din pădure, aducând pe umeri un pui de căprioară, pe care Temeraire îl ciuguli încet, spre consolare.

Excidium coborî lângă ei, cu un foşnet ca de mătase grea, când îşi împături aripile uriaşe, iar echipajul său se învălmăşi să coboare şi să-i trateze rănile – doar câteva urme răzleţe de gheare şi un glonţ de muschetă, a cărui îndepărtare o îndură cu un stoicism perfect. Bombănelile lui Temeraire – acum Dorset îi cauteriza toate rănile curăţate – încetară brusc.

— Aici erai, aşadar, spuse Jane, apropiindu-se şi privind-o pe Emily, care arăta cam plouată când fu surprinsă cu mâinile mânjite de sânge, la propriu, căci îi ţinea lui Dorset instrumentele ude de sânge, în timp ce lucra. Şi, Sanderson ţi-a dat voie să-ţi părăseşti postul?

— Oricum, Artemisa nu poate poate zbura mai mult de-o oră o dată, răspunse Emily, dar în ochi avea mai degrabă o sclipire îndărătnică.

Laurence îşi imagina că nu-i plăcuse retrogradarea mamei sale, nici să muncească în slujba uzurpatorului.

— Amirale, spuse Temeraire, mai aveţi ordine pentru noi? Sunt sigur că am fi de mare folos într-o confruntare cu ei în văzduh, alături de voi. Şi nu e prea amuzant doar să sâcâim infanteria, adăugă el, uitând de tonul oficial, studiat, la care apelase pentru scurt timp.

— Vă descurcaţi fiecare foarte bine acolo unde sunteţi, răspunse Jane. Nu-i momentul să acţionăm pripit, bătrâne prieten. Aş îndrăzni să spun că suntem bine plasaţi. Ne obligă să trudim pentru fiecare bucăţică, dar îi înfrângem noi şi curând o să-i punem cu botul pe labe. Lupta e mai strânsă decât mi-ar fi plăcut, dar Dalrymple avea dreptate, până la urmă, iar eu m-am înşelat: a meritat riscul.

— Eram sigur că o să meargă bine, spuse Temeraire, dar mi-aş dori cel puţin încă *un* vultur, înainte să-l punem pe fugă.

— *Dacă* îl luăm, spuse Jane şi întinse mâna să scarpine hamul lui Temeraire. Nu voia să ispitească soarta. Sper că vom pune mâna nu doar pe vulturii lui, vom pune mâna pe el. Da, e aici, în persoană, adăugă ea, când Laurence îşi exprimă uimirea. E dincolo de cotitură, cu Vechea Gardă şi femela lui dragon preferată. O splendidă Celestă, din câte

am reuşit să văd.

— Ştiam eu că se ascunde, spuse Temeraire, pe un ton destul de sumbru.

— Îi ţine în rezervă, şi pe ea la fel, zise Jane. Dar asta nu va fi suficient. Avem şi noi rezerva noastră: Iskierka se va trezi în orice clipă şi ceilalţi care au luptat astă-noapte.

— A luptat astă-noapte? întrebă Laurence.

— Da, răspunse Jane. N-o mai poţi lua de pe câmpul de luptă, odată ajnsă acolo, până când duşmanul nu cedează. Aşa că i-am cerut lui Granby s-o scoale, când a început să se lumineze puţin, şi să alunge ultimul Fleur-de-Nuit. Apoi a fost destul de obosită ca să tragă un pui de somn. Se va trezi plină de energie, exact ce ne trebuie. Prusia i s-a urcat la cap lui Bonaparte, presupun, şi a crezut că ne poate învinge fără toată oastea sa.

— Tocmai mă întrebam, spuse Temeraire, după o clipă, unde crezi că sunt dragonii lui Grand Chevalier? Şi Mareşalul Davout? Nu i-am văzut flamurile pe câmpul de luptă.

— S-o fi întors în Franţa, mă gândesc, sau o fi încă pe coastă, ocupat cu transbordarea, spuse Laurence. Iar Davout…

— În Portugalia, după ultimul raport, spuse Jane.

— Ei, bine, zise Temeraire, erau doi la vest de acest loc. Le-am furat porcii, dar mai aveau o grămadă de mâncare. Iar Davout nu e deloc în Portugalia, l-am văzut la nord de Londra, acum două zile.

— Ce? se miră Jane, şi, fără să aştepte răspunsul, alergă imediat la Excidium, strigând ordine şi sărind să-şi înhaţe hamul şi portavocea, iar dragonul se ridica deja, în timp ce sergenţii o fixau în ham. Alarmă! o auzi Laurence strigând. Sunaţi alarma, inamic la nord! Şi flamurile se desfăşurară de pe fiecare dragon, când echipajele lor zăriră semnalul lansat de pe spinarea lui Excidium.

Temeraire se ridică pe picioarele din spate:

— De ce e aşa de îngrijorată? întrebă el, uitându-se la Laurence mai mult indignat, dar Laurence fu cuprins de o spaimă copleşitoare.

— În aer! spuse el. Haide, trebuie să zburăm, cât de sus poţi.

Iar după ce urcă atât de sus încât pomii, dealurile şi fermele se pierdeau în ceaţă, pe curba largă şi domoală a pământului, Temeraire se opri, planând, şi spuse, cu glasul stins:

— Da, îi văd.

Davout se apropia, direct din spatele lor, cu treizeci de dragoni şi douăzeci de mii de oameni.

9

Într-o oră n-ar mai fi avut nimic de făcut decât să stea şi să se lase cotonogiţi din toate părţile. Micul avertisment le fu de-ajuns ca să încerce măcar să întrerupă lupta. Iar Dalrymple dădu imediat ordinul de retragere. Wellesley conduse o strălucită acţiune de ariergardă, cumplită şi sângeroasă, desfăşurându-şi oamenii ca să ţină în loc linia lui Napoleon, pe toată lăţimea ei, în timp ce toţi ceilalţi se retrăgeau în spatele acelui scut.

La sfârşit, însă, retragerea se transformă într-o debandadă: zece mii de oameni lăsaţi să se zbată în mlaştină doar ca să fie luaţi prizonieri şi restul dispersându-se ruşinos spre nord, numai cu muschetele în mâini şi cizmele-n picioare, şi uneori chiar fără ele. Dragonii cărau tunurile, deprimaţi, iar Temeraire se uita din când în când peste umăr, la câmpul de luptă pe care-l abandonaseră şi la dragonii din depărtare, gonind după ei cu gulerele tremurând. Nu propuse să se întoarcă, ci îşi mută privirea, lăsă capul jos, tenace, şi îşi continuă zborul.

Urmărirea chinuitoare încetă, în cele din urmă, spre seară: dragonii francezi, după ce o zi întreagă luptaseră ori transportaseră oamenii lui Davout în apropiere, ajunseră la capătul puterilor şi, unul câte unul, rămaseră tot mai departe în urmă, pierzându-se în asfinţit, până când, chemaţi pesemne înapoi, puteau fi văzuţi făcând cale întoarsă.

Laurence îşi aşeză mâna pe gâtul lui Temeraire:

— Am scăpat din capcană, spuse el încetişor. Ne-ai oferit asta, cel puţin.

— Eu tot mai cred că ar trebui să ne întoarcem, bombăni Iskierka, venind lângă ei.

Se înfuriase foarte tare când se trezise şi aflase că, până la urmă, nu va lupta deloc, iar Temeraire abia reuşise s-o convingă, mai cu vorba bună, mai cu ameninţări, să zboare împreună cu ceilalţi.

— Mi-e foame şi nu-mi place să car tunul ăsta. Mă dor

umerii.

— Tuturor ne e foame, răspunse Temeraire, nervos, aşa că te rog nu te mai lamenta atâta, eşti foarte obositoare.

— Ba nu! protestă ea. Doar pentru că *tu* nu vrei să lupţi şi preferi să dai bir cu fugiţii…

— Ajunge! o mustră Excidium, coborând. Ne întoarcem când suntem pregătiţi şi când avem mai mulţi oameni şi mai multe tunuri, ca să fim siguri că vom învinge. Asta se cheamă strategie, adăugă el, şi eşti destul de mare să pricepi.

Iskierka cedă, dar continuă să bodogănească, în urma mai vârstnicului dragon care zbură înainte.

Undeva, în depărtare, cei care mai rămăseseră din infanterie şi cavalerie mărşăluiau spre baza centrală, bine apărată, de la Weedon Bec, unde aveau să găsească întăriri şi provizii. Dragonii, însă, îşi continuară zborul toată noaptea şi a doua zi, lăsând între ei şi urmăritori o distanţă imposibil de recuperat şi garantând siguranţa artileriei. Nu prea găseau de mâncare: ţăranii îşi ascundeau vitele, iar să se oprească să vâneze în timpul zilei le era dificil.

— Nobilii trebuie să se împace cu ideea că li se mănâncă vânatul, declară Jane şi îi împărţi în grupuri mici, fiecare urmând să-şi aşeze tabăra pe o moşie suficient de mare ca să aibă propria rezervaţie de căprioare. Urmau să ajungă în Nottinghamshire înainte de căderea nopţii, iar Conacul Wollaton avea o turmă de peste patru sute de capete. Te pot trimite altundeva, îi propuse Jane, dar Laurence clătină din cap. Nu-şi dorea să fie acasă în circumstanţele actuale: condamnat ca trădător, cu veşti dintre cele mai proaste, aducând cu el douăzeci de dragoni flămânzi să sfârtece moşia. Dar n-avea de ales. Era mai rău dacă se ducea undeva în vecini, fără să-şi salute părinţii, şi să lase alt grup de dragoni să folosească pământurile familiei sale. Ar fi foat o laşitate, o fugă de răspundere. Dacă Lordul Allendale alegea să nu-l primească în casă, la sosire, acesta era privilegiul tatălui său. Datoria lui era să îndure ocara pe care şi-o merita.

Aterizară, în sfârşit, câteva ore mai târziu. Dragonii îşi

lăsară jos poverile, oftând adânc, recunoscători. Nici pentru un dragon de talie grea nu era o glumă să care în spinare două tunuri de şaisprezece pfunzi, pe o distanţă de treizeci de mile, iar Maximus şi Requiescat fuseseră încărcaţi cu câte patru fiecare. Temeraire oftă şi se întinse pe pământul rece, ca un şarpe lung şi negru.

Laurence alunecă jos de pe spinarea dragonului, ostenit şi amorţit şi el de ceasurile lungi de zbor.

— Vrei să vorbeşti cu ei în casă, întrebă Jane, sau să-l trimit pe Frette?

— Nu, mă duc eu, răspunse Laurence şi, atingându-şi pălăria, se răsuci pe călcâie.

— Te rog transmite-i salutările mele mamei tale, spuse Temeraire, ridicându-se puţin, când Laurence îi mângâie botul în semn de rămas-bun.

Înaintă încet şi fără tragere de inimă spre casă. Aproape toate ferestrele erau întunecate şi doar câteva facle ardeau lângă uşă. Afară erau doi valeţi, strângând muschetele, nervoşi.

— E-n regulă, Jones, spuse Laurence, când se apropie destul ca să le recunoască feţele. Sunt doar eu. Lordul Allendale este acasă?

— O… da, domnule, dar… spuse Jones, holbându-se la el cu ochii cât cepele, iar pe urmă uşa de deschise.

Preţ de o clipă, Laurence crezu că era tatăl său, dar era fratele lui mai mare, George, în papuci şi halat de casă peste cămaşa de noapte, în timp ce un valet îi aşeza o manta peste umeri.

— Pentru Dumnezeu, Will! exclamă George, coborând scările. Era mai mare cu şase ani decât Laurence şi trecuse aproape tot atâta timp de când se văzuseră ultima dată. Se îngrăşase, dar tonul lui de exasperare era neschimbat. Asta e tot, adăugă el brusc, adresându-se valeţilor. Vă puteţi întoarce în casă. Nu mai spuse nimic, până când uşa nu se închise în urma lor şi apoi, întorcându-se spre Laurence, şuieră: Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu? Şi să vii la uşa din faţă… puteai să ai puţină discreţie măcar. Ai… ţi-e… foame, ai nevoie…

Se chinuia să-şi caute cuvintele şi Laurence înţelese dintr-odată şi îşi dădu drumul:

— N-am fugit din temniţă şi n-am venit la uşă să cerşesc. Am fost graţiat, ca să lupt împotriva invaziei.

— Graţiat? se miră George. Graţiat, din cauza invaziei, şi iată-te aici, tocmai în Nottinghamshire? Cine ar putea să creadă o asemenea poveste, te-ntreb.

— Doamne Dumnezeule, nu te mint, spuse Laurence pierzându-şi răbdarea. N-am să-ţi explic de două ori. Tata mă primeşte?

— Nu. Nici măcar n-am să-i spun că eşti aici, răspunse George. E bolnav, Will. A slăbit cincisprezece kilograme din august şi doctorii au spus că trebuie să stea liniştit, înţelegi, perfect liniştit, dacă vrea să mai prindă încă un an. Nu mai poate nici măcar să-l supravegheze pe administratorul moşiei, de ce crezi că eu sunt aici? Şi nu-i de mirare, cu necazul pe care l-a avut. Dacă ai nevoie de bani sau de un loc unde să dormi…

— N-am venit aici pentru mine, îl întrerupse Laurence, în cele din urmă, simţindu-se ciudat, încremenit – ideea că tatăl său era bolnav, neputincios părea ireală. Am venit aici cu aviaţia, trebuie să rechiziţionăm căprioarele ca să hrănim dragonii. Sunt nouă, în prezent, adăugă el, şi vor sosi mai mulţi până dimineaţă. N-am vrut să vă alarmaţi.

— Nouă… George privi către rezervaţia de căprioare şi văzu luminile, umbrele dragonilor mişcându-se. Aşadar, n-ai minţit, spuse el rar. Ce s-a întâmplat?

Informaţia nu putea fi ascunsă.

— Ne-a bătut, în afara Londrei, răspunse Laurence. Armata se întinde de la Weedon până aici şi a luat zece mii de prizonieri. Ne retragem înspre Scoţia.

— Dumnezeule! exclamă George, şi rămaseră tăcuţi o vreme. Staţi la marginea pădurii? Laurence încuviinţă şi fratele său adăugă: Ei, bine… Puteţi lua câte căprioare vă trebuie, fireşte. E dreptul Regelui. Acolo sunt grajdurile şi ferma… Am să vă trimit tuturor mâncare de la bucătării. Şi comandantului vostru putem să-i oferim un pat… Totul era un şir de tactici de amânare şi, în cele din urmă, ajunse la

subiect şi spuse, stânjenit: Tot n-am să te las să intri, Will. Îmi pare rău.

— Nu, spuse Laurence. Nu, fireşte.

Ar fi putut să insiste, pentru sine ori pentru camarazii lui. Era dreptul lor ca ofiţeri să fie găzduiţi, când era loc în casă. Dar îi era imposibil s-o facă. N-avea decât s-o ceară Jane, dacă voia, dar el nu putea să intre nepoftit.

— O să-i spui… va trece pe aici? îl întrebă George, cu glas scăzut. Ar trebui să le trimit pe Elizabeth şi pe mama, să-i trimit pe copii, poate în Northumbria…

— Bănuiesc că va trimite oameni să ia vite, pentru dragonii lui, răspunse Laurence, dar, dacă mărşăluieşte, va mărşălui în susul coastei. Nu poate să lase avanpostul nostru în spatele flancului său. Îşi trecu mâna peste frunte, ostenit: Îmi pare rău, nu pot fi sigur ce sfat să-ţi dau, dar cred că nu există loc mai sigur decât aici, doar dacă îi trimiţi la Liverpool şi, cu corabia, la Halifax.

George clătină din nou din cap, se întoarse şi urcă scările. Ezită la uşă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar, în cele din urmă, nu mai spuse nimic. Intră în casă şi uşa se închise în spatele lui.

Laurence străbătu singur drumul de întoarcere dinspre casă, cu paşi siguri pe aleile cunoscute, în ciuda întunericului. Nu se auzea niciun zumzăit, niciun zgomot, doar suspinul vântului, când şi când, foşnind puţinele frunze uscate şi aducând mai aproape mirosul de dragoni şi de fum. Echipajele de sol ale dragonilor înhămaţi instalau o mică tabără, destul de confortabilă. Focul, măcar, era uşor de făcut, căci Granby nu trebuia decât să apeleze la Iskierka. Ceilalţi căpitani stăteau lângă foc, încălzindu-şi mâinile şi vorbind cu glas scăzut, stabilind traseul pe care trebuiau să pornească de dimineaţă.

Unii dintre dragoni, cei care apăraseră ariergarda în retragere, continuau să sosească, iar alţii îşi înfulecau deja cina. Trupurile zvelte ale căprioarelor zăceau risipite fără suflare, pe pământ. Cea care vâna era Iskierka, spre satisfacţia tuturor, cu excepţia făpturilor mai mici ale pădurii, care ieşiră din tufişuri, alături de căprioarele

speriate, când aceasta revărsă o limbă de foc peste copaci: şoareci, iepuri şi vrăbii şi câţiva braconieri din sat, care o luară la sănătoasa cu capcanele lor cu tot.

— Vom merge spre Scoţia, spre Loch Laggan, spunea Jane, şi vom aştepta acolo ca oastea să se regrupeze. Va fi un drum extrem de lent pentru ei, dar Wellington va lua douăzeci de mii de oameni de la Weedon Bec şi alte douăzeci în Manchester.

— Dar vom avea cu ce hrăni dragonii pe drum şi cât timp aşteptăm? întrebă un alt glas de femeie, de deasupra, în timp ce un alt Longwing ateriză. Mort, fii drăguţ şi ajută-mă să cobor.

Era prima întâlnire a lui Laurence cu căpitanul St. Germain. Fusese repartizată de multă vreme în Gibraltar. Mortiferus o aşeză pe pământ, lângă foc. Era o femeie foarte înaltă şi grasă, cu trăsături delicate, o claie de păr cârlionţat şi ochi albaştri cu gene gălbui. În ansamblu, aducea cu un tablou de Rubens. Era cât două ca Jane, care nu era slabă nici ea, şi ar fi înclinat balanţa dacă pe celălalt taler s-ar fi aflat Berkley.

— Ţăranii n-o să mai aibă ce vâna vreme de câteva ierni, dar noi ne vom descurca, spuse Jane. Privi împrejur, la auzul unui mic ţipăt: servitorii casei veniseră cu felinare şi coşuri de mâncare în josul aleii şi una dintre slujnice se oprise şi leşinase, la vederea dragonilor. O, mi se pare un gest frumos, Laurence! Sper că le-ai mulţumit din partea noastră, spuse Jane şi le făcu semn oamenilor ei să se ducă să ia mâncarea din mâinile servitorilor.

Laurence simţea că ar trebui mai degrabă să roşească pentru lipsa de ospitalitate, care îi lăsa afară în frig, când conacul se înălţa acolo, pe deal, cu atâtea ferestre holbându-se goale, fără nimeni în spatele lor. Dar se vedea treaba că era singurul atât de scrupulos: ceilalţi aviatori urcară dealul arătându-se plăcut surprinşi, să întâmpine coşurile care se apropiau, încărcate de carne rece şi pâine, ouă proaspăt fierte şi multe oale cu ceai fierbinte. Un servitor se încumetă să coboare dealul cu ei, ducând un enorm platou aburind care răspândea un miros înţepător de

mirodenii orientale şi, chiar înainte de a păşi în lumina focului, Laurence îi zări faţa. Temeraire înălţase deja capul şi spuse voios:

— Gong Su, eşti aici.

Bucătarul se apropie şi se înclină repetat în faţa lui Temeraire şi pe urmă, în faţa lui Laurence, radiind când aşeză platoul pe jos, să fie atacat de aviatori:

— Mă bucur să te găsesc bine. Dar cum ai ajuns aici? întrebă Laurence.

— Prin generozitatea doamnei Allendale, răspunse Gong Su şi se întoarse spre Temeraire, explicându-i în chineză că Lady Allendale scrisese către Aviaţie şi obţinuse numele tuturor angajaţilor lui Laurence, ca să se îngrijească de ei într-un mod sau altul. Lui Gong Su îi dăduse un loc la bucătărie.

— Şi spune că va veni din nou cu noi, adăugă Temeraire, cu satisfacţie, la sfârşitul traducerii sale, ca să avem mâncare gătită aşa cum trebuie şi, dacă ne oprim acum din mâncat căprioarele, le va face curând tocană, cu nişte cereale.

Numeroşi dragoni primiră acest anunţ fără entuziasm, trăgându-şi căprioarele mai aproape şi începând să înfulece mai repede.

Pe alee continua să fie agitaţie: slujnica se delecta acum cu propriile-i istericale suficient ca să nu se lase dusă înapoi de doi dintre servitori, care ar fi plecat ei înşişi bucuroşi.

— Ajunge, Martha! Peyle, du-o înapoi în casă şi dă-i praf de amoniu, spuse Lady Allendale, punând capăt tărăboiului.

Trecu mai departe, cu pas domol, bine înfăşurată în blănuri şi urmată de un servitor chinuit cu un felinar, care încetini tot mai mult pasul pe măsură ce se apropiau de poiană. Lady Allendale se opri şi ea, la margine. Ultima oară îl văzuse pe Temeraire la vreo zece săptămâni după eclozare, înainte să ajungă la maturitate ori măcar să-i răsară gulerul. Fusese o cu totul altă experienţă să întâlnească un singur pui de dragon, în plină zi, decât acum, o duzină, majoritatea de talie grea şi înspăimântătorii Longwing, cu ochii lor portocalii, mânjiţi de

sânge de sus până jos şi supradimensionaţi de pâlpâirile focului pe trupurile acoperite de solzi.

Laurence era deja în picioare. Ceilalţi ofiţeri se ridicară grăbiţi când ea se apropie sfioasă de cercul lor.

— Sunt foarte fericit să vă revăd, doamna mea, spuse Temeraire, adăugând, cu glas şoptit, doar pentru Laurence: Am zis corect, nu-i aşa? Şi vă mulţumesc că aţi avut grijă de Gong Su pentru mine.

— Foarte corect, spuse Lady Allendale şi, apropiindu-se, cu un zâmbet chinuit, nefericit, îi dădu lui Laurence mâinile.

El se aplecă în tăcere şi-i sărută obrazul întins. Era mai palid decât fusese, cu pielea uşor uscată şi pergamentoasă şi mai ridată. Părul ei era argintiu cu totul. Lady Allendale nu păstră zâmbetul pentru mult timp, ci îl lăsă să se stingă. Îl apucă pe Laurence de braţ, căutând un sprijin de care, pentru întâia oară, chiar avea nevoie, şi îşi roti privirea peste tabără.

— Sper că v-aţi instalat comod cu toţii. Am fi bucuroşi să pregătim paturi înăuntru, pentru dumneavoastră, domnilor… Sunt sigură că putem găsi loc…

Nimeni nu-i răspunse imediat, şi apoi Jane se văzu nevoită să spună:

— Ne descurcăm foarte bine aici, doamnă, dar vă mulţumesc pentru ospitalitate. Dormim cu dragonii noştri, când suntem în marş. Frette, adu te rog un scaun, adăugă ea, iar Lady Allendale se uită la Jane, apoi la Laurence, cu o privire năucită.

Era inevitabil, fireşte, aşa că Laurence spuse:

— Mamă, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Amiralul Roland. Lady Allendale.

Jane se înclină şi întinse mâna. Lady Allendale îşi revenise destul de repede ca s-o accepte cu cordialitate, după cum acceptă şi scaunul pliant pe care Frette îl aduse din cortul lui Jane şi-l aşezase lângă foc, alături de încă unul pentru Jane însăşi. Căpitanul St. Germain se plimba în sus şi-n jos, întinzându-şi picioarele şi încă nu observase că aveau un oaspete.

— Mulţam, Frette, prefer să stau în picioare, o să stăm

jos mâine toată ziua, spuse ea, când aghiotantul îi oferi şi ei un scaun. Apoi se opri brusc, văzând-o pe Lady Allendale. Urmă un moment de linişte stânjenitoare. Lady Allendale se uita cu fascinaţie la Jane şi la St. Germain şi prin tabără, cu mai multă atenţie decât le acordase până atunci celorlalţi aviatori. Nu era uşor de păcălit. Laurence o văzu dibuind repede celelalte câteva femei ofiţer: încă una în echipajul lui Jane, o femeie locotenent în cel al lui Berkley şi câteva cu grad de aviaspirant ori sergent, ici-colo.

Nimeni nu oferi nicio explicaţie şi, desigur, ea nu puse întrebări, ci doar i se adresă lui Jane, politicoasă:

— Mergeţi în Scoţia, aşadar.

— Da, doamnă, răspunse Jane. Sper că nu vă deranjăm.

Un început admirabil pentru un păhărel de vin şi o conversaţie măruntă, care putea fi încheiată repede, fără nepoliteţe de nicio parte.

Dar Temeraire se plictisea, aşteptând să-i fie gătită cina, şi interveni, neliniştit:

— Poate că aţi face mai bine să veniţi cu noi şi să nu rămâneţi aici. Tocmai mă gândeam la asta. S-ar putea ca Napoleon să vină aici înainte ca noi să fi avut şansa să-l punem cu botul pe labe.

— Nu poţi să plimbi civili unde pofteşti, îi spuse Jane, pe un ton autoritar. Frumos ne-am mai descurca să avem grijă de toată lumea, când datoria noastră e să mergem să-l căutăm pe Napoleon. Ar putea să treacă în marş pe-aici, printr-un ghinion, dar noi sigur îl vom întâlni, mai devreme sau mai târziu.

— Da, dar când *noi* îl întâlnim, putem să-l înfruntăm, spuse Temeraire, şi să ne asigurăm că prietenii noştri sunt în afara oricărui pericol.

— Vă sunt deosebit de recunoscătoare pentru grija voastră, spuse cu blândeţe Lady Allendale, dar cred că nu vom merge. Ar fi de neiertat să ne lăsăm servitorii şi musafirii singuri să se descurce, în asemenea circumstanţe. Asta e datoria *noastră.*

Asta schimbă cursul conversaţiei. Lady Allendale o întrebă pe Jane dacă familia ei se afla într-un loc sigur.

— N-am pe nimeni pentru care să-mi fac griji, în afară de Emily şi, fireşte, sunt destul de norocoasă s-o am, în momentul de faţă, spuse Jane, făcând semn cu capul către locul unde Emily ajuta la instalarea taberei şi, fireşte, Emily veni apoi să fie prezentată şi, după ce se înclină, adăugă, cu sinceritate:

— Şi vă mulţumesc foarte mult, doamnă, pentru cadou. Vă sunt foarte recunoscătoare.

Laurence o cunoştea pe mama ei suficient de bine ca să vadă, aşa cum majoritatea străinilor n-ar fi văzut, că era nedumerită. Iar apoi, Lady Allendale înţelese:

— Îţi plac granatele, aşadar? întrebă ea şi se apropie, privind iscoditoare chipul lui Emily, cu un soi de interes foarte diferit, în timp ce Laurence simţea că inima i se strânge.

Cu un an în urmă, la Londra, tatăl lui trăsese o concluzie complet greşită observând prezenţa lui Emily printre membrii echipajului lui Temeraire şi responsabilităţile evidente ale lui Laurence faţă de ea. Îi comunicase această concluzie doamnei Allendale, în termen nu suficient de prudenţi ca s-o împiedice să devină foarte interesată de bunăstarea lui Emily.

— O, da, răspunse Emily şi am avut ocazia să le port, de două ori, la teatru, în Dover.

— Eşti… eşti înrolată, aşadar? întrebă Lady Allendale, dispusă să interogheze o copilă şi simţind că era îndreptăţită s-o facă, după cum n-o făcuse în cazul lui Jane.

Nonşalantă, Emily clătină aprobator din cap, fără să înţeleagă subtilitatea, şi spuse cu mândrie:

— De curând am fost făcută sergent, doamnă.

— Gata, nu te mai făloşi; te caută Dorset, interveni Jane, mai discretă, şi Emily îşi înclină din nou capul şi o luă la fugă.

Lady Allendale o urmări cum aleargă înapoi la treburile ei. Medicul se ocupa de dragoni. Temeraire nu era singurul dintre dragonii neînhămaţi care purtase în carne, prea multă vreme, un glonţ de muschetă, şi trebuia să-i trateze pe mulţi dintre ei în mod similar. Din fericire, în momentul

de faţă, vântul ducea mirosurile în direcţia opusă, iar medicul lucra în partea nevăzută a trupului lui Ballista. Emily dispăru dincolo de trupul femelei dragon şi Lady Allendale se întoarse şi continuă, cu îndrăzneală:

— E foarte tânără, îi spuse lui Jane, cu multă nelinişte.

— O, a urcat în ham înainte să înveţe să umble, răspunse Jane. Îi obişnuim de mici, doamnă, aşa că n-au nevoie de multă instrucţie. Trebuie să fie pregătită să-l preia pe Excidium, când voi fi prea hodoroagă ca să mă mai mişc cum trebuie în aer.

— Ei, înţeleg de unde ţi se trage, îi spuse Jane lui Laurence, mai târziu, când majoritatea dragonilor şi aviatorilor dormeau şi focul trosnea, acoperindu-le conversaţia şoptită, o conversaţie pe care numeroasele pahare din vinul trimis pentru cină o făceau mai degajată. Toată acea *noblesse oblige*, dar nu e rigiditate, zise ea. Îmi place mama ta. A fost extrem de amabilă să se arate preocupată de Emily. Îşi închipuie că e odrasla ta?

Astfel, Laurence, care sperase cu ardoare că Jane nu observase nimic neobişnuit, fu nevoit să recunoască nefericita confuzie. Jane râse din toată inima, aşa cum Laurence se temuse că va face. Dar, în condiţiile date, descoperi că nu putea să regrete că-i oferise un moment de autentică destindere, fie şi unul stânjenitor pentru el.

— De ce nu i-ai spus adevărul, pentru Dumnezeu? întrebă ea amuzată. Nu, lasă. Presupun că n-a pomenit nimic despre asta, ca să poţi răspunde, iar tu nu vrei să abordezi subiectul nici ars cu fierul roşu. Trebuie să fie foarte neplăcut să vorbeşti despre orice lucru dificil în familia ta.

Cu aceasta, Jane tăcu. Afirmaţia evoca prea bine propria lor relaţie dificilă şi Jane coborî privirea spre cupa cu vin, învârtind-o între palme.

— Îmi cer iertare, spuse Laurence. Din tot sufletul.

— Da, zise Jane, dar mi-o ceri pentru ce nu trebuie. Să acţionezi de unul singur, fără o vorbă… şi scrisoarea aceea îngrozitoare pe care ai lăsat-o pentru mine. „N-am fost în stare să te iubesc, draga mea, atât de mult“. De parcă mi-

ai fi datorat scuze ca iubită, nu în calitate de comandant al tău. Am roşit doar arătând-o cuiva şi, desigur, a trebuit predată. Vreme de-o săptămână, îmi venea să te înjunghii cu mâna mea, când stăteam în aceleaşi încăperi cu ei şi îi auzeam citind cu voce tare fragmente din scrisoare, pe un ton insinuant şi când l-au pus pe Sanderson în locul meu, afurisiţii!

— Jane, spuse Laurence. Jane, trebuie să înţelegi, nu puteam să pretind nimănui… Să te fi pus într-o asemenea situaţie…

— Ce situaţie, în care să nu mă fi pus, oricum? îl întrerupse Jane. Nu m-ar fi suspectat mai mult nici dacă aş fi avut cea mai vinovată conştiinţă din lume.

— Dacă ţi-aş fi spus, ai fi fost obligată să mă împiedici.

— Şi bine-aş fi făcut, zise Jane. Un singur bileţel transmis pe furiş unui mărunt ofiţer francez, şi ar fi avut ciuperca în mână într-o lună. Crezi că toţi servitorii de la Loch Laggan sunt incoruptibili, ştiind că Bonaparte ar plăti un milion de franci pentru afurisitele de ciuperci? Laurence se crispă, scârbit, şi Jane remarcă. Nu, bineînţeles, nu ţi-ar fi convenit să faci totul cu discreţie, tu şi onoarea ta blestemată!

— Tot trădare ar fi fost, răspunse Laurence.

— Da, însă dacă erai pornit s-o faci oricum, ar fi fost cu mult mai simplu, zise Jane şi îşi trecu dosul palmei peste frunte. Nu, lasă. Nu mă lua în seamă. Presupun că nu exista nicio modalitate decentă de-a o face. Toată decenţa era deja pe apa sâmbetei. Dar lua-te-ar naiba, oricum, Laurence.

Laurence simţea că reproşul ei era justificat şi îşi coborî fruntea peste mâini. După o clipă, Jane adăugă:

— Şi, ca să pui cireaşa pe tort, a trebuit neapărat să te întorci şi să te faci martir. Aşa că acum toţi cei care se sinchisesc de viaţa ta trebuie să te vadă atârnat în ştreang. Adică, asta dacă n-o să aleagă să facă un spectacol după moda veche, şi-o să te vedem târât de cai, spânzurat şi ciopârţit. Presupun că ai merge la moarte ca Harrison, „vesel atât cât poate fi un om în acea situaţie“. Ei, bine, eu n-am să fiu veselă şi n-o să fie nimeni din cei care te-au

iubit, iar unii dintre ei sunt capabili să culce la pământ jumătate din Turnul Londrei, dacă aşa vor.

— Cu siguranţă că eu aşa aş face, declară Temeraire şi îşi propuse în sinea lui să vorbească neapărat din nou cu domnul de la minister sau poate cu unul dintre acei generali, ca lucrurile să fie foarte clare. Te rog, nu te îngrijora, Laurence, adăugă el. Sunt sigur că nu vor fi atât de nesăbuiţi.

— Oamenii pot fi foarte nesăbuiţi, spuse Laurence şi trebuie să te rog să nu iei nicio hotărâre care ar putea să mă împiedice să înfrunt moartea cu sânge-rece. Ai face din mine un laş, dacă ar trebui să mă tem că moartea mea te-ar întoarce împotriva ţării mele.

— Dar nu vreau deloc să înfrunţi moartea cu sânge-rece, protestă Temeraire, dacă prin asta vrei să spui că-i laşi să te spânzure, în loc să faci tărăboi. Dacă asta te-ar face nefericit, şi eu aş fi nefericit dacă ai fi omorât. A fost îngrozitor, îngrozitor când am crezut că nu mai eşti. Parcă nu mă mai recunoşteam. Îmi venea de-a dreptul să-l ucid pe bietul Lloyd, fără niciun motiv, şi nu mai vreau să mă simt vreodată aşa.

— Temeraire, trebuie să ştii că asta e inevitabil. Mai am de trăit patruzeci de ani sau şaizeci, în cel mai fericit caz, iar tu ai în faţă două sute.

Gulerul lui Temeraire se pleoşti. Era nefericit şi nu voia nici măcar să vorbească despre asta.

— Dar, cel puţin, nu va fi vina nimănui. Nimeni nu te va fi *luat.*

Distincţia era foarte limpede în mintea lui. Oricum, nu intenţiona să se gândească la ceva atât de îndepărtat şi nebulos. Poate că, până atunci, va născoci el un mod să preîntâmpine asta. Dacă dragonii puteau trăi două sute de ani, nu vedea de ce n-ar putea şi oamenii.

Întoarse capul bucuros când Moncey se apropie şi se trânti lângă el.

— Temeraire, cei de la Castelul Nottingham sunt înfometaţi. N-au găsit căprioare destule pentru toată lumea.

— Pot să vină aici şi să mănânce de la noi, spuse Temeraire, arătând către groapa imensă unde Gong Su le făcuse un terci grozav de grâu, cu vânat şi legume şi lămâi conservate. Groapa fusese izolată ingenios, cu un strat gros de pânză de vele, şi încălzită de Iskierka cu pietre încinse şi aruncate înăuntru. Iar de acum înainte, vom împărţi în mod egal. Trebuie să recunoaşteţi cu toţii, le spuse celorlalţi, că e foarte bine aşa.

— Nu se compară cu un berbec proaspăt, cu carnea caldă, doar pentru mine, bombăni Requiescat.

— Păi, spuse Temeraire, dacă preferi, poţi să iei un singur berbec sau o vacă doar pentru tine în loc de supa ori terciul pe trei zile, pentru că atât de mult pot fi lungite, după cum spune Gong Su.

Era foarte bucuros să se ocupe de asemenea treburi lumeşti, prefăcându-se că discuţia cu Laurence se încheiase şi că erau din nou în armonie perfectă, deşi asta îl făcea să se simtă puţin ruşinat. Ştia că Laurence n-ar întrerupe nimic care înseamnă muncă. N-avea o părere prea bună despre ofiţerii care stăteau la taifas sau se distrau, lăsând treaba să aştepte. Aşa că era o scuză bună: atâta timp cât îşi făcea de lucru, Temeraire putea fi sigur că nu i se va cere să revină la dificilul şi nefericitul subiect.

Era foarte hotărât să nu-l lase pe Laurence să moară, orice ar fi. Cu siguranţă, Laurence nu putea fi fericit *după* ce era omorât, aşa că lui Temeraire nu i se părea o consolare dacă era puţin mai fericit înainte. Şi acum era foarte convins că l-ar putea proteja pe Laurence doar făcându-le pe Excelenţele Lor să priceapă că li se va întâmpla *lor* ceva îngrozitor dacă îndrăzneau să se atingă de el, aşa că n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi retragă ameninţarea. Dar nu se putea abţine să arunce un ochi vigilent către locul unde Laurence vorbea acum cu Amiralul Roland. Părea obosit şi, cu toate că, fireşte, îşi ţinea umerii drepţi, un anumit aer de nefericire emana din postura lui, astfel că Temeraire avu mustrări de conştiinţă chiar în timp ce se gândea recunoscător la felul în care evitase discuţia.

Cel puţin, Laurence era acum îmbrăcat respectabil.

Temeraire simţea că măcar în această privinţă îşi făcuse datoria ceva mai bine. Îi şoptise discret doamnei Allendale, în seara precedentă, şi ea trimisese nişte haine din casă: o mantie groasă şi caldă şi câteva dintre vechile lucruri ale lui Laurence, care-i fuseseră încredinţate când fiul ei fusese închis. Nu era îmbrăcat tocmai cum i-ar fi *plăcut* lui Temeraire, dar măcar avea din nou sabia, cizme mai bune şi o tunică pe măsura lui.

Apoi ateriză Palliatia, cu încă patru dragoni Yellow Reaper şi doi Grey Copper, înfometaţi cu toţii, şi Temeraire îşi primi pedeapsa căci subterfugiul lui deveni, odată cu sosirea lor, foarte real. Se năpustiră asupra terciului, fură gălăgioşi şi puşi pe harţă în timpul mesei, iar după ce mâncară tot, Palliatia spuse cu arţag:

— Şi mâine unde-o să mâncăm? Nici comori, nici mâncare. Ce s-a ales din toate promisiunile tale frumoase?

Temeraire chiar nu se aşteptase să fie astfel înfruntat şi spuse:

— Nu trebuie să te răsteşti la mine pentru că am pierdut o bătălie. În definitiv, dacă Napoleon ar fi aşa de uşor de învins, n-ar avea nicio comoară care să merite capturată. Aşa că trebuie să vă aşteptaţi la unele greutăţi şi mi se pare o slăbiciune să începi să te lamentezi doar pentru că n-aţi fost destul de isteţi să vă găsiţi singuri mâncare destulă aseară.

— O, n-ai vorbit despre greutăţi până acum, spuse ea. Şi parcă nu aveai o părere aşa de bună despre Napoleon înainte. Dacă are atâtea comori, atunci e logic că trebuie să fie *foarte* greu de învins şi poate că nici n-o să câştigăm deloc.

— Şi dacă învingem, punctă un Grey Copper pe nume Rictus, ridicând capul din groapa cu terci, mă aştept să nu fie oricum niciun pavilion şi nicio comoară. Nu pentru noi, sau cel puţin nu pentru aceia dintre noi care nu ne-am recăpătat căpitanii şi pe care nu ne aşteaptă un loc în Aviaţie oricând poftim. Nu, o să ajungem înapoi în rezervaţiile de înmulţire şi dacă e să sfârşim tot de unde am plecat, nu văd de ce să ne lăsăm împuşcaţi şi zgâriaţi şi

de ce să străbatem toată lumea flămânzi.

Urmă un murmur gros de aprobare, din mai multe direcţii şi, mai rău, numeroşi alţi dragoni înălţară capetele, curioşi să vadă cum răspunde. Temeraire se ridică furios:

— Nu sunt un ticălos, şi dacă vrei să-mi spui aşa, mai bine spune-o acum, fără ocolişuri, în loc să faci aluzii.

— Ei, bine, *ce*-ai de gând să faci după ce câştigăm? întrebă Ballista, după ce până atunci ascultase. Rictus nu greşeşte când spune că nu mai ai de ce să-ţi faci griji pentru noi, ceilalţi. Nu mai eşti neînhămat, chiar dacă nu te poţi lăuda cu cine ştie ce echipaj.

Gulerul lui Temeraire se pleoşti, la această remarcă. În definitiv, îi avea acum din nou pe Gong Su şi pe Dorset – chiar dacă Dorset nu era tocmai la înălţimea lui Keynes – şi, desigur, pe Emily, Demane şi Sipho, Fellowes şi Blythe, chiar şi pe Allen, aşa că dispunea de un număr perfect respectabil, ceea ce, în orice caz, n-avea nicio legătură cu subiectul.

— Ai avut şi tu un echipaj şi ai putea să ai din nou, la fel ca oricare dintre noi, sublinie el, aşa că nu se pune problema dacă cineva este în ham, ci dacă cineva alege să fie sau nu. Iar dacă se pune problema să alegi doar între a fi în ham şi a fi în rezervaţie, atunci ai o singură variantă, având în vedere că în rezervaţie a atât de plictisitor. Şi aşa se pune problema, chiar dacă cineva e în ham, deocamdată.

— Da, dar… spuse Ballista şi apoi se opri, până când Majestatis, care zăcea lângă ea, îi spuse lui Temeraire pe şleau:

— Uite ce e, vierme bătrân, toţi facem cum spui tu. Aşadar, ce-ar fi dacă ţi-ar oferi ceva ce-ţi doreşti, cu condiţia ca noi să tăcem din gură şi să luptăm alături de ceilalţi dragoni înhămaţi? Ştim cu toţii că au de gând să-ţi spânzure căpitanul. Dar dacă ţi-ar oferi viaţa lui?

Temeraire tăcu o vreme, la rândul lui.

— Păi, n-am de gând să-i las să-l spânzure pe Laurence, orice-ar fi, răspunse el, aruncând repede o privire ca să se asigure că nu fusese auzit de cine nu trebuie. Dar sunt

conştient: ar putea să-mi ofere un pavilion foarte mare sau un morman de aur. (Îşi scărpină fruntea cu o gheară, dus pe gânduri.) N-ar fi corect, spuse el, în cele din urmă, dacă aş lua *orice* numai pentru mine, dacă aş primi acel lucru nu pentru munca mea proprie, ci pentru munca tuturor. Împărţim cu toţii. Sau, poate, adăugă el, ar fi mai bine ca unul dintre voi să vină cu mine când mă duc să vorbesc iarăşi cu generalii. Unul dintre cei mici, care poate să circule peste tot şi să informeze pe toată lumea ce anume ne vor da.

— Vin eu cu tine, se oferi Minnow. N-am fost înhămată niciodată şi nu intenţionez să fiu vreodată, aşa că nimeni nu poate spune că am tendinţa să fiu îngăduitoare cu ei. Oricum, mi-ar plăcea să văd un general. N-am văzut niciodată.

Temeraire întinse gâtul să-i întrebe pe Laurence şi pe Amiralul Roland cine era acum la comandă şi unde ar putea fi de găsit, întrebări care i se păreau simple.

— Păi, nu-i aşa de simplu, răspunse Amiralul Roland. Deocamdată e tot Dalrymple, presupun. Dar probabil că va fi înlocuit de îndată ce ajungem în Scoţia şi Guvernul are ocazia să-l ferească de primejdii. De noi, adică. Dacă are vreunul dintre ei măcar un strop de minte, va fi Wellesley în locul lui, dar nu trebuie să ne facem speranţe aşa de mari.

— Dar atunci eu cu cine trebuie să vorbesc? întrebă Temeraire. Nu-mi place s-o spun, dar ceilalţi sunt foarte nemulţumiţi. După toate eforturile noastre, am pierdut şi nu ne-am ales cu niciun trofeu, şi ar dori să ştie la ce bun să continuăm. Nu că nu avem disciplină – se grăbi el să adauge, ca nu cumva Laurence ori Amiralul Roland să-l socotească un ofiţer slab –, dar, în definitiv, ei nu sunt înhămaţi, aşa că se întreabă de ce intervenim aşa de mult.

Laurence tăcu o clipă şi pe urmă spuse:

— Am putea foarte bine să vorbim cu Wellesley. Nu poate să conteze prea mult cu cine am făcut înţelegeri, dacă pierdem războiul.

Amiralul Roland clătină din cap şi spuse:

— Am să-ţi spun eu: acum, că am eliminat tunurile din

cale, mă gândeam să-i trimit oricum pe câţiva dintre noi înapoi, să asigure spatele infanteriei când iese din Weedon. E prea aproape de Londra, iar Bonaparte are prea mulţi dragoni. Cred că am dibuit de unde-i aduce, adăugă ea. Foloseşte şi el dragoni neînhămaţi, mulţi proveniţi din rezervaţiile lui de înmulţire. Îndrăznesc să spun că Celesta aceea a lui poate să-i convingă să iasă din peşterile lor, la fel ca Temeraire.

— Nu văd de ce-ar fi nevoită să depună vreun efort deosebit, spuse Temeraire, cu patos, când are grijă de toate şi le dă dragonilor lui pavilioane şi lucruri de preţ, presupun. Sunt sigur că *ei* nu i se plânge nimeni.

Amiralul Roland pufni:

— Ei, fie că a avut ea mult de muncă, fie că nu, sunt sigură că aceasta este cea mai bună explicaţie pentru modul cum a pus Napoleon mâna pe o sută de dragoni în plus, într-un timp atât de scurt. N-a luat nici măcar un dragon de la frontiera de răsărit. Şi asta înseamnă că îşi poate permite să pună câteva zeci să ne hărţuiască.

Laurence clătină din cap şi Temeraire înţelese perfect pericolul: dacă infanteria continua să meagră spre Scoţia, vor fi tot drumul ţinta uşoară a unui atac aerian şi, înaintând ca melcul, douăzeci de mile pe zi, dragonii francezi încartiruiţi la Londra îi vor putea ataca oricând, vreme de o săptămână.

— Dragonii neînhămaţi pot fi mai greu capturaţi prin abordaj, în caz că Bonaparte va reuşi să pună la cale un mic atac isteţ, continuă ea, aşa că ar fi indicat ca dragonii lui Temeraire să fie regimentul de gardă. Şi să-l lăsăm să dezbată asta cu Wellesley, înainte să ne pomenim cu o răzmeriţă pe cap. Eu n-am dreptul să le promit nimic şi poţi fi sigur că dacă aş face-o Excelenţele Lor n-ar accepta asta. Iar dacă le oferi vreo plată, adaugă ea sec, te rog asigură-te că nu rămân deoparte nici dragonii înhămaţi. Sunt sigură că Excidium n-ar refuza un mic obiect de preţ.

— Mi se pare o mare osteneală să zburăm *înapoi*, mormăi Armatius, când Temeraire le aduse veştile.

Lui Armatius nu-i prea plăcea să-l care întruna pe Gentius

în spinare, dar el era cel mai puţin agil dintre dragonii de talie grea, cu excepţia lui Requiescat, aşa că sarcina îi revenea lui aproape tot timpul.

— Cel puţin nu mai trebuie să cari şi un tun în direcţia asta, spuse Temeraire. Şi, zburând mai încet, vom putea găsi mai multă hrană. Oricum, o să mergem să facem aranjamentele pentru plata noastră, care va fi ca o comoară pe care o primiţi în fiecare lună, fără să trebuiască să munciţi pentru ea, aşa că nu se poate plânge nimeni.

Cu excepţia dragonilor înhămaţi, cu care împărţeau parcul, nemulţumiţi acum că nu erau lăsaţi să li se alăture şi să fie plătiţi şi ei.

— Ei, bine, eu mă întorc cu voi, anunţă Iskierka şi nu se lăsa convinsă să renunţe, indiferent ce spunea Granby.

Şi, spre profunda oroare a lui Temeraire, Amiralul Roland spuse, în cele din urmă.

— Lasă, Granby, e mai bine aşa, decât să zacă fără să facă nimic în Scoţia sau să meargă în patrulă. N-ar face decât să se agite.

Dar, în ciuda acestui impediment, era, în orice caz, o satisfacţie să zboare înapoi spre sud, chiar dacă nu aveau să rămână acolo, pentru că lui Temeraire i se părea cumva ca şi cum şi-ar fi reclamat teritoriul sau cel puţin ar fi refuzat să accepte că nu mai era al lor. Încă îi displăcea să se retragă tocmai până în Scoţia, ca să se regrupeze, indiferent câtă siguranţă în plus le-ar oferi. Dar dacă tot o făceau, măcar ar fi trebuit să nu fugă acolo direct de pe câmpul de luptă, urmăriţi tot drumul de dragonii francezi. Şi poate că acum aveau să se şi lupte niţel, dacă francezii încearcau să atace infanteria în marş.

Weedon era vizibil de sus, de la mare depărtare: zidurile bazei de aprovizionare erau construite din blocuri groase, gri, de granit, cu turnuri înalte şi înguste în fiecare colţ, avântându-se până departe în aer, înţesate de tunuri cu piper. De jur împrejurul zidurilor, pe pământ, fuseseră înşirate stelaje enorme, pline de halebarde lungi şi suliţe cu vârfuri de metal, ca o mulţime de oameni să poată dormi

fără grija unui asalt aerian. Atâţia câţi mai rămăseseră din infanterie şi din cavalerie erau staţionaţi printre stelaje. Nu părea un loc deloc comod de atacat şi, din pricina zidurilor de apărare, Temeraire fu nevoit să-i conducă pe toţi să aterizeze tocmai în celălalt capăt al taberei.

Wellesley străbătu toată distanţa ca să le vorbească şi nu se arătă deloc binevoitor, mai cu seamă că fusese nevoit să parcurgă aproape tot drumul pe jos.

— Ce naiba căutaţi aici? Ar fi trebuit să fiţi aproape de Scoţia la ora asta şi jumătate din cavaleria mea e risipită.

— Suntem aici să vă apărăm, răspunse jignit Temeraire, şi, totodată, să vorbim despre plata şi drepturile noastre, din moment ce nu am luat trofee.

— Păi, fir-ai tu să fii, ai să mai aştepţi, cu avocaţii tăi, până când îi alungăm pe francezi, spuse Wellesley. Dumnezeule mare, poţi fi sigur că Bonaparte nu e nevoit să negocieze pentru fiecare bătălie.

— Dacă doreşti să fii comparat cu el, răspunse Temeraire, atunci află că Bonaparte a făcut şi o piaţă în Paris pentru dragonii lui şi le-a construit pavilioane, şi *el* nici nu-i închide în rezervaţii de înmulţire, dacă nu vor să stea acolo…

Laurence aşeză o mână pe piciorul lui Temeraire şi acesta renunţă la alte remarci. Îi era greu să-şi aducă aminte că trebuia să fii respectuos cu un ofiţer superior, chiar dacă respectivul ofiţer superior era dezagreabil, şi că trebuia să te gândeşti bine ce spui, în loc să vorbeşti deschis, chiar dacă e limpede că ai dreptate.

— Domnule, am primit ordin să vă acoperim retragerea, spuse Laurence şi îi înmână lui Wellesley biletul de la Amiralul Roland: o însemnare scurtă, scrisă de mâna ei, pe care Temeraire nu reuşea s-o citească de la înălţimea lui.

Wellesley se încruntă în timp ce citi explicaţiile şi apoi mototoli biletul şi-l azvârli cât colo. Unul dintre aghiotanţi îl recuperă grabnic din noroi, în spatele lui, ca să fie sigur că nu rămâne acolo să-l găsească cineva.

— Te poţi bizui pe femeia asta mai mult decât pe jumătate din statul major, e al naibii de stânjenitor. Aşadar,

femela din China se ocupă de dragonii lui Bonaparte? Cum a reuşit s-o facă să-l asculte? N-a asistat la eclozare.

— E o snoabă, spuse Temeraire, aşa încât presupun că i-a plăcut că e împărat şi că o s-o ajute să-mi facă mie rău. E foarte răutăcioasă de felul ei.

— Cred că-ţi displace prea mult, Temeraire, ca să judeci drept, spuse Laurence, iar lui Wellesley îi explică: Domnule, înainte de a veni în Franţa îşi pierduse de curând însoţitorul şi, fiind nefericită, a fost pesemne mai vulnerabilă în faţa unei generozităţi de care, în mod normal, ar fi ferit-o mândria. Însă Napoleon n-a cucerit-o prin niciun vicleşug, ci printr-o profundă afecţiune reală şi, cu siguranţă, prin toate manifestările de respect. Iar sub cârmuirea lui, condiţiile dragonilor au fost îmbunătăţite substanţial.

— Oricine poate stăpâni un dragon, aşadar, dacă-l mituieşte cum trebuie şi dacă-l răsfaţă ca pe o femeie, remarcă Wellesley.

Gulerul lui Temeraire se pleoşti. Nu se considera defel nedrept cu Lien, dar înţelegea că explicaţia lui Laurence era, desigur, mai importantă, aducând argumente şi în favoarea lor. Şi nici măcar Lien nu-l ajuta pe Napoleon doar pentru că-i făcuse câteva daruri. Nu că Temeraire ar fi refuzat un diamant aşa de frumos ca acela pe care-l purtase ea în Bătălia de la Jena, dar asta se întâmpla *după* ce se hotărâse să-l ajute pe Napoleon.

— Nu e mită sau răsfăţ dacă plăteşti cuiva ceea ce merită şi dacă altfel nu vrea să te ajute.

— Hrana pentru un dragon de dimensiunea ta costă două mii de lire pe an, spuse Wellesley. Aştepţi mai mult?

— Atunci daţi-mi *mie* cele două mii de lire, răspunse Temeraire şi mă angajez să mă hrănesc singur şi să pun deoparte câte ceva, după bunul meu plac.

— Hah! făcu Wellesley, şi dacă pierzi banii la jocurile de noroc, eşti flămând şi furi o vită ca să te hrăneşti, atunci ce-i de făcut cu tine?

— Fireşte că n-am să-i pierd, răspunse arţăgos Temeraire. Dacă aş vrea să iau avutul altcuiva, aş lupta pentru el. Şi dacă n-aş vrea să lupt, atunci n-aş vrea oricum

să-l iau cu un joc pentru că, dacă aş câştiga, păgubitul ar vrea apoi să lupte ca să şi-l ia înapoi.

— Şi să presupun că tot al doilea dragon are la fel de multă minte? întrebă Wellesley.

— Dacă preferaţi, domnule, spuse Laurence, aţi putea să le plătiţi masa şi o leafă pe lângă asta. Forma nu are mare importanţă. Chestiunea în discuţie este dacă sunteţi de acord că au dreptul la o leafă şi la aceleaşi drepturi şi libertăţi acordate oricărui ostaş.

— De ce naiba mă întrebaţi pe mine? întrebă Wellesley. Mergeţi şi vorbiţi cu Dalrymple, dacă doriţi. Eu n-am nicio autoritate să fac angajamente în numele guvernului.

— Domnule, foarte probabil veţi fi numit la comandă şi veţi avea tocmai această autoritate, spuse Laurence. Ştim amândoi că Excelenţele Lor nu vor respinge, în punctele esenţiale, angajamentele pe care veţi considera necesar să le faceţi pentru a asigura o victorie atât de critică. Nici măcar nu le vor pune prea mult la îndoială, dacă aceste angajamente vor avea ca rezultat o oaste substanţială de dragoni, care altminteri nu sunt deloc dispuşi să rămână şi să lupte.

Wellesley bătu din picior şi nu spuse nimic, preţ de o clipă, uitându-se la Laurence.

— Îţi pot da cuvântul meu că problema va fi analizată, sugeră el, şi îi pot promite dragonului dumitale că-i vor fi plătite direct cele două mii de lire pe an, întrucât este aşa de convins că putem să avem încredere în el. Şi să nu mai auzim nimic de propriile dumitale… dificultăţi.

— Ha! făcu Minnow, vârându-şi capul peste umărul lui Temeraire. Deci aşa: îţi oferă ceva, doar pentru tine şi căpitanul tău.

Wellesley sări speriat înapoi: evident, n-o observase pe Minnow, stând tăcută pe spatele lui Temeraire şi trăgând cu urechea.

— Da, dar n-am de gând să accept, răspunse Temeraire şi îşi coborî capul, aşa că Wellesley fu nevoit să-l privească direct în faţă. Nu vreau să aştept şi să mă bizui pe generozitatea ta. Ştiu foarte bine cât de generoase sunt

Excelenţele Lor. Dacă vrei ajutorul nostru, atunci poţi să spui cât de mult valorează pentru tine. Chiar acum. Şi dacă nu valorează atât de mult cât cred *eu*, le voi spune asta celorlalţi şi ei vor pleca, presupun. Eu voi rămâne de dragul lui Laurence, dar nu-i voi reţine pe ceilalţi pentru binele meu personal. Şi nu e foarte frumos din partea ta să-mi propui ceva atât de jignitor, adăugă el cu reproş, retrăgându-şi capul, când ştii că nu pot să mă lupt cu tine pentru asta, fiindcă eşti prea mic.

— Ştii, sunteţi cei mai ciudaţi doi trădători de care am auzit vreodată, îi spuse Wellesley lui Laurence. Încercaţi să intraţi în „Cartea martirilor" a lui Foxe?

Temeraire pufni furios. Laurence îi citise pasaje din cartea aceea şi totul era numai despre oameni care muriseră în moduri deosebit de neplăcute. Dar Laurence spuse doar:

— Domnule, există deja numeroase dovezi pentru oricine că orice ţară care oferă dragonilor săi libertate şi îi aduce în viaţa statului, câştigându-le loialitatea direct şi nu doar prin intermediari, va avea atât de mult de câştigat încât niciun duşman care refuză această cale nu poate să spere multă vreme să mobilizeze o forţă aeriană pe măsura lor. Dacă nu vreţi să învăţaţi din exemplul Chinei…

Unul dintre tinerii ofiţeri din subordinea lui Wellesley, care îi însoţise, pufni dispreţuitor.

— Şi nu trebuie să pufneşti, spuse Temeraire. China nu are, poate, atâtea tunuri ca aici, dar armata ei numără mii de dragoni.

— Mii, sigur că da, spuse Wellesley, sceptic.

— Şase mii două sute optzeci şi opt, mi-a spus mama, răspunse Temeraire. Nimeni nu spuse nimic un moment şi, presupunând că un număr atât de exact poate părea ciudat, Temeraire explică: Pentru că e un număr norocos. Desigur, au mai mulţi dragoni care pot lupta, dar nu toţi sunt înrolaţi.

— Şi, îi spuse Laurence lui Wellesley, chiar dacă populaţia Franţei nu la fel de de numeroasă ca a Chinei, dacă ar atinge măcar aceeaşi proporţie dintre dragoni şi

oameni şi terenuri arabile, folosind aceleaşi tehnici de gospodărire pe care poţi fi sigur că Lien i le-a transmis lui Bonaparte, naţiunea lor va fi în scurt timp capabilă să desfăşoare o forţă militară de o mie. Ai vrea să te confrunţi cu ea în cinci ani, având în vedere ritmul în care se dezvoltă Aviaţia britanică în acest moment?

— Naiba să te ia, n-am chef să ascult prelegeri despre cifre, de parcă aş fi în sala de consiliu de la Whitehall! izbucni Wellesley. Prea bine. Dragonii tăi îşi vor primi raţia de hrană şi, pe deasupra, aceleaşi lefuri ca orice om aflat în slujba Consiliului Superior Naval…

— Un şiling pe zi ajunge pentru nevasta şi copiii unui marinar şi îi permite să petreacă puţin când ajunge în port. Pentru un dragon nu va ajunge, spuse Laurence.

— Şi nici nu vrem monede mici pe care să trebuiască să le socotim şi pe care nu le putem apuca între gheare, interveni Minnow. Ar fi o adevărată belea.

Temeraire clătină aprobator din cap.

— Nu, şi ceea ce vrem cu adevărat este să putem merge unde dorim. Şi *asta* vreau să mi se promită: dacă am putea să ne ducem unde poftim şi să facem orice muncă ni se oferă, atunci, chiar dacă guvernul ne-ar oferi lefuri nedrepte, vom alege să muncim pentru altcineva. Şi acelaşi lucru pentru dragonii înhămaţi, adăugă el.

— Orice muncă vi se oferă? întrebă Wellesley. Cum să nu! Cât despre libertatea de a merge unde poftiţi…

Wellesley şi Laurence discutară multă vreme aprins despre sume şi adăposturi şi cât de mult ar trebui să fie plătit un dragon de talie grea, comparativ cu un curier şi aşa mai departe. Temeraire ascultă cu atenţie, dar nu cunoştea toate locurile pe care le numea Laurence, unde trebuiau să fie adăposturile şi, de asemenea, nu cunoştea prea bine valoarea banilor. Ştia că platoşa lui valora aproape zece mii de lire, dar despre şilingi şi penny nu ştia nimic. Fură întrerupţi, în cele din urmă, doar când, trăgându-şi sufletul, sosi un curier, cu veşti din tabăra principală, informându-i că ultimii rătăciţi de pe câmpul de luptă se regrupaseră şi erau gata să înceapă marşul spre

nord.

— Nu mai am timp pentru asta, spuse Wellesley. Douăzeci de adăposturi, pe Bath Road şi pe Great North Road, unde se pot duce să doarmă şi să fie hrăniţi, Cât despre afurisitele de pavilioane, şi le pot construi singuri, din banii lor, să se instaleze ca nişte amirali, dacă poftesc. Şi, după asta, ar face bine să se supună regulilor.

— Domnule, spuse Laurence, şi se înclină – însă către spatele lui Wellesley: generalul se întorsese deja şi pleca.

Laurence se pomeni aproape imediat în centrul atenţiei unui larg şi interesat public format din dragoni, toţi împingându-se şi îmbrâncindu-se ca să-l audă mai bine, de îndată ce începuse să le explice lui Temeraire şi lui Minnow sistemul monetar.

— Aşadar, cu zece lire cumperi o vacă? întrebă Minnow înflăcărată, iar o monedă de aur valorează o liră şi un şiling?

— Dacă sunt douăzeci de şilingi într-o liră şi douăzeci şi patru de şilingi pe zi, asta înseamnă aproape patru sute de lire pe an pentru un dragon de talie grea… spuse Temeraire, făcând calcule în minte şi stârnind un zumzet de satisfacţie în rândul celorlalţi dragoni.

— Dar unde e? ceru Iskierka să ştie. Nu m-am întors până aici ca să aud doar numere. Ce fel de comoară e asta?

Temeraire mârâi spre ea puţin.

— E o comoară pe care *te poţi baza*, spuse el. Nu toţi vrem să alergăm de colo-colo, ca tine, făcând scandal şi creând necazuri, doar ca să înhaţi din ce în ce mai mult. Plata asta e pentru toţi cei care îşi fac datoria zi de zi, ca soldaţii adevăraţi, şi e corectă.

Ceilalţi dragoni erau, în general, de aceeaşi părere cu el. Deşi Iskierka rămase îmbufnată, şi conveniră că erau mulţumiţi cu partea lor. Dar Laurence se simţea foarte dezgustat că se pretase la asemenea negocieri de culise, într-un moment ca acesta: să facă manevre în interes personal, în timp ce Napoleon intra în Londra şi francezii erau pe urmele lor, i se părea o trădare mai gravă decât

oricare dintre faptele pentru care fusese acuzat.

— Trebuie să mergem să ne ocupăm de cina voastră, spuse el, mai mult din dorinţa imperioasă de a pune capăt acestui tărăboi lacom. Armata va pleca în marş la primii zori şi trebuie să fim pregătiţi.

Dimineaţă, după ce dragonii îşi luară micul dejun şi se ridicară în aer, primele regimente erau deja pe drum, înaintând într-un ritm atât de leneş încât Requiescat putu să remarce, spre ora cinei:

— Ei, asta numesc eu un zbor plăcut, fără grabă ori agitaţie.

Temeraire doar oftă.

— Am putea să mergem la ei şi să ne oferim să-i cărăm în spate, cel puţin o bucată de drum, câţi pot să urce la bord, îi sugeră el lui Laurence. Sunt sigur că ar putea înainta mai repede.

— Nu dacă nu li se ordonă, spuse Laurence.

Îşi putea imagina reacţia lui Wellesley sau a lui Dalrymple, dacă dragonii ar începe să zboare către coloanele de soldaţi, punând pe fugă oameni şi cai, după tot chinul de a-i grupa înapoi în regimente.

— E aşa de plictisitor! Am putea să zburăm de trei ori până la locul de popas şi înapoi, până ajung ei acolo, spuse Temeraire, unii dintre noi chiar de mai multe ori. Ce-ar fi dacă Requiescat şi alţi câţiva ar păstra ritmul lor şi noi am lua-o înainte… sau poate, adăugă el, şi gulerul i se ridică de entuziasm, poate am putea s-o luăm *înapoi* şi să încercăm să i-o plătim niţel lui Napoleon pentru tot ce-a făcut.

Aruncă o privire peste umăr, să vadă reacţia pe care o stârnise.

— Nu se mai cuvine nici măcar să faci măcar propuneri, zise Laurence. Ai acceptat un post, eşti obligat să păstrezi disciplina, nu s-o subminezi…

Dându-şi seama că tocmai se condamnase şi pe sine, Laurence se opri brusc: Nu mai ştia cum să-i vorbească lui Temeraire despre datorie, fără să fie ipocrit.

— Aşa o fi, spuse Temeraire cu regret. Nu e întotdeauna

aşa de plăcut să fii ofiţer. Şi sunt sigur că Iskierka o să se lamenteze toată noaptea şi o să înceapă iar să spună că mergem prea încet, că ne ferim de luptă şi că nu primim niciun trofeu. Pufni, privi împrejur şi apoi întrebă cu suspiciune: Unde *e* Iskierka?

Zburase îmbufnată în spatele lor toată dimineaţa, avântându-se din când în când, ca să se amuze, spre norii albi şi gri de deasupra, străpungându-i cu săgeţile aurii, stacojii şi purpurii ale flăcărilor ei, ca un apus de soare în toiul dimineţii. Dar Laurence nu-şi amintea s-o mai fi văzut făcând asta în ultimele două ore şi mai bine. Arkady dispăruse şi el, cu o mână de alţi dragoni sălbatici, iar când Wringe fu luată la întrebări, gâtul îi zvâcni într-un mod vinovat, chiar în timp ce mima surprinderea şi nedumerirea.

Nici lui Temeraire nu-i scăpă detaliul.

— Dar cum s-o fac eu pe Wringe să-mi spună unde s-au dus? îl întrebă Temeraire pe Laurence, lovind femela peste ghearele întinse spre o oaie care behăia. Îi adusese într-o poiană largă, să interogheze mai uşor dragonii sălbatici rămaşi, iar ceilalţi dragoni adunau biata turmă, ca să mănânce în timp ce încercau să afle ce făcuseră Iskierka şi ceilalţi. Nu, n-ai voie să mănânci până nu-mi spui! zise el Ne-au făcut tuturor o grămadă de necazuri.

— Eu zic că eşti cam aspru, spuse Requiescat, molfăind o oaie. Oricum o să ajungem înaintea tunicilor roşii, şi pe nimeni nu deranjează o mică gustare.

— S-ar putea să ţi se pară mai puţin plăcut după ce va trebui să zburăm treizeci de mile înapoi ca s-o recuperăm pe Iskierka, şi apoi şaizeci până la locul de popas, spuse Laurence încrâncenat.

Iar aceasta era cea mai fericită situaţie la care puteau spera.

— Hm, făcu Requiescat, lingându-şi îngândurat fălcile. Aşa e, dar nu cred că trebuie să mergem după ea, în definitiv. Iskierka şi ceilalţi cunosc locul de popas mai bine ca oricine şi au cu ei câţiva oameni cu busole, dacă s-ar rătăci cumva, ca nişte pui ieşiţi din ou. Putem să ne vedem de drum şi să-i lăsăm să ne ajungă din urmă.

— Sunt convins că sunt conştienţi că le-am remarcat deja absenţa, după atâta timp de când au plecat, spuse Temeraire, aşa că probabil au intrat într-o încăierare şi mor cu toţii pe undeva, ciuruiţi de gloanţele francezilor.

Judecând după tonul lui, n-ai fi zis că ar fi regretat foarte mult să descopere că avea dreptate. Wringe se agită când Temeraire traduse asta anume pentru ea, dar continuă să tacă.

— Temeraire, spuse Laurence cu glas scăzut, nu e vorba doar despre nesăbuinţă din partea ei, e o provocare la adresa autorităţii tale.

— Oh! exclamă Temeraire, şi după ce-i traduse asta lui Wringe, adăugă: O să-mi spui imediat, altfel...

Iar când ea continuă să tacă, Temeraire trase adânc aer în piept şi răgi, peste capul ei.

— *Payom zhe reng!* spuse Wringe, trântindu-se la pământ şi toată lumea sări în sus.

Un răpăit uşor, ca ploaia, se porni din copaci, în calea răgetului lui Temeraire: o mulţime de ghinde uscate căzură pe frunzele moarte şi printre ele câteva păsărele răpuse. Gong Su se repezi să adunne păsările, în timp ce Wringe îşi mormăi confesiunea: ticăloşii plecaseră înapoi spre Londra, cu gând să ia prin surprindere o parte din oastea lui Napoleon, dobândind fie trofee, fie distincţii. Nu avuseseră un scop foarte bine conturat: căutau un prilej să se lupte şi în acelaşi timp o recompensă materială.

— Ar trebui să plecăm şi să-i lăsăm să ne ajungă din urmă, cum a sugerat Requiescat, spuse Temeraire, gâfâind puţin, încă furios. Dar îndrăznesc să adaug că Iskierka se va întoare cu doi vulturi sau aşa ceva şi n-o să mai avem trai cu ea.

Laurence nu voia să cobească, dar dacă Iskierka încălcase într-atât autoritatea lui Granby încât să dezerteze, era greu de crezut că va putea fi ţinută în frâu şi era de părere că presupunerea lui Temeraire de mai devreme era cât se poate de verosimilă.

Dar Temeraire se lumină după o clipă şi adăugă:

— Oricum, nimeni nu ne poate reproşa dacă ne

întoarcem s-o căutăm, nu-i aşa, Laurence? În definitiv, ea e foarte importantă sau cel puţin aşa spune toată lumea.

Drumurile erau pustii, la picioarele lor, în timp ce zburau înapoi spre Londra, grăbiţi şi vigilenţi. Praful pe care-l stârniseră soldaţii britanici se aşezase deja şi nu se zărea niciun semn al urmăririi franceze. Nu era nici ţipenie de om afară din case, cu excepţia câtorva ţărani şi păstori care-şi vedeau de treburile lor: vitele şi recoltele nu se sinchiseau nici de Napoleon, nici de politică şi reclamau, implacabil, aceeaşi atenţie. Dar chiar şi acei câţiva oameni îşi ţineau capetele plecate şi munceau grăbiţi. Spre seară, ţinutul părea aproape pustiu, sub soarele dornic să se ducă la culcare.

— Ar trebui s-o reperăm de la mile depărtare, dacă se dă în spectacol, cum face ea mereu, spuse Temeraire ursuz, în timp ce zburau, şi apoi îşi înălţă gulerul: o mică pată se ivise dintre doi nori, în depărtare, şi se apropia, începând să capete aripi.

Era Gherni, o Gherni extrem de răvăşită, istovită de zbor, cu faţa brăzdată de un firişor de sânge pe care încerca, din când în când, fără succes, să-l şteargă cu umărul, dar nereuşind decât să-şi mânjească pielea albastră cu o peliculă roşie-cărămizie. Tharkay era cu ea şi sări din zbor pe spinarea lui Temeraire, ca un atacator, dar era asigurat cu o lungă curea dublă de piele groasă. Şi-o desfăcu de la brâu imediat ce ateriză pentru a o ataşa de hamul lui Temeraire. Gherni apucă de capătul liber, de care atârnau, zornăind, nişte clopoţei, înfăşurându-şi cureaua de câteva ori în jurul labei din faţă.

— Ce-i aia? întrebă Temeraire, cu interes, lungindu-şi gâtul, să vadă.

— Am făcut-o eu în Istanbul, în călătoria trecută, răspunse Tharkay, iar pe Laurence îl informă: Iskierka a fost capturată.

Îi conduse la Arkady şi la ceilalţi dezertori, care îşi lingeau rănile, la adăpostul unei coline înalte, care-i ferea de ochii trecătorilor de pe drum şi a care arunca o umbră suficient de lungă ca să-i facă greu de reperat din aer.

Dragonul sălbatic cu pete roşii se smulse din toropeală când Temeraire se apropie să aterizeze şi îşi desfăcu aripile, într-o poziţie defensivă.

— Ajunge, nu te zbârli tu la mine! spuse Temeraire. Ştiai foarte bine că te comporţi ca un… (Se opri, căutându-şi cuvintele)… ca un nemernic, altfel nu te-ai fi furişat. Şi, dacă ai căpătat ce meritai, nu-i decât vina ta. Mai bine te-ai căi decât să şuieri şi ai promite că nu se mai repetă.

— Au plecat puţin înainte de prânz, îi spuse Tharkay lui Laurence, după ce se aşezară pe vine şi curăţară un petic de pământ, ca să-i schiţeze manevra. Bine lucrat: şi-au petrecut toată dimineaţa plonjând în nori şi făcând gălăgie cu fluieratul lor, astfel încât, pe când ne-am dat seama că au schimbat direcţia, eraţi deja prea departe ca să ne puteţi auzi. Tunarii lui Granby au tras câteva focuri, dar a fost un efort zadarnic. Apoi am avut tot ghinionul din lume: după ce am zburat două ore spre Londra fără niciun obstacol, eram deja la un pas de Bonaparte când am dat nas în nas cu avangarda lui Davout, ieşită să adune vite: doi dragoni Grand Chevalier şi alţi şase de talie grea. Desigur, toţi s-au năpustit asupra ei. Cred c-am văzut şaizeci de oameni sărind deodată pe spatele ei. Arkady a devenit surprinzător de ascultător, după aceea, şi am reuşit să scăpăm. Dar francezii îl legaseră deja pe Granby, ca pe un pui, de unul dintre Chevalieri şi goneau cu el ca vântul, în timp ce Iskierka se avânta nebuneşte după ei.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit s-o las să-l ia pe Granby, spuse Temeraire furios. Acum uite cum l-a pierdut şi nici măcar într-o bătălie adevărată. Ar trebui să-l recuperăm şi s-o lăsăm pe ea pe mâna lor şi pagubă-n ciuperci.

Laurence schimbă o privire cu Tharkay: nu era nicidecum pagubă-n ciuperci să piardă o valoroasă scuipătoare de flăcări în favoarea francezilor, oricât era ea de recalcitrantă.

— Ai văzut încotro s-au dus? întrebă Laurence, cu glas pierit.

— Direct spre Londra, răspunse Tharkay.

10

— Sunt ofiţer acum totuşi, spuse Temeraire, aşa că nu văd de ce trebuie să aştept.

— Ai putea fi şi general şi asta nu te va face mai mic, spuse Laurence. Un dragon de douăzeci de tone n-ar mai trebui să încerce să se furişeze. Şi asta este ultima noastră speranţă să-l salvăm pe Granby.

— Dar dacă vei fi *tu* capturat, spuse Temeraire, şi pe urmă eu aş fi la fel de rău ca Iskierka? E datoria mea să veghez la siguranţa ta.

Duseseră o luptă aproape similară, în Istanbul şi protestele lui erau mai degrabă o expresie a nefericirii decât noi şi ferme obiecţii.

— N-avem timp să ne certăm. Însăşi viaţa lui Granby, dacă nu libertatea, poate depinde de viteza acţiunii noastre, spuse Laurence cu blândeţe, iar Temeraire se prăbuşi pe burtă cu gulerul pleoştit, treierând cu ghearele covorul încâlcit de paie al pajiştii şi greblând praf şi brazde de pământ odată cu el.

Laurence se bucura că-şi făcuse obiceiul să poarte discuţii cu Temeraire, pentru că asta-i permitea să-l manipuleze într-o oarecare măsură, chiar dacă se simţea puţin vinovat: ştia că, în condiţii normale, pus într-o situaţie similară, n-ar alege să se ducă, oricât de mult şi-ar putea dori. Dacă era capturat, Temeraire devenea prizonier şi, în situaţia dificilă în care se aflau deja, nu-şi puteau permite riscul, pentru o şansă atât de mică să-i salveze pe Granby şi pe Iskierka.

Dar circumstanţele nu erau normale: Laurence era deja mort, conform legii. Nu putea pune prea mare preţ pe păstrarea propriei sale vieţi. Şi, dacă era ucis în loc să fie capturat încercând – ceea ce era cumva îndreptăţit să spere că se putea rezolva – Temeraire nu rămânea pierdut pentru Anglia: bătuse palma cu Wellesley şi acum avea un angajament direct, nu prin intermediul lui Laurence.

Şi nu era altcineva să se ducă. Iskierka fusese singura din

grupul lor pestriţ cu un echipaj adevărat. Toţi fuseseră capturaţi împreună cu ea: locotenenţi, aviaspiranţi, chiar şi echipajul ei de sol, toţi la bord. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni, micul echipaj al lui Laurence, iar ca ofiţeri superiori, doar Dunne şi Wickley, foşti aviaspiranţi, care învăţaseră suficient limba dragonilor sălbatici ca să fie folositori ca translatori. Alţi câţiva ofiţeri fuseseră repartizaţi în mod similar cu dragonii sălbatici, pentru talentul lor la limbi, mai mult decât pentru orice altă calitate. Majoritatea erau tineri, foarte tineri: mai aproape de paisprezece ani decât de douăzeci. Nu puteau fi trimişi într-o expediţie aproape lipsită de sorţi de izbândă.

Tharkay clătină din cap, privindu-i, şi-i spuse lui Laurence:

— Mai bine am merge noi singuri.

Tharkay era angajatul Aviaţiei, cel puţin deocamdată, dar nimeni nu-i putea pretinde aşa ceva.

— Nu eşti obligat… începu Laurence.

— Nu, fu de acord Tharkay, politicos, cu o sprânceană ridicată, iar Laurence se înclină şi lăsă lucrurile aşa.

Laurence îşi schimbă tunica verde smarald cu salopeta de piele a lui Blythe, care avea buzunarele destul de mari ca să ascundă o mulţime de păcate: două pistoale, un cuţit bun şi unul dintre ciocanele lui Blythe. Tharkay îi întinse un pumn de noroi să-şi dea cu el pe faţă, în timp ce îşi mânjea şi el mâinile, vârându-şi-l pe sub unghii.

Dunne le urmărea pregătirile de la distanţă, privindu-i pieziş şi şovăielnic, aruncând câte un ochi la ceilalţi ofiţeri, fără să scoată o vorbă. Nu era vorba de laşitate. Îşi dovedise suficient curajul, în trecut, ca Laurence să nu i-l pună la îndoială acum. Reticenţa lui Dunne avea o sursă mai puţin plăcută: era evident că nu mai voia să colaboreze cu Laurence. Dunne nu putea să se teamă că o astfel de colaborare, aici, i-ar afecta cariera – în schimb, putea să aibă unele neplăceri, tocmai dacă alegea să stea pe loc şi Laurence nu se întorcea – aşa că obiecţia lui era una de principiu.

Laurence se aplecă să-şi cerceteze pistoalele, proaspăt

încărcate şi nu mai văzu frământarea lui Dunne mai mult decât trebuia. Dezaprobarea celorlalţi nu i se mai părea atât de apăsătoare acum. Se simţea ca o navă redresată, săltând pe valuri într-o direcţie periculoasă, dar liberă pe distanţa imediată, chiar dacă undeva aproape o pândea un ţărm stâncos şi mai în faţă, un întuneric de nepătruns. Putea sfârşi strivit de stânci, dacă vântul îi devenea potrivnic, dar cel puţin deocamdată ştia ce trebuie făcut şi era liber s-o facă.

Fură gata în mai puţin de zece minute şi ar fi putut să plece imediat, dar Gong Su veni şi le aduse un platou încropit din coajă de copac cu două frigărui pe el, inimi şi ficaţi minusculi, aproape cruzi încă şi aburind. Laurence se uită îngrozit.

— Poartă înăuntru un strop de vânt divin, explică Gong Su: proveneau de la păsările pe care Temeraire le omorâse din neglijenţă. Asta aduce noroc.

Laurence nu era superstiţios, dar mâncă. Nu puteau refuza niciun fel de ajutor. Tharkay îşi luă şi el porţia, îşi trase gluga mantiei peste faţă şi porniră către drum.

— Desigur, s-ar putea să-l fi trimis deja pe Granby în Franţa, spuse Tharkay în chineză, în timp ce stăteau în spatele căruţei unui negustor de vite.

— *Sper nu risc marină,* spuse Laurence, căutându-şi cuvintele în această limbă dificilă, pe care ştia că o pronunţa aproape neinteligibil, în ciuda numeroaselor încercări exasperate ale lui Temeraire de a-l corecta. Cel puţin le oferea o intimitate aproape inviolabilă, chiar şi faţă de curiozitatea avidă a negustorului de vite, care, pentru câţiva şilingi strecuraţi discret, se învoi să-i ducă la piaţă împreună cu vitele pe care omul spera să le vândă înainte să-i fie confiscate.

Tharkay clătină din cap. Dacă Napoleon se simţea destul de sigur pe situaţie în Londra sau măcar într-o parte a ei, ca să înfiinţeze o închisoare, era posibil să prefere să-şi ţină valoroşii prizonieri închişi acolo decât să rişte uciderea lui Granby într-un schimb de focuri şi, drept urmare,

dezlănţuirea unui Kazilik asupra oştirii. Puteau spera măcar la o scurtă întârziere, până când luau francezii o hotărâre, timp în care l-ar ţine pe Granby aproape. Trebuiau să spere, altminteri nu aveau nicio şansă.

Ultimele două mile nesfârşite către oraş erau exasperante, după ce zburaseră cincizeci de dimineaţă, mai repede, parcă, iar împrejurimile Londrei răsunaseră deja ca o provincie franceză. Zeci de mii de soldaţi se zoreau să-şi ridice taberele, vorbind zgomotos între ei şi cu dragonii care-i ajutau să sape şanţuri, să mute bolovani şi chiar să lărgească drumuri, iar unii băieţi de prăvălie, mai întreprinzători decât patrioţi, alergau în sus şi-n jos pe aleile taberei, îndemnându-i pe soldaţii să cumpere mâncare şi, mai adesea, băutură, cu glasuri răsunătoare şi frânturi de franceză stricată: „Un franc, monşer“ şi „*sil vu ple*“ – dar făceau deja progrese.

— Nu se sfieşte să facă modificări permanente, spuse Tharkay, făcând semn cu bărbia spre clădirile ce se construiau: dragonii vârau în pământ bolovani şi îi apăsau, pentru a forma nişte platforme înălţate, după turnarea mortarului printre ei şi deasupra şi după fixarea bârnelor în colţuri.

Adăposturile nu aveau pereţi, dar, când se apropiară mai mult de oraş, Laurence văzu unul terminat şi dat în folosinţă: pe trei dintre laturi dormeau dragoni, iar soldaţii erau îngrămădiţi în spaţiul ferit dintre ei. Avea să le fie cald noaptea, chiar dacă iarna se apropia, mai cald decât soldaţilor britanici. Munca purta toate însemnele unei ocupaţii de lungă durată. Napoleon nu plănuia nicio campanie imediată, înţelese Laurence, ci mai degrabă să se ascundă în tranşee şi să lase timpul şi obişnuinţa să transforme intolerabilul în cotidian.

Vitele mugeau şi se târau după căruţă, mânate de feciorii negustorului, iar aerul din jurul lor era greu de mirosul acru de iarbă şi de praful drumului. Banii şi răbdarea le cumpărară, cel puţin, o intrare uşoară în oraş. Sergentul francez care-şi făcea rondul pe drumul Aldersgate se lumină la vederea vitelor şi, adresând doar fugitiv o

întrebare sau două fermierului şi tovarăşilor lui, le făcu semn să treacă şi îi îndrumă către abatoarele din Smithfield.

Laurence şi Tharkay mai rămaseră o vreme în căruţă, până când aceasta dădu colţul către piaţă şi, pentru un moment, cireada şi băieţii din urma ei nu se mai vedeau. Atunci Tharkay atinse cotul lui Laurence şi, repede, fără să dea de veste, coborâră prin spate şi se strecurară pe o uliţă îngustă.

Ţinta lor era Închisoarea Newgate. Cu câteva monede, Laurence cumpără dintr-o bodegă o porţie zdravănă de zvonuri şi cleveteli, majoritatea fără valoare, cu excepţia informaţiei că Bonaparte locuia în Palatul Kensington şi că „dragonul ăla nefiresc de alb al lui se tolăneşte în Hyde Park ca un ţipar uriaş, cu ochii ăia roşii, îngrozitori“, informaţie însoţită de multe gesturi înfiorate împrejur.

Tharkay avu mai mult noroc, dacă se putea numi aşa: existau, într-adevăr, câţiva prizonieri în temniţă, dar până în clipa de faţă nimeni nu văzuse să fie aduşi alţii. Şi, fără să fie întrebaţi, oamenii pomeniseră în special de Iskierka. Fusese văzută şi ea în Hyde Park, mâncând două vaci şi pârjolind tot oraşul, dacă era să dai crezare unora dintre poveşti. Dar un măturător de stradă jură, cel puţin, că niciun aviator ori echipaj britanic nu fusese adus la Newgate în ziua aceea.

— E o consolare, spuse Tharkay, că nici n-au fost trimişi pe coastă. Niciun dragon mare de când a venit Iskierka aici şi cu barca sigur n-a fost trimis nimeni.

— Poate că îl ţine pe Granby în Kessington Palace, sugeră Laurence, după o clipă.

— Ar fi foarte convenabil pentru noi, desigur, zise Tharkay sec.

— Sună a nebunie, ştiu, spuse Laurence, dar dacă mi-aş putea permite o opinie pe baza unei singure întâlniri, aş spune că Bonaparte e fascinat până la absurd de arta seducţiei, într-atât încât îi place să creadă că are o şansă să convingă acolo unde, în mod raţional, oricine ar spune că nu există niciuna. Nu va rata ocazia să facă un gest măreţ,

dacă el crede că ar putea să-l atragă pe Granby de partea lui.

Tharkay ascultă şi ridică din umeri.

— Am putea să riscăm, de ce nu. Altfel n-avem nicio şansă.

Era întuneric când ajunseră lângă Mayfair. Ici şi colo, viaţa oraşului continua, pe un ton scăzut. Bodegile revărsau căldură şi miros de bere proaspătă pe pietrele murdare, lumina focului scânteia pe după obloanele închise, din casele celor care, de voie sau de nevoie, rămăseseră în oraş. În zona selectă, Laurence preluă conducerea. Cunoştea bine aceste străzi. Trecând pe lângă casa tatălui său, pe lângă cele ale prietenilor şi politicienilor pe care-i ştia, ale unor oameni pe care îi cunoscuse ca marinar, toate cu obloane şi întunecate. Laurence nu şovăi nicio clipă. Se aşteptase la linişte, la case părăsite, poate chiar la distrugeri şi jafuri. Înainta fără oprire, fără să se uite să vadă ce stricăciuni fuseseră făcute, până când ajunse pe Dover Street şi fu, în sfârşit, surprins să vadă o mulţime de trăsuri, zece făclieri la uşa unei case imense, domnişoare frumoase şi însoţitoarele lor, nobili britanici, ofiţeri francezi, toţi urcând scările, în timp ce dinăuntru se revărsa o larmă mare, muzică, râsete şi troncănit de farfurii.

Se opri, îngrozit şi Tharkay fu nevoit să-l tragă în umbră.

— Nu vom reuşi să intrăm prea curând, spuse Tharkay.

Laurence nu răspunse imediat, prea sufocat de furie. Nu fusese niciodată oaspete în casa aceea, dar, din câte ştia, era locuită cu chirie de un politician din Liverpool, un om care poate votase cu tatăl său uneori. Se stăpâni şi îl târî pe Tharkay după el câteva uşi mai încolo, lângă o casă încă locuită, dar cufundată în tăcere: câteva lumini palide pâlpâind printre obloane, nu o petrecere de bun venit în cinstea cuceritorilor. Aşteptând la poartă, puteau fi luaţi drept valeţi ori rândaşi, trecând neobservaţi. Cu puţin noroc, proprietarul şi familia lui erau deja în pat.

Rămaseră acolo aproape o oră, mişcându-şi picioarele ca să se încălzească şi retrăgându-se lângă casă ori de câte ori o altă trăsură venea să-şi deşerte pasagerii. Fiecare minut îi

aducea un nou motiv de indignare: mirosul de carne fierbinte de vită, un fragment de cântec în franceză, o doamnă valsând cu un ofiţer francez în dreptul unui balcon deschis. Trăsurile se răriră doar puţin pe parcursul aşteptării lor: o jalnică îmbulzeală, cu Regele fugit în Scoţia şi mii de soldaţi britanici morţi ori prizonieri.

Şi apoi în josul străzii veni o trupă călare: Vechea Gardă, cu pălării înalte şi cu mare pompă, strigând să se elibereze calea şi împingând la o parte, fără să se sinchisească de protestele birjarilor, caii trăsurilor care nu se clinteau, pentru a face lor uriaşei caleşti care venea huruind prin mulţime, cu un vultur auriu pictat pe uşă. Trase în faţa casei şi, printre şirurile de gărzi aliniate de-a lungul scării, Laurence îl zări pe Napoleon coborând din caleaşcă şi urcând spre casă, în pantaloni şi cizme înalte şi o tunică lungă de piele, mai potrivită în aer decât într-o sală de bal, deşi era împodobită cu şnur şi nasturi aurii şi vopsită într-un negru intens. Un alt bărbat păşea alături de el, unu dintre mareşali: Murat, gândi Laurence, cumnatul împăratului. Urcară scările alături, iar înăuntru fură întâmpinaţi cu aplauze.

— Dezgustător, spuse cineva cu glas scăzut, foarte aproape, şi Laurence tresări privind împrejur. În timp ce urmărise absorbit spectacolul, doi gentilomi coborâseră dintr-o trăsură chiar la uşa lângă care stăteau. Acum se aflau între el şi Tharkay, care se retrăsese puţin în umbra casei. Ştii cumva, e adevărat, Lady Hamilton va fi prezentă? continuă glasul.

— Ea şi jumătate dintre femeile de viţă nobilă rămase în oraş, răspunse celălalt gentilom, cu un glas vag cunoscut. Tu de colo! ridică omul glasul pentru a i se adresa lui Laurence. De ce umbli haihui pe străzi şi te holbezi ca la teatru? N-au nevoie de susţinători.

Pe Laurence îl cuprinse ameţeala, simţind dezastrul iminent, când îl recunoscu: Bertram Woolvey, o cunoştinţă îndepărtată, fiul unui prieten de-al Lordului Allendale. Woolvey se măritase cu Edith Galman, dacă era nevoie de un motiv mai bun pentru lipsa de simpatie dintre el şi

Laurence, dar nici înainte de acel eveniment nu fuseseră prieteni.

Woolvey era un cartofor şi un risipitor, cu singurul noroc că-şi putea permite să fie, astfel că frecventaseră cercuri foarte diferite. Laurence nu ştia nimic bun despre el, în afară de alegerea soţiei. Iar acum Woolvey se apropia, încruntându-se, căci nu primise niciun răspuns. Laurence stătea în afara cercului de lumină al felinarului şi îşi mânjise faţa cu noroi. Dar urma să fie recunoscut într-o clipă şi totul avea să se sfârşească. La cel mai mic strigăt, aveau să vină zece gărzi de la uşa petrecerii, fie că Woolvey voia asta, fie că nu.

Din doi paşi rapizi Laurence fu lângă Woolvey şi îl apucă strâns de braţ, acoperindu-i gura cu mâna cealaltă:

— Să nu scoţi o vorbă, şuieră Laurence, în timp ce Woolvey se holba la el. Înţelegi? Nicio vorbă. Dă din cap dacă mă înţelegi.

Tovarăşul lui Woolvey interveni:

— Ce faci…?

Şi se opri. Tharkay îl apucase de la spate şi îi acoperise şi lui gura.

Woolvey clătină din cap, iar când Laurence îşi retrase mâna, spuse imediat:

— William Laurence? Ce naiba… şi se pomeni cu gura acoperită din nou.

Uşa casei se deschise şi un valet privi afară, nedumerit:

— În casă! spuse Laurence. Repede, pentru Dumnezeu!

Şi îl împinse pe Woolvey pe scări în sus, înainte să fie văzuţi. Valetul se retrase neputincios în faţa acestei năvale ciudate, cu Tharkay şi tovarăşul lui Woolvey – un gentilom pe care Laurence îl recunoştea vag, un anume Sutton-Leeds – imediat în spatele lui Laurence.

Tharkay îi dădu drumul lui Sutton-Leeds de îndată ce se aflară înăuntru şi trânti uşa.

— Ce Dumnezeu, sunteţi hoţi? întrebă bărbatul, mai degrabă sceptic decât alarmat.

— Nu, stai acolo, pentru numele Domnului, nu agita casa şi mai mult, îi spuse aspru Laurence valetului care se furişa

către sfoara clopoţelului. Ajunge zăpăceala şi aşa…

Se opri: Edith era pe scări, în halat şi bonetă de noapte, spunând:

— Betram, pot să te rog să faci cât mai puţină gălăgie? James abia a adormit…

Urmă un moment de stânjenitoare tăcere generală, până când Woolvey o înterupse, spunând pompos:

— Cred că ai face bine să te explici, Laurence, şi să ne spui ce-i cu invazia asta în casa mea.

— Nimic, răspunse Laurence, după o clipă, doar că n-am vrut să le atragi atenţia francezilor de pe verandă. Nu trebuie să fim descoperiţi. Mâna îi era încleştată pe pistolul de la brâu, aparent fără niciun motiv. *Nebunul*, gândi el, *nebunul afurisit, să-şi ţină soţia şi copilul în mijlocul unei armate ocupatoare.* Laurence nu avea niciun drept, şi o ştia, dar nu putu să nu întrebe: Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-aţi părăsit oraşul?

— Pojar, răspunse Edith, de pe scări. Coborâse deja pe jumătate, dinspre palier. Avea o expresie calmă, dar mâna i se strângea pe balustradă. Doctorul a spus că pruncul nu poate fi mutat. Făcu o pauză şi adăugă repede: Francezii nu ne-au deranjat. A venit un ofiţer să ne chestioneze, dar s-au comportat perfect civilizat.

— Nu că am fi simpatizanţi, şi dacă vrei să sugerezi aşa ceva… aşteaptă, spuse Woolvey, parcă am auzit… erai…

Se opri şi evident aştepta o explicaţie pe care Laurence n-avea niciun chef să încerce să i-o dea.

— Îmi cer scuze, nu ştiu ce-ai auzit, spuse Laurence. Regret din suflet că v-am deranjat, dar suntem cu o misiune urgentă şi pe care n-o putem discuta în hol.

— Atunci, poftiţi în salon, s-o discutăm acolo! interveni Sutton-Leeds. Era mai mult decât pilit, chiar dacă nu într-atât încât să i se împleticească limba. Misiune secretă, superb! Muream să fac ceva împotriva acestor Broaşte blestemate, care se plimbă ţanţoşe prin oraş de parcă le-ar aparţine.

Nici Woolvey nu era tocmai treaz sau poate era doar arţăgos. Secondă această propunere, însă cu mai multă

suspiciune, şi adăugă:

— Şi îţi spun, Laurence, aştept nişte răspunsuri mai bune. Nu, n-ai să pleci nicăieri, dacă nu vrei să mă apuc să strig. Nu poţi acosta un om pe stradă, în vremuri ca acestea, şi apoi să pretinzi că totul e o misiune secretă şi să pleci val-vârtej, cu acest chinez după tine.

— Îmi cer scuze, interveni Tharkay, cu cel mai rece accent aristocrat, atrăgându-le privirea. Nu cred că am fost prezentaţi, domnilor.

— Ce naiba faci, atunci, vopsit ca un chinez, spuse Sutton-Leeds, cercetând faţa lui Tharkay, de parcă s-ar fi aşteptat să descopere vreun artificiu responsabil pentru trăsăturile lui.

Profitând de acest moment, Laurence îl apucă pe Woolvey de braţ, mormăind pe un ton aspru:

— Nu fi nătărău. Dacă ne capturează în casa ta, te vor lua de spion, pricepi, şi, dacă vor să fie suspicioşi, o vor lua şi pe soţia ta. Uită că am fost vreodată aici şi plăteşte-ţi servitorii să facă la fel. Cu fiecare clipă în plus, vă punem pe toţi în pericol, fără niciun rost.

Woolvey se smulse din strânsoare şi se întoarse, la fel de rece:

— Atunci, chiar mă *iei* de fraier, ştiu foarte bine, dar nu sunt aşa de prost să cred pe cuvânt un trădător condamnat… Da, da, am *auzit*… te furişezi liber pe străzi, la o zi după sosirea lui Bonaparte, şi totul pentru binele Regelui.

— Atunci sunt un mincinos şi un trădător trecut în tabăra francezilor, spuse Laurence, pierzându-şi răbdarea. Şi dacă te pui cu mine, probabil aş putea să cer să vă aresteze pe toţi. În ambele situaţii, ai face mai bine să mă laşi să plec.

— Nu sunt un laş, răspunse Woolvey. Dacă te afli în vreo misiune murdară pentru corsican, te voi opri şi dacă va trebui să te ciuruiesc, da, şi să merg la închisoare pentru asta, naiba să te ia!

— Domnilor, interveni Edith, în această atmosferă încărcată. Vă rog să mergeţi în salon înainte să sculaţi toată casa.

Şi nu aveau cum să se opună.

Sutton-Leeds fu înlăturat cu ajutorul unui pahar substanţial de brandy, care îl lăsă sforăind în fotoliu. Meritul era al lui Edith: nici nu intrară bine în salon că ea şi coborâse înapoi, îmbrăcată la repezeală, şi trecuse numaidecât cu carafa pe la fiecare. Dar, cu toate că Woolvey îşi acceptă paharul mecanic, se uită la el şi îl puse jos, spunând, cu o expresie hotărâtă:

— Eu voi bea cafea, draga mea, dacă eşti bună.

După care îşi aşteptă ceaşca neclintit, cu braţele încrucişate la piept.

Laurence se uită la ceas: aproape unsprezece. Faptul că Bonaparte şi atât de mulţi din anturajul lui erau ocupaţi cu petrecerea le oferea, cu siguranţă, cea mai bună şansă de succes şi fiecare minut era acum de două ori mai preţios.

Tharkay îi prinse privirea şi şopti, arătând din cap către Woolvey:

— Are cai.

O sugestie care lui Laurence nu-i plăcea deloc. Dar nu vedea o alternativă mai bună. Fiecare fibră a lui refuza să-şi pună viaţa, să pună vieţile tuturor, în mâinile lui Woolvey. Şi nu avea încredere că servitorii lui nu trăgeau cu urechea.

Rămaseră cu toţii în tăcere – o tăcere întreruptă doar de sforăitul monoton al lui Leeds. O slujnică aduse serviciul de cafea şi îl aranjă pe îndelete pe masă, ridicând pe furiş privirea, să-i studieze pe toţi. Formau un grup absurd: Woolvey în haine de seară, Edith într-o rochie transparentă de batist, cu talie înaltă, fără corset – pesemne o înhăţase din dulap şi se îmbrăcase singură –, Tharkay, şi el, în haine aspre de lucru, mânjiţi cu noroi şi duhnind, fără doar şi poate, a grajd şi a docuri.

— Mulţumesc, Marta, spuse Edith, într-un târziu. Voi turna eu.

Şi se aplecă peste masă, după ce slujnica plecă. Le dădu ceşti, adică lui Woolvey şi lui Laurence. Ezită o clipă şi apoi, în cele din urmă, turnă încă una pentru Tharkay.

Tharkay zâmbi, strâmbând uşor un colţ al guri, când îi

întinse cafeaua, cu un gest nesigur.

— Mulţumesc, spuse el şi goli ceaşca repede.

Apoi, aşezând-o pe masă, se duse la uşă şi o deschise. Slujnica şi valetul care zăboveau afară se grăbiră să dispară. Tharkay întoarse capul şi se uită la Laurence, apoi, cu înţeles, la mantie, după care se strecură în hol, închizând uşa în spatele lui. Acum nimeni nu mai putea să se apropie şi să tragă cu urechea.

Laurence aşeză şi el jos ceaşca de cafea tare, excelentă şi se uită la careul întunecat al ferestrei batante, încadrate cu draperii groase de catifea bleu, cu elegante şnururi aurii cu ciucuri. Avu pornirea iraţională să-l sufoce pur şi simplu pe Woolvey cu una dintre ele, să-l lase morman pe podea şi să fugă. Dar, desigur, Woolvey ar fi început imediat să ţipe şi Laurence n-o putea pune pe Edith într-o asemenea situaţie.

— Ei? spuse Woolvey. N-am de gând să mai accept amânări, Laurence, şi dacă mă mai faci să aştept mult, mă bate gândul să-mi pun servitorii să te arunce în beci şi să te las să stai acolo până dimineaţă.

Laurence strânse din buze, înghiţind primele răspunsuri care îi veneau în minte. Îşi dădea seama că era nedrept. Woolvey nu avea mai multe motive să-l iubească decât să-l urască şi niciunul să-l creadă.

— Nu avem la dispoziţie toată noaptea, spuse el scurt, în cele din urmă. Astăzi, mai devreme, un ofiţer britanic a fost capturat. Căpitanul unui dragon...

— Şi ce-i cu asta? Aud că ieri au fost capturaţi zece mii, vorbi Woolvey cu amărăciune şi cu simţire adevărată: un sentiment măcar pe care Laurence îl putea împărtăşi.

— Înseamnă că şi femela lui dragon e prizonieră, remarcă Laurence. El e ostatic din cauza ei, iar ea e scuipătoarea noastră de flăcări... singurul nostru dragon care scuipă flăcări.

— O! exclamă brusc Edith. Am văzut-o azi-dimineaţă. Venea dinspre Hyde Park.

Laurence clătină din cap.

— Şi există o mică şansă s-o ţină la palatul lui, spuse el.

Înţelegi acum urgenţa? În timp ce Bonaparte…

— Nu sunt un imbecil, spuse Woolvey, întrerupându-l, dar de ce numai tu şi acest individ ţăcănit cu tine…?

— Un singur om priceput e mai bun decât o duzină cu mai puţine abilităţi, într-o asemenea expediţie, explică Laurence. Am fost singurii aflaţi prin preajmă capabili să facă o asemenea încercare. Nu, ajunge cu întrebările! spuse el aspru. N-o să-mi pierd timpul răspunzând unei nesfârşite serii de obiecţii. Dacă ai de gând să continui să te amesteci unde nu-ţi fierbe oala, când nu pricepi nimic din toată situaţia, să te ia naiba: o să ne încercăm norocul în stradă cu gărzile lui Bonaparte.

Will părea încă indecis.

— Will, spuse Edith, încetişor, şi amândoi se uitară la ea, juri pe Biblie că spui adevărul?

Acest gest nu-l satisfăcu pe deplin pe Woolvey, dar Edith îl luă de braţ şi îi spuse:

— Dragul meu, îl cunosc pe Will de când eram copii. Pot crede că a reuşit să ajungă condamnat pentru trădare, dar nu că ar minţi sub jurământ.

Posac, Woolvey spuse:

— Totuşi, treaba asta nu-mi miroase-a bine, dacă mă întrebi.

Se retrase de lângă ea şi îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea, atât de tensionat, încât vărsă peste serviciul de porţelan şi mobila lustruită şi nu se osteni să-şi pună lapte, ci bău direct, câteva înghiţituri, după care aşeză ceaşca la loc, zornăind.

— Aşadar, care-i treaba, vreţi să-l salvaţi? întrebă el brusc, cu o nuanţă nouă în glas, chiar mai periculoasă decât suspiciunea: entuziasm.

— Dacă putem, răspunse Laurence şi se forţă să întrebe: Dacă poţi să ne dai caii tăi de trăsură…

— Nu, decretă Woolvey după o clipă. Nu, am să vă *duc* eu în trăsură. Servitorii Lordului Holland mă cunosc şi pământurile lui se învecinează cu grădinile palatului. La mai puţin de-o milă de casa lui. Dacă într-adevăr aveţi de gând să intraţi în palat şi nu e deloc o fantezie, am să vă conduc

acolo. Iar dacă totul e doar un sac de baliverne şi puneţi altceva la cale, îndrăznesc să spun că, împreună cu vizitiul şi vreo doi servitori, putem să punem capăt planurilor voastre.

Edith tresări.

— Woolvey, nu fi absurd, spuse Laurence. Nu eşti învăţat cu asemenea treburi.

— Să vă duc cu trăsura vreo două mile către casa unui domn pe care-l cunosc şi apoi să vă plimb prin parc, i-o întoarse Woolvey, sarcastic. Îndrăznesc să spun că mă voi descurca eu cumva.

— Şi pe urmă? întrebă Laurence. După ce intrăm în casă şi-l scoatem pe Granby, iar în urma noastră se stârneşte hărmălaia?

— Sunt convins că cunosc Kensington Park mult mai bine ca tine, zise Woolvey, aşa că am mai multe şanse, când vine vorba să ieşim de-acolo. Alte obiecţii mai ai? Sunt dispus să am răbdare câtă ai şi tu, Laurence. *Tu* eşti cel care insistă cu graba.

Woolvey urcă la etaj să se schimbe, având grijă mai întâi să cheme jos doi servitori ca să stea cu ochii pe ei până ce era scoasă trăsura.

— Nu poţi să-l convingi? îi şopti Laurence lui Edith într-un colţ.

Femeia stătea cu braţele încrucişate la brâu, ţinându-se de coate.

— Ce-ai vrea să spun? întrebă ea. N-o să-mi sfătuiesc soţul să fie un laş. N-o să vă fie de folos? Nu putea să spună că nu, iar ea întoarse capul, cu buzele strânse, şi Laurence nu mai putea să încerce s-o lămurească. Credeam c-am terminat cu *aceste* temeri, oricum, adăugă ea pierită. Dar Laurence ştia cât de puţin ar îngădui Edith sentimentelor personale să-i influenţeze judecata: la fel de puţin cum le-ar fi îngăduit el însuşi.

Laurence se îndepărtă, când Woolvey coborî scările şi se duse să-şi ia rămas-bun de la ea. Cei doi discutară puţin, ţinându-se de mâini şi apoi el îşi apropie fruntea de fruntea ei.

Tharkay privea scena indiferent.

— Îmi cer scuze că s-au încurcat lucrurile aşa, spuse Laurence.

— Din punct de vedere practic, nu puteam spera la ceva mai bun, răspunse Tharkay. Nu e de aşteptat să fim opriţi, într-o trăsură cu blazon care se plimbă pe stradă în văzul tuturor. O trăsură care va fi observată, negreşit. S-ar putea să se pomenească mai apoi cu gâtul în laţ, dar asta-i problema lui şi a celor care vor plânge după el. Deşi aceştia ar putea să te intereseze şi pe tine, adăugă el, uitându-se la Laurence.

Laurence regreta să se ştie ca o carte deschisă şi încă şi mai mult să stea închis într-o trăsură, timp de o jumătate de oră, cu Woolvey, până la Casa Holland. Nu se lega niciun fel de conversaţie, n-aveau ce să-şi spună – peţitorul respins şi soţul. Pe Laurence îl determina şi mai mult să tacă o senzaţie stânjenitoare, neconturată, care nu-şi avea locul în circumstanţele actuale şi totuşi insista să se facă simţită.

Nu avusese niciodată o părere prea bună despre Woolvey. Îi dispreţuise, socotindu-l un pierde-vară risipitor, dar, la drept vorbind, Woolvey nu primise niciodată un imbold să se dezvolte ca persoană. Neavând nimic altceva de făcut decât să cheltuiască bani, ar fi putut cu uşurinţă să devină un personaj depravat, un cartofor sau un laş egoist. Alesese, în schimb, să se aşeze la casa lui, cu o soţie pentru care niciun bărbat n-ar avea motiv să roşească. Şi în seara aceasta nu acţionase defel ca un laş. Chiar dacă se dovedise uşor obtuz şi încăpăţânat, fiind cherchelit şi furios din cauză că ţara sa era umilită, acesta nu era cel mai rău lucru care se putea spune despre un om.

Şi găsise că Edith arăta foarte bine. Nu fericită, nimeni nu putea fi fericit cu o armată la uşă şi o gâlceavă în holul casei. Dar că era mulţumită de alegerea făcută, asta era limpede. Nu regreta.

Laurence îşi dorea din toată inima s-o ştie fericită: sentimentele lui nu purtau amprenta invidiei. Dar gândul că Woolvey adusese această fericire era incomod şi pe îl durea

să ştie că *el* n-o adusese. O lăsase pe Edith să aştepte, ca un obiect pe raft, când ar fi putut avea oferte mai avantajoase. Iar amintirea ultimei lor întrevederi nu-i putea aduce decât nemulţumire: el, egoist şi irascibil, având impertinenţa să-i facă o propunere care nu putea fi decât deplasată, după ce îşi depusese jurământul de aviator. Se uită la Woolvey, care privea în gol pe geamul trăsurii. Ce putea să regrete Edith? Nimic. Putea doar să se felicite că scăpase ca prin urechile acului.

Trăsura se opri. Casa Holland era întunecată şi caii bătură din picior, agitaţi, răspândind în aer aburul răsuflării lor calde, în timp ce un servitor veni frecându-se la ochi şi-i apucă de căpăstru.

— Da, ştiu că familia e plecată, spunea Woolvey, coborând deja, în timp ce un altul îi deschise uşa. Fii bun şi du caii mei în grajd şi adu-l pe Gavins afară. Am o vorbă să-i spun.

Oferi câteva scuze găunoase pentru prezenţa lui în oraş şi pentru vizita sa: pruncul bolnav care plângea, soţia nerăbdătoare.

— … şi mi-am zis că îmi lipseşte o plimbare la aer curat şi să mă uit puţin la stele… prea multe lumini în Mayfair… sunt sigur că Lordul Holland nu s-ar supăra…

Era o propunere bizară, în miez de noapte, cu o armată pe străzi şi doi oameni în haine jerpelite în spatele lui, dar Gavins doar se înclină: era obişnuit cu apucăturile ciudate ale gentilomilor chercheliţi şi prea bine instruit s-o arate, dacă era nedumerit.

— Trebuie să vă sfătuiesc, domnule, să nu vă apropiaţi prea mult de capătul estic al parcului, dacă vă plimbaţi dincolo de marginile lui, spuse el. Mă tem că acolo dorm o mulţime de dragoni.

— O! exclamă Woolvey şi, când fură lăsaţi în parc, spuse, cu glas scăzut: Ce ne facem cu dragonii?

— Trecem pe lângă ei, răspunse Tharkay, aprinzând felinarul pe care îl primiseră.

— Nu-i nevoie să vii mai departe, spuse Laurence. Ne-ai făcut deja un serviciu enorm, Woolvey…

— Nu mi-e frică, răspunse Woolvey furios şi înaintă cu paşi mari.

Tharkay clătină din cap şi, când Laurence îi aruncă o privire tăcută, spuse:

— Ar fi dificil să ţii pasul cu un ofiţer cu o oarecare reputaţie, aflat în graţiile unei femei care iubeşte curajul.

Lui Laurence nu-i trecuse prin minte că intenţia lui Woolvey era să facă o demonstraţie de vitejie, ca să apară într-o lumină favorabilă în ochii lui Edith sau simţindu-se, în orice fel, în competiţie cu el.

— Reputaţia mea nu e nici pe departe una la care ar râvni un om cu judecată.

— Asta nu te face un laş, zise Tharkay. Ce-o fi făcut Bertram Woolvey?

Terenurile din imediata vecinătate a casei erau împădurite, înconjurate de cedri înmiresmaţi, printre stejari şi platani desfrunziţi, acoperiţi de chiciură. Dincolo de aceştia, se deschideau pajişti largi, îngheţate, unde cizmele lor striveau iarba sub călcâi ca nisipul. Dacă scopul lor ar fi fost într-adevăr să cerceteze stelele, ar fi fost deplin răsplătiţi: noaptea era senină, rece şi neclintită. Vântul încremenise şi luna la fel.

Dragonii intruşi sforăiau paşnic, dacă aşa putea fi descris un zgomot ca al roţilor de moară, care se auzea de la un sfert de milă… Nu avea rezonanţa goală ca a glasurilor uriaşilor dragoni de luptă. Prin preajmă nu prea erau oameni şi nu se vedeau focuri aprinse: părea să fie o companie de dragoni mai mici, curieri, cu căpitanii lor singuratici, dormind ghemuiţi lângă ei.

Din punct de vedere practic, n-ar fi trebuit să le fie dificil să-i evite pur şi simplu. Laurence se considera bine familiarizat cu prezenţa dragonilor şi nu se temuse pe străzile Pekinului ori în pavilioanele unde dormeau, în mormane, cei de talie grea, însă în absenţa aproape totală a luminii, huruitul lor persistent era amplificat şi nu putu să-şi stăpânească de tot fiorul care-i urca pe şira spinării în timp ce treceau de la un pâlc de copaci la altul, traversând

pajiştile unde dormeau dragonii.

Ştia, cu mintea, că erau fiinţe raţionale, care ar prefera să-l captureze decât să-l omoare, însă visceral nu ştia decât că în preajmă erau o duzină de dragoni sau mai mulţi, pe care nu-i putea vedea dacă hotărau să se mişte şi care, dacă s-ar fi lăsat pradă instinctelor, l-ar fi devorat într-o clipă. În mod paradoxal, erau mai periculoşi tocmai fiind mai mici: pentru dragonii mai mari, un om nu putea prezenta atâta interes ca hrană.

Aceste lucruri şi le aduse la cunoştinţă, în termeni raţionali, şi clătină din cap aprobator, drept răspuns – un dialog complet detaşat de reacţia involuntară a trupului său, confruntat cu o realitate unde fiecare siluetă devenea un dragon şi fiecare foşnet, preludiul unui atac, şi trebuiau să înainteze neîntrerupt prin bezna atât de neagră încât Laurence îşi ţinea mâna în dreptul feţei ca să nu se lovească de crengi.

În faţa lui, Woolvey răsufla zgomotos, o respiraţie precipitată şi hârâită, şi se împiedica din când în când. Tharkay preluase de la el conducerea, dar Woolvey înainta fără oprire. Laurence îşi sincroniza respiraţia cu pasul şi îi urma cu încăpăţânare, mai orb decât îşi închipuise vreodată că poate fi. Un tremur, nici măcar atât, doar senzaţia vagă a mişcării îl făcu să întoarcă iute capul într-o parte. Se opri o clipă la pândă, încercând să distingă ceva, orice. O încercare zadarnică. Nu întrezări decât ceea ce ar fi putut fi o pată neagră, şerpuitoare, înălţându-se spre cer, unde nu se arăta nicio stea.

Mări pasul, să-l oprească pe Woolvey şi şuieră încetişor ca să-l facă pe Tharkay să se întoarcă. Aşteptară ghemuiţi, ascultând. Dragonul oftă din toţi rărunchii şi murmură ceva în franceză. Urmă un salt rapid, un zbucium de aripi şi era sus şi în văzduh. Nu se clintiră, până mai putea fi auzit deasupra lor şi mai rămaseră o vreme după aceea, ca nişte iepuri cuminţi înghesuindu-se în ascunziş de teama uliului, înainte să se hotărască să-şi reia drumul.

Merseră parcă o veşnicie, până când ajunseră, în sfârşit, la un nou pâlc foşnitor de copaci, unde se simţiră la

adăpost, şi pământul de sub picioare deveni brusc un scrâşnet de pietriş fin şi nisip aşternute pe drum: ajunseseră la capătul proprietăţii. Peste drum, gardul viu al grădinii palatului se înălţa în faţa lor ca un imens zid opac, iar în depărtare, de-o parte şi de alta a aleii, scânteiau, ca nişte licurici, luminile străjerilor. Dar nu era nicio lumină direct în faţă: patrulele trândăveau lângă posturile lor de observaţie.

Tharkay îi făcu semn lui Laurence să aştepte împreună cu Woolvey şi, după o clipă, se întoarse şi-i conduse în tăcere către un loc pe care-l descoperise, lângă gardul viu: un bolovan lângă zidul de verdeaţă şi o creangă groasă de ulm deasupra, de care atârna o sfoară pe care o fixase deja. Laurence clătină din cap şi, scoţându-şi şorţul gros de piele, îl azvârli peste gard. Se căţără fără să scoată un sunet, cu o mână pe funie, zgâriindu-şi braţele şi picioarele în desişul de tisă, inhalând mirosul parfumat de ace, iar apoi, ţinându-se bine, se rostogoli peste creasta lată şi dreaptă, protejat de şorţul întins deasupra, şi căzu în cealaltă parte, în grădină, zguduindu-se.

Woolvey îl urmă, cu o oarecare întârziere, răvăşit şi gâfâind. Pielea fină de căprioară a pantalonilor săi, demni de un tratament mai cuviincios, era sfâşiată şi mânjită de sânge. După ce trecu şi Tharkay, iute şi fără zgomot, imensul palat se afla în faţa lor, dincolo de o peluză îngustă, cu ferestrele strălucind, cu umbre mişcându-se neobosit în faţa luminilor şi cu alţi câţiva dragoni în cale. Nu dormeau nici ei. Erau curieri, treji ca lumina zilei, aşteptând mesaje.

— Grajdurile, şopti Woolvey, indicând direcţia. Dragonii erau destul de departe de clădirile scunde. Mai există o uşă, lateral, şi de acolo, doar un interval îngust până la intrarea servitorilor şi la bucătării.

Caii nechezară agitaţi, bătând din picioare şi urmărindu-i cu ochi îngroziţi. Dar asta nu era ceva neobişnuit, cu dragonii la uşă. Nimeni nu veni să vadă ce se întâmplă. Tharkay se opri la uşa din capăt, atingând lemnul cu vârfurile degetelor. De afară se auzeau glasuri. Distincte, posace şi în engleză. Printr-o crăpătură, Laurence văzu doi

argaţi aruncând bălegarul într-un morman, cu vădită neplăcere.

— Sss! făcu el, când aceştia veniră mai aproape şi bărbaţii tresăriră. Calm, acum, oameni buni şi, linişte, dacă vă iubiţi ţara.

— Da, domnule, la ordinele dumneavoastră, răspunse unul în şoaptă, atingându-şi mecanic şuviţa de pe frunte: un bărbat, care se uita cu un ochi la slănină şi altul la făină. Cerneală albastră pe braţele dezgolite – un semn neîndoielnic al vieţii pe mare. Se încruntă la tânărul deşirat de lângă el şi acesta îşi înghiţi protestele care-i stăteau pe buze, mulţumindu-se să se foiască şi să-i privească pieziş.

— E vreun prizonier aici? întrebă Laurence. Adus astăzi: un bărbat spre treizeci de ani, brunet…

— Da, domnule, răspunse marinarul. L-au adus cu străjeri, ca pe un rege, şi l-au dus în dormitorul cel mai elegant în afară de cel pe care şi l-a luat însuşi bătrânul Boney. A fost destul de mare tărăboi pe tema asta. Şi femela aia dragon a lui se tânguie întruna de parcă ar fi sfârşitul lumii. Am crezut c-o să ne dea foc la toţi. Aşa a zis. Abia s-a potolit de vreo oră.

Laurence riscă: o mişcare iute până în colţul casei fu de-ajuns să-i confirme prezenţa: Iskierka zăcea nefericită, ghemuită în faţa casei, în locul care fusese o elegantă grădină împodobită cu statui, devenită acum un morman de dărâmături. Nu mai jelea, ci molfăia bosumflată rămăşiţele unei vaci şi un abur i se înălţa din ţepi. Nu era singură. Lien era aşezată lângă ea, pe labele din spate, spunând:

— Trebuie să înţelegi că nu-l poţi primi înapoi dacă nu-şi dă cuvântul şi nu jură că nu se mai ridică niciodată împotriva Împăratului. N-are niciun rost să stai acolo şi să te chinui. Vino în parc şi mai poţi primi ceva de mâncare.

— Nu plec nicăieri fără Granby al meu, răspunse Iskierka. Şi n-o să facă niciodată aşa ceva. Şi de îndată ce-o să-l am înapoi o să te omor, pe tine şi pe împăratul tău şi *pe toţi,* stai să vezi numai! Poftim, poţi să-ţi *păstrezi* vitele scârboase, adăugă ea, aruncând resturile cinei înspre Lien.

Lien îşi lăsă gulerul pe spate, deranjată, un gest

involuntar de-o clipă, şi apoi, cu o singură gheară, acoperi hoitul cu pământ, atentă să nu-l atingă.

— Regret să constat că te încăpăţânezi să fii iraţională. Nu avem niciun motiv să ne duşmănim. În definitiv, nu eşti un dragon britanic. Eşti un dragon turc şi Sultanul e aliatul nostru, nu al Angliei.

— Mă doare-n cot de Sultan. Sunt dragonul lui Granby şi Granby este englez, spuse Iskierka. Şi, oricum, am furat treizeci de mii de lire de la voi, aşa că bineînţeles că suntem duşmani.

— Poţi avea încă zece mii, dacă vrei să vii să lupţi pentru noi, spuse Lien.

— Ha! făcu Iskierka, dispreţuitoare. O să am alte treizeci de mii în schimb, şi o să-mi iau trofeele singură. Şi cred că eşti o laşă fără caracter.

Cea mai apropiată trupă de străjeri păstra o distanţă prudentă, la fel şi cei doi dragoni curieri, aşteptând toţi cu nelinişte să vadă ce ar putea s-o apuce să facă, astfel încât de la casă până la Iskierka se deschidea un spaţiu liber.

— Dacă am putea măcar să-l găsim şi să-l aducem la vedere, îi şopti Tharkay lui Laurence, furişându-se înapoi lângă uşa grajdului. Ar fi suficientă şi o fereastră de sus, orice loc pe unde Iskierka ar putea ajunge la noi…

— Imediat ce vede cineva, arătând ca nişte cerşetori, o să pornească tărăboiul, spuse Woolvey.

— Dacă-mi permiteţi, interveni marinarul, dar sus, deasupra grajdului, dorm şase ofiţeri de cavalerie, în hainele lor.

Pe tânărul grăjdar speriat îl puseră de strajă la uşă, cu Woolvey rămas să-l păzească.

— Darby, domnule, se prezentă marinarul, dar mi se spune Janus, fiindcă un doctor pe care l-am dus pe *Sophie*, tobă de carte, zicea că văd în ambele direcţii, ca un roman din vechime cu numele ăsta. Şi tot pe mare m-aş găsi şi-acuma, dacă n-ar fi iubita mea din oraş, care şi-a pierdut mama şi s-a îmbolnăvit şi a rămas cu trei–patru guri de hrănit, adăugă el, cu un aer defensiv şi vag: nu o singură fată, ci mai multe şi absenţa lor generală pe mare îl

determinaseră, probabil, să abandoneze marea pe tăcute.

— Foarte bine, Janus, spuse Laurence şi îi dădu un pistol. Stinseră singurul lămpaş care atârna lângă uşă şi, la semnul lui Tharkay, cei trei urcară scara, în podul grajdului, unul după altul, agili, în picioarele goale. Ofiţerii dormeau, cu răsuflarea egală a unui somn istovit, pe jumătate cufundaţi în baloţii de paie desfăcuţi, cu săbiile şi pistoalele alături. Laurence îi trezi pe rând, acoperindu-le gura cu o bucată împăturită de piele. Janus îi ţinea de picioare, iar Tharkay ţinea un pistol lipit de faţa omului. Îi întorceau repede, îi legau fedeleş şi îi urcau pe mormanul de baloţi.

Al patrulea bărbat deschise ochii prea repede şi dădu din picioare, când îl apucară. Ultimii doi se treziră leneşi şi bâjbâiră după săbiile şi pistoalele care nu mai erau, căci le luase deja Tharkay. Trei şi le vârâse la cingătoare, în stilul piraţilor. Fu o încleştare scurtă, dar brutală. Îi mâna diferenţa numerică şi necesitatea de a acţiona în linişte. Laurence scoase cuţitul şi îl vârî în beregata francezului neînarmat, când acesta încercă să se ridic. Bărbatul rămase fără vlagă, cu ochii goi aţintiţi în tavan, în timp ce paiele se îmbibau de sângele care-i ţâşnea din gât. Laurence luă o sabie şi ucise iute încă unul, pe care-l ţinea Janus. Tharkay se descotorosi de ultimul.

Jos, caii se agitau din nou, nechezând la mirosul sângelui.

— Sunteţi teferi? şopti Woolvey, vârându-şi capul în pod şi se opri cu gura uşor căscată.

— Da, răspunse Laurence scurt, cu inima încă bubuind. Du-te jos şi vezi să nu iasă flăcăul ăla.

Fie din cauza tonului său, fie din cauza scenei, Woolvey nu protestă, ci se supuse tăcut, dispărând în încăperea de jos a grajdului.

Bărbaţii legaţi se zbătură, dând din picioare, când îi întoarseră să-i dezbrace de mantale şi cuirase şi unul dintre ei gemu în spatele căluşului, când ochii îi căzură pe trupurile celor morţi. Prieteni sau fraţi, probabil. Laurence alungă acest gând.

Sau încercă. Expresia şocată a lui Woolvey îi rămase întipărită în minte. Violenţa, brutalitatea necesară în

misiune nu erau din aceeaşi lume cu Anglia locul care însemna acasă. Şi tocmai această separaţie permitea unui om să fie în acelaşi timp un gentilom şi un soldat în exerciţiul funcţiunii. Dar acum se afla în grajdurile Palatului Kensington, cu palmele mânjite de sânge, într-o misiune secretă, dar totuşi la fel de necesară ca orice acţiune militară. Nimeni nu putea să-i nege necesitatea. Numai de-ar avea loc în Paris, în Istanbul ori în China. Şi Woolvey ar citi despre asta în ziare şi ar aplauda, deşi faptele ar fi aceleaşi. Sau mai sângeroase. Dar nu îşi aveau locul aici, o cangrenă neagră şi putredă, născută în mirosul cald şi acru de cal din podul grajdului, deasupra grădinilor liniştite.

Se descurcară cu cele patru uniforme mai puţin pătate de sânge şi Laurence aruncă o pătură din grajd peste bărbaţii, acum dezbrăcaţi şi legaţi la loc, ca să-i ferească de frig. Mantaua îi atârna neplăcut pe umeri, păstrând căldura trupulului celui ucis, când coborî scara şi-i dădu ultima manta lui Woolvey.

— O să te legăm şi pe tine, îi spuse Laurence băiatului, dacă nu alegi să vii cu noi, să ne salvăm camaradul şi apoi la dragon…

Dar băiatul scutură puternic din cap şi preferă să fie legat şi aruncat în pod.

— Probabil încă jumătate de oră, spuse Tharkay, referindu-se la cât timp mai puteau spera să aibă la dispoziţie înainte ca fapta să le fie descoperită. Mai degrabă un sfert de oră, după părerea lui Laurence.

— Pătrundem repede, atunci, spuse el. Nu în fugă, dar hotărâţi. Janus, ştii unde este?

— Păi, domnule, zise Janus, ridicând din umeri cu greu, sub mantaua care părea că-i vine mai prost decât lui Tharkay, din când în când slujnicele duc pe câte cineva sus, în camerele mai bune, să vadă. Şi nu zic că n-am fost şi eu invitat de vreo două ori, dar care cameră o fi, sunt sigur că nu-mi pot da seama.

— Acolo nu va fi nicio problemă, zise Laurence. Va fi uşa care e păzită.

Porni primul, cu Woolvey lângă el: în prima clipă, feţele

lor ar atrage atenţia şi cei din spate ar rămâne poate neobservaţi. Tharkay ţinea o batistă la faţă, de parcă ar fi stat să strănute, ca să se ascundă puţin. Urcară scara din spate şi, la o şoaptă a lui Janus, cotiră la podest şi pătrunseră pe hol.

Opt sau nouă bărbaţi discutau în hol, aproape de una dintre uşile camerelor care dădeau în spatele casei. Fără îndoială, înăuntru se aflau şi alte gărzi. Laurence nu se opri, ci înaintă neabătut către ei. Bărbaţii nu stăteau încordaţi la posturi, ci tăifăsuiau şi se odihneau, relaxaţi. Unii şedeau pe podea, la un joc de cărţi, alţii îi priveau ghemuiţi şi doar câţiva erau în picioare. O servitoare se apropia în josul culoarului, încărcată de rufe, şi, strecurându-se printre ei, se luptă un moment să-şi facă loc pe lângă un sergent entuziast, care o apucă pe după talie.

— Ține-ţi mâinile acasă, spuse ea cu răceală, şi se eliberă cu pricepere, dând din şolduri, în timp ce alţii se prăpădeau de râs pe seama camaradului lor.

În cele din urmă, slujnica reuşi să treacă de ei, cu obrajii îmbujoraţi de furie şi ochii plecaţi. Laurence era acum aproape în dreptul ei şi, când trecură unul pe lângă altul, înhăţă un cearşaf din morman şi îl aruncă, desfăcut, peste tot grupul.

Imediat se stârni o hărmălaie de ţipete. Toţi patru se năpustiră asupra bărbaţilor acoperiţi cu cearşaful, azvârlindu-i deasupra lor pe cei care stăteau în picioare. Uşa unei camere se deschise şi un alt bărbat se uită afară. Tharkay îl împuşcă şi dădu uşa la o parte cu piciorul. Granby, avertizat de agitaţie, profită de ocazie şi năvăli afară, cu obrajii plini de vânătăi şi un braţ bandajat.

— Slavă Domnului, daţi-mi un pistol, spuse el, lepădându-şi bandajul.

— Fereastra! spuse Laurence şi, întorcându-se la auzul unei împuşcături, îl prinse pe Woolvey în braţe.

Avea o privire surprinsă şi o pată imensă i se întindea deja pe cămaşă, vizibilă pe sub reverele largi ale hainei. Urmă încă o împuşcătură şi încă una. Gloanţele se dezlănţuiau prin cearşaf, lăsând în urma lor mici focuri

agăţate în pânză. Servitoarea fugise ţipând pe hol.

— Iskierka! striga Granby.

Se repezise în camera de vizavi şi se apleca pe fereastră.

O privire fu de-ajuns ca să se convingă: lumina pierise deja din ochii lui Woolvey. Era mort şi trăgea greu spre podea.

— Laurence! strigă Tharkay şi împuşcă primul ofiţer francez care încerca să iasă de sub cearşaful încâlcit.

— Lua-te-ar naiba! spuse Laurence, nu foarte sigur dacă se gândea la Woolvey sau la cel care-l împuşcase sau chiar la el însuşi.

Aplecându-se, scoase verigheta de pe mâna lui Woolvey şi intră în dormitor după Tharkay. Închiseră uşa şi o baricadară cu dulapul, răsturnându-l. Avea să reziste doar un moment, dar nici nu le trebuia mai mult. Iskierka zgâria deja cu ghearele la fereastră, smulgând sticla şi zidăria, în blocuri imense.

11

Nu era deloc plăcut să aştepţi, să aştepţi şi să tot aştepţi. Temeraire se plimbă încoace şi-ncolo, apoi se ridică în aer să se uite dacă nu cumva era vreun semn, apoi coborî înapoi şi se mai plimbă puţin.

— Nu vine nimeni, aşa-i? întrebă Perscitia nerăbdătoare, îngrijorată din cu totul alte motive. Niciun dragon francez? Poate ar trebui să nu mai urci pe cer aşa de des. S-ar putea să te vadă cineva, adăugă ea repede. Şi, dacă ar trebui să ne mutăm sau dacă s-ar întâmpla ceva, lui Laurence i-ar fi mai greu să ne găsească, la întoarcere.

Temeraire încercă să se potolească. N-avea cum să nu-i dea dreptate, dar clătină din cap în semn de refuz, când Perscitia îi oferi o pulpă de vacă. Dragonii mai mici plecaseră discret să vâneze pentru toată lumea, dar Temeraire nu prea avea poftă de mâncare.

— N-a fost prea corect din partea acelor dragoni, se plânse Arkady, să ne atace toţi deodată aşa. Dacă mă întrebi, sunt nişte laşi. Ar trebui să mergem şi s-o scoatem de acolo pe Iskierka.

Îşi recăpătase buna dispoziţie şi tocmai mânca o oaie pe care Lester i-o adusese cu mare bucurie.

— N-o să facem aşa ceva, spuse Temeraire. Sunt de patru ori mai mulţi ca noi, cu arme şi soldaţi şi n-o să facă decât să ne doboare. Oricum, asta nu ne-ar ajuta să-l aducem pe Granby înapoi şi o să-l împuşte.

Şi poate şi pe Laurence, adăugă Temeraire în gând, cu nelinişte. Era cu atât mai neplăcut să-l audă pe Arkady făcând asemenea propuneri, când era tot ce-şi dorea şi el.

— Ce-o să facem, atunci, îl întrebă Arkady, dacă nu se întorc?

— Dacă nu se întorc, spuse Temeraire, apoi făcu o pauză, termină, şovăind: Atunci o să găsim noi ceva.

Nu-i plăcea nici să se gândească la asta. Îl crezuse pe Laurence mort şi suferise în fiecare zi ca şi cum ar fi fost mort cu adevărat. Asta îl făcea să nu mai deosebească bine

evenimentul real de cel imaginat şi, în consecinţă, Temeraire simţea că orice fel de speculaţie inutilă prezenta poate un mic risc. Laurence era de părere că asemenea griji erau superstiţii inutile, Temeraire ştia asta, dar i se părea că era de preferat să nu atragă pericolul.

— Ce spune, neisprăvitul? întrebă Gentius, încruntându-se în direcţia lui Arkady, profund dezaprobator. Nu era foarte încântat de zborul suplimentar pe care fusese nevoit să-l îndure pe spinarea lui Armatius, nici de disconfortul din tabăra lor. Sper că-i e ruşine.

— Nu, nu-i este. Deloc, spuse Temeraire. Şi face propuneri absurde.

— Păi nu-l lua în seamă, zise Gentius. Acum, adăugă el, coborând vocea, nu-mi place să te alarmez, Temeraire, dar te-ai gândit ce vom face dacă nu se întorc imediat?

Temeraire îşi turti gulerul pe spate şi, incapabil să-şi reprime dorinţa, se ridică în aer să se mai uite o dată. Cerul începea să se întunece în zare, către est, când Temeraire se înălţă. Spre vest, lângă orizont, o lună translucidă, câţiva nori de praf, ici şi colo, cirezi de vite. Dar nici urmă de Laurence ori Iskierka. Şi apoi privi în direcţia opusă şi văzu un Winchester înhămat, zburând spre ei.

Elsie ateriză gâfâind.

— Of, credeam că n-o să vă mai găsim niciodată! Ce faceţi aici. Scoţia e în direcţia opusă, voi vă întoarceţi la Londra.

— Nu ne-am rătăcit, răspunse Temeraire, cu o oarecare răceală. Nu-i prea plăcea Elsie. Hollin fusese un foarte bun comandat al echipajului de sol. Fellowes îşi dădea silinţa, dar probabil nu era prea atent la felul cum se aşeza hamul pe pielea unui dragon sau la fel de prompt să-l scoată, seara – nu că Temeraire ar mai fi avut cine ştie ce ham în prezent, dar în principiu vorbind – şi Fellowes era puţin cam plictisitor, dacă era cineva singur seara şi voia puţină conversaţie. În plus, Hollin fusese primul. Pe scurt. Temeraire nu încetase să regrete pierderea lui. N-am greşit drumul, repetă el. Doar îi aşteptăm aici pe Laurence şi pe Tharkay, care au mers să-l elibereze pe Granby. Iskierka a

fost capturată.

— O, Doamne! exclamă Hollin, alunecând de pe spinarea lui Elsie. Avea o tolbă pe un umăr. Când au plecat?

— Acum multe ore, răspunse Temeraire, descurajat, deşi Laurence a spus că probabil o să le ia aproape toată ziua să ajungă în oraş pe jos şi că apoi, dacă reuşesc să afle unde-i Granby, o să încerce să-l scoată abia când se întunecă şi dorm aproape toţi. Aşa că n-au *întârziat* deloc, se încadrează în timp.

Însă nu menţionă că, în ciuda acestor realităţi, se înălţase întruna în ultima vreme, în aşteptarea lor.

Hollin îşi trecu o mână peste gură şi spuse:

— Am o depeşă…

— Cât e de mare? întrebă Temeraire şi Hollin scoase din tolbă o bucată de hârtie împăturită, frumos pecetluită cu ceară şi nu chiar atât de mică încât Temeraire să n-o vadă. Cât despre citit, nici pomeneală. Va trebui să mi-o citeşti cu voce tare, spuse Temeraire.

— Nu sunt convins c-ar trebui, spuse Hollin, scuzându-se. Scrie că e pentru Căpitanul Laurence. Vezi, aici.

— Sunt sigur că Laurence ar vrea să ştim dacă e ceva important, zise Temeraire. Oricum, dacă sunt ordine pentru noi, atunci presupun că e doar o greşeală de adresare făcută de cineva care nu înţelege prea bine că eu însumi sunt colonelul regimentului.

Hollin şovăi, îşi roti privirea în poiană, la ceilalţi bărbaţi: niciunul nu era în rang mai mare de locotenent, şi acela îndoielnic.

— Nu te mai uita la ei, interveni iritată Perscitia. E limpede că sunt ordine pentru noi şi nu le putem îndeplini fără să le cunoaştem. Aşa că ori ni le citeşti, ori te duci înapoi să vezi ce vrea acest Wellesley să faci. Dar, dacă mă întrebi pe mine, o să se enerveze că ai pierdut atâta timp cu drumul încoace şi-încolo.

Hollin ridică din umeri, neajutorat, dar argumentul se dovedi hotărâtor: rupse sigiliul şi citi cu voce tare:

— „Vi se solicită cu insistenţă, fără să irosiţi o clipă, să vă prezentaţi la Coventry şi să vă reluaţi îndatoririle privind

apărarea retragerii, în loc să…“ Hollin se opri din citit şi apoi, dregându-şi glasul, termină: „… în loc să faceţi ce nebunie afurisită v-a trecut acum prin cap. Dacă aţi uitat finalul conversaţiei noastre, eu nu l-am uitat şi dacă vreţi să plătim pentru dragonii voştri afurisiţi, faceţi bine şi ţineţi-i la treabă acolo unde le e locul“.

— Nu pricep de ce toată lumea presupune că zburăm razna, fără să ne gândim unde ne ducem, zise Temeraire exasperat. Fireşte că asta am face, dacă Iskierka nu s-ar fi vârât în bucluc, dar s-a vârât. Aşa că Laurence a trebuit să meargă s-o salveze şi nu putem pleca imediat, pentru că încă nu s-au întors.

— Unii dintre noi ar putea să se întoarcă să li se alăture, sugeră Perscitia, plină de speranţă.

— Nu, rămânem toţi împreună de acum înainte, decretă Temeraire. Şi Arkady, Iskierka şi toţi ceilalţi dragoni sălbatici vor zbura în faţa noastră, ca să-i vedem, fiindcă nu putem avea încredere că se comportă cum trebuie.

Şi traduse asta pentru Arkady.

— Bah! pufni Arkady cu dispreţ. Ai fi făcut şi tu la fel, dacă n-ai fi încercat să te joci de-a omul şi n-ai fi zburat aşa de încet de parcă ar fi trebuit să ne târâm pe pământ, ca ei. N-au de ce să se plângă, nu i-am lăsat în niciun pericol. Am fi văzut dacă oastea lui Napoleon i-ar fi urmărit când ne-am îndreptat spre Londra şi n-a fost nici urmă de ea.

— N-aş fi făcut aşa ceva, i-o întoarse isteţ Temeraire, pentru că aş fi avut atâta minte să nu hoinăresc fără motiv şi fără un plan, doar ca să mă simt eu bine…

— Am avut un motiv foarte bun, spuse Arkady. Ne-am dus să aducem mâncare pentru toată lumea. Pe care francezii o furau…

— N-aţi făcut aşa ceva, spuse Temeraire furios. Wringe ne-a spus că v-aţi dus să luaţi trofee şi n-aţi avut de gând să le împărţiţi cu nimeni.

Arkady avea exact câtă decenţă trebuia ca pară stânjenit, pe moment, dar nicio fărâmă în plus.

— Păi, Iskierka a venit cu ideea, spuse el, mişcându-şi coada, iar Temeraire pufni cu dispreţ.

— Dar, în orice caz, spuse Temeraire, adresându-i-se din nou lui Hollin, asta e adevărat: n-am văzut oastea lui Napoleon pe niciun drum toată ziua. Şi am fi văzut-o, zburând înapoi în direcţia asta, dacă ne-ar fi urmărit. Aşa că nu e cazul să-şi facă griji... Se opri. Poate că Wellesley nu avea de ce să-şi facă griji, dar Temeraire îşi dădu seama că el avea toate motivele: oastea lui Napoleon trebuia să fie undeva şi, dacă nu era pe drumul spre Londra, probabil că se afla *în* Londra, unde era Laurence. Şi Granby.

Oricum nu putea face nimic, desigur, decât să se frământe: chiar dacă ar porni la drum imediat, nu aveau nicio şansă să ajungă la Londra înainte de lăsarea întunericului şi Temeraire nu avea nevoie de aluziile neliniştite, rostite în şoaptă, ale Perscitiei, ca să ştie că era o nebunie să încerci să zbori într-o tabără franceză noaptea, când francezii aveau prin preajmă dragoni Fleur-de-Nuit.

— Dar dimineaţă... spuse el şi apoi îşi plecă fruntea, fără să termine.

Şi dimineaţă tot aveau să fie tunuri şi mii de oameni şi cine ştie câţi dragoni. Ar fi tot inutil.

— Probabil că se va întoarce înainte să se facă dimineaţă, spuse Perscitia, pe un ton atât de sumbru încât nu lăsa nicio îndoială asupra scepticismului ei în această privinţă.

— Ei, bine, îi zise Temeraire lui Hollin, mai bine te-ai întoarce să-i spui lui Wellesley că vom veni de îndată ce îl am pe Laurence înapoi şi că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa oamenilor, doar dacă nu cumva Napoleon şi-a trimis în zbor toţi soldaţii înainte, ca să-l atace, adăugă el, plin de speranţă. Poate că asta se întâmplase.

— Ar fi trebuit să-i vedem trecând, dacă asta făceau, sublinie Perscitia, retezându-i speranţa.

După plecarea lui Hollin, orele trecură greu. Temeraire dormi în reprize agitate, trezindu-se la fiecare foşnet ori şoaptă, să privească în întuneric fără să vadă nimic şi, înainte de ivirea zorilor, era treaz de-a binelea şi nu se simţea bine. Avea o durere ascuţită în partea inferioară a

maxilarului şi de-a lungul gâtului, către piept, unde îl sâcâia cicatricea. Încercă să-şi aplece capul, să şi-o scarpine cu botul, dar nu reuşi să ajungă. Îşi simţi gâtul cumva ciudat, când încercă, şi îi pârâi, când se întinse. Nu putea nici să-şi îndoaie piciorul din faţă în interior şi, în cele din urmă, oftă şi se întinse la loc pe pământul rece, gândindu-se melancolic la piatra caldă de la Loch Laggan ori la pavilioanele din China.

O palidă lumină portocalie, vestind răsăritul, se zărea în depărtare, spre apus şi atunci Temeraire înălţă capul din nou, dându-şi seama că aşa ceva era imposibil.

— Oh, oh! strigă el. Treziţi-vă! Toată lumea…

Şi se avântă în văzduh, în timp ce Iskierka venea strălucind spre ei, întorcând capul din când în când ca să arunce flăcări în faţa urmăritorilor ei – vreo şapte–opt dragoni, încercând să se apropie şi s-o atace. O mână de oameni urcase deja pe spinarea ei, luptându-se.

— Laurence! strigă Temeraire, mijind ochii să-l desluşească printre figurile înceţoşate.

Iskierka scuipă foc de deasupra şi toţi urmăritorii francezi se retraseră, chiar când Temeraire se ridică în calea lor, ferindu-se să nu-l izbească. Temeraire deschise larg fălcile şi îşi lansă răgetul, un tunet furios, înspre ei. Un Pêcheur-Rayé, aflat în faţă, încasă atacul în plin. Rămase o clipă în aer şi apoi sângele îi năvăli în şuvoaie pe nări, iar ochii i se injectară şi deveniră stranii. Căzu de-a berbeleacul din cer şi aripile i se frânseră sub trup, ca nişte zmeie de hârtie, când izbi pământul, săpând o groapă.

Majestatis veni lângă Temeraire, împreună cu Ballista, Ceilalţi dragoni francezi, toţi de talie medie, întoarseră cozile şi fugiră. Temeraire rămase pe loc încă o clipă, gâfâind. Era nedumerit şi deborda de energiei frustrată. Requiescat se ridică şi el, plângându-se:

— Ce-i cu toată zarva asta? E prea întuneric pentru luptă.

— Nu trebuie să luptăm, îi spuse Temeraire. Au fugit cu toţii.

— O, laşii! spuse Iskierka, răsucindu-se. Le-a plăcut să

lupte când *ei* au fost mai mulţi şi *eu* doar una. Întoarse capul neliniştită, uitându-se urât la francezii rămaşi pe spatele ei. Granby, eşti bine? Eşti sigur că n-ar trebui să-i omor pur şi simplu?

— Nu, s-au predat şi acum sunt prizonierii noştri, răspunse Granby. Există recompense pe capul prizonierilor, adăugă el, prudent.

— Aş prefera să-i omor decât să am bani, zise Iskierka. Ți-au făcut rău.

— *Tu* i-ai făcut rău, interveni Temeraire furios. Şi asta după ce ţi l-am dat. Se întinse grăbit să-l ia pe Laurence de pe spinarea ei. Eşti bine? întrebă el îngrijorat.

— Da, răspunse scurt Laurence, într-un fel care însemna că nu era bine deloc, dar nu voia să spună nimic faţă de toată lumea. Temeraire îl adulmecă pe furiş. Nu credea că Laurence sângera, dar era atât de întuneric încât nu putea fi sigur că nu-i scăpa vreo rană. Trebuie să plecăm de îndată, adăugă Laurence. Vor veni cu întăriri şi ne-am neglijat îndatoririle prea multă vreme. Probabil ne-au simţit lipsa.

— *Ne*-au simţit lipsa, iar Wellesley a mai trimis şi o depeşă foarte nepoliticoasă, îl informă Temeraire, întorcând capul să vorbească, după ce porniră cu toţii la drum. Ceea ce n-a fost foarte frumos, dar ne-am dat seama că toată armata s-a întors la Londra. Cum l-aţi răpit pe Granby?

— Am avut ajutor, răspunse Laurence. Se uita la ceva foarte mic din mâna lui, care străluci puţin, auriu, în lumina zorilor.

— E un trofeu? întrebă Temeraire cu interes, iţindu-şi capul să vadă.

— Nu, răspunse Laurence.

Zborul până la reunirea cu armata britanică fu foarte lung, dar cel puţin lipsit de incidente. Iskierka nu le mai dădu bătăi de cap. Chiar dacă nu se potolise foarte mult, măcar era foarte săritoare cu Granby şi dornică să facă aproape orice ca să-l mulţumească şi, în orice caz, Temeraire rearanjase ordinea de zbor, aşa că se afla direct

sub ochii lor.

Inelul era ca un cărbune încins în micul buzunar din interiorul tunicii lui Laurence, la care mâna i se întorcea iar şi iar, să-l atingă: era mai greu decât cântărea în realitate, în timp ce sângele lui Woolvey se răcea şi se usca pe cămaşa lui furată. Laurence încerca să nu se gândească la Edith, cum va primi vestea sau care va fi soarta ei, rămasă văduvă şi singură cu un copil mic în oraşul ocupat.

— A fost un om curajos, domnule, spuse Janus. Bătrânul marinar urcase pe spatele lui Temeraire, care era mai puţin încărcat decât Iskierka, pentru drum. Mare ghinion am avut acolo.

Laurence doar clătină din cap. Nu se putea întoarce. Datoria îl aştepta în faţă.

Ajunseră din urmă oastea lui Wellesley în după-masa aceea şi înaintară împreună tot restul drumului lung până la tabăra de lângă Coventry, însoţiţi un vânt aspru ce bătea înspre sud, pregătindu-i cu gustul vremii care îi aştepta în Scoţia. Oameni înaintau pe drum într-un marş monoton, dar abandonară cadenţa, târşâindu-şi mai repede picioarele când în sfârşit ajunseră în locul rece de popas care îi aştepta: pământ îngheţat, tare ca piatra, acoperit de o pulbere de zăpadă viscolită. Măcar căruţele înaintau uşor, cu roţile huruind. Drumul noroios îngheţase formând şanţuri inegale.

— Nu văd de ce trebuie să stăm aici, sus, zise Requiescat, planând din nou într-un cerc domol. Acolo, jos, e o poiană numai bună. Am vedea la fel de bine de-acolo dacă cineva ne-ar ataca, lucru imposibil, căci i-am fi văzut la un moment dat pe ultima sută de mile.

— Nu putem ateriza până când infanteria nu-şi instalează tabăra, spuse Temeraire, dar apoi întoarse capul şi murmură: Laurence, de ce nu putem?

— Le e mai greu să mărşăluiască decât ne e nouă să zburăm, răspunse Laurence obosit, şi vor dormi mai prost. Cel mai mic lucru pe care-l putem face, din solidaritate, e să-i protejăm până când îşi stabilesc posturile de gardă şi îşi aprind focurile. Dacă v-aţi duce să vă odihniţi în timp ce

ei încă trudesc, n-aţi face decât să stârniţi invidie şi nemulţumire.

— Păi, eu pot să planez, dar nu-i foarte uşor pentru ceilalţi să stea în aer. Ar fi mult mai bine să coborâm şi să-i ajutăm. Am putea să aducem copaci pentru foc.

Laurence dădu să spună că asta i-ar panica pe oameni, însă, privind în jos, la acele şiruri greoaie şi istovite, se gândi că n-ar avea energia să fugă, chiar dacă ar fi morţi de frică.

— Poate am putea să începem cu dragonii mai mici.

Temeraire se întoarse şi le vorbi dragonilor sălbatici, iar Gherni coborî împreună cu câţiva, cei mai mici, unde începură să tragă copacii uscaţi din pădure, scuturând acele, pământul şi veveriţele din buşteni când îi ridicară şi îi duseră, câte doi sau trei odată, în tabără. Oamenii care săpau şanţuri nici măcar nu observară la început activitatea din spatele lor, iar apoi doar tresăriră când primii buşteni fură lăsaţi jos. Se holbară în sus, la dragoni, strângând lopeţile şi târnăcoapele în mâini. Lester, care tocmai aterizase, îi privi şi el curios şi apoi îşi vârî capul să studieze terenul şi-i întrebă ceva pe limba lui.

— Vrea să ştie de ce sapă, traduse Temeraire şi strigă: Nu, nu! după care ateriză şi el – o descindere care-i făcu pe bieţii oameni să alerge în toate părţile – ca să încerce să-l împiedice pe Lester să-l înhaţe pe unul dintre ei, evident, cu intenţia de a-l scutura ca să-i răspundă, de parcă asta l-ar fi putut face să vorbească limba dragonilor. E o groapă de gunoi, nu te mai purta aşa prosteşte, îl informă el pe Lester şi apoi, întorcând capul spre Laurence, adăugă: Şi presupun că am putea să-i ajutăm şi cu asta. Pot să fac ce-a făcut Lien la Danzig.

Lien îşi folosise acolo vântul divin, în timp ce francezii îşi săpau şanţurile de atac, ca să sfarme pământul îngheţat şi să le uşureze munca. Dar Temeraire avu nevoie de mai multe încercări şi distruse vreo cinzeci de copaci, doborâţi din exces, ca să ajungă la acelaşi rezultat.

— Nu este, gâfâi el, după ce îşi trase sufletul o clipă, chiar aşa de uşor cum pare. Aş zice că trebuie să fie mai

uşor să răcneşti doar puţin decât până la capăt, dar nu e. Nu pricep de ce. Nu că n-o pot face perfect, adăugă el grăbit. Dacă poate Lien, pot şi eu.

— De vreme ce ai probleme, te ajut şi eu, anunţă Iskierka, aterizând lângă el şi, înainte să poată fi împiedicată de cineva, îşi coborî capul şi suflă flăcări pe pământul îngheţat bocnă.

Un imens nor şuierător de aburi se stârni în mijlocul locului unde lovise, dar majoritatea flăcărilor se prelinseră şi tălăzuiră de-o parte şi de alta pe suprafaţa tare, îngheţată. Din fericire, săpătorii se aflau deja la o distanţă sigură, privind îngrijoraţi, împreună cu ofiţerii lor, aşa că nu fură pârjoliţi. Însă focul cuprinse mormanul de copaci pe care îi doborâse Temeraire.

— Acum vezi ce-ai făcut? zise Temeraire. Repede, strigă el, aduceţi pământ şi stingeţi focurile.

— Staţi! zise Perscitia, aterizând. Dacă punem buştenii acolo unde aveţi de gând să săpaţi şanţurile, se vor face una cu pământul şi oamenii se vor putea încălzi până aşteaptă.

— Vezi, toate s-au potrivit să iasă mai bine, îi spuse Iskierka lui Temeraire, adăugând cu neruşinare: Asta a fost intenţia mea.

Temeraire îşi turti gulerul şi spuse:

— Atunci poţi să ne ajuţi să punem buştenii la loc, dacă i-ai aprins atât de inteligent *înainte* să fie aranjaţi cum trebuie.

Laurence coborî şi se duse să discute cu sergentul şi oamenii lui şi să le explice planul.

— Nu vor veni pe aici? fu tot ce omul vru să ştie, trecându-şi o mână agitată şi murdară peste mustăţile blonde şi lăsându-le dungate şi pline de noroi.

— Dacă vin, n-o să vă facă niciun rău, spuse Laurence, pierzându-şi răbdarea, şi vă scutesc de o după-masă de muncă grea, după marş. După ce focul buştenilor se stinge, veţi găsi pământul mai uşor de săpat şi veţi putea tăia rămăşiţele pentru foc ca să vă fie mai cald la noapte decât aţi fi putut spera.

Wellesley veni pe calul său negru, căznindu-se să-l ţină sub control. Animalul era speriat de flăcări şi de dragoni deopotrivă.

— Ce naiba faceţi, mă rog? Nu aşteptă răspunsul, ci aruncă un ochi asupra lucrărilor şi pufni: Isteţi ca vulpile, din câte văd. Ei, bine, nu sta acolo, omule, îi spuse el sergentului. Du-te şi curăţă restul tufărişului. Goren, o să aducem răniţii aci, cel mai aproape de focuri. Ei, cel puţin, nu se pot ridica să fugă de dragoni, ca nişte nătărăi. Jumătate dintre ei nu mai au picioare. Cât despre tine şi animalul ăla al tău, adăugă el, adresându-i-se lui Laurence, terminaţi aici şi să fiţi în poiană într-o oră. Trebuie să vă vorbesc şi nu vreau să fiu întrerupt.

Calul şi generalul se răsuciră, cu aghiotanţii în urma lor, iar Laurence se duse înapoi la Temeraire, care împingea ultimii buşteni la loc cu o creangă ruptă, ca să nu-şi pârlească ghearele: focul era încă foarte fierbinte. Demane coborâse deja de pe spinarea lui şi dispăruse, cum obişnuia să facă dacă avea măcar cinci minute la sol.

— Roland, du-te şi adu-l, spuse Laurence şi aşteptă, bătând din picior, până când ieşi din pădure, vreo zece minute mai târziu, târându-l pe Demane după ea. Băiatul avea deja o sfoară plină de iepuri şi veveriţe adunate după prăpădul făcut de dragoni, şi părea bosumflat că fusese întrerupt.

— Du-te şi montează un cort în tabără, dacă poţi, spuse Laurence. Şi pe urmă vezi cum poţi să găseşti ceva de mâncare pentru dragoni. Janus, sunt sigur că poţi să-i fi de folos domnului Fellowes ori domnului Dorset.

— Am înţeles, domnule, răspunse Janus.

— *Tu* poţi să continui să munceşti aici până e gata, îi spuse Temeraire Iskierkăi, pe un ton superior, de vreme ce a fost ideea ta.

Apoi îl duse pe Laurence în poiană, unde Ballista se ocupa deja de confortul oamenilor, strivind ierburi şi tufe ţepoase cu coada ei cu ghimpi. Perscitia reuşise să aprindă un foc de tabără remarcabil, aşezând în formă de cort câţiva dintre copacii căzuţi şi folosind aşchiile pe post de

iască, dar acum se uita la flăcările semeţe puţin agitată: treceau peste capul ei.

— Un semnal minunat, constată Wellesley sarcastic, când se apropie. Frumos din partea ta să-l scuteşti pe Bonaparte de osteneala de a ne găsi în întuneric.

— Aveţi o duzină de focuri aprinse peste deal, în partea cealaltă a taberei, aşa că m-am gândit că nu contează prea mult dacă acesta e puţin mai mare, se apără Perscitia, minimalizând situaţia. Şi, adăugă ea, cu o inspiraţie de moment, acesta e aşa de luminos că dragonii Fleur-de-Nuit nu se pot apropia. O să-i doară ochii prea mult ca să vadă altceva împrejur.

Wellesley pufni, la auzul acestei justificări şi se întoarse spre Laurence.

— Şi presupun că mai ai şi dumneata vreo altă explicaţie la fel de isteaţă pe care încerci să mi-o vâri pe gât…

— Domnule, interveni Granby, vina a fost a mea, că am lăsat-o pe Iskierka să fugă cu mine…

— Presupun că vină este destulă ca s-o puteţi împărţi între voi, spuse tăios Wellesley.

— Nu e deloc vina lui Granby! interveni Iskierka, auzind discuţia. Nu i-a plăcut ideea şi acum îmi pare rău că n-am ţinut cont de opinia lui. Dar nu văd de ce ar trebui să fâlfâim după voi ca găinile, fără să ne luptăm cu nimeni cât e ziua de lungă. Dacă misiunea noastră este să vă apărăm, am face mult mai bine să mergem să-i găsim pe cei care au de gând să vă atace şi să-i omorâm înainte s-o facă. Aşadar, ceea ce am făcut a fost perfect raţional şi am avut doar ghinion să fim capturaţi. Şi, chiar şi-aşa, totul s-a sfârşit cu bine, aşa că n-ai niciun motiv să ţipi.

— Da, încep să înţeleg că s-ar putea să fie complet nevinovat căpitanul tău, zise Wellesley, uitându-se la ea cu ochi mari. Granby, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Granby nefericit.

— Data viitoare când fiinţa asta nu se supune, o vei elibera, ordonă Wellesley. Dumneata şi echipajul dumitale veţi fi repartizaţi pe alt dragon. Cât despre ea, nu-mi pasă dacă se duce în rezervaţie sau zboară dincolo de mare.

Dacă nu vrea să respecte ordinele, e nefolositoare. Şi chiar mai mult de-atât, când îi influenţează în rău şi pe alţii.

— O! exclamă Iskierka, scăpând un nor şuierător de abur. O, *nu* sunt nefolositoare! Am luat mai multe trofee decât oricine, pot să bat pe oricine încearcă să mă înfrunte…

— Încăierarea nu mă impresionează, zise Wellesley. Suntem aici să câştigăm un război, nu o singură bătălie sau o harţă personală. Şi oricare dragon, ca oricare om, poate fi sacrificat. Ţara s-a descurcat şi până acum fără un Celest sau un scuipător de flăcări şi ne vom descurca şi de-acum înainte fără tine, dacă trebuie. Dacă ai chef de luptă, vei avea parte când vom fi pregătiţi să-i înfruntăm pe francezi. Până atunci, o să te porţi cum trebuie, altfel poţi să renunţi la căpitanul tău şi vom găsi altă sarcină pentru el.

— Granby, n-ai face asta niciodată, se rugă ea, iar bietul Granby stătea alb şi chinuit şi se uita la Wellesley şi apoi spuse, cu glas scăzut:

— Draga mea, sunt ofiţer al Regelui.

Laurence întoarse privirea. Nu ştia dacă ar fi putut trece un test similar. Temeraire nu avea acelaşi soi de încăpăţânare. Nesupunerea lui fusese mai deliberată şi mai gravă decât a ei… dar asta era o scuză. Dacă Wellesley, dacă orice superior, i-ar ordona să-l părăsească pe Temeraire, un ordin simplu şi clar să meargă în altă misiune, şi nu sub forma unui abuz…

Iskierka scoase din gât un înfiorător bocet ascuţit şi ţiuitor, şuierând un nor de abur atât de gros încât acoperi pământul din jurul picioarelor ei. Apoi traversă poiana dintr-un salt şi se ghemui într-un imens morman şerpuitor. Arkady ţâşni lângă ea şi începu să-i vorbească grăbit în limba dragonilor.

— Nu mi-ar păsa dacă ar pleca într-adevăr cu ei, spuse Temeraire, trăgând cu urechea. Şi, dacă mă întrebi pe mine, să-i fie învăţătură de minte. Aş fi foarte fericit să te am înapoi, Granby, adăugă el.

— Îmi cer scuze, spuse Granby, cu un aer nefericit şi alergă peste poiană după ea.

— Nu prea e locul tău să critici, îi spuse Wellesley lui Temeraire.

— Nu fug mereu ca să-mi satisfac plăcerile, spuse Temeraire. Nu mi-am încălcat niciodată ordinele, în afară de cazul când cineva a încercat să mi-l ia pe Laurence sau să-i facă rău *mai întâi.* Şi când guvernul a încercat să omoare toţi dragonii din lume.

— Aşadar, n-ai fost insubordonat ori trădător decât de vreo zece ori, atâta tot? spuse sec Wellesley. Nu, nu te osteni şi lasă deoparte celelalte scuze. Continuă tot aşa, sub comanda mea, şi am să tratez promisiunile pe care ţi le-am făcut la fel de cavalereşte cum îţi faci tu datoria. Mă înţelegi? Mă înţelegeţi amândoi? adăugă el. Din câte văd, nu pot aşeza vina doar pe umerii căpitanului tău. Dar să fiu al naibii dacă voi încerca să distribui vina.

— Da, domnule, răspunse Laurence cu glas pierit.

— Dar noi n-am făcut nimic rău până acuma. Totul s-a întâmplat din cauză că Iskierka a fugit, protestă Temeraire. Nu-i vina mea, nici a lui Laurence.

— Ba bine că nu, dacă eşti comandantul ei! spuse Wellesley. Să nu mai aud că-ţi învinuieşti vreun subordonat!

— Oh! făcu Temeraire, potolindu-se, şi păru uşor ruşinat.

— Acum, zise Wellesley, dacă aţi terminat cu aceste obrăznicii, dacă tot aţi petrecut jumătate din zi zburând haihui, vreau măcar să profit de asta. Unde e tabăra lui Devout şi câţi soldaţi are pe drum spre noi?

— Dar i-am zis lui Hollin să vă spună, răspunse Temeraire. S-au dus toţi la Londra.

— Erau treizeci de mii de oameni în spatele nostru ieri dimineaţă, insistă Wellesley. Nu mă interesează dacă Bonaparte îi mână cu bicele de dimineaţă până seara şi foloseşte dragoni ca să-i aprovizioneze, n-au avut cum să ajungă toţi în oraş într-o zi. Trebuie să fi văzut măcar un semn, pichete sau focuri…

— Domnule, interveni Laurence, niciunul dintre noi n-a văzut niciun semn, nici dragonii care au fugit mai devreme, nici noi, când am mers pe urmele lor. Am văzut regimentele lui Devout aşezându-şi tabăra în jurul Londrei. Iar Murat era

şi el în oraş.

— Şi v-am spus deja tuturor, zise Temeraire, pot zbura cincizeci de mile pe zi, i-am văzut făcând asta, aşa că…

— Una e să mişti o brigadă sau două pe spinarea dragonilor, răspunse Wellesley pierzându-şi răbdarea, alta să pui în mişcare o armată. Nu poţi transporta mai mult de două sute de oameni nici pe cei mai mari dragoni.

— Nu aşa se procedează, interveni pe neaşteptate Perscitia. Ceilalţi dragoni ascultaseră toată conversaţia şi apoi muştruluiala, cu o curiozitate gâlcevitoare, chiar dacă se ţineau puţin mai departe. Acum Perscitia îşi apropie capul să-şi spună părerea: Ei nu iau pur şi simplu o sută de oameni şi zboară cu ei toată ziua. Iau o sută de oameni şi-i duc atât cât pot parcurge într-o oră, apoi îi lasă jos şi oamenii aceia încep să mărşăluiască de acolo. Şi apoi dragonii se întorc şi iau următorii o sută, care, vedeţi, au mărşăluit în tot acest timp, aşa că nu trebuie să facă tot drumul de întoarcere, şi dragonii îi duc pe aceştia timp de…

— Stai, zboară *înapoi*? întrebă Requiescat şi, extrem de iritată, Perscitia fu nevoită să se întrerupă şi să facă o schiţă pe pământ, arătându-le cum sunt transportate companiile alternativ, în salturi, una în faţa celeilalte, fiecare având parte de două ore din timpul dragonilor.

— Şi aşa mai departe, până au ajuns toţi *puţin* mai departe şi se odihnesc toţi, explică Perscitia. Şi astfel, oamenii pot parcurge treizeci de mile în loc de douăzeci şi, pe deasupra, dragonii transportă pe toată lumea pe o distanţă de douăzeci de mile, astfel încât întreaga companie înaintează cincizeci de mile împreună.

Perscitia termină triumfal şi Requiescat spuse:

— Păi mie mi se pare o mare bătaie de cap, doar pentru douăzeci de mile în plus. Până şi eu le pot străbate într-o oră sau două.

Iar Perscitia pufni indignată.

Wellesley, însă, aprecia mai mult explicaţia ei şi studie diagrama cu o atenţie aprigă, de uliu.

— Aşadar, despre asta vorbea Roland? Se uită la Laurence şi întrebă aspru: Şi dragonii tăi pot face la fel?

— Dacă oamenii acceptă să urce la bord, îi răspunse Laurence.

— Vor urca la bord şi dacă trebuie să-i împuşc, declară Wellesley.

În ciuda vorbelor sale aspre, în dimineaţa următoare, luă Gărzile Coldstream deoparte şi li se adresă personal. Cei şapte dragoni Yellow Reaper şi cei trei Grey Copper erau aliniaţi la o oarecare distanţă în spatele lui, cu capul într-o parte, ca să nu li se vadă fălcile şi colţii. Fuseseră înhămaţi cu funii şi pânză de sac şi aghiotanţii lui Wellesley mişunau trebăluind pe trupurile lor – fără alt scop decât efectul dramatic, căci dragonii testaseră deja hamurile în fel şi chip, trăgând de ele.

— Oameni buni, spuse Wellesley. Situaţia în care ne aflăm este a naibii de nefericită. Corsicanul ăla parvenit doarme în patul Regelui şi namilele lui fură vite şi prăpădesc recoltele. E mai mult decât poate îndura orice englez vânjos şi n-o să mai îndurăm nici noi multă vreme.

— Aşa e! strigară câţiva.

— Auziţi, auziţi!

Şi, ici colo, mormăieli aprobatoare.

— Ştiţi, fiecare, că nu vă pot înfrânge şi am învăţat că nici nu ne pot ajunge din urmă. Totul e doar un truc de-al lui Bonaparte. Francezii ăia afurisiţi şi leneşi sunt transportaţi jumătate din timp pe spinările dragonilor, aşa au reuşit să ne-o ia înainte, zise Wellesley, făcând semn cu capul spre dragoni. E timpul să punem capăt acestui lucru şi colonelul vostru a solicitat onoarea ca regimentul vostru să fie primul. Nu e o plăcere să zbori, aşa că mă bazez pe voi toţi să daţi un exemplu de urmat celorlalţi. La ordinul sergenţilor voştri, veţi urca la bordul dragonilor, câte o companie pe fiecare, câte o coloană în fiecare parte, ocupând hamul începând din faţă spre spate. Prima companie care se află la bord în bună ordine va avea onoarea de a purta steagul când îi tragem lui Bonaparte bine meritata chelfăneală şi o porţie suplimentară de rom diseară, la tabără. Şi sper că nu se află printre noi niciun bărbat mai slab de înger decât un francez, adăugă el, dar

dacă e cineva prea laş ca să zboare timp de o oră, poate s-o spună acum şi va fi scutit.

Făcu semn cu capul către colonelul regimentului, iar acesta se întoarse pe călcâie şi porni către dragoni, să vorbească în văzul tuturor cu Rowley. Nimeni nu scoase o vorbă şi toţi urcară într-o ordine perfectă – cu un fel de grabă, chiar – la bordul dragonilor. Toţi ceilalţi fuseseră treziţi să vadă scena cu ochii lor şi dragonii se înălţară cu soldaţii la bord. La un mic îndemn al sergenţilor, soldaţii aflaţi la bord rânjiră cu toţii veseli spre regimentele care mărşăluiau la sol, în timp ce dragonii se îndepărtau.

Primele câteva zile fură o harababură, încercând să potrivească proviziile cu oamenii şi, la sfârşitul zilei, raţiile se rătăciră nu o dată. Nu reuşeau să străbată mai mult de zece mile peste distanţa obişnuită şi brigăzile de pe drum erau un jalnic talmeş-balmeş, cu unele regimente claie peste grămadă şi altele separate de mile întregi. Nici dragonii nu erau foarte încântaţi.

— Unul m-a împuns cu baioneta, se plânse indignat Chalcedony, şi când m-am întors şi i-am spus să înceteze, a ţipat. Norocul lui că nu l-am azvârlit jos.

Dar, încetul cu încetul, un soi de ordine începea să se instaureze şi, în cele din urmă, marşul care ar fi trebuit să se târâie timp de două luni fu terminat în două săptămâni. Avantajul transportului aerian îşi spuse şi mai mult cuvântul când ajunseră în munţi, unde dragonii îi trecură peste cele mai dificile porţiuni şi unde zăpada şi gheaţa făcuseră drumul impracticabil.

Iarna se instalase deja de-a binelea şi era din ce în ce mai grea pe măsură ce înaintau spre nord, până când, într-o dimineaţă senină, lanţul munţilor Cairngorm se înălţa uluitor de aproape, cu apele negre ale Lacului Laggan îngheţate şi fortăreaţa ce îl străjuia de pe înălţimi.

— O, în sfârşit! exclamă Temeraire, uşurat, uitându-se în jos la curtea cu pietrele sale încălzite, negre şi fără pic de zăpadă.

Dar Laurence se uita la altceva: în curte se afla deja un dragon, un Papillon Noir superb, cu dungi fluorescente,

albastre şi verzi, ghemuit comod pe pietre, cu un steag de negocieri şi unul tricolor pe umeri.

12

Era o foarte mare uşurare să scape de ultimul transport de oameni şi provizii. Temeraire înţelegea, fireşte, că era nevoie să se mişte la fel de repede ca Napoleon, iar dacă ar fi fost înclinat să se îndoiască de asta, calculele Perscitiei arătau limpede cât de repede se aduna, zi după zi, diferenţa de treizeci de mile, chiar dacă păreau să fie doar câteva ore de zbor. Dar era extrem de obositor să se plimbe înainte şi înapoi în aceste scurte zboruri în salturi. O oră în aer, apoi lăsau oamenii să coboare şi zburau direct înapoi, pentru următorul transport. Era imposibil să zboare repede ori liber, cu oameni agăţaţi de hamul improvizat. Şi apoi mai erau şi toate neplăcerile provocate de murdăria pe care o făceau.

Membrii echipajului său erau perfect capabili să se descurce în această privinţă fără să-l împroaşte, chiar şi micuţa Rolland şi, de vreme ce pasagerii erau la bord doar o oră, cel mult două o dată, Temeraire considera că nu era prea mult să le ceară să aibă grijă puţin, chiar dacă erau înghesuiţi. Dar unii dintre ei pur şi simplu nu reuşeau şi, dacă doar plonja puţin ca să prindă un curent de aer mai bun ori se răsucea ca să se menţină pe un curent ascendent, sigur ajungea să fie mânjit. Foarte adevărat, avea solzi, dar n-avea să se simtă din nou curat decât după ce se îmbăia o săptămână.

Însă lacul era îngheţat bocnă, aşa că, deocamdată, trebuia să se mulţumească să se tăvălească prin zăpadă pe unul dintre dealurile din apropiere, până când tot trupul îi era ud şi rece. Amenajarea taberei durase toată ziua, pe măsură ce trimiseseră oameni pe calea aerului, iar acum ofiţerii urcau în grupuri inegale, să mănânce în cetate, lăsându-şi caii la poalele dealului.

Loch Laggan dispunea de o turmă numeroasă şi, după ce mâncară cu toţii, dragonii neînhămaţi începură să coboare în cercuri, negociindu-şi, prin complexe manevre aeriene, locurile de aterizare pe deal, fie într-o curte dezirabilă, fie în

apropierea ei sau în poienile aflate ceva mai departe.

— Crezi, îl întrebă Temeraire pe Laurence cu glas şoptit, după ce se aşeză bucuros pe minunatele pietre fierbinţi ca un cuptor, crezi că Celeritas mă va ierta pentru minciună?

Îşi înălţă capul deasupra dragonilor care se foiau: dragoni de taie medie, încercând să-şi găsească loc pe trupul lui şi de jur împrejurul lui, al lui Requiescat şi al Ballistei şi al lui Armatius, care reclamase plin de el un loc alături de ceilalţi dragoni de talie grea, datorită faptului că Gentius moţăia încă pe spinarea lui. Dragonii de talie uşoară şi curierii era cocoţaţi pe ziduri şi metereze, aşteptând ca dragonii de talie medie să renunţe, înainte să înceapă şi ei să se certe pentru locuri.

Majestatis ignorase toată această luptă şi ocupase un loc dincolo de zidul curţii, spre sud. Temeraire o auzea pe Perscitia discutând indignată cu el:

— Ar trebui să mergi să-ţi iei un loc în curte, zise ea.

— Stau foarte comod aici, răspunse placid Majestatis.

— O să stai şi mai comod în curte, insistă Perscitia, şi poţi să ai un loc acolo doar dacă faci puţină presiune. N-ai nevoie de locul ăsta.

— Dar ăsta-mi place şi n-a trebuit să fac presiuni ca să-l obţin, răspunse el. Pământul e cald.

Perscitia şuieră.

— Îndrăznesc să spun că nici măcar nu ştii *de ce*.

— Apa fierbinte pentru băi curge şi pe sub partea asta a dealului, răspunse Majestatis.

Urmă o tăcere scurtă.

— Da, zise Perscitia, aşa trebuie, pentru că partea aceasta e mai jos şi trebuie să se scurgă undeva. Dar cum de-ai ştiut *tu* asta?

— Iese abur din crăpătura aceea din pământ.

— Oh! murmură ea.

— Eu mă culc acum, o informă Majestatis. Nu mă deranjează dacă vrei să împărţim locul.

— *Nu* vreau să împărţim locul, zise Perscitia, dar un sforăit adânc fu singurul răspuns şi, după încă alte câteva mormăieli, se răzgândi. Amândoi puteau fi auziţi sforăind

înainte ca toate celelalte certuri din curte să se sfârşească printr-o ordine stabilită pentru locurile din curte.

Dar nici urmă de Celeritas. Bătrânul comandant de instrucţie nu dormea în curte, desigur, ci într-o peşteră retrasă din coasta muntelui, dar ar fi putut să iasă şi să-i vadă pe toţi, gândi Temeraire, cu o oarecare nelinişte. Nu se simţea în largul lui că-l minţise pe Celeritas când veniseră să fure ciupercile şi de atunci nu avusese ocazia să-şi ceară scuze cum se cuvine. Era convins că Celeritas ar fi înţeles şi ar fost de acord cu misiunea – cel puţin era atât de sigur pe cât putea să fie, căci oricine putea să aibă o reacţie ciudată. Dar era posibil să fie încă furios că a fost minţit şi păcălit să-i lase înăuntru, fără nicio opoziţie.

— Nu mai e aici, spuse un Winchester – unul pe care nu-l cunoştea, un curier mic, cu ochi strălucitori, în ham. Era cocoţat pe zid, în spatele lor, departe de harababura cu toţi noii dragoni care veneau. Cred că s-a dus în rezervaţia de înmulţire din Irlanda, adăugă el.

— Dar de ce să se fi dus Celeritas în rezervaţia de înmulţire? protestă Temeraire şi micul Winchester îşi flutură aripile, ridicând din umeri. E foarte plictisitor în rezervaţii, îi spuse Temeraire lui Laurence. Nu pricep de ce să-şi fi lăsat postul de aici.

Laurence tăcu, preţ de o clipă, apoi spuse, fără convingere:

— Probabil că s-a săturat de muncă.

Nu mai spuse nimic, nimic mai încurajator, şi Temeraire îl privi pieziş: Laurence şedea pe una dintre băncile joase de lângă zid, cercetând din nou verigheta de aur pe care o adusese cu el de la Londra. Nu precizase de unde o are şi Temeraire se sfia să-l forţeze. Laurence părea extrem de nefericit şi Temeraire nu înţelegea bine de ce: erau împreună, nu închişi undeva, şi curând urmau să aibă o splendidă bătălie să-şi ia înapoi teritoriile. Şi apoi guvernul le va da bani. Aşadar, nu era niciun motiv de regret, poate doar cu excepţia faptului că se retrăseseră, dar restul compensa asta.

Temeraire oftă şi îi informă pe Reaperii certăreţi:

— Aţi face bine toţi să lăsaţi loc. Maximus o să ajungă curând. Şi restul aviaţiei. Şi Lily n-ar trebui să fie aici deja?

Laurence ridică fruntea:

— Toţi ar trebui să fie, spuse el. Erau în faţa noastră.

Se duse în cetate să încerce să afle unde erau ceilalţi, de la alţi ofiţeri. Între timp, Chalcedony, Gladus şi Cantarella câştigară, în sfârşit, în faţa celorlalţi Reaperi şi se instalară, astfel că Grey Copperii, Winchesterii şi dragonii sălbatici puteau acum să se strecoare printre ceilalţi. Şi apoi stăteau comod cu toţii, încălzindu-se pe pietrele fierbinţi. Moncey şi Minnow se instalaseră pe spatele lui Temeraire. Se simţea chiar bine, gata pentru un pui de somn, dar dragonul Papillon Noir înălţă capul şi spuse:

— Ce plăcut e aici! Aproape la fel de plăcut ca în pavilioanele pe care ni le-a construit Împăratul la Paris.

Vorbea în engleză, cu un accent ciudat, şi mulţi dintre ceilalţi dragoni ciuliră urechile cu interes.

— Aceia sunt mult mai mari, desigur, continuă Papillionul, aşa că nimeni nu trebuie să doarmă afară, dacă nu vrea. Şi un pârâu fermecător trece pe lângă ele şi dacă cineva vrea să bea apă nu trebuie decât să-şi întindă gâtul. Dar acestea sunt la fel de calde, măcar. Dacă nu plouă sau ninge.

O fulguială viscolită cădea, într-adevăr, în momentul acela şi se lipea pe pietre.

— Bănuiesc, spuse Temeraire cu răceală, că imită pavilioanele din China, care sunt minunate.

— Da, întocmai, zise Papillionul cu entuziasm, deşi Madame Lien spune că ale noastre sunt şi mai frumoase. Şi avem fiecare o cutie la pavilioane în care ne putem pune comorile şi garda palatului le păzeşte când nu suntem acolo.

— Hm, şi presupun că nu le iau, spuse Gentius sceptic, mijind un ochi portocaliu-roşiatic.

— Nu, niciodată, răspunse Papillonul. Eu am trei colane de aur şi un rubin şi sunt mereu exact acolo cum le-am lăsat. Gărzile chiar mi le lustruiesc, dacă le rog. Toată lumea era acum trează ca lumina zilei, auzind de „trei

colane de aur şi un rubin“. Le-am câştigat, continuă Papillonul, văzând că are spectatori, ajutând la construcţia unor drumuri şi pentru o bătălie. Şi am fost promovat căpitan pentru asta, vedeţi. Şi arătă o frumoasă insignă prinsă de ham: un disc rotund dintr-un metal strălucitor. Aşa poate să aibă oricine care vrea să-l slujească pe Împărat, adăugă el cu înţeles.

Temeraire îşi lăsă gulerul pe spate.

— Desigur, dacă nu-l deranjează să ajute pe cineva care umblă să fure teritoriile altora, când are deja o mulţime, şi omoară o grămadă de oameni şi dragoni pentru asta, spuse el cu răceală. Oricum, şi noi suntem plătiţi, iar *eu* am fost făcut colonel.

— Te felicit, spuse Papillonul. Cât ai fost plătit până acum? Când Temeraire bolborosi o explicaţie poticnită, Papillonul continuă: Ei, bine, te asigur atunci că Împăratul te-ar plăti imediat şi ţi-ar da un rang şi mai mare.

Se stârni o rumoare de jur împrejur. Temeraire îşi înclină capul, s-o atingă pe Roland, care făcea lecţii, înciudată, cu Demane şi Sipho – mai puţin din proprie voinţă decât la insistenţele lui Sipho. Băiatul începea să le-o ia înainte, nu numai fratelui său mai mare, dar şi ei, căci Roland nu fusese niciodată prea interesată de studiu.

— Mai bine te-ai duce să-i spui lui Laurence că dragonul francez face tot felul de promisiuni, care sunt sigur că sunt toate minciuni, ca să ne convingă să-l slujim pe Napoleon. Şi, te rog, spune-i să vină şi să-l oprească, termină el, pe un ton tânguitor.

Nu ştia cum să-i răspundă dragonului francez care, în definitiv, nu oferea decât ceea ce ceruse el însuşi. Doar că nu voia toate acestea de la Napoleon, care invadase Anglia şi făcuse atâtea probleme tuturor. Şi care o lăsa pe Lien să-şi facă de cap.

— O, mă duc numaidecât, spuse Roland, uşurată şi plecă.

— Mă duc şi eu, zise Demane şi porni după ea.

— Dar cine o să-mi verifice tema? strigă Sipho după ei, nefericit.

Laurence nu ajunsese decât până la sala mare a cetăţii, unde o sumedenie de ofiţeri stăteau în grupuri risipite, vorbind cu glas scăzut. Ecourile lor se amestecau într-un murmur neinteligibil, sub imensa cupolă a tavanului. Ezită o clipă la intrare. Cunoştea puţine feţe şi alese să abordeze şi mai puţine. Apoi îl văzu pe Riley, într-un colţ al încăperii.

Riley avea un aer aproape năuc de oboseală şi spuse fără pic de tact, pe un ton mai mult nedumerit decât acuzator:

— Bună, Laurence, credeam că eşti în temniţă. Am un fiu, adăugă el.

— Să-ţi trăiască! spuse Laurence şi îi strânse mâna, ignorând cealaltă remarcă. Riley îl lăsă bucuros să i-o strângă şi nu dădu niciun semn că ar fi observat omisiunea. Catherine e bine? întrebă Laurence.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Riley. Toţi ceilalţi au plecat ca din puşcă spre coastă, acum trei zile. Şi ea a insistat că nu poate lipsi, dacă-ţi vine să crezi. Slavă Domnului că găsisem deja o doică din sat, altfel, îndrăznesc să spun, ar fi plecat şi ar fi lăsat copilul să moară de foame. Ştii cumva, trebuie hrăniţi din trei în trei ore?

Nu ştia de ce plecaseră dragonii sau unde. În puţinul timp liber pe care i-l lăsa nou-născutul, îşi îndrepta atenţia către *Allegiance*. O lăsase andocată în Plymouth, să se odihnească după călătoria lor în Africa şi, cu Bonaparte şi oastea lui acum între el şi port, îşi făcea griji pentru soarta ei.

— Sunt sigur că Forţele Navale n-o să-l lase să se aproape de Plymouth, spuse el. Sunt sigur de asta, dar dacă pune *cumva* mâna pe tot sudul, atunci…

— Domnule, spuse Emily, iar Laurence îşi coborî privirea: fata gâfâia lângă el, cu Demane alături. Domnule, m-a trimis Temeraire… adică, ne-a trimis pe noi… să vă spunem: dragonul acela francez din curte îndeamnă la răzvrătire şi încearcă să mituiască pe toată lumea să treacă de partea Împăratului, cu pavilioane, giuvaiere şi altele asemenea. Vorbeşte engleza.

— Unde e solul? îl întrebă Laurence pe Riley. Ştii pe cine

au trimis?

— Talleyrand, răspunse Riley.

Consfătuirea se desfăşura sus, în biblioteca rar folosită. Wellesley venise să se alăture discuţiei, imediat după sosire şi era, gândi Laurence, cel mai potrivit ofiţer superior care ar fi putut înţelege ameninţarea. Dar sala era păzită de gărzi şi aghiotanţi. Printre ei, zece francezi în uniforme precum cele de cavalerie, dar modificate pentru zbor, cu tunici lungi de piele şi mănuşi grele, la cingători. Laurence nu ştiu cum ar putea să trimită vorbă înăuntru, până când nu-l văzu pe Rowley şi apelă la el.

Dispreţul personal al lui Rowley era acelaşi, dar tocmai văzuse cum o lună fusese scurtată la două săptămâni, cu ajutorul dragonilor. Deşi fără să zâmbească, îl ascultă pe Laurence şi spuse scurt:

— Prea bine, urmează-mă.

Şi îl duse în bibliotecă prin uşa laterală.

Telleyrand nu venise singur. Stătea pe o latură a mesei lungi, aşezată pentru această ocazie, cu un mareşal alături: Murat, cumnatul lui Bonaparte. Un cuplu ciudat: faţa prelungă şi aristocratică a lui Talleyrand, sub părul blond, rar, aproape decolorat, lângă Murat, care avea un păr des şi cârlionţat şi ochi albaştri, pe o faţă roşie de vânt şi muncă, deasupra unui trup robust: soldat până-n vârful capului. Vestimentaţia lui Murat era de o splendoare aproape absurdă, văzută de aproape: o tunică de piele neagră cu broderie aurie şi nasturi de aur, peste o cămaşă imaculată şi mănuşi de piele neagră cu auriu, aşezate alături, pe masă. A lui Telleyrand, de o eleganţă mai discretă şi mai corectă.

Vizavi de ei şedeau vreo şase miniştri, ale căror veşminte nu erau nici pe departe de aceeaşi factură, toţi marcaţi de lunga şi grăbita retragere dinspre Londra şi de disconfortul pe care trebuie să-l fi simţit aflându-se, efectiv, într-o tabără militară: Îndeosebi Perceval, prim-ministrul, arăta foarte nefericit şi tras la faţă. În primul rând, ministeriatul lui era o chestiune şubredă şi îndoielnică, un maldăr de compromisuri şi de oameni pe care-i ademenise pe

posturile lor: guvernul predecesorului său, Lordul Portland, se prăbuşise sub povara dezastrului din Africa şi bătrânul refuzase să încerce să mai formeze unul. Canning, secretarul Afacerilor externe, încercase şi el să obţină postul şi, eşuând, refuzase şi totodată îl împiedicase şi pe Secretarul de Război, Lordul Castlereagh, să se alăture noului guvern, lăsându-l pe Perceval să se mulţumească doar cu Lordul Bathurst şi Lordul Liverpool. Oameni de treabă, însă acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de cei mai înzestraţi cu putinţă şi, cu toate că Lordul Bathurst simpatizase cu cauza aboliţiei, Laurence nu putea decât să accepte că nu era omul pe care cineva şi l-ar dori vizavi de Telleyrand la masa de negocieri.

Lordul Mulgrave, Primul Lord al Amiralităţii, îşi păstrase funcţia. Dalrymple şedea cu el, un soldat bătrân şi gras, şi niciunul dintre ei nu părea pe măsura mareşalului. Puterea, energia şi calmul erau toate de-o singură parte a mesei: tot rafinamentul şi sofisticarea Vechiului Regim, cununat cu forţa brutală a Imperiului. Singur Wellesley, aşezat în celălalt capăt, lângă Lordul Liverpool, nu părea pe jumătate înfrânt. Era, în schimb, într-o dispoziţie sclipitoare, cu o expresie fermă pe faţă.

Rowley se aplecă să-i şoptească la ureche. Wellesley se uită la Laurence şi apoi se aplecă şi întrerupse conversaţia care se desfăşura în franceză, spunând:

— Ce naiba-i asta? Vii aici sub protecţia unui steag de negocieri şi, între timp, dragonul tău e în curte şi încearcă să-i ademenească pe ai noştri cu fleacuri sclipitoare?

Murat protestă împotriva acuzaţiei, spunând:

— Sunt sigur că a fost o neînţelegere. Liberté are mult entuziasm, dar n-ar vrea niciodată să jignească aşa…

— Sunt sigur că Generalul Wellesley nu vrea să insulte pe nimeni, interveni Lordul Eldon, cu scuze. Cu siguranţă, Alteţa Voastră… (lui Bonaparte îi plăcea să-şi facă membrii familiei prinţi) trebuie să fiţi familiarizat cu felul de-a vorbi pe şleau al soldaţilor…

Talleyrand urmărea discuţia cu ochi pe jumătate închişi, care ţâşniră o clipă spre Laurence. Se înclină în spate,

făcându-i repede semn cu degetul unuia dintre aghiotanţii lui, pentru o consultaţie şoptită. Apoi, după ce primele reacţii se potoliră, interveni şi spuse:

— Poate că Mareşalul Murat şi cu mine vom merge să stăm de vorbă cu Liberté, să ne asigurăm că nu mai e nicio confuzie: am discutat îndelung şi ne-ar prinde bine tuturor puţină odihnă. Se ridică greoi în picioare, scoţându-i şi pe restul din scaune şi, aplecându-se către Perceval, spuse:

— Sper că vom avea ocazia să mai vorbim. În seara asta?

Salutându-l cu o reverenţă pe Murat, îl lăsă pe mareşal să părăsească încăperea şi, târându-se afară după el, se opri la uşă şi se uită la Laurence, spunând, cu glas limpede şi pătrunzător:

— Permiteţi-mi să exprim din nou mulţumirile guvernului Maiestăţii Sale Imperiale, Monsieur Laurence, şi să vă asigur că aveţi dreptul să primiţi recunoştinţa Franţei şi că Împăratul n-a uitat asta.

Cuvintele fermecătoare tăiară în carne vie, mai rău ca nişte cuţite. Era o suferinţă indusă intenţionat, Laurence era convins. Ținta lui Talleyrand fuseseră mai degrabă miniştrii de la masă, pentru a discredita oricăre informaţie pe care Laurence le-ar putea-o aduce.

— Guvernul dumneavoastră, domnule, spuse Laurence, nu-mi datorează nimic. N-am acţionat pentru binele lui.

Talleyrand doar zâmbi blând şi se înclină uşor, înainte să părăsească încăperea.

— Dumnezeule, ce neruşinare! exclamă Wellesley, furios, aproape fără să aştepte să se închidă uşa, apoi cu glas scăzut: Porcul ăla arogant… fiul unui hangiu cu o târfă, şi însurat cu alta… *Ăsta* să fie Regele Angliei…

— N-au sugerat aşa ceva, începu Lordul Eldon.

Era Lord Chancellor, ridicat la rang de nobil ca avocat de seamă şi de acolo în guvernul Conservator, datorită opoziţiei sale statornice faţă de emanciparea catolică.

— Îţi imaginezi că vreunul din cercul acelui parvenit neobrăzat se mulţumeşte cu ceva aşa de ambiguu ca postul de guvernator? întrebă Wellesley. Dă-i şase luni şi va

fi Regele Murat, de îndată ce face ţăndări Armata şi Marina.

— Nu, condiţiile sunt inacceptabile, spuse Perceval, nu foarte convins. Dar acestea sunt un punct de început…

— Sunt o insultă de la început până la sfârşit, îl întrerupe Wellesley, şi ar trebui să fie respinse din start.

— Una dintre propunerile sale, cel puţin, interveni un alt ministru, vă implor, domnilor, s-o luaţi în calcul singură, lăsându-le la o parte pe toate celelalte: Pot să vă îndemn să luaţi o decizie rapidă, ca s-o transmitem Maiestăţilor lor la Halifax, cu toată graba şi toate precauţiile necesare pentru siguranţa lor?

— Aiureli defetiste! pufni Wellesley. Bonaparte nu se apropie de Scoţia până la primăvară, indiferent ce am face.

— Toate iscoadele noastre raportează că soldaţii lor sunt deja în nordul Angliei.

— Caută hrană, explică Wellesley, în grupuri mici. Avem două duzini de avanposturi şi castele fortificate între Londra şi Edinburgh şi nu poate să-şi treacă armata dincolo de ele.

— Sigur, nu trebuie să ne asumăm nici cel mai mic risc. Bonaparte a mers de la Berlin la Varşovia în pragul iernii…

— Pentru că jumătate dintre comandanţii de garnizoană şi-au aruncat armele şi s-au predat înainte să audă altceva decât o fanfară la porţile lor. Am mai multă încredere deatât în ofiţerii noştri.

— Regele nu-i un om tânăr, spuse Perceval, întrerupând schimbul de replici din ce în ce mai aprins dintre Wellesley şi ministru, nici în cea mai bună stare de sănătate…

— Nimeni nu sugerează să se expună pe câmpul de luptă, zise Wellesley, dar încă poate să se adreseze trupelor.

Perceval tăcu. Apoi, cu greu, cu glasul stins, spuse:

— Regele nu e în cea mai bună stare de sănătate.

Preţ de o clipă, nimeni nu vorbi. Apoi cineva îi spuse lui Wellesley, pe un ton conciliator:

— Dacă Prinţul de Wales rămâne ori Prinţul William şi Regele pleacă…

Wellesley alungă ideea cu un gest scurt, furios.

— Dacă eşti hotărât să-l faci să plece, fă-l. Şi dacă ai de

gând să-i dai şi tronul, pune-l pachet cu tot ce mai cer aceşti şerpi şi lasă-i să le predice trupelor răzvrătirea, de ce nu?

— Haide, domnule general Wellesley, asta e o reacţie exagerată...

— Dacă crezi măcar o clipă că ei nu ştiu foarte bine ce făcea dragonul...

— Sper că n-o să ne lăsăm ameţiţi de ideea că Talleyrand, dacă nu cumva Bonaparte însuşi, a urzit un plan ascuns care să fie dus la îndeplinire de un singur dragon, spuse Eldon. Am auzit trăncăneala dragonilor. Haideţi să n-o interpretăm ca pe o intenţie conştientă şi deliberată...

— Domnule, spuse Laurence, înfruntând privirile care-i întâmpinară îndrăzneala de a interveni, poate că nu cunoaşteţi faptul că dragonii îşi învaţă limba încă din ou şi arareori îşi însuşesc o alta. Nu poate fi o coincidenţă că au adus un dragon care vorbeşte engleza şi care poate să le comunice uşor alor noştri orice.

— Atunci, haideţi să-i hrănim încă o dată şi asta le va scoate din cap orice gând de răzvrătire, dacă o fi intrat vreunul, sugeră Eldon. Ce altceva ar putea să le ofere Bonaparte, oricum?

— Respect, dacă nu altceva, zise Laurence. Dacă nu puteţi vedea că neglijenţa şi dispreţul cu care sunt trataţi i-a făcut vulnerabili la cea mai meschină propunere, la cea mai măruntă ofertă de curtoazie şi răsplată...

— Ajunge, Laurence, îl opri Lordul Mulgrave cu răceală. I-ai făcut mai mult bine lui Bonaparte decât Talleyrand şi Murat şi decât ar putea reuşi aici oricare zece dragoni zgomotoşi, dacă le-am da toate şansele din lume.

Laurence tresări şi speră că nu se observase. Mulgrave aprobase planul fatal de trimitere a dragonului bolnav în Franţa. El condusese investigaţia din care Laurence aflase întâmplător despre acest plan. El alesese oamenii pentru curtea marţială şi o supervizase personal, plin de venin.

— Un om poate fi un exaltat şi fără să fie un trădător, spuse Mulgrave, iar dumneata eşti şi una, şi alta. Dacă ţi s-a îngăduit să mai trăieşti puţin, nu la sfatul meu, cu

siguranţă eşti ultimul om pe a cărui judecată ar trebui să se bizuie cineva.

— *Asta* e diversiune şi aş spune că, dacă Talleyrand ar putea să ne audă, s-ar felicita pentru succesul său. Domnule, i se adresă el lui Perceval, alungă-l, te implor, şi pe Murat cu el. Cu fiecare clipă în care acel steag de negocieri flutură în faţa ochilor armatei, mai tai puţin din curajul oamenilor mei. Ar trebui să vorbim de contraatac, nu să dezbatem condiţii de capitulare. Astea sunt, oricum ai vrea să le înzorzonezi.

— General Wellesley, dumneata şi Generalul Dalrymple îmi veţi ierta francheţea, interveni Lordul Liverpool, dar oricât de neplăcute ar fi aceste condiţii, s-ar putea să le găsim preferabile celor pe care ni le va oferi în martie. Sper că afirmaţiile mele nu vor fi interpretate ca un reproş la adresa Armatei. E un fapt incontestabil că Bonaparte a înfrânt orice armată care s-a războit vreodată cu el. Ruşii, austriecii, prusaci, turcii şi noi înşine. Mie mi se pare că am putea foarte bine să ne învoim la orice vrea el, atâta vreme cât Armata şi Forţele Maritime sunt protejate, pentru o vreme, şi Regele este în siguranţă. Orice, numai să părăsească Londra şi să se întoarcă la Paris. Apoi ne putem ocupa de Murat…

— Eşti…? Wellesley se întrerupse şi spuse pe un ton neutru: Câtă vreme Bonaparte se află în Anglia, putem pune punct cu o victorie unică… nu doar invaziei, dar şi războiului acestor zece ani şi mai bine de conflict. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e să-l vedem plecat. Singurul lucru afurisit pentru care putem fi recunoscători este că s-a pus la îndemâna noastră. Într-o lună vom avea cincizeci de mii de oameni aici. La Edinburgh, alţi şaizeci de mii şi o sută cincizeci de animale zburătoare, pe teritoriul nostru, într-o lună…

— Jumătate din Grande Armée stă pe coasta Franţei, aşteptându-şi rândul să vină aici, să-şi ia partea, zise Eldon. Într-o lună, Bonaparte va avea două sute de mii de oameni sau mai mulţi.

— Nu, nu va avea. Uşa se dădu în lături şi Jane Roland

intră, scoţându-şi mănuşile pline de sânge. Avea sânge pe faţă şi în păr şi era împroşcat pe tunică. Ce? făcu ea, la întrebările lor speriate, şi se privi în oglinda de pe perete. O, arăt îngrozitor! Nu, nu e al meu. Presupun că este al bietului francez blestemat. Am rupt o sabie pe el. Luă paharul de brandy care-i fu întins cu nelinişte şi îl bău până la fund. Mulţumesc, domnule, spuse ea, aşezându-l pe masă. Curată sănătate! Îmi cer iertare, domnilor, că am venit aşa murdară. Tocmai am sosit de pe coastă. A încercat încă o debarcare, la Folkestone. Dar n-a avut atât de mult noroc cum presupun că şi-ar fi dorit. I-am găsit şiretlicul cu harpoanele: fierarii noştri ne-au dat nişte sârmă tăioasă şi, în echipe de câte doi, căpitanii-curieri le pot tăia cât ai zice peşte. Am adus veşti – adăugă ea în timp ce Frette, venind cu paşi repezi în urma ei, aşeză pachetele pe masă, în faţa domnului Perceval – de la Amiralul Collingwood: şase capturate, scufundate patru, arse două, dintre navele de linie, şi mai puţin de o mie de oameni debarcaţi, din şaizeci de mii.

Gălăgia pe care o provocară veştile ei era extraordinară, atât în volum, cât şi prin schimbarea tonului – disproporţionată, probabil, pentru o victorie care nu schimba nimic. Dar şi o picătură era dulce pentru cei care fuseseră atâta vreme frustraţi. Edison tăcu, iar Wellesley sări să-i strângă lui Jane Roland mâna, înainte să-şi dea prea bine seama ce face.

— Aşadar, nu mai poate aduce alţii… Câţi oameni mai are acum? întrebă Perceval agitat.

— Tot poate să-i aducă pe calea aerului, noaptea, punctă Jane. Putem patrula, pot patrula şi Forţele Navale, dar n-o să prindem fiecare Fleur-de-Nuit care se furişează peste Canal. Sunt capabili să transporte şi două sute de oameni odată.

— Din partea mea, n-au decât să trimită zece în fiecare noapte, spuse Wellesley. N-are cum să adune mai mulţi decât suntem noi, înainte să fim gata să-l înfruntăm. Domnule… domnilor, spuse el, întorcându-se şi trecând cu privirea peste toţi cei de la masă, niciun război n-a fost

câştigat la masa de consfătuiri, dar multe au fost pierdute. Îngăduiţi-mi să nu văd aici o sală plină de laşi, ci una plină de britanici. Daţi-mi încrederea voastră şi o sută de mii de oameni şi nu mă tem de Bonaparte. O veţi face?

Urmă o pauză şi mulţi se uitară la Dalrymple.

— Poate o comandă comună… începu cineva.

— Nu! i-o tăie Wellesley. Dacă nu aveţi încredere în mine, alegeţi pe altul.

Tăcerea se lăsă din nou, o clipă de ezitare, dar Wellesley îşi alesese bine momentul. Strălucirea victoriei, a succesului, stăruia în aer şi ieşi învingătoare: Perceval se ridică şi îşi aşeză palmele pe masă:

— Fie. Lord Bathurst, îi vei informa pe oaspeţii noştri că tratativele au luat sfârşit. General Wellesley, ai comanda, şi Dumnezeu fie cu tine!

După mai puţin de un minut, Wellesley era la jumătatea coridorului, în drum spre ieşire, spunând:

— O pierdere nenorocită de timp şi elan, dar cel puţin s-a sfârşit şi n-a fost provocat niciun rău ireparabil. Roland, am nevoie de o sută de dragoni, pentru transport…

— Nu-ţi pot transfera o sută de dragoni, când am cinci sute de mile de coastă de păzit, spuse Jane, potrivindu-şi pasul cu el.

— Eu am încă treizeci de mii de oameni de dus acolo, şi patruzeci de mii la Edinburgh! se răsti Wellesley.

— Spune-mi unde pot fi găsiţi oamenii şi unde vrei să-i transportăm şi mă voi descurca, răspunse ea, cu ce dragoni sunt în patrulă, la distanţa unui zbor.

— Prea bine, spuse Wellesley, cu o scurtă clătinare a capului. Rowley, dă-i lista garnizoanelor, adăugă el peste umăr. Spune-mi, ce fel de rezerve îţi imaginezi că-i sunt necesare lui Bonaparte?

— Pentru dragoni? O sută de bivoli pe zi, spuse Jane. Mai mulţi, dacă are numeroşi dragoni de luptă şi muncesc pentru masa lor. Se descurcă, totuşi: are oameni trimişi să caute hrană, desigur, iar noi avem mai puţini dragoni la sud de munţi ca să mănânce rezervele.

Wellesley clătină aprobator din cap:

— Foarte bine. Trebuie să ajung la Edinburgh şi să pun restul acestei armate în ordine…

— Wellesley, spuse Jane, înainte să pleci, iartă-mă că o spun: pot să duc oamenii oriunde ai nevoie, dar nu pot să-l fac pe Bonaparte să vină să vă întâlnească acolo. E destul de bine instalat la Londra, în momentul de faţă şi la primăvară o să începem şi noi să avem probleme cu aprovizionarea. Turmele Scoţiei nu pot susţine un număr atât de mare de dragoni la nesfârşit: o să mâncăm din animalele de prăsilă.

El o săgetă cu o privire aspră:

— Ți-aş fi recunoscător, spuse el, dacă n-ai mai menţiona acest neajuns în faţa Excelenţelor Lor. La naiba, dar mi-e dor de Castlereagh.

Jane pufni:

— N-am nevoie de o prelegere despre cum să-i tratez pe politicienii care habar n-au despre treburile mele.

— Nu, presupun că nu, răspunse Wellesley, printre dinţi. Ei, bine, adu-mi armata şi lasă-mă pe mine să-mi bat capul cum să-l scoatem pe corsican din Londra.

Revenind în curte, Laurence îl găsi pe Temeraire într-o veselă întrunire cu Maximus şi Lily, proaspăt întorşi şi ei de pe coastă: cei doi dislocaseră fără sfială mai mulţi dragoni Yellow Reaper nemulţumiţi şi o foarte ofensată Ballista, pentru a-şi revendica locurile pe pietrele calde din preajma lui.

— Da, puiul a ieşit din ou, spunea Lily, dar nu e de mare folos nimănui: doar stă acolo şi plânge toată ziua, şi nu-mi place cum miroase. Nu că ar fi vina lui Catherine, adăugă ea. Sunt sigură că marinarul ăla îngrozitor e de vină. N-ar fi trebuit să-l las să se însoare cu ea, şi acum nici măcar nu-l poate convinge să divorţeze.

Harcourt stătea lângă ei, cu Berkley, dar Laurence nu ezită să se apropie, nici măcar în sinea lui. Era prea obosit şi prea murdar ca să se mai teamă de încă o întâlnire stânjenitoare. Catherine nu spuse, însă, absolut nimic, ci îi strânse mâna – o strânsoare care i se păru că s-ar fi vrut

mai energică decât o ţineau în prezent puterile.

Părea fragilă ca o coajă de ou şi aproape la fel de albă, aşa că părul ei roşcat-deschis contrasta cu pielea şi cu cercurile albastre de sub ochi. Încă avea îm jurul taliei micul surplus pe care îl dobândise în timpul sarcinii, dar avea braţele subţiri, lipsite de muşchi şi de vlagă. Ar fi trebuit să se odihnească.

Catherine îi prinse privirea şi spuse cu asprime:

— Te rog, nu vreau să aud predici. Lily nu poate să fie scutită într-un moment ca acesta. A încercat să debarce încă şaizeci de mii de oameni, ai auzit?

— Am auzit şi vă felicit pentru victorie, spuse Laurence. N-avea dreptul să vorbească. În orice caz, nu cum ar avea Riley. Şi pentru fiul vostru, adăugă el.

— O, da, spuse ea abătută. Mulţumesc.

Delegaţia franceză pleca: un mic cort, în formă de cupolă fu montat pe spatele dragonului Papillion Noir şi Talleyrand fu condus înăuntru, căţărându-se prudent şi înaintând încet. Dar Murat urcă la bord ca un aviator înnăscut şi se legă la gât. Papillonul făcu mare paradă scuturându-şi aripile fluorescente cu picăţele şi arătându-le celorlalţi dragoni un medalion mic, dar strălucitor, pe piept, în timp ce se făcea îmbarcarea, şi strigă vesel, înainte să-şi ia zborul:

— La revedere! Sper că veţi veni să mă vizitaţi, oricând doriţi, la Londra ori la Paris.

Arkady trase un vânt zgomotos în urma lui şi îşi atinse cu botul medalia-platou pe care i-o dăduse Jane cu un an în urmă, drept răsplată pentru patrulare.

— Da, şi călătorie sprâncenată! zise Temeraire, uitându-se cu o privire glacială după dragonul francez care dispărea în zare. Sunt sigur că toate sunt baliverne şi că n-are niciun fel de rubine ori colane de aur.

Laurence era la fel de bucuros să-i vadă plecaţi. Însă în urma lor rămase o umbră grea, pe care doar o victorie avea s-o ridice, într-un moment îndepărtat şi improbabil. Condiţiile pe care le oferise Bonaparte acum aveau să fie generoase, prin comparaţie, dacă reuşea să-şi menţină

ocupaţia până în primăvară. Unul câte unul, avanposturile de pe tot cuprinsul Angliei aveau să se predea, înfometate sau decimate. Apoi se va îndrepta spre trupele de asalt asupra oraşelor-port, începând să restricţioneze aprovizionarea Forţelor Navale. Între timp, dragonii lui vor mânca toate vitele englezilor, pe când dragonii acestora vor flămânzi, iar zăpezile care se vor topi vor deschide toate trecătorile prin munţi, transformându-le în căi uşoare de atac pentru infanteria lui. Nu trebuia decât să stea relaxat, să se bucure de confortul Londrei şi să aştepte.

— Diseară ieşim iarăşi în patrulă, de-a lungul Mării Nordului, îl informă Maximus pe Temeraire. Vii cu noi tura asta?

— Patrulă, zise Temeraire, oftând. Dar, da, sigur că mergem împreună, nu-i aşa, Laurence? Şi, într-un târziu, adăugă: Mai bine în patrulă decât să transport soldaţi.

— Poţi să ai şi alte îndatoriri, cu regimentul tău, spuse Laurence.

Nu era o treabă uşoară să organizezi întreaga companie de dragoni neînhămaţi în patrule. Temeraire insistă ca dragonii Yellow Reaper să aibă permisiunea să meargă toţi împreună, căci aşa păreau să prefere, deşi, ca regulă generală, ar fi fost folosiţi în echipe mixte, pentru echilibru. Pe de altă parte, pe Arkady şi dragonii lui sălbatici îi repartiză în mai multe grupuri diferite, deşi nu ştiau să vorbească o boabă cu ceilalţi dragoni.

— Da, dar nu trebuie să vorbească nimic ca să priceapă suficient pentru a patrula, spuse Temeraire. Şi altfel vor pleca haihui, mai ales dacă o lăsăm pe Iskierka în preajma lor, adăugă el, pe un ton sumbru.

— Totuşi, s-a schimbat mult, le spuse Granby lui Laurence şi Tharkay, într-o seară, la o cină luată pe fugă, în tabăra care îi reunea pe toţi lângă Newcastle. Puţin mai departe de foc, Temeraire şi Iskierka se ciondăneau zgomotos, iar Arkady îşi vâra coada, din când în când, cum îi stătea în obicei. Face multă gălăgie, adăugă Granby, dar a devenit foarte îndatoritoare. A zburat toate patrulele parcă trasate cu şablonul şi n-a alergat după trofee deloc,

nici nu s-a plâns cu o vorbă. Pentru asta, m-aş lăsa bucuros capturat încă de cinci ori.

Laurence îşi coborî privirea spre foc. El era încă prea afectat de preţul plătit pentru eliberarea lui Granby. Nu aflase nimic despre Edith, deşi se înjosise într-atât încât o implorase pe Jane să facă cercetări prin ofiţerii de informaţii. Rapoarte secrete veneau cu zecile, în fiecare zi, de la Londra, dar arestarea – chiar execuţia – unei văduve britanice era, probabil, prea insignifiantă ca să fie menţionată.

— N-aş vrea pentru nimic în lume să-ţi umbresc satisfacţia, dar *foarte îndatoritoare* impune prudenţă, îi spuse Tharkay lui Granby. O schimbare mai mică ar putea fi mai sigură. Nicio fiinţă învăţată cu libertatea nu e uşor de convins să adopte disciplina, adăugă el, dându-i o fărâmă de carne vânturelului care se uita cu poftă la iepurele lor care se frigea.

— Sunt şi disciplinată, declară Iskierka, auzindu-l. N-o să fug deloc şi sunt bucuroasă să transport mai multe, adăugă ea, referindu-se la vite. Fiecare căra o jumătate de încărcătură de provizii, împreună cu echipajul, compromisul lui Jane între transport şi patrulă. Jumătate de încărcătură era de-ajunns, chiar şi pentru un grup de dragoni de talie medie, să mişte o companie întreagă, cu ofiţeri cu tot, sau să transporte provizii pentru ei înşişi, fără să împovăreze dragonii într-atât încât să nu mai poată lupta.

Grupul lor venea acum de-a lungul coastei Mării Nordului şi aduna ce provizii găsea. Iskierka răspundea de transportul unei duzini de porci negri mari, închişi în prezent într-un ţarc în afara taberei şi guiţând, din când în când, ameţiţi de băutură. Li se administrase cel mai la îndemână narcotic, nişte tărie, şi miroseau puternic a alcool.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, doar te prefaci, spuse Temeraire cu dispreţ, fiindcă încerci să-i dovedeşti lui Granby că nu trebuie să te părăsească. Ştii foarte bine că nu mai avem.

Căprioarele nu puteau fi transportate, pentru că se

speriau de moarte înainte să li se poată administra măcar narcoticul, iar peştii nu rezistau. Erau buni doar pentru hrănirea dragonilor din flanc. Vitele începuseră deja să se împuţineze pe coastă şi, cu cât petreceau mai mult timp căutând, cu atât era mai mare riscul să lase o breşă în patrula lor, unde puteau fi aduşi o sumedenie de soldaţi. Dragonii lui Bonaparte, încărcaţi cu oameni, zburau zilnic de-a lungul Canalului şi al coastei, pândind tocmai o asemenea şansă.

— Vom mai găsi mâine, spuse Tharkay, cu o convingere inexplicabilă.

Dar în seara următoare, îl luă pe Arkady în frunte şi zbură direct spre o proprietate cu numeroase ferme de lapte frumoase, care le cedară două duzini de tăuraşi. Arkady urmări încărcarea animalelor ameţite la bordul dragonilor, cu o ciudată strâmbătură, ceea ce îl făcu pe Laurence să dorească şi mai mult să-l întrebe de unde ştiuse, făcând, în acelaşi timp, o asemenea întrebare imposibilă. Erau imediat peste graniţă, în Scoţia. Laurence ştia că Tharkay fusese implicat într-un proces aici, deşi nu cunoştea detaliile, şi dacă Tharkay nu alegea să i le dezvăluie de bunăvoie, respectul impunea să nu fie cerute.

Tăuraşii le completară raţia, însă atât, şi nu mai găsiră nimic tot restul patrulei şi pe drumul spre Loch Laggan, unde livrau proviziile. Fermierii îşi făcuseră obiceiul să-şi ascundă cirezile împuţinate.

— Lua-i-ar naiba pe toţi, şi pe Bonaparte! răbufni Jane, când Laurence îi dădu vestea, şi îşi trecu dosul palmei peste frunte. Transmite-i că avem provizii pentru o săptămână mai puţin decât am spus, îi zise ea aghiotantului care zăbovea lângă biroul ei, un tânăr ofiţer de armată care deveni imediat agitat, mutându-se de pe un picior pe altul. Şi, nu, nu poate primi douăzeci, poate primi zece. Şi nici toţi acei dragoni de talie grea. Wellesley te vrea pe tine – adăugă ea, adresându-i-se lui Laurence, şi îi aruncă un plic pecetluit cu ceară dintre altele de pe biroul ei – şi pe toţi cei de care mă pot lipsi, la Edinburgh.

Laurence rupse sigiliul şi despături ordinele. O singură

filă, doar câteva rânduri scrise grăbit şi neoficial şi nesemnate:

Adu monstrul acela care scuipă flăcări şi câţi mai vrea să-ţi dea Roland: cei mai buni luptători pe care-i ai, şi cu cât mai răi cu atât mai bine.

Reciti mesajul, rar, şi pe urmă îl împături la loc. „Răi“ Avea un presentiment rece şi indigest. Jane, gândi el, nu citise conţinutul. Avea să protesteze din toate puterile. Ridică privirea. Jane nici nu se oprise din treburile ei.

— Frette, spune-i lui Rightley să se ducă la Inverness, cu cinci dragoni de talie medie şi trimite un mesaj afurisitului de colonel, că dacă nu-şi urcă oamenii la bord mâine-seară, când aterizează dragonii, îl duc în faţa curţii marţiale a doua zi dimineaţă. N-avem timp de pierdut cu asemenea aiureli, spuse ea, dând trei ordine deodată. Laurence, poţi să-ţi alegi dragonii, pe cine vrei. Formaţiile nu fac excepţie.

Nu putea s-o împovăreze.

— Putem lua zece? întrebă el. Wellesley o vrea pe Iskierka, adăugă el.

— Da, spuse ea neatentă, poţi s-o iei şi pe ea. Dumnezeu ştie că e o pierdere să n-o avem în patrulă, dacă sunt ciocniri violente. O, şi uite, adăugă ea, dându-i o scrisoare pe care o scoase dintre multe altele de pe biroul ei supraîncărcat. Poţi s-o citeşti aici, dar nu te pot lăsa s-o iei.

O mână scrisese lăbărţat, cu multe greşeli de ortografie şi majuscule alandala:

Doamna în Cauză e urmăridă, dar încă nu molestadă. Am Reujit să Şoptesc în câteva urechi că Soţu ei a fost un Cunoscud Entuziast şi că ea s-a Măritat Târziu, din Disp-rare. Sper că într-o zi va Ierta Această Pată aruncată asupra sa şi asupra numelui unui Erou al ţării Sale! Nădăjduiesc că pericolul Arestării a trecud. Asta e Yot ce pot transmite ca informaţie de Încredere, căci refuză să Mă Primească în Vizită, dar umblă Vorba că este Foarte Îndurerată şi că pruncul continuă să fie Bolnav. Mâine sunt invitad la Cină cu Marşalul Davout, dar nu am Mari Aşteptări, căci e

Secretos, spre deosebire de Dl. Murat…

Scrisoarea nu era semnată. Citi fragmentul de două ori şi i-o dădu înapoi.

— Mulţumesc, spuse el şi, înclinându-se, plecă. Îi era frică să mai spună altceva.

Temeraire fu foarte încântat să fie ales pentru o anume misiune şi încă şi mai încântat să fie eliberat de sarcina de a patrula şi a transporta oameni de colo-colo, oricât de importantă ar fi. Singura dificultate era să decidă pe cine să aleagă să vină cu el.

— Wellesley îi vrea pe cei mai buni luptători pe care-i ai şi cei mai entuziaşti, îi spuse Laurence.

Era foarte corect, şi aceia aveau dreptul cel mai mult să facă ceva mai palpitant decât să care infanteria încoace şi încolo. Dar erau mai mult de zece dragonii care meritau şi, oricum, rămâneau numai opt, căci, fireşte, avea să meargă el şi mai era şi Iskierka, deşi ea nu merita deloc acest privilegiu. Doar făcea un spectacol din scuipatul flăcărilor, care nu era de fapt nimic extraordinar – oricine putea aprinde lucruri, doar o mică scânteie ajunge. Temeraire oftă. Dar, oricum, Iskierka nu era de mare folos: fusese deja scutită de căratul oamenilor, întrucât era dificil pentru majoritatea să stea pe spinarea ei plină de ţepi din care ieşeau aburi. Aşa că trebuia să se consoleze cu ea şi apoi, desigur, trebuia să-i întrebe pe Maximus şi pe Lily, deşi, spre surprinderea şi dezamăgirea lui Temeraire, Laurence se împotrivi acestor alegeri.

— Dar n-ar fi frumos deloc din partea mea să nu-i invit la o luptă adevărată, dacă am ocazia, protestă Temeraire, uitându-se peste umăr, ca nu cumva să-l audă Maximus şi Lily şi să se simtă jigniţi.

Din fericire, Maximus dormea buştean, sforăind, sub o pătură formată din nouă Winchesteri şi câţiva mici dragoni sălbatici, iar Lily era instalată dincolo de zidul din celălalt capăt al cetăţii, chiar sub fereastra lui Catherine Harcourt, geloasă: Catherine se dusese înăuntru să vadă bebeluşul.

— Harcourt nu se simte bine, pare-mi-se, zise Laurence.

— Da, confirmă Temeraire, şi Lily e de aceeaşi părere şi mi-a spus că e sigură că s-ar simţi mult mai bine dacă ar pleca spre sud şi ar participa la o luptă adevărată decât să zboare toată ziua înainte şi-napoi, pe umezeală. Catherine răceşte foarte uşor acum şi n-ar trebui să stea mult timp în aer.

— Berkley nu răceşte uşor, pentru că e aşa de gras, spuse adormit Maximus, mijind un ochi, dar mi-ar plăcea şi mie să merg să lupt.

Acestea fiind stabilite, mai rămaseră ceilalţi. Temeraire stătu şi se scărpină la cap o vreme.

— Ar putea veni şi Gentius cu noi, fără să-l punem la socoteală, spuse el, în cele din urmă. Pentru că nu poate nici să care pe nimeni, nici să patruleze, oricum nu face decât să stea aici, în Loch Laggan şi să doarmă. Şi îl vom avea cu noi pe Armatius, să-l care. Cu asta, am avea suficienţi dragoni de talie grea. Nu cred c-ar trebui să-i iau pe Majestatis şi Ballista, pentru că se pricep foarte bine să-i organizeze pe alţii. Nu sunt foarte sigur că toată lumea s-ar bucura să care soldaţii încoace şi-ncolo, dacă ar fi să plece şi ei. Requiescat, la fel, pentru că nimeni care nu e de talie grea nu-l contrazice, chiar dacă trebuie să i se spună ce ordine să dea.

Însă era puţin încurcat, neştiind cum să nu-i ia cu el fără să-i jignească, până când îi trecu prin minte să le dea grade, în schimb:

— Crezi că pe Wellesley l-ar deranja? îl întrebă el pe Laurence.

— Este un plan excelent! exclamă cu uluire Amiralul Roland, când Laurence îi ceru părerea. Miliţia voastră ar face bine să fie mutată sub comanda Aviaţiei, în orice caz, ca să te facem pe tine comodor în loc de colonel. Şi ofiţerii tăi vor fi căpitani, deşi va fi al naibii de greu să rezolvăm problema epoleţilor.

— O, epoleţi, spuse cu jind Temeraire.

Câteva cusătorese fuseseră recrutate din satul de lângă Loch Laggan, să-i ajute să coasă hamurile pentru transportul soldaţilor, şi acum li se ceru să facă rozete din

bucăţile de mătase şi piele rămase. Rezultatele nu se apropiau prea mult de epoleţii adevăraţi, ci semănau mai mult cu nişte smocuri în culori strălucitoare, cu puţin brocart în mijlocul înnodat, pentru ţinută, şi o sumedenie de bride cu care să fie agăţate de o bucată de ham. Dar pe nimeni nu deranja asta câtuşi de puţin.

— Eu zic că-i frumos, zise Requiescat, admirând nodul verde strălucitor de pe umărul său, din toate direcţiile, răsucindu-şi capul.

Nici măcar Majestatis nu reuşi să-şi afişeze obişnuitul dispreţ ironic şi se uita întruna pieziş la al lui: era roşu, să se asorteze cu bejul şi negrul, şi era aproape la fel de frumos, gândi Temeraire, ca setul său azuriu. Desigur, el avusese nevoie de două.

— Da, şi dacă se va găsi cineva deosebit de priceput să vă ajute, puteţi să-i faceţi locotenenţi şi, la rândul *lor*, pot primi câte un epolet mai mic, le explică Temeraire. Aşadar, e stabilit, adăugă el, vorbindu-i lui Laurence. Cât despre restul, haide să luăm nişte dragoni Yellow Reaper. Pe Messoria şi Immortalis, bineînţeles, pentru că ei sunt camarazii noştri de regiment. Şi cei mai buni dintre neînhămaţii noştri. Şi asta se va potrivi foarte bine, pentru că o vreau şi pe Perscitia, e foarte deşteaptă, mărturisi el. Dacă o las aici sigură, mă tem că *o* să jignească pe cineva. Oricum, s-ar putea să avem nevoie de puţină artilerie.

Dragonii Yellow Reaper se ciondăniră şi, în cele din urmă, îi desemnară pe Chalcedony şi Gladius să meargă, iar Cantarella avea să preia comanda celor care rămâneau şi să primească un epolet. Moucey primi unul în calitate de comandant al curierilor – era aproape la fel de mare cât capul lui, dar îi plăcea foarte mult –, la fel şi Minnow.

Aşadar, până la urmă totul se rezolvă fără gâlceavă sau resentimente şi Temeraire consideră că planul lui era un succes.

— Suntem o companie tare frumoasă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Laurence, sperând să-l găsească mulţumit. Păcat cu Iskierka, dar, în rest, nimeni nu ne poate pune la îndoială alegerile. Sunt sigur.

— Da, zise Laurence.

— Numai că mă gândeam, spuse el cu o privire piezişă – spera că nu va fi considerat egoist –, că ar fi şi mai bine dacă am primi înapoi restul echipajului nostru. Nu că nu ne-am descurca foarte bine aşa, adăugă el, dar ne-ar prinde bine câţiva nacelişti în plus, ca să manevreze bombele şi ar putea fi convenabil să-l avem pe Winston înapoi, să-l ajute pe Fellowes…

— Cei care au vrut să se întoarcă au făcut-o, răspunse Laurence. Nu pot cere nimănui să stea alături de un trădător.

— O! făcu Temeraire. Dar… Şi se opri. Nu-i trecuse prin minte că fusese *alegerea* echipajului să nu se întoarcă. Că preferau să fie în altă parte, pe alt dragon şi cu un alt căpitan. I se părea foarte ciudat, când el era acum comodor şi trebuia să fie negreşit şi mai impresionant, dacă nu altceva. Se întreba dacă nu cumva Laurence se înşela sau poate doar se sfia să-i întrebe. Probabil că ei nici măcar nu ştiau că el şi Laurence erau liberi.

— Dar sigur Martin, cel puţin, sau Ferris ar veni, spuse el.

Laurence rămase tăcut o vreme, apoi răspunse:

— Ferris a fost dat afară.

Doar pentru că, pesemne, amiralii îşi imaginaseră că Ferris îl ajutase pe Laurence, deşi nu făcuse chiar nimic.

— Dar atunci unde e? întrebă Temeraire. Dacă Ferris nu era cu un alt dragon, atunci era logic că ar fi preferat să fie cu ei, dar în cele din urmă Laurence spuse: orice mesaj din partea mea e cât se poate de neavenit.

Temeraire nu mai insistă, ci se gândi că poate îl va contacta chiar el pe Ferris, dacă reuşea să-i convingă pe Emily sau Sipho să-i scrie o scrisoare, ca să afle decizia lui. Şi apoi, o mică femelă dragon din Dover, Orchestia, pe care o cunoştea, ateriză în curte. Se întorcea din patrulă şi în echipajul ei se afla aviaspirantul Martin, cu părul blond strălucitor, ieşind în evidenţă pe lângă tunica verde.

— Domnule Martin! strigă Temeraire, văzând-l când trecu şi gândindu-se să-l cheme poate la el şi să vadă dacă

ştia că fusese făcut comodor şi dacă era sigur că nu prefera să plece cu ei, în misiunea lor specială…

Martin tresări puţin, auzindu-şi numele, dar apoi întoarse spatele şi intră în cetate, cu restul echipajului Orchestiei – fără măcar o vorbă ori un gest, şi fusese mereu atât de prietenos…

— Temeraire, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă n-ai repeta un asemenea gest, spuse Laurence.

— Nu, nu-l voi repeta, răspunse Temeraire, mult resemnat.

Nu doar că Martin îi ignorase, dar o făcuse atât de făţiş, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să ştie că a făcut-o cu intenţie. Asta îi lăsa un gust amar. Se putea întâmpla oricui să nu aibă chef de conversaţie, dar el arătase cât de puţin voia să aibă de-a face cu ei, în special.

— Dar, îl întrebă Temeraire lui Laurence, încetişor, asta înseamnă că nu e de acord cu faptul că le-am dus francezilor leacul? Sunt sigur că n-ar fi vrut să vadă toţi dragonii morţi…

— Între două rele, poate că ar fi considerat că acesta este mai mic decât trădarea, răspunse Laurence, fără să înalţe capul de la cartea pe care o citea.

— Oh! Atunci îmi pare rău, zise Temeraire sfidător. Din partea mea, n-are decât să stea cu Orchestia, dacă ea îl vrea.

Se simţea rănit, deşi, în ciuda bravadei sale, încă nu înţelegea ceea ce era mai rău: nu înţelesese implicaţiile faptelor lor asupra bietului Ferris, până în după-amiaza acelei zile: Erau cu toţii adunaţi în curte şi pregătiţi de zbor, el, cu hamul fixat şi epoleţii strălucind în soarele plăpând. Un mesager venise să-i informeze că pot merge la Edinburgh şi spuse:

— Domnule Laurence, ordinele dumneavoastră, domnule. De la Amiral. Şi îi înmână plicul.

— Da, zise Laurence şi nu-l corectă pe băiat.

Doar luă hărţile şi le vârî în buzunarul tunicii. Şi, pentru prima dată, Temeraire îşi dădu seama, privind mai atent, că Laurence nu purta pe umeri epoleţii aurii pe care-i purtau

ceilalţi căpitani.

Temeraire se feri să întrebe, nu voia să audă răspunsul, dar nu se putu abţine:

— Da, zise Laurence. Am fost şi degradat. Nu mai contează acum, adăugă el, după o clipă, dar, de fapt bineînţeles că conta, mai mult ca orice. Trebuie să plecăm.

Laurence stătea lângă parapet, în curtea superioară a Castelului Edinburgh, cu ochii pierduţi în largul mării. Temeraire era întins undeva în adăpostul întunecat de la poalele castelului, un hău imens şi negru lângă oraşul iluminat, care se desfăşura în jurul castelului şi în jos, către Râul Forth. Navele se înălţau şi coborau chinuite pe apă şi vântul îi azvârlea lui Laurence în faţă ace ascuţite de chiciură. În depărtare, vedea câteva lumini mişcătoare, prea sus pentru nişte nave, prea strălucitoare pentru nişte stele: câţiva dragoni patrulând.

— Încă trei sute de mii de nemernici de-a lungul coastei, de la Calais la Boulogne, aşteptându-şi ocazia, îi spuse un sergent de marină camaradului său soldat, când cei doi se apropiară, făcându-şi rondul, şi scuipă agresiv peste parapet, înspre mare, de parcă ar fi putut nimeri un duşman îndepărtat.

Încă nu-l observaseră pe Laurence. Wellesley şi oamenii lui se aflau în sălile turnului. El fusese lăsat afară, până aveau să-l cheme, deşi noaptea era umedă şi rece, pietrele alunecoase, acoperite de gheaţă, iar în anticameră era loc destul să aştepte. O umilire intenţionată. Umezeala îi pătrundea cu uşurinţă prin mantie şi mantaua de piele. Dar alesese să stea la marginea parapetului, dincolo de lumina felinarelor, ca să poată vedea mai departe. Era doar impuls romantic; nu putea vedea nimic cu adevărat important la această oră.

— O să mai strecoare încă o mie la noapte, continuă sergentul. În fiecare noapte îi duc nenorociţii ăia de dragoni Fleur-de-Nuit. Forţele Navale au doborât unul acum două zile, totuşi, adăugă el, cu o satisfacţie vindicativă. S-a prăbuşit în ocean ca un bolovan. Două sute de francezi cară-n spinare, din câte-am auzit. Dar cel mai adesea nu

pot fi văzuţi.

— Am auzit când a pârjolit Weedon din temelii, continuă tânărul soldat aflat cu el. Am auzit că a trimis dragoni şi a aruncat tot satul în aer.

— Iacobini nenorociţi, zise sergentul, deprimat. Îmi cer scuze, domnule, adăugă el, văzându-l pe Laurence şi ducând mâna la pălărie.

Îi salută cu o mişcare a capului şi cei doi tăcură, aşezându-se la posturi. O uşă se deschise în partea laterală a turnului şi, până se închise încet la loc, afară năvăliră glasuri ridicate: alte certuri aprinse, strategii şi sacrificii. Laurence se uită într-acolo, dar nu era Wellesley sau unul dintre aghiotanţii lui. Era un bătrân în cămaşă de noapte şi papuci de casă, mormăind în timp ce se apropia prin ploaie. Avea părul cărunt, rar şi încâlcit şi nu purta perucă. Păşea şontâc, măcinat de reumatism, orbecăind spre capela din partea opusă a curţii.

— E vicarul, şopti tânărul marinar.

— La ora asta? se miră sergentul şi amândoi se uitară la Laurence.

Laurence traversă curtea şi se duse lângă el. Bătrânul nu părea să-şi ţină bine echilibrul pe pietrele lunecoase şi vorbea de unul singur, înşirând un discurs fără noimă, pe care Laurence nu-l înţelese nici când ajunse destul de aproape ca să distingă cuvintele.

— Cai, spuse bătrânul, cai şi măgari şi grâul pe trei săptămâni, şi Copenhaga, flota din Copenhaga. Treizeci şi trei de lire.

Nu părea să observe deloc apropierea lui Laurence, până când acesta zise:

— Domnule, doriţi să vă întoarceţi înăuntru?

— Nu vreau, răspunse arţăgos bătrânul. Tu eşti, Murat? Eşti tu? Se uită la faţa lui Laurence, îi atinse tunica şi, vizibil satisfăcut, clătină din cap. Nu eşti Napoleon, eşti Murat. Ai venit să mă omori? Dă-mi braţul, spuse el brusc, poruncitor şi, apucând braţul lui Laurence, se sprijini cu putere de el. Îşi fixase privirea pe capelă şi porni hotărât spre ea, şchiopătând. Toţi vor să mă omoare, îi spuse lui Laurence,

pe un ton confidenţial. Sunt înăuntru acum şi vorbesc despre asta. Fiul meu e cu ei.

Nu părea nici indignat, nici speriat, ci mai mult parcă ar fi împărtăşit o bârfă interesantă. Laurence se uită în spate, la turn şi apoi iarăşi la bătrân, la profilul lui, şi îl recunoscu:

— Sire, spuse Laurence, cu glas pierit, nu îmi permiteţi să vă conduc înăuntru? N-ar trebui să fiţi afară pe o vreme ca asta. Trase de şnururile mantiei şi, lepădând-o, reuşi s-o aşeze pe umerii Regelui.

— Vreau să merg la Windsor, spuse Regele. Napoleon nu e acolo. De ce nu pot să merg la Windsor? Continuă să înainteze legănat către capelă şi Laurence putea fie să ţină pasul cu el, fie să-i dea drumul să meargă singur. E la Londra, e la Londra. Nu-i la Windsor. Nu trebuie să merg la Halifax. Ar fi o laşitate să nu merg. Vrei să merg la Halifax? întrebă. Fiul meu vrea. Îşi doreşte să mor pe ocean.

— Mi-aş dori să vă văd în siguranţă, Sire, spuse Laurence, şi sunt sigur că şi el îşi doreşte acelaşi lucru.

— Nu mă duc, zise Regele. N-ar trebui să mă duc. Vreau să mor în Anglia.

Uşa se dădu în lături din nou: servitori speraţi alergând cu mantia de ploaie şi umbrela, să le ţină deasupra lui şi să-l convingă să intre. Nu-i aruncară lui Laurence nici măcar o privire, iar acesta se retrase câţiva paşi, să-i lase să-şi facă treaba. Glasul Regelui se ridică, protestând împotriva mâinilor lor, care-l călăuzeau, şi apoi se stinse din nou, devenind o bolboroseală. Se lăsă târât treptat înapoi înăuntru.

— Bietul bătrân! spuse sergentul de marină, venind mai aproape, să se uite după ei şi să poată arunca un ochi în interiorul turnului. Şi-a pierdut minţile, presupun. Cine era?

Laurence stătea în curte, în spatele uşii care se închidea, cu ploaia şiroindu-i pe mâneci în jos şi pe faţă, ca sângele. Rămase acolo şi spuse cu voce tare:

— O, Doamne, ce rău îmi pare că s-a întâmplat!

III



13

Temeraire se încolăci mai strâns, cu coada răsucită ordonat pe lângă trup şi încercă, fără prea mare succes, să adoarmă. Erau o mulţime de lucruri la care nu voia să se gândească, dar câtă vreme continua să fie treaz, toate vociferau, cerându-i atenţie.

Aterizaseră în adăpostul Edinburgh abia după lăsarea întunericului şi îl găsiră umed, sumbru şi noroios, iar apa din heleşteu nu era bună de băut. Erau prea mulţi dragoni îngropaţi acolo, prea de curând. Aşa că fură nevoiţi să-şi vâre capetele pe rând sub un firicel de apă care se prelingea de pe zidurile castelului, cu un gust neplăcut, apoi se aşezară incomod între cei doi tumuli foarte depărtaţi. Stăteau îngrămădiţi, deşi era loc destul ca unul sau altul dintre ei să se ducă să doarmă printre ceilalţi tumuli, dar absolut nimeni nu se oferi să meargă singur. Tindeau mai degrabă să se înghesuie unul în altul. Laurence se dusese aproape imediat să discute cu Wellesley şi fu plecat multă vreme. Cu mult înainte de întoarcerea lui terminaseră de mâncat: două vaci bătrâne şi aţoase şi trei oi, tranşate şi fripte în groapă, cu un morman mare de cartofi, pentru procurarea cărora Gong Su îi organizase în echipe. Din fericire, cartofii preluară o parte din aroma cărnii şi fură chiar apetisanţi, după ce se coapseră suficient de mult.

— Nu prea sunt eu de acord cu gătitul ăsta, spusese Maximus, lingându-şi botul, după ce topise pe îndelete şaptesprezece baniţe de cartofi, copţi în coajă, dar aceştia nu sunt răi deloc, vreau să zic în cazul în care nu poţi să ai parte de-o văcuţă proaspătă.

Temeraire mâncă şi el foarte încet, dar se lungise deja prea mult şi Maximus se uita plin de speranţă la ultimul morman de intestine de oaie, aşa că Temeraire fu nevoit să-l devoreze, şi apoi nu mai avu altceva de făcut decât să zacă în noroi, ghemuit să încălzească şi să-şi facă griji pentru Laurence.

— Bineînţeles că nu-i fericit, spuse Gentius adormit. Ţara cotropită de toate Broaştele astea, cine-ar fi? Aş crede că nu-i în toate minţile, dacă s-ar apuca să danseze.

— Dar nu e vorba de aceeaşi *nefericire*, spuse Temeraire, ca atunci când mergem la luptă ca să-i facem pe francezi să plece şi vom avea nişte bătălii curând.

Gentius îşi înălţă capul meditativ:

— Oamenilor le place să fie nefericiţi, uneori, sugeră el. Al doilea căpitan al meu venea şi stătea sub aripa mea cu o carte şi plângea când citea, aproape în fiecare seară. La început am crezut că e rănită, dar ea mi-a spus să nu-mi fac griji deloc. Îi făcea plăcere. A doua zi dimineaţă se simţea iarăşi perfect.

Temeraire era sceptic. Nu-l văzuse niciodată pe Laurence plângând din cauza unei cărţi, deşi nu toate îi plăceau foarte mult.

Dar lui Temeraire nu-i prea plăcea să împingă conversaţia foarte departe. La drept vorbind, era puţin îngrijorat... era probabil neliniştit... ei, bine, era probabil *speriat* că ar putea să afle că Laurence nu era atât de supărat, cât furios. Se temea că Laurence era furios pe el.

Temeraire nu înţelesese prea bine ce însemna ca Laurence să fie numit trădător. Desigur, guvernul voia să-l execute sau să-i întemniţeze departe unul de altul, dar Temeraire crezuse că, odată înlăturate aceste două posibilităţi, totul va fi aproape la fel. La început aşa păruse: zburau împreună, primeau ordine şi totul era aproape identic. Dar nu era aşa deloc. Bineînţeles, nu avuseseră de ales decât să ducă leacul. Numai că Temeraire nu prea înţelesese, înainte de asta, că trădarea însemna ca Laurence să-şi piardă viaţa *şi* echipajul *şi* gradul.

— Măcar, spuse el, măcar încă eşti căpitanul *meu.* În definitiv, în timp ce sunt mulţi căpitani care au *un fel* de dragon, eu sunt singurul dragon care e comodor…

Dar când încercase să rostească acest argument cu voce tare, pentru sine, nu-i sună tocmai consolator, până la urmă: se umfla în pene, de parcă Laurence ar fi trebuit să fie mulţumit de realizările lui Temeraire şi deloc de ale sale

– sare pe rană. Şi Laurence îşi mai pierduse şi tresele aurii.

Temeraire înălţă capul din noroi şi spuse:

— Roland, ştii colierul căpitanului Fenter, cel de aur, cu smarald? Nu-i oficial, aşa-i? Oricine poate purta aşa ceva? Era o bijuterie frumoasă pe care el şi toţi ceilalţi de la Loch Laggan o remarcaseră la gâtul căpitanului unei înfumurate femele Anglewing pe nume Orchestia. O bijuterie foarte potrivită, în opinia lui Temeraire, pentru căpitanul unui dragon de rang înalt, oricât s-ar dezice de el Aviaţia. Crezi că Laurence ar putea cumpăra aşa ceva aici, în oraş?

— Presupun că nu şi-ar permite. Procesul, ştii, spuse ea cu înţelepciune, ridicând privirea de la cizmele pe care şi le văcsuia.

— Ce proces? întrebă Temeraire nedumerit.

— Legat de sclavii pe care i-am eliberat în Africa, răspunse ea. Acei stăpâni de sclavi pe care i-am dus înapoi l-au dat în judecată pe căpitan şi presupun că n-a putut să se apere foarte bine, fiind în închisoare, aşa că i-au luat toţi banii.

— I-au *luat*? Temeraire îşi ţinu cu greu coada în frâu, să nu izbească pământul. Sigur *toţi* banii? întrebă el, gâtuit.

— Am auzit că au fost zece mii de lire sau cam pe-acolo, spuse Emily.

— Zece mii de lire! exclamă Gentius, oripilat, smulgându-şi capul din noroi, cu un pleoscăit teribil. Zece mii de lire! Şi n-ai spus nimic că i-au fost luate *zece mii de lire.* Păi, ăştia-s zece vulturi din aceia sau mai mult.

Şi toată lumea murmură şocată. Până şi Maximus şi Lily tresăriră şi le venea greu să se uite la Temeraire.

Pe Temeraire îl luă de-a dreptul cu ameţeli şi aproape că i se făcu rău. Laurence nu pomenise nimic despre asta înainte. Nu-i spusese că-i va fi luat toată avuţia. Sau cel puţin aşa încerca Temeraire să se convingă. Dar i se părea o scuză foarte subţire şi, când deschise gura să le explice celorlalţi, se opri, fără să-i dea glas. Nu se ostenise să afle şi acum, iată-l, el comodor, împopoţonat cu giuvaiere şi doi epoleţi, în timp ce Laurence nu avea nimic, doar o tunică urâtă, mai jerpelită pe zi ce trecea.

— Zece mii se lire, repetă Gentius, necruţător, dând din cap dintr-o parte în alta. Ai rasolit-o, n-am ce zice.

Şi Temeraire se ghemui la pământ, simţind că acuzaţia era pe deplin meritată.

— Dar dacă n-am fi dus leacul, spuse el sfios, ar fi murit o mulţime de dragoni, chiar şi cei care nu aveau nicio legătură cu războiul. Nu se poate să fi fost greşit ce am făcut.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, zise Perscitia, după un moment, francezii ar fi trebuit să vă răsplătească. Fiindcă aţi mers pentru ei. Sau nu neapărat pentru ei, se corectă ea, dar au avut de câştigat din asta, aşadar n-am o părere bună despre ei dacă v-au lăsat să ieşiţi păgubiţi, deşi nici nu eraţi obligaţi s-o faceţi deloc.

— Păi… zise Temeraire, şi fu nevoit să recunoască faptul că o asemenea ofertă fusese făcută, şi încă una cât se poate de frumoasă. Însă Laurence a refuzat, continuă el, pentru că asta ar fi fost o trădare şi mai mare.

— Nu reuşesc să pricep cum acceptarea unei răsplăţi, *după* ce ai înfăptuit deja trădarea, ar putea agrava situaţia, spuse Chalcedony. În definitiv, ei sunt inamicul, şi dacă ţi-ar da o comoară, ar avea mai puţin şi asta ar fi mai rău pentru ei, aşa că, dacă mă întrebi, chiar ar fi compensat trădarea, dacă o lua.

Lui Temeraire i se păru un argument foarte corect, la care i-ar fi plăcut să se fi gândit la timp.

— Numai că nu mi-am dat seama că Laurence o să-şi piardă avutul, spuse Temeraire nefericit, aşa că nu m-am gândit că ar fi aşa de important.

— Măi, măi, eşti încă tânăr, spuse Gentius, îmbunându-se puţin. Şi ai timp să recuperezi. Să câştigi bătălii, să iei câteva trofee între timp şi până la urmă totul se va îndrepta. Guvernul o să te răsplătească, dacă eşti destul de eroic.

— Dar am fost *foarte* eroic, protestă Temeraire. Şi ei n-au fost corecţi deloc. Ba chiar au încercat să mi-l ia pe Laurence.

— N-ai fost eroic aşa cum trebuie, punctă Gentius.

Trebuie să câştigi bătălii, asta e calea. Aşa a ajuns căpitan prima mea îngrijitoare, ştii. Nu obişnuiau să-i lase pe căpitanii dragonilor Longwing să fie propriu-zis căpitani. Îi ziceau doar „domnişoară“ şi era un individ la bord de care ea trebuia să asculte. Numai că era un nătărău şi a reuşit să-şi bea minţile tocmai când trebuia să mergem la luptă şi toată formaţia aştepta. Gentius pufni: Aşa că ea s-a adresat echipajului: „Domnilor… “ Aici Gentius se opri, frecându-şi agitat labele din faţă una de alta, cu o expresie încruntată. Aşteptară şi aşteptară şi aşteptară, şi Temeraire aproape tremura de nerăbdare: Dacă, aşa cum spunea Gentius, căpitanul său trecuse de la „domnişoară“ la „căpitan“, cu siguranţă Laurence şi-ar putea restabili poziţia în vreun fel… E dificil să-mi amintesc întocmai cum a spus, continuă Gentius, scuzându-se. Nu se mai vorbeşte azi ca pe vremuri, dar cred că ştiu. A spus: „Domnilor, constatând că misiunea noastră consistă în a merge la luptă, aş socoti această întâmplare o scuză lamentabilă pentru un eşec. În măsura în care nădăjduim să izbutim fără căpitanul… fără căpitanul…“ La naiba, mormăi Gentius, întrerupându-se, i-am uitat numele. Dar ea l-a menţionat, preciză el, şi a spus: „În măsura în care nădăjduim să izbutim fără prezenţa lui, nimic nu poate pricinui un rezultat mai nefericit pe câmpul de luptă decât absenţa noastră şi pentru asta mă pun chezaş. Prin urmare, eu am să purced şi orice om care doreşte să nu se hazardeze, sub comanda mea, poate să rămână în urmă“.

Rosti triumfător ultima parte a declamaţiei sale, dar apoi fu nevoit să aştepte aplauzele, până când auditoriul său reuşi să înţeleagă cele spuse.

— Dar nu pricep, aţi câştigat bătălia sau nu? întrebă, în cele din urmă, Messoria, nedumerită.

— Fireşte că am câştigat bătălia, răspunse iritat Gentius. Şi ne-am descurcat mult mai bine fără căpitanul Haulding… Ha! Mi-am amintit numele lui, până la urmă. Asta vă garantez. Am apărut până şi în jurnal, şi Guvernul a cedat şi a făcut-o căpitan în bună regulă. Pentru că ne-am descurcat bine, termină el, înghiontindu-l cu înţeles pe Temeraire.

Asta e calea: să câştigăm bătălii pentru ei şi se vor da pe brazdă, o să vedeţi.

— Asta e foarte bine, remarcă Iskierka, dacă ne lasă să luptăm. Uite-l că vine, întreabă-l când o să luptăm, îl îndemnă ea pe Temeraire.

Laurence se apropia dinspre castel, pe alee.

Temeraire nici nu ştia cum să-l privească în faţă. Conştient acum de vinovăţia lui, aproape că se aştepta ca Laurence să-l ocărască numaidecât. Dar Laurence nu făcu decât să le spună lui Roland, Demane şi Sipho:

— Mergeţi, vă rog, şi treziţi-i de îndată pe ceilalţi căpitani. Şi rămase aşteptând până când ceilalţi fură târâţi din bivuacurile lor incomode. Domnilor, am fost numit temporar şi mi s-a dat comanda acestei expediţii. Veţi găsi ordinele voastre scrise acolo şi sper că nu lasă loc la nicio ambiguitate.

Laurence avea un mănunchi de hârtii în mâini, fiecare împachetată şi sigilată separat şi având înscris numele celorlalţi căpitani. Îi înmână ordinele lui Sipho, să le împartă.

— Scriptologie afurisită, când Bonaparte stă la uşă, bombăni Berkley. Armata e meşteră la aşa ceva…

— Ți-aş fi foarte recunoscător, Berkley, dacă ai pune ordinele acelea la loc sigur, undeva unde nu pot fi deteriorate, spuse Laurence, când Berkley dădu să mototolească pergamentul. M-aş bucura să ştiu că ierarhia este limpede, dacă întreabă cineva, cumva, pe viitor. Toţi ceilalţi căpitani tăcură şi se uitară la el, iar Temeraire se întrebă, nedumerit, de ce ar conta. Peceţile de ceară roşie aplicate pe pergament erau frumoase, dar putea să le facă oricine când voia. Iar Laurence nu păstrase vreunul pentru sine. Nu oferi mai multe explicaţii, ci continuă: Francezii ne hărţuiesc fermierii, trimiţând grupuri care-i jefuiesc şi aprovizionând astfel armata cu cele necesare. Datoria noastră este să oprim acest jaf şi, atât cât se poate, fără riscuri inutile pentru dragoni, ca să reducem forţele aflate la dispoziţia lui Napoleon.

Urmă o tăcere, apoi Granby întrebă:

— … Vrei să spui… trupele neregulate?

— Da, răspunse Laurence.

— Ce vrea să facem cu prizonierii, să-i plimbăm cu noi în hamul de pântece? întrebă Berkley.

— Nu vom cruţa pe nimeni, zise Laurence. Tonul lui ferm nu lăsa loc de alte întrebări. Căpitanii nu scoaseră o vorbă, nici măcar între ei. Vom începe la Northumberland, mâine, şi ne vom croi drum spre sud. Vom pleca în zori, domnilor. Asta e tot.

Mai zăboviră o clipă, uitându-se nedumeriţi când la hârtiile lor, când la Laurence. În cele din urmă, se risipiră cu toţii pe la corturile lor, fără să mai spună nimeni nimic. Temeraire era în impas. Nu înţelegea de ce să fi preluat Laurence comanda. Era deja *el* la comandă şi era un lucru important, nu-i aşa, pentru un dragon, să aibă conducerea. Laurence însuşi spusese asta. Temeraire nu mai voia să fie deloc egoist, acum, că ştia că fusese egoist. Dacă Laurence voia comanda, fireşte, putea s-o aibă, şi totuşi, când venea vorba de politică… de toţi dragonii…

Îşi făcu curaj şi, în cele din urmă, îndrăzni să întrebe timid, adăugând repede:

— Nu mă deranjează deloc, pentru mine *personal*. Mă bucur foarte mult că ai fost repus în drepturi şi eşti din nou căpitan. Numai că, dacă e important…

Era acum încolăcit cu ceilalţi dragoni, dar toţi dormeau, iar oamenii intraseră în corturile lor. Laurence le spusese lui Roland, Demane şi Sipho să se ducă la culcare în cortul lui, iar el rămăsese afară, înfăşurat în tunica şi mantia sa şi studiind hărţile pe care le desfăcuse pe o mică masă pliantă. Făcea semne cu un capăt de creion de ceară, ici şi colo.

— În situaţia de faţă, este mai important să nu fii tu la comandă ori nimeni altcineva în afară de mine, spuse Laurence. Era ceva ciudat în glasul lui: neobişnuit de plat, de parcă nu i-ar fi păsat ce spune, şi nu ridică privirea de la hărţi. Temeraire şi-ar fi dorit foarte mult să fie mai puţin întuneric ca să-i vadă faţa. În orice caz, adăugă Laurence, dacă curtea te va considera într-adevăr comandantul,

aceasta este o chestiune încă netestată şi sper că nu vei risca viaţa şi carierele celorlalţi căpitani, opunându-te, de dragul întâietăţii tale.

— Dar, spuse Temeraire, nu-şi riscă viaţa oricum?

— În bătălie, răspunse Laurence, nu după aceea.

Temeraire se ferea să insiste. Oricât de înspăimântător era gândul că Laurence era furios pe el, ar fi fost cu mult mai rău să *ştie,* s-o audă din gura lui.

— Laurence, se încumetă, totuşi Temeraire, te rog să-mi explici. Ştiu… ştiu că ai de suferit din cauza mea, pentru că n-am încercat să înţeleg destul de bine şi nu vreau să se mai întâmple asta, numai că nu pot s-o evit, dacă nu ştiu.

Acum Laurence ridică privirea şi în ochii lui se oglindi o clipă lumina castelului de pe deal.

— N-ai ce să eviţi. Nu sunt în pericol.

— Dacă *ei* sunt, înseamnă că eşti şi tu, zise Temeraire.

— Eu nu pot fi condamnat de două ori, răspunse Laurence. Te rog, odihneşte-te puţin. Avem o sută de mile de zburat mâine-dimineaţă.

— Vreau să-l văd însângerat, spusese Wellesley, în sala turnului de la Castelul Edinburgh, aplecat deasupra hărţii Angliei, plină de semne albastre, cu ploaia rece ca gheaţa biciuind ferestrele. În josul culoarului, departe, vocea Regelui se înălţa lamentându-se. Lui Laurence i se părea că strigă foarte tare. Fiecare om de-al lui ne costă cât cinci, continuă Wellesley. Probabil că-i aduce cu costuri imense şi probabil că se foloseşte de puterea dragonilor săi pentru asta. Iar oamenii lui trăiesc jefuind satele, hrănindu-se şi luând vitele pentru dragonii lor şi ţinându-şi convoaiele de aprovizionare a trupelor cu raţii meschine.

— Adică vreţi să-i atacăm trupele neregulate? izbucni Laurence, sătul de ocolişuri.

— Convoaiele de aprovizionare, jefuitorii, iscoadele. Wellesley lovi cu degetul pe hartă: Are o sută de trupe mici de jefuitori prin toată ţara, la nord de Londra. Nu poate supravieţui mult fără ei, iar ei sunt expuşi. Îi vei nimici pe toţi cei pe care-i găseşti. Nu vei ataca, adăugă el, nicio forţă substanţială, cu dragoni numeroşi sau artilerie. N-am de

gând să pierd niciun dragon de-al nostru.

Laurence se aşteptase la aşa ceva, după felul cum fusese formulată convocarea. Nu era surprins şi ascultă cu resemnare. Strategia era sănătoasă, judecând la rece: dacă Bonaparte începea să piardă oameni mai repede decât îi putea înlocui şi se pomenea cu proviziile împuţinate, va trebui să accepte o bătălie, în orice condiţii i se oferea, sau să se retragă cu totul.

Dar într-un război civilizat, dragonii nu erau folosiţi în felul acesta. Wellesley o ştia foarte bine şi Laurence la fel. Din motive exclusiv pragmatice, erau consideraţi prea valoroşi şi prea scumpi ca să fie folosiţi altfel decât împotriva unei ţinte semnificative, de importanţă strategică, nicidecum împotriva unui mic grup de infanterie uşoară, înarmat doar cu muschete. Însă nu din pragmatism, ci din simţire erau numite, într-un glas, inumane excepţiile care se făceau din când în când. Puţine lucruri stârneau mai multă oroare şi revoltă în omul obişnuit decât perspectiva dragonilor asmuţiţi împotriva lor. Existaseră oameni aduşi în faţa curţii marţiale şi spânzuraţi pentru asta, chiar de-ai lor.

— Jaful, desigur, adăugă Wellesley, după o clipă, nu va fi tolerat…

— Nu va exista aşa ceva, îl asigură Laurence, doar ce va trebui să rechiziţionăm ca să hrănim dragonii. Mai e altceva?

Wellesley îl cercetă atent:

— O vei face?

Laurence ar fi fost în stare de aproape orice ca să repare ceea ce făcuse. Nu putea să-i învie pe cei ucişi, nici să ridice navele scufundate de pe fundul Canalului ori să-i recompenseze pe toţi acei oameni simpli de la ţară cărora oastea invadatoare le luase animalele şi avutul. Nu putea repara sănătatea tatălui său ori a Regelui, nici fericirea lui Edith. Dar îşi pătase deja iremediabil onoarea, spre folosul unei naţiuni inamice şi al lăcomiei unui tiran. Putea să se mai mânjească puţin pentru binele alor săi şi să-şi pună scut reputaţia distrusă, pentru cei care încă aveau una de

apărat.

— N-am nevoie de ordine scrise pentru mine, îi răspunsese lui Wellesley. Dar le cer pentru ceilalţi ofiţeri ai Aviaţiei implicaţi. Puteţi să menţionaţi doar că au obligaţia să urmeze ordinele mele.

Wellesley înţelesese foarte bine cerinţa lui Laurence şi nu-l refuzase. Scrisese ordinele, i le înmânase şi apoi rămăsese singur în turnul său, iar Laurence coborâse şi iar coborâse, spre adăpostul care-l aştepta.

Tabăra era tăcută şi mohorâtă de dimineaţă, când îşi înhămară dragonii şi echipajele urcară a bord. De două sau de trei ori Laurence avu impresia că Harcourt ar vrea să-i spună ceva. Dar, în cele din urmă, urcară toţi şi porniră în zbor, fără să schimbe o vorbă. Vântul rece care-i biciuia faţa era o binecuvântare, alături de bătăile ritmice ale aripilor lui Temeraire şi de tăcere. Micul său echipaj nu-i adresă niciun cuvânt şi, cum stătea în faţă, pe gâtul lui Temeraire, avea impresia că sunt singuri în largul cerului. Mlaştinile neatinse ce goneau la picioarele lor nu cunoşteau nici război, nici frontiere.

Iscoadele lui Wellesley raportaseră deja mai mult de-o duzină de grupuri de jefuitori în Ţinutul de Nord, prădând fermele şi înhăţând vitele. Laurence le marcase pe hartă, cât de precis îi permiteau informaţiile. Dar inamicul le oferea pe tavă un semnal de fum, vizibil de la zece mii de mile depărtare. Era un firicel negru, care se învârtea leneş, răsucindu-se, dinspre acoperişul unei ferme impunătoare. Focul era aproape stins când ajunseră acolo. Restul satului era pustiu când dragonii coborâră. Doar doi bărbaţi, în haine de pânză aspră de casă, ţărani, nu soldaţi, zăceau morţi în drum şi pe pântece le înfloreau, roşii, rănile lăsate de baionete.

— Ţăranii n-o să iasă din case cât timp dragonii sunt cu noi, spuse Harcourt. Dacă-i lăsăm la margine…

— Nu, zise Laurence, N-avea de gând să piardă vremea cu asemenea lucruri. Îşi duse palmele căuş la gură şi strigă: Suntem ofiţeri ai Regelui. Ieşiţi imediat sau vom pune dragonii să vă dărâme casele. Niciun răspuns, nicio

mişcare. Temeraire, spuse Laurence şi îi indică o casă mică şi cochetă de la capătul uliţei. Doboar-o, te rog.

Temeraire se uită la ea şi întrebă, şovăitor:

— Să răcnesc?

— Cum alegi tu, răspunse Laurence.

— Ar trebui s-o dobor toată deodată? întrebă Temeraire, întorcând capul să examineze casa. Aruncă iute o privire spre Laurence, de parcă ar fi vrut să-i evalueze adevăratele intenţii. Poate dacă aş da jos doar hornul…

— O, tărăgănezi prea mult, interveni Iskierka şi suflă imediat foc peste casă. Acoperişul de stuf se aprinse într-o clipită, cu un trosnet vesel. Arse cu vâlvătăi, înălţând un fum înţepător. Flăcările se prelingeau lacome către casele vecine. Laurence stătea şi aştepta şi, după o clipă, uşa unui beci se crăpă şi câţiva oameni îşi făcură apariţia.

— Stingeţi-l, pentru Dumnezeu, stingeţi-l, se rugă unul dintre ei, gâfâind. O să se aprindă tot satul…

— Berkley, dacă eşti bun, spuse Laurence. Maximus luă acoperişul aprins şi, aşezându-l pe pământ, aruncă peste el nişte pământ râşcâit cu stângăcie, îngropându-l pe jumătate. Laurence îşi întoarse din nou prvirea spre ţăranii care se holbau la el, palizi şi asudaţi. În ce direcţie au luat-o francezii?

— Către Scarrow Hill, răspunse bărbatul mai vârstnic, cu glasul încă tremurând. Cu toate vitele noastre, până la ultima… Un muget îndepărtat din pădure îl demască, dar lui Laurence nu-i păsa. Au plecat acum mai puţin de-un ceas…

— Foarte bine. La posturi, domnilor, iar puşcaşii să se pregătească, le spuse Laurence peste umăr celorlalţi căpitani. În aer, Temeraire, de-a lungul drumului.

Îi ajunseră din urmă pe francezi un sfert de oră mai târziu. Întâi îi auziră, cântând un deocheat crâmpei din *Auprès de ma blonde, qu'il fait bon, fait bon, fait bon,* în timp ce mărşăluiau printr-o porţiune de pădure. Apoi ieşiră iarăşi în drum, cu vitele în şir, mugind şi dând din cap, agitate de mirosul dragonilor în văzduh. Oamenii le smuciră nervoşi, încercând să le tragă după ei. Nu ridicară privirea.

Temeraire întoarse capul şi se uită la Laurence: Zece

dragoni veneau pe urmele lor.

— Domnule Allen, ordonă Laurence, semnal de atac.

14

— Nu văd ce-i rău în asta, zise Iskierka, continuând să ciugulească oasele de vită carbonizate de la cina sa. Fură vacile pentru dragonii lor, nu-i vina noastră dacă dragonii lor sunt prea leneşi ca să vină să-şi ia singuri vitele.

— Nu-i *rău,* zise Temeraire nemulţumit. Nu tocmai.

— Nici prea cinstit, totuşi, spuse Gentius. Nici măcar n-aveau tun.

— Nici sătenii n-aveau tun ori măcar muschete, zise Lily, aşa că n-a fost prea cinstit nici din partea acelor soldaţi, de la bun început.

— Oricum, adăugă Iskierka, cu un aer infatuat, trebuie să ne supunem ordinelor.

Temeraire nu mai insistă. Din punctul lui de vedere, nu prea conta, oricum, deşi nu fusese o bătălie prea interesantă: coborâseră în picaj, soldaţii trăseseră câteva focuri şi apoi fugiseră toţi în pădure, cei care scăpaseră cu viaţă. Nu durase nici cinci minute şi nu aveau cu ce să se laude. Cu excepţia vitelor, desigur, dar pe majoritatea fuseseră nevoiţi să le înapoieze.

N-avea de gând s-o spună, fireşte, dar simţea că Iskierka avea dreptate. Dacă soldaţii nu voiau să fie atacaţi, n-ar fi trebuit să se apuce să hoinărească pe teritoriile altora, luându-le mâncarea şi mult mai multă decât puteau mânca ei înşişi. Numai că era puţin îngrijorat fiindcă avea impresia că în mod normal pe Laurence l-ar fi supărat aşa ceva, iar faptul că acum lui Laurence nu părea să-i pese i se părea, instinctiv, ceva ciudat.

Sătenii, desigur, fuseseră foarte recunoscători.

— Două luni până la primăvară. Am fi murit de foame sau pe-aproape. Mulţumim, domnule, spuse capul satului, iertându-i cu dragă inimă pentru casa arsă pe jumătate.

Ceilalţi ieşiră agitaţi să-şi caute vitele şi bunurile şi să-i exprime, la rândul lor, speriaţi, recunoştinţa.

Câţiva tineri din echipajul de sol al lui Maximus mânaseră înapoi vitele care nu fuseseră ucise sau care nu muriseră

de spaimă, în timpul bătăliei. Gladis şi Chalcedony aduseseră înapoi şi cele două căruţe mari cu grâne, iar ţăranii trimiseseră vorbă pe drum, către alţii care fuseseră prădaţi, să vină să împartă cu ei ce-a mai rămas.

Dar Laurence nu părea prea încântat nici de potopul de mulţumiri, ci doar clătină din cap şi spuse:

— Şi mai trimiteţi vorbă ca oricine aude sau vede vreo mişcare a francezilor să dea un semnal, fum sau un foc de tabără în noapte, şi vom veni.

Gong Su luase acele vite care fuseseră ucise, suficiente ca toţi dragonii să primească un pic de friptură de carne proaspătă şi, pe deasupra, o porţie de supă din oase şi carne, amestecate cu legume şi grăunţe pentru întregul echipaj şi toţi sătenii. Atmosfera era sărbătorească şi se înveseli şi mai mult când sătenii scoaseră la iveală o rezervă ascunsă de mied. Temeraire savurase şi el o cupă întreagă, turnată în gură, închizând fălcile şi păstrând aroma înviorătoare pe limbă.

Laurence nu mâncase prea mult şi acum se îndepărtă de sat şi de petrecere, întorcându-se lângă Temeraire. Însă doar pentru a-şi scoate hărţile din nou, ca să studieze drumurile.

Privindu-l, Temeraire trase adânc aer în piept şi îndrăzni să spună:

— Laurence… Laurence, m-am gândit. Poate că ar trebui să-mi vinzi tecile de gheare. Nu chiar acum, vreau să zic, adăugă el grăbit, dar după ce se termină războiul…

— De ce? întrebă Laurence, mult mai absent decât simţea Temeraire că ar fi meritat o asemenea propunere. Te-ai plictisit de ele?

— Nu, sigur că nu, cine s-ar putea plictisi de ele? protestă Temeraire şi apoi tăcu. Nu era sigur cum ar putea să-i explice, fără să trădeze faptul că ştia despre paguba pe care Laurence i-o ascunsese probabil tocmai pentru că-l durea atât de mult. Numai că mă gândeam, încercă el, că poate ţi-ar plăcea să ai mai mulţi bani, căci tu mi-ai oferit atât de mult.

— N-am nevoie de bani, zise Laurence, şi ai face mai

bine să le păstrezi, în caz că ai nevoie de ele pe viitor. Mulţumesc pentru ofertă, frumos din partea ta, adăugă el.

Ar fi trebuit să fie o imensă uşurare pentru Temeraire, însă descoperi că era şi mai nefericit, căci încercase cea mai disperată variantă care-i trecuse prin minte şi aflase că nu era de niciun folos. Laurence nu păruse mişcat nici măcar puţin de perspectiva de a avea nişte obiecte de preţ atât de frumoase. Gratitudinea lui fusese doar formală.

Îşi aşeză capul pe labele din faţă şi îl mai privi o vreme pe Laurence. Căpitanul avea un felinar şi, în lumină, avea un aer straniu: nu era proaspăt bărbierit, remarcă Temeraire şi avea pe maxilar urme de sânge uscat, pe care nu le ştersese. Părul îi crescuse lung şi era prins la repezeală la spate. Dar nu părea să se sinchisească de nimic, era absorbit de hartă şi de cifrele pe care le studia.

— Nu mă laşi să te ajut, Laurence? întrebă, în cele din urmă, Temeraire, disperat, neavând nicio altă idee.

Laurence se opri, aplecat deasupra hârtiilor, apoi întinse o foaie, cu felinarul deasupra ei.

— E destul de mare ca să vezi? E registrul taxelor pentru anul trecut. Bănuiesc că francezii vor jefui mai întâi cele mai bogate moşii şi sate, aşa că îi vom căuta acolo.

— Da, pot să citesc spuse Temeraire. Dacă mijea ochii, nu era foarte greu. Să ţi le spun pe toate cele mai bogate, în ordine?

În timp ce înaintau treptat spre sud, grupurile de jefuitori erau din ce în ce mai mari şi mai disperate: nu mai erau cete mici – ieşite în căutare de hrană pentru ei şi dragonii lor –, ci sprijin de urgenţă pentru dragonii încartiruiţi acum în mici avanposturi şi tabere, în toată inima Angliei, pentru ca povara hrănirii lor să fie distribuită. Dacă vitele nu soseau zilnic, dragonii flămânzeau şi atunci trebuiau transferaţi altundeva, la sud, probabil chiar înapoi în Franţa.

Destabilizarea aprovizionării cu hrană îşi făcea deja simţită consecinţele. În absenţa grupurilor mai mici care să aducă regulat de mâncare, soldaţii depuneau mai mult efort să aibă cu ce se hrăni, ei şi dragonii, iar asta îi făcea

pe toţi şi mai necruţători. Sate, ferme şi moşii erau acum stoarse până la ultima picătură şi adesea răvăşite, în căutarea rezervelor ascunse sau pur şi simplu fără niciun scop, doar de dragul distrugerii – un impuls distructiv al soldaţilor, pricinuit de prea multă libertate de a devasta tot ce găsesc. Dacă sătenii încercau să-şi apere casele şi mijloace de trai, erau adesea omorâţi, abuzaţi sau, în cel mai bun caz, lăsaţi să moară de foame cu casele arzând în spatele lor.

Aceste brutalităţi determinară curând satele să treacă de la o rezistenţă măruntă, ursuză – care însemna să-i blagoslovească pe soldaţii francezi prin cârciumi ori să dea informaţii despre ei trupelor britanice, ascunzând, în acelaşi timp, mâncarea de toţi, fără deosebire – la ura manifestă. Nimeni nu mai fugea acum de dragoni, când aterizau, ci toţi îşi scoteau vitele din grajduri să-i hrănească şi în fiecare zi se înălţau fumurile focurilor de semnalizare. Micii dragoni sălbatici din Munţii Penini, care trăiau de capul lor şi se hrăneau prădând fermele, se lăsaseră convinşi de foame şi de argumentele lui Temeraire să culeagă informaţii din toate zările. Zburau de la un semnal la altul, unde sătenii le dădeau oi şi capre şi, în schimb, duceau informaţiile la tabăra lui Laurence, care se muta în fiecare zi mai la sud, Laurence credea că era foarte posibil să ştie mai multe despre mişcările francezilor decât generalii lor şi le trimitea zilnic scrisori amănunţite lui Jane şi lui Wellesley.

Un mic dragon sălbatic albastru năvăli în tabără, într-o seară, în Cumbria, în timp ce stăteau tăcuţi şi plictisiţi, ascuţindu-şi baionetele ori bând whisky îndoit cu apă, lângă focurile lor mici. Cu o voce discordant de groasă, dragonul anunţă:

— Francezii vin încoace, cu tunuri şi doisprezece dragoni.

— Părăsiţi tabăra! ordonă Laurence, ridicându-se şi prinzându-şi sabia la cingătoare. Nu, lăsaţi tot, avem mai mare nevoie de timp decât de provizii. Lăsaţi focurile aprinse. Toată lumea în aer, domnilor, acum! spuse el aspru, când toţi ezitară o clipă, şi îi puse în mişcare.

— Dar, Laurence, murmură Temeraire, când căpitanul său urcă la bord, de ce nu rămânem să-i înfruntăm? E prima noastră şansă la o bătălie adevărată şi probabil vor avea şi vulturi…

— Nu e nicio onoare să câştigi o bătălie între hoţi, spuse Laurence sec, luând hărţile pe care i le întindea Demane şi frunzărindu-le repede. Împărţiţi-vă în grupuri de maximum trei şi porniţi pe rute separate. Toţi. Ne întâlnim la Cross Fell! strigă Laurence, iar ei se ridicară ca unul şi plecară.

Erau prea agili ca să poată fi reperaţi şi prinşi cu uşurinţă, avânt o mie de ochi în toate direcţiile, atenţi să-i ferească de primejdii. Alte trei încercări similare eşuară la fel, iar francezii să găsească doar focurile lor abandonate şi gropile pentru gătit. Recompensele fabuloase oferite erau ignorate cu dispreţ şi, frustraţi, francezii trecură la represalii împotriva oricui era suspectat că oferea informaţii sau sprijin, adică aproape toată populaţia. La Howick Hall, la două săptămâni poate de când porniseră în misiune, prinseră asupra faptului un grup mare, care jefuia de zor, nu doar vitele şi mâncarea, dar şi tablouri, porţelanuri şi un imens candelabru de argint, în timp ce casa ardea încet în jurul lor şi ofiţerii râdeau şi beau vin din beciuri, în curte.

Umbrele dragonilor coborând peste ei le amuţiră veselia şi două duzini de muschete fură ridicate în grabă. Temeraire, planând deasupra, îşi lansă răgetul înspre casă şi zidul frontal, cuprins de flăcări, alunecă aproape tot într-un morman, îngropând jumătate dintre soldaţi şi lăsând clădirea, preţ de o clipă, ca o casă de păpuşi, deschisă vederii în partea din faţă, cu alţi jefuitori înăuntru, holbându-se la ei.

Pe urmă, tânguindu-se, acoperişul cedă şi imensa clădire se împături, pereţii sfărmându-se până la cărămizi şi ţiglele clătinându-se şi împrăştiindu-se pe peluză, încă fumegând. Caii şi vitele o luară la goană, iar soldaţii rămaşi fugiră în direcţia opusă, lăsând în urmă un imens morman de obiecte într-un car, o privelişte jalnică alături de ruinele ce ardeau mocnit.

Satul fusese şi el atacat. Bărbaţii care încercaseră să reziste fuseseră omorâţi aproape toţi. Femeile şi copiii se adăpostiseră în biserică, însă aceasta nu le oferi prea multă protecţie: soldaţii intraseră şi siluiseră câteva dintre femeile tinere şi îl omorâseră pe vicar, un bărbat de optzeci de ani, când încercase să intervină cu slabele-i puteri.

— Ar trebui să-i vânăm pe ceilalţi, spuse un tânăr aviaspirant, până la ultimul.

Nimeni nu-l contrazise. Laurence se simţea doar obosit.

— Berkley, spuse el, oamenii tăi să cureţe satul şi dragonii să îngroape morţii. Sutton, Little, luaţi ceilalţi Reaperi şi aduceţi din casă ce puteţi găsi. Vor mai avea nevoie aici provizii. Sau putem să vă ducem la Caster, îi propuse el stăpânei casei, care adusese supravieţuitorii la o oarecare ordine.

— N-o să aibă să ne dea case mai bune acolo, răspunse ea. Vom fi recunoscători, căpitane, pentru orice ne puteţi aduce şi ne vom descurca. N-au găsit tot ce era de găsit.

Nu spuse cu voce tare că acum aveau mai puţine guri de hrănit.

Dragonii Yellow Reaper zăboviră o vreme şi se întoarseră cu un aer de satisfacţie feroce, mânjiţi de sânge şi aducând cu ei nişte vite şi căprioare moarte.

— Vom merge puţin mai departe, spuse Laurence. Nu vom poposi încă, ci vom înainta spre sud, atât cât putem zbura înainte şi înapoi într-o zi.

— Prea bine, spuse Little, cu glas scăzut. N-au decât să se uite peste umăr, în toată Anglia, adăugă el, însoţit de un murmur de aprobare.

Şi astfel, francezii îi împăcară pe toţi cu misiunea lor. Puţini dintre căpitani mai priveau chiorâş atacurile lor ori cereau să facă popas. Laurence auzi murmurul aprobator fără satisfacţie.

— Sunt sigur că pot zbura puţin mai repede, dacă încerc, interveni Maximus.

Îşi ţineau întrunirile în aer, ca dragonii să poată asculta.

Vreo patru zile mai târziu, chemaţi de altă coloană de

fum, găsiră şi nimiciră alt grup de jefuitori, la Wollaton. În timp ce părăseau câmpul de luptă, lăsând în urmă cadavrele negre şi stacojii pe zăpadă, Laurence văzu, una după alta, cojile carbonizate ale unor case pe care le cunoştea. Case imense ardeau peste tot, ţinte ideale: pivniţele pline de vin şi brandy, cămările încărcate pentru iarnă. Moşia Galman era încă în picioare, dar părăsită, cu fel şi fel de boarfe risipite prin curte: draperii şi covoare, rupte şi călcate în picioare în noroi, şi altele atârnând în ferestrele sparte. Grajdurile erau arse din temelii, iar în vechiul heleşteu cu crini, pe lângă care obişnuia să se plimbe cu Edith, înota hoitul umflat al unui cal, cu picioarele sfârtecate, de unde îl apucaseră câinii.

Ştia că trebuia să se aştepte să găsească pârjolit şi Conacul Wollaton şi spera doar că familia sa reuşise să fugă la timp. Era pregătit pentru asta, aşa credea. Cel puţin putea să ia în calcul posibilitatea, fără să simtă altceva decât un calm şi îndepărtat regret. Apoi ajunseră la lac şi Conacul Wollaton se înălţa pe creasta dealului, neatins, cu lumini la ferestre şi firişoare graţioase de fum din hornuri, poleit şi strălucitor. Căprioarele săltară grăbite din calea lor.

Aterizară în parc şi dragonii plecară să vâneze. Laurence se urcă pe o movilă şi privi casa cu o senzaţie de irealitate aproape. Amurgul se lăsa sub ochii lui şi, în lumina domoală, conturul casei se estompa.

— Ei, ce noroc, îi spuse Harcourt, şovăitoare.

— Mă vei scuza, spuse el. Nu stau mult.

Şi traversă peluza, spre casă.

Gardul viu era tuns şi aleile măturate de zăpadă. Se auzea un zumzet de viaţă, din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de casă, până când, stând în grădinile ordonate, putea privi, prin ferestre, în lumina lumânărilor, o sală de bal plină de oameni, unii în picioare, alţii şezând, alţii tolăniţi pe priciuri şi paturi de campanie: ţărani pe care îi recunoştea, alţii din sat.

— Ascultă, ce pui la cale? Poţi veni în faţă, dacă aştepţi ceva, se auzi un glas, făcându-l să tresară: un tânăr grădinar, încruntat şi ţinând în mână o greblă, de parcă ar fi

vrut s-o folosească la ceva.

— Sunt William Laurence, spuse el. Lady Allendale este aici?

Ieşi la el, înfăşurată într-o mantie, ca s-o ferească de frig: doar lână, nu una dintre blănurile ei.

— Will, dragul meu, spuse ea. Eşti bine? Ai venit singur…?

— Ne-am aşezat tabăra în parc, doar ca să vânăm, răspunse Laurence. Plecăm de îndată ce dragonii sunt hrăniţi. Eşti bine? Şi tata?

— Cât de bine te poţi aştepta, cu toată agitaţia asta, răspunse ea. Ştie câte ceva din cele întâmplate. Ştie că eşti din nou în Aviaţie, adăugă ea, încordată.

Laurence nu spuse nimic. Nu era nimic cu care să se mândrească în misiunea pe care o avea.

— Mă bucur să vă găsesc teferi, spuse el după o clipă, şovăitor. Am zburat peste sat… Sper că Lordul şi Lady Galman sunt bine.

Lady Allendale şovăi şi ea:

— Da, locuiesc cu noi.

Laurence tăcu din nou şi, vârând mâna în tunică, scoase verigheta, într-un mic plic de hârtie în care o împachetase.

— Mi-aş dori să nu fi… Regret să aduc veşti proaste, spuse el. Domnul Woolvey a fost ucis la Londra… Am păstrat-o să i-o trimit lui Edith, când va fi posibil. Dacă părinţii ei ar putea…

— Da, am aflat, spuse Lady Allendale deprimată şi luă verigheta. Arăta trasă la faţă şi îşi strânse mâna în jurul plicului.

— A avut o moarte bună, zise Laurence, dacă se poate spune asta. A murit ca un erou, cel puţin, în slujba Coroanei.

Ea clătină din cap şi rămaseră în tăcere. Încă mai fulguia, puncte albe pe mantia-i neagră.

— Povesteşte-mi, zise Laurence, în cele din urmă.

— A venit un ofiţer şi ne-a transmis complimentele Împăratului şi asigurări că nu se vor atinge niciodată de noi, spuse ea. Niciunul din grupurile de invadatori n-a venit aici.

Nici măcar în ultima vreme, când jefuiesc peste tot…

— Da, spuse Laurence, oprind-o. Înţeleg.

Şi îşi înţelese şi propria spaimă. Bineînţeles. Bonaparte reuşise să-l plătească pentru trădarea lui, până la urmă.

— Putem găzdui mult mai mulţi, spuse ea încetişor, după o clipă. Iar magaziile noastre sunt neatinse, dacă ai vrea să trimiţi pe cineva la noi.

— Dacă ai putea trimite o căruţă la Wollaton, zise el. Au fost atacaţi azi-dimineaţă şi au răniţi.

— Da, desigur, răspunse ea. Nu poţi rămâne peste noapte?

Cu un efort, se abţinu să tresară de oroare şi doar îşi atinse pălăria.

— Te rog să mă scuzi, mai avem câteva ore de zbor în noaptea asta, răspunse el şi, înclinându-se, se întoarse pe călcâie. Luminile casei scânteiau în zăpadă, în urma lui.

Temeraire reuşise să prindă trei căprioare, în ciuda sprintenelii lor, şi se simţea chiar mulţumit de viaţă, până când Laurence se întoarse palid la faţă şi îşi refuză porţia de mâncare.

— Sunt foarte fericit că n-a ars casa, îi spuse Temeraire, îngrijorat, pe când se pregăteau de plecare, întrebându-se dacă nu cumva se întâmplase altceva, dacă existau unele pagube pe care el nu le putea vedea.

Laurence tăcu şi privi peste umăr. Temeraire se uită şi el şi se gândi că însuşi conacul arăta ca o bijuterie: piatra gălbuie strălucind în lumina caldă şi îmbietoare ce se revărsa prin mulţimea de ferestre de felurite forme şi toate zecile de turnuri complicate şi ornamente impecabile.

— N-am să mă mai întorc aici niciodată, spuse Laurence şi urcă în ham. Hai să plecăm.

Era aceeaşi poveste. Laurence nu era deloc în apele lui şi Temeraire era din ce în ce mai convins că n-o să îndrepte niciodată lucrurile în felul acesta. Nu luaseră niciun trofeu în toate lungile săptămâni ale misiunii lor. Soldaţii francezi nu aveau nimic, în afară de mâncarea furată, nici măcar un tun ori un steag cu care să se mândrească şi, dacă s-ar ivi

vreodată ocazia unei lupte adevărate, Laurence ar insista să fugă imediat, să se ascundă.

Puţinele bătălii pe care le duseseră se terminară foarte repede. Perscitia născocise o metodă de luptă: smulgeau tise înalte, stufoase, cu trunchiuri lungi şi netede, târându-le coroanele pe pământ, în timpul unui atac în picaj. Era cât se poate de convenabil: soldaţii puteau fi pur şi simplu măturaţi cu zecile, iar crengile îi fereau pe ei de focul muschetelor. Aşadar, nu exista niciun risc. Principala dificultate era să nu-i laşi pe oamenii să se împrăştie, şi era destul de neplăcut şi de ciudat să vâneze pe cineva atât de mic, care ar fi putut la fel de bine să fugă. Chiar dacă, aşa cum îi explicase Messoria, n-ar fi făcut decât să se regrupeze şi să pornească iarăşi jafurile. Nu o asemenea luptă aşteptase Temeraire, deşi toţi ceilalţi păreau de acord.

— Unde e restul armatei, aş vrea al naibii de mult să ştiu! Dar măcar voi le daţi o lecţie broscarilor, zise un gentilom îndesat, mai în vârstă, lovind cu bastonul în pământ, ca să fie mai convingător.

Împiedicaseră un atac asupra unui sat din Derbyshire şi copiii fuseseră aduşi afară ca să-i vad pe toţi. Câţiva dintre băieţii mai mari, foarte curajoşi, veniră în fugă să-i atingă. Unul puse mâna pe piciorul lui Temeraire şi apoi făcu ochii mari când dragonul îşi coborî curios privirea spre el şi spuse:

— Bună.

Copilul o luă la sănătoasa.

— Copiii chinezi sunt mai curajoşi, îi spuse Temeraire lui Laurence, dar mă bucur că aceştia sunt puţin mai viteji şi vin să ne vadă. Oare datorită faptului că suntem eroici? adăugă el, întrebător, sperând că, dacă nu duceau bătălii foarte interesante, măcar erau de felul celor care ar fi fost pe placul guvernului.

— Părinţii lor ar fi făcut mai bine să-i ţină încuiaţi în casă, zise Laurence, fără prea multă emoţie. Te uiţi peste hărţi cu mine?

Aşadar, era limpede că asta nu-l făcea pe Laurence mai

fericit, deşi Temeraire nu prea înţelegea de ce insista să lupte aşa, dacă nu era de acord nici el. Deşi, de când fuseseră la Conacul Wollaton, părea şi mai hotărât să procedeze în acelaşi mod.

— Mă tem că de vină sunt clima nesănătoasă şi mâncarea din ţara asta, zise Gong Su. Nimeni n-ar putea să se simtă bine mâncând atât de dezechilibrat.

— Dar nu prea avem de ales, cât timp suntem în război şi eu nu pot face nimic în privinţa climei, spuse Temeraire.

— Păcat, zise Demane, instinctiv. Nu-i plăcea deloc prima lui iarnă britanică şi îşi sufla nasul aproape încontinuu în mânecă. Sipho nu suferea sau cel puţin nu în aceeaşi manieră: era de obicei încotoşmănat cu toate hainele pe care le putea găsi Demane şi acum purta trei cămăşi, o vestă tricotată, două tunici, o pelerină, o glugă şi o pălărie înghesuită pe cap şi abia se mişca de unde fusese aşezat, lângă foc.

Roland şedea cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

— Nu-i corect, spuse ea. Nu vreau să zic că n-ar trebui să-i oprim, dar ar trebui să-i lăsăm să se predea când ne văd şi să-i luăm prizonieri, deşi nu ştiu ce-ar trebui să facem cu ei. Mi-aş dori să fie mama aici, adăugă ea, deprimată.

Mulţi dintre ceilalţi căpitani erau şi ei nemulţumiţi. Chiar în ziua următoare Temeraire îl auzi pe Granby vorbind cu Laurence, cu glas şoptit, şi apoi Laurence spuse:

— Căpitane Granby, sper că ştii că te poţi transfera în altă unitate, în orice moment doreşti. N-aş ţine pe nimeni în misiunea asta împotriva voinţei sale.

— Păi, lua-te-ar naiba, Laurence, zise Granby şi plecă.

— Fireşte că Granby nu-i fericit, zise căscând Iskierka, după ce Temeraire merse până într-acolo încât o întrebă. Nici eu nu sunt fericită, totul e foarte plictisitor şi nu avem niciun trofeu. Dar tot e mai bine decât să cărăm soldaţi încoace şi-ncolo sau să patrulăm. Măcar facem ceva. Şi, oricum, astea sunt ordinele şi nu se discută, adăugă ea şi gulerul lui Temeraire se pleoşti.

Acum fermierii îşi omorau cu mâna lor animalele, dacă-i auzeau pe francezi venind, şi îşi otrăveau recoltele. Ţăranii în cete armate ad-hoc îi atacau pe soldaţi în somn şi grupurile de jefuitori, unul după altul, se întoarceau cu mâniile goale în taberele lor, asta dacă se mai întorceau. Comandantul neinspirat al unui avanpost, forţat de împrejurări, făcu în cele din urmă greşeala pe care o aştepta Laurence şi îşi trimise dragonii să-şi vâneze hrana. Fermele din imediata vecinătate a taberei lor fuseseră deja pustiite toate şi dragonii se despărţiră să caute mai departe.

— Sunt nouă, doi din cei mari şi gri şi restul mai mici toţi, dintre care doar trei ceva mai mari decât mine, îi informă unul dintre micii lor spioni. Cei mari au plecat singuri spre sud, iar ceilalţi au pornit spre un oraş de la nord-est, unde e o clopotniţă roşie, şi s-au despărţit acolo.

Laurence făcu un semn cu capul şi Gong Su conduse dragonul sălbatic către recompensa pregătită de el, o porţie de oaie înăbuşită cu carne de iepure, pe care micul dragon o devoră hămesit. Carnea se găsea din ce în ce mai rar în tot ţinutul.

— Sunt sigur că putem înfrânge şapte dragoni, zise Temeraire, cu gulerul deja înfoiat şi coada tresăltând.

— N-o să ne luptăm cu şapte, spuse Laurence. Atacăm Chevalierii.

Îşi desfăşură repede harta şi le arătă tuturor: la vreo trei mile de avanpost se afla o moşie mare, cu o fermă de lapte.

Zburară sus, peste stratul de nori şi ieşiră chiar deasupra moşiei. Petit Chevalierii erau încă la sol, mâncând. Probabil nu mai mâncaseră de câteva zile şi încercau cu disperare să recupereze. Devoraseră deja până la oase câte două vite fiecare şi trecuseră la următoarele. Echipajele lor coborâseră şi devastau ferma de lapte cu o energie similară.

— Acelea sunt vaci de lapte, remarcă Demane cu indignare, uitându-se la dragoni şi la ospăţul lor.

Cei din neamul lui erau mari păstori şi puneau mare preţ pe creşterea chibzuită a animalelor.

— Semnal de atac! ordonă Laurence şi, răcnind, Temeraire se năpusti împreună cu ceilalţi.

Cuprinşi de panică, Chevalierii se avântară în aer, instinctiv. În saltul ei, o femelă se pomeni cu toată greutatea lui Maximus pe spate şi, ţipând îngrozitor, fu aruncată în jos, direct în jos, la pământ, unde, cu un pârâit, rămase tăcută. Maximus se retrase clătinându-se şi se scutură, ameţit de impact. Femela nu mai mişca şi căpitanul ei, strigându-i numele, alergă către ea peste câmp, fără să-i peste de nimic.

Celălalt Chevalier reuşi să se ridice puţin mai sus şi să evite încercarea plină de elan, însă nerealistă a lui Chalcedony, de a repeta isprava lui Maximus, azvârlindu-l cât colo. Însă Iskierka plonja cu o încântare feroce şi un torent de flăcări înghiţi aripa şi gâtul Chevalierului.

— Au! ţipă Chalcedony, abia reuşind să se ferească de marginea flăcărilor. Nu trebuie să mă arzi *pe mine*!

— Atunci dă-te la o parte! strigă Iskierka peste umăr, urmărind deja Chevalierul.

Pielea şi membrana lui moale purtau semnele negre ale flăcării ei, dar încerca să se întoarcă. Deşi rănit, nu voia să-şi abandoneze căpitanul, care era încă la sol.

— *Je me rends!*[6] strigă căpitanul de jos, prin portavoce. Flutura furios o batistă albă. *Je me rends!*

Era singura speranţă pentru dragonul lui. Lily se apropia din direcţia opusă şi Temeraire plana deasupra. Dragonii Yellow Reaper, grupaţi, îi blocaseră calea, înălţându-se. Într-o clipă aveau să doboare Petit Chevalierul.

Preţ de o clipă, Laurence nu se clinti. Un dragon de talie grea era dificil de stăpânit. Apoi spuse:

— Domnule Allen, transmite-i căpitanului Berkley semnalul: preia ostaticul. Temeraire, spune-i dragonului să aterizeze lângă copacii de colo şi să nu se apropie de căpitanul lui.

Când dragonii aterizară, ceilalţi aviatori francezi se retraseră şi fugiră în ferma de lapte şi în pădurile din spatele ei. Membrii echipajului dragonului mort îl târâră pe

---

[6] „Mă predau!“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

căpitanul lor după ei. Omul plângea ca un copil. Laurence privi în jos, la suferinţa şi ura de pe feţele lor, se întoarse o clipă spre el.

Căpitanul francez se lăsă legat şi fu urcat la bordul lui Maximus, în timp ce dragonul lui îi striga ceva neliniştit.

— Poate să zboare, Berkley? întrebă Laurence.

— Sunt doar puţin zguduit, zise Maximus, încercând să-şi studieze pieptul. Gaiters, medicul lui Berkley, îi palpa deja coastele masive cu palmele, atent, în ambele direcţii.

— Nu cred să fie vreo fisură, anunţă el, dar câteva zile de odihnă…

Berkley pufni:

— După asta? Doar dacă am fi în Scoţia. Ne vor vâna în forţă.

— Nu, zise Laurence, pe acelaşi ton rece. Nu-şi pot permite.

În zori, veniră primele rapoarte de la micile lor iscoade: dragonii francezi de talie grea se retrăgeau spre sud, către Londra, forţaţi să se întoarcă pe teritoriile mai bine controlate de francezi, unde foamea lor putea fi potolită. Ceilalţi dragoni de luptă se topiră la rândul lor, încet, după ei, mai mulţi cu fiecare zi, pe măsură ce rezervele se împuţinau, până când nu mai rămaseră decât micii curieri. Acum infanteriştii francezi erau descoperiţi, mai puţin dacă nu părăseau tabăra şi nu se clinteau, însă în acest caz aveau să moară de foame. Câteva grupuri mari ieşiră cu artileria, dar nu reuşiră să găsească destulă mâncare pentru toţi şi, în disperare, unii se desprinseră în grupuri mai mici, să scotocească: aceştia erau la mila lor.

Mici gămălii albastre, marcând companiile franceze, mărşăluiau zilnic pe hărţi, înainte şi înapoi la taberele lor. Unul câte unul, acele cu gămălie fură culese şi aşezate înapoi în cutie şi Laurence îşi spăla mecanic sângele de pe mâini, în ligheanul cu apă. Acum nu trebuia să-şi mai sfarme mintea aproape deloc şi se bucura de asta, pe undeva. În ceea ce-i privea, nu aveau probleme cu aprovizionarea. Dacă aterizau lângă un sat ori oraş, se găsea cumva carne pentru ei şi pentru dragoni, vaci, porci

sau oi, chiar dacă ţăranii înşişi făceau foame, în consecinţă. Din când în când, francezii încercau un nou atac, orchestrat de mai departe la sud, dar primeau atâtea avertismente încât nu trebuiau decât să se retragă puţin şi să lase dragonii să doarmă, în timp ce un stol de mici dragoni sălbatici stăteau de pază.

Se aflau în misiune de aproape două luni, când Arkady sosi valvârtej, în prima săptămână din martie, cu Tharkay pe spinare şi trei dintre dragonii lui sălbatici ca escortă, şi începu dintr-odată să se fudulească în faţa lui Temeraire şi a celorlalţi, povestindu-le aventurile lui de când nu se mai întâlniseră. Nu făcuse decât să patruleze împreună cu ceilalţi, dar, după relatările lui, se luptase cu hoarde întregi de dragoni francezi şi capturase multe trofee, şi se lăudă că se vor descurca, acum că venise el să li se alăture. Veste la care Temeraire îşi lăsă gulerul pe spate, iritat.

— Am un mesaj pentru tine de la Wellesley, îl anunţă Tharkay pe Laurence şi intră cu el. Implacabilele hărţi erau desfăşurate pe o masă improvizată – o uşă aşezată peste două capre vechi de lemn – în interiorul bordeiului unde se adăpostise peste noapte. Tharkay rămase în prag, privind afară, în timp ce Laurence deschise scrisoarea. Tabăra lor era un loc straniu, liniştit: niciun prizonier, cu excepţia unui ofiţer francez, căpitanul, care stătea nefericit în faţa unei colibe, cu mâinile legate, dar nu foarte strâns, şi priponit de un ţăruş în pământ, păzit de doi dintre nacelistii lui Granby. Pomii masacraţi pe care dragonii îi foloseau pentru măturat erau aşezaţi într-un morman uriaş, la marginea taberei şi crengile negre şi goale erau înnegrite şi mai mult de sângele uscat: cimitirul unei păduri. Toată lumea îşi vedea de treabă în tăcere, fără zarvă ori satisfacţie. Omorâseră cincizeci de oameni în dimineaţa aceea.

Noile ordine ale lui Wellesley nu erau foarte diferite: doar le direcţiona eforturile spre coasta estică şi evita cu grijă orice cuvânt care sugera ce însemnau acele eforturi. Totul rămase nedeclarat şi Wellesley încheie spunând: „Şi poţi să te foloseşti de această fiinţă trăncănitoare şi tovarăşii ei, dacă reuşeşti să-i valorifici mai bine“.

— Foarte bine, zise Laurence, punând deoparte scrisoarea. Scoase harta coastei Mării Nordului, s-o cerceteze: fuseseră câteva incursiuni lângă Stickney, săptămâna trecută şi la un avanpost lângă Cromer, unul dintre locurile unde, foarte posibil, aterizau dragonii Fleur-de-Nuit, cu trupe proaspete, când reuşeau să traverseze. Probabil că trimit trupe de aprovizionare acolo de două ori pe săptămână, îi spuse Laurence lui Tharkay. Am să te trimit acolo cu Berkley şi noi ceilalţi vom fi liberi să mergem după ei la Stickney. Dacă începi lângă avanpost şi faci înconjurul lui, probabil vei găsi trupe de aprovizionare destul de curând. N-ar trebui să fie mai mult de cincizeci de oameni. Au încetat să trimită grupuri mai mari. Berkley se va apropia de ei din faţă, iar tu le vei tăia retragerea.

— Să-mi fie cu iertare, spuse Tharkay. Prefer să nu.

Laurence tăcu. Mâna îi rămase în aer, deasupra hărţii.

— Arkady, sunt convins, o va face bucuros, spuse Tharkay, dar trebuie să-i fie căpitan altcineva. Regret, adăugă el, cu o undă de ironie. Nu-mi pot permite luxul de a lăsa o vreme la o parte spoiala civilizaţiei. Trebuie să fiu puţin mai atent. O ticăloşie temporară e pardonabilă la un gentilom, chiar admirabilă, dar pe *mine* mă va stigmatiza pe veci drept un sălbatic. Laurence, ce faci?

Întrebarea era simplă şi ar fi trebuit să permită o duzină de răspunsuri. Unul după altul, se supuseră analizei lui.

— Omor soldaţi, spuse Laurence, după o vreme. Dintre care majoritatea sunt lihniţi de foame. Ceea ce-i face şi mai periculoşi, aşa că ne oferă o scuză şi mai bună.

Acest răspuns avea slabul avantaj de a fi adevărat. Rostindu-l, Laurence îi simţi gustul amar pe limbă. Se aşeză şi îşi acoperi gura cu palma. Descoperi că faţa îi era udă. Nu mai putu să vorbească, o vreme. Străduindu-se să se stăpânească, să-şi stăpânească vocea, îi spuse în cele din urmă lui Tharkay, cu glas răguşit:

— Şi, dacă nu accepţi, ce vei face?

Întrebarea nu se referea la viitorul imediat şi Tharkay înţelese foarte bine. Ridică din umeri, în felul său reţinut, doar mişcarea unei mâini:

— Sunt destule de făcut în lume, răspunse, şi prea puţin timp.

— Şi nimeni să decidă în afară de tine, spuse Laurence. Nicio autoritate, în afară de conştiinţa ta.

— Ai de unde să alegi autorităţi, zise Tharkay, care să se potrivească oricărei acţiuni, dacă vrei. Eu prefer să păstrez alegerea ceva mai aproape.

Lui Laurence i se părea cea mai nefericită şi solitară existenţă din câte puteau fi imaginate, izolată prin ceva mai presus de distanţă ori chiar dispreţ.

— Cum suporţi asta? Alegerea şi toate consecinţele care decurg de aici, singur…

— Obişnuinţa m-a împăcat sau, spuse Tharkay sec, pur şi simplu am predispoziţia naturală de a mă considera mai puţin răspunzător de păcatele lumii şi mai mult de ale mele.

Laurence îşi acoperi faţa cu palmele o clipă şi închise ochii, ferindu-i de lumina roşiatică filtrată printre degete. Mirosul de şură al paielor şi al cailor dispăruţi, cald şi familiar; şi răsuflarea înţepătoare de sulf al dragonilor, afară; fum de lemn şi fanfaronada lui Arkady, întreruptă din când în când de protestele mai răsunătoare ale lui Temeraire.

— Foarte bine! spuse el şi ieşi, lăsând ordinele pe masă.

15

— Iartă-mă, spuse Laurence.

Temeraire se instalase pentru noapte, încolăcit comod pe un câmp vechi, bine arat, în spatele hambarului, necultivat acum şi plin de iarbă uscată, moale, sub zăpadă. Erau singuri. Sau aproape singuri. Demane, Sipho, Rolland şi Allen erau toţi cuibăriţi în curba piciorului lui Temeraire, sub un mic acoperiş pe care Demane şi Roland îl făcuseră dintr-un cort şi câteva beţe şi pe care îl legaseră de trupul dragonului, căci le era mai cald lipiţi de el decât doar în cort. Însă toţi patru dormeau duşi. Arkady încetase, în cele din urmă, cu poveştile, şi acum îşi aranja culcuşul lângă Iskierka, să doarmă în căldura pe care o emana. Temeraire pufnise puţin, cu dispreţ, încolăcindu-şi coada pe după micul acoperiş, doar ca să se asigure că echipajul lui are un culcuş nu numai cald, dar şi uscat, pe deasupra.

Nu înţelese imediat pentru ce îşi cerea Laurence scuze, până când acesta nu îi explică puţin:

— Iartă-mă, repetă Laurence. Rău destul că m-am folosit de mine însumi în felul acesta. Să te folosesc pe tine la fel e impardonabil…

— Dar, Laurence, spuse Temeraire, bucuros şi năucit în acelaşi timp, a fost greşeala mea, fără doar şi poate. A fost ideea mea să mergem în Franţa. Numai că n-am ştiut că o să-ţi ia banii şi gradul şi îmi pare rău…

— Mie nu, spuse Laurence. Aş da mai mult de-atât şi tot aş socoti că e puţin, ca să-mi păstrez conştiinţa. Mi-e ruşine că am cedat disperării într-atât încât am ajuns să gândesc diferit.

Temeraire nu voia să-l contrazică deloc. Chiar dacă era şi acum tensionat şi probabil nefericit, Laurence părea din nou el însuşi şi asta merita orice. Dar nu putea să nu fie indignat, în taină, că o conştiinţă părea să coste atât de mult şi totuşi nu avea o formă materială, care să poată fi admirată şi etalată în prezenţa cuiva.

— Dar, spuse el eroic, eu am vorbit serios, dragă

Laurence, când am spus ce-am spus despre tecile de gheare şi chiar vreau să le vinzi şi să-ţi cumperi ceva nou. Mi-ar plăcea să am şi eu conştiinţa la fel de limpede.

— Îmi pare rău, spuse Laurence, chiar amuzat puţin, că mi-am neglijat tunica, dacă ţi-a creat o imagine atât de nefericită despre situaţia mea financiară. Dar n-am sărăcit chiar de tot. Mai blând, adăugă: Nu vor mai fi pavilioane, mă tem. Dar sper că nu trebuie să te pun într-o situaţie stânjenitoare.

— Nu m-ai pune niciodată, zise Temerarire şi îl atinse pe Laurence cu botul, iar acesta îl mângâie.

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi de-acum încolo, spuse el. Sunt dator cu scuze, mai multe decât acestea, şi trebuie să le ofer. Şi apoi trebuie să-i scriu lui Wellesley… nu ştiu cum, dar trebuie să-i spun că nu vom continua în această manieră. Gata cu măcelul necruţător. Ne vom descurca noi cumva cu prizonierii şi nu vom mai fugi, ci mai degrabă vom căuta să înfruntăm orice forţă care are un tun sau câţiva dragoni.

Temeraire nu ştiuse cât de tulburat era Laurence, până când sursa nefericirii sale nu dispăruse. Dar se înveselise şi deborda de bucurie, la cuvintele lui.

— Cât sunt de fericit să aud asta! exclamă el, adăugând: Şi sunt sigur că vom lua o mulţime de trofee.

Temeraire simţea că situaţia nu putea să fie decât încurajatoare, chiar ştia că Laurence încerca să braveze.

— Mai degrabă, spuse Laurence, Wellesley îmi va ordona să mă întorc imediat ca să fiu spânzurat.

— Dacă face asta, n-o să te duci, spuse Temeraire indignat, umflându-şi gulerul.

— Nu, spuse Laurence, după o clipă, n-o să mă duc.

Domnule,

Vă cer permisiunea să vă aduc la cunoştinţă o modificare a metodelor companiei noastre, la care sper că nu veţi obiecta, din umanitate, în pofida unor inconveniente şi pericole sporite, modificare pe care toţi acei ofiţerii aflaţi în slujba Maiestăţii Sale care sunt în prezent în subordinea

mea, precum şi dragonii au fost de acord să o sprijine, preferând să-şi rişte viaţa decât conştiinţa...

Împreună cu aceste rânduri, scrisoarea fu scrisă, cu mare caznă, şi trimisă prin Gherni. Îşi instalară noua tabără între North Seaton şi Newbiggin-by-the-Sea şi începură să ridice o palisadă apărată de voluntari din zonă.

— Un adevărat borcan cu miere pe care să-l salveze, comentă Sutton, în timp ce dragonii smulgeau veseli copaci: nu aveau tunuri să apere zidurile.

— Atunci, cel puţin, francezii îşi vor fi irosit timpul şi energia să-i atace – pe care altfel le-ar fi folosit ca să aducă noi trupe din Franţa, spuse Laurence.

În orice caz, nimeni nu obiectă. Îi era ruşine să vadă cât de uşuraţi erau ceilalţi ofiţeri şi dragonii că practica se schimbase. Însa Laurence aştepta în fiecare zi ca Wellesley să-i răspundă, retragându-i comanda, şi se întreba ce-ar trebui să le spună celorlalţi căpitani când răspunsul va sosi, dacă Wellesley ar fi găsit vreun alt ofiţeri să continue misiunea.

Dar nu veni nicio scrisoare. Trei zile mai târziu în apropierea taberei se stârni zarvă mare: mulţi dragoni sălbatici năvăleau peste ei cu veşti şi, înainte ca păsăreasca lor să poată fi desluşită, dragonii mari ai Aviaţiei aterizaseră deja pe unde apucaseră, încărcaţi de oameni. Companie după companie, fură lăsate la sol, cu provizii şi artilerie, după care dragonii îşi luară zborul din nou, salutând din mers. Deasupra, alţi dragoni zburau în drumul lor, toată oastea britanică în mişcare.

Wellesley sosi puţin după prânz şi puse stăpânire pe vechiul hambar dărăpănat, unde dormiseră până atunci echipajele, făcându-şi din el cartierul general.

— Afară, toată lumea! ordonă el, făcând semn cu capul către echipaj, inclusiv către aghiotanţii care măturau podeaua şi ţintuindu-l locului pe Laurence cu o privire rece. Isteţ lucrat, Laurence, spuse Wellesley, când rămaseră singuri. Nu eşti aşa de prost, până la urmă, nu-i aşa? Laurence tăcu, neştiind cum să reacţioneze, până când

Wellesley adăugă: N-am să-mi răcesc gura întrebând cine din oamenii mei ţi-a transmis informaţia, dar mă vei înţelege: dacă ai tupeul infernal să-mi iroseşti timpul *acum* cu cine ştie ce încercare afurisită de şantaj, te împuşc cu mâna mea.

Şi atunci Laurence înţelese: Wellesley credea că scrisoarea lui fusese trimisă anume chiar în ajunul înaintării sale spre sud, ca să demonstreze că era responsabil de măcelărirea trupelor neregulate franceze.

— Nu vreau să aud nicio vorbă despre graţiere, zise Wellesley. Nicio vorbă măcar. În trei zile îl vom întâlni pe Napoleon şi, dacă voi câştiga, nimeni nu va da doi bani pe nicio acuzaţie pe care vei găsi de cuviinţă s-o faci. Şi, desigur, adăugă el glacial, o să ne ocupăm de tine, în cazul în care pierdem. Rowley! răcni el. Adu-mi biroul înăuntru şi convoacă statul major general.

Ofiţerii începură să vină în număr mare, cărând mese, hărţi şi scaune. Îngrămădindu-se în jurul lui Wellesley, îl dădură imediat pe Laurence deoparte, astfel că orice răspuns ar fi dat s-ar fi pierdut în mulţime.

Îi venea să-şi facă loc printre ei, să-l înhaţe pe Wellesley şi să-i explice, dar îşi impuse să stea locului. Nu conta. Orice-ar fi spus, oricât ar fi negat, Wellesley tot nu l-ar fi crezut. În orice caz, nu avea mare importanţă dacă Wellesley îl considera un nemernic pentru că refuza să continue în loc să-l considere pentru că începuse. Laurence merita acuza şi putea s-o suporte la fel de bine şi pentru motivul greşit.

— Emily, spuse el, întorcându-se şi făcându-i semn să intre înapoi. Fata se uita prudentă înăuntru, din prag, ferindu-se din calea agitaţiei. Ia-l pe Demane şi mergeţi sus să deschideţi uşile de la podul de fân, îi ceru Laurence, ca Temeraire şi ceilalţi dragoni să poată auzi.

Laurence ieşi din hambar. Era deja o aglomeraţie imposibilă, deşi fuseseră smulşi numeroşi arbori şi o alee largă se deschidea până la drum. Dar toţi dragonii care aterizaseră, lăsând oameni la sol, se îmbulzeau acum să-şi găsească loc lângă hambar.

— Nu ne putem descurca aşa, spuse Jane, când Excidium ateriză într-un loc care se eliberase la şuierul lui ameninţător. Au voie să rămână doar dragonii de la gradul de locotenent în sus. Ceilalţi trebuie să vă duceţi cu restul armatei şi să primiţi informaţiile de la ofiţerii sau căpitanii voştri. Am fost nevoiţi să le dăm grade tuturor, graţie minunatului plan al dragonului tău, îi explică ea lui Laurence. Ceilalţi s-au îmbufnat şi voiau şi ei epoleţi, fiinţe frivole! Îl mângâie pe Excidium, care arăta chiar cochet cu cei doi epoleţi de un portocaliu-aprins, potriviţi cu marginile aripilor sale masive.

De-abia reuşiră să facă puţină ordine şi să se înghesuie înapoi în hambar, că Wellesley şi începu. Aghiotanţii lui desfăşurară o hartă a drumurilor spre Chatham, gura de vărsare a Tamisei în Canal, cu toate orăşelele şi satele din împrejurimi. Poziţiile lor erau marcate pe hartă şi se stârni un murmur: urmau să se poziţioneze cu spatele la mare.

— Ei, bine, domnilor, văd că vă plac poziţiile noastre la fel de mult cum sper că-i vor plăcea amicului nostru Bonaparte, spuse Wellesley. Marina şi Aviaţia i-au tăiat toate legăturile spre Continent şi tot ţinutul s-a ridicat. Pierde acum o sută de oameni în fiecare zi şi doi dragoni în fiecare săptămână, din lipsă de hrană. Nu-şi poate permite să ne refuze o bătălie decisivă, dacă i-o propunem în termeni pe care cred că-i va considera rezonabili.

Termenii păreau într-adevăr rezonabili, din perspectiva franceză. Laurence se întreba dacă, printr-un asemenea aranjament, Wellesley avea de gând să întărească rezistenţa soldaţilor săi, refuzându-le orice altă cale de retragere decât prin faţă, printre trupele franceze.

— Colonel Featherstone, colonel Bree, veţi prelua centrul. Poziţia voastră este cea mai importantă: trebuie să rezistaţi până primiţi semnalul, spuse Wellesley. Dacă cedaţi înainte de vreme, ne va diviza forţele şi ne va nimici după bunul lui plac. Nu veţi înainta, orice s-ar întâmpla. Trebuie doar să formaţi un careu şi să rămâneţi pe pozţii. Colonel Rethlow, dumneata îi vei sprijini cu artileria. Cavaleria se va poziţiona în flancuri, cu restul infanteriei

aici şi aici, indică el, iar aviaţia va zădărnici orice încercare a francezilor de a ne ataca din aer centrul. Tot planul nostru, domnilor, după cum sper că înţelegeţi, continuă el, este să ne păstrăm poziţiile, în timp ce francezii îşi irosesc cele mai însemnate forţe şi să-i abatem de la centru atacurile, până când se dă semnalul. Apoi, când sună ordinul de marş, ne vom retrage treptat de-a lungul flancurilor… (Doi dintre aghiotanţi ridicară o altă hartă, marcată cu noi poziţii şi tocmai poziţia centrală care fusese atât de vajnic apărată era aici cedată francezilor.)… şi îl izolăm de sprijinul său aerian şi de orice forţe de rezervă pe care poate le-a ţinut ascunse până acum şi ne lansăm atacul împotriva ariergărzii sale. General Paget, îţi va reveni sarcina să te îngrijeşti ca Bonaparte însuşi să rămână în interiorul cercului nostru. General Ollen, artileria dumitale va fi îndreptată către rezervele lui Bonaparte, mai mult decât spre oastea principală, împiedicându-le să i se alăture. Scopul nostru, domnilor, este să-l capturăm pe acest tiran şi să punem capăt războiului său perpetuu. Nu mă voi mulţumi cu mai puţin şi vă asigur că Excelenţele Lor au fost de acord cu raţionamentul meu. Cu acest scurt şi neliniştitor plan de bătălie, Wellesley încheie şi îi concedie pe toţi, adăugând: Colonel Featherstone, am o vorbă cu dumneata. Îl luă deoparte, reuşind să evite astfel mulţi alţi ofiţeri ai statului major care voiau şi ei o vorbă cu Wellesley şi poate mai multe.

Laurence ieşi la Temeraire, care tocmai se lăsa, cu părere de rău, înhămat cu hamul de transport.

— Luăm compania aceasta, spuse el, când Laurence se apropie, sau aşa mi-a spus el…

Ofiţerul de infanterie confirmă cu o mişcare a capului, uşor băţos, şi salută cu mâna la pălărie.

— Foarte bine, răspunse Laurence, înăbuşindu-şi îndoielile.

O împărţire a forţelor în felul acesta, cedându-i lui Napoleon centrul şi apoi poziţionând deliberat toate forţele britanice între acesta şi rezervele lui, unde puteau fi izbite din două părţi, i se părea un risc teribil. Dacă acest plan

sporea şansele ca Napoleon să fie capturat, sporea în aceeaşi măsură şansele ca francezii să năvălească pur şi simplu peste ei. Dar Wellesley nu era prost şi, dacă intenţiona să tolereze toate slăbiciunile şi pericolele planului său, avea el un motiv. Cu siguranţă se ostenise să evite orice întrebări şi orice contestaţii care ar fi putut fi făcute împotriva lui la ministere, întârziind întrunirea până când desfăşurarea forţelor începuse deja. Nu mai aveau altceva de făcut acum decât să se încreadă în el.

Emoţia pe care o simţea Temeraire se manifesta aproape dureros: gulerul i se umfla, dacă treceau câteva minute fără să facă efortul să-l netezească, provocându-i o durere pulsatilă pe toată lungimea liniei gâtului. Încerca din când în când să se încolăcească şi să doarmă puţin, dar îi era imposibil: gata cu raidurile afurisite, gata cu furişatul, gata cu căratul oamenilor dintr-o parte în alta. O bătălie adevărată, în sfârşit!

Adăposturile se aflau tot pe coastă, dar undeva spre flancurile bătăliei, la nord şi la sud. Temeraire vedea liniile punctate ale colibelor de pescari risipite de jur împrejur, câteva pâlpâiri galbene în depărtare şi coasta stâncoasă, o masă întunecată pe fundalul puţin mai luminos al cerului, cu mugetul necontenit al valurilor la poale. Era încă întuneric. Glasurile dragonilor Fleur-de-Nuit, iscodindu-le poziţiile, răsunau deasupra. Când şi când, era lansată câte o rachetă luminoasă, menită să-i orbească, ori erau trimişi în aer câţiva dragoni, aleşi prin tragere la sorţi, să-i alunge.

Laurence se deşteptă puţin înainte de revărsatul zorilor şi coborî de pe spinarea lui Temeraire, să scruteze câmpul de luptă.

— Napoleon e acolo? îl întrebă Temeraire nerăbdător. Au venit?

— Da, răspunse Laurence, Sunt în pichete. Lasă-ţi capul jos şi-i vei vedea.

Temeraire îşi coborî capul şi îl înclină astfel încât avea un singur ochi pe linia pământului. Pe cenuşiul intens al cerului care se lumina, văzu în vârful unui deal dârele minuscule

ale aliniamentelor: ţăruşi subţiri, ca nişte beţişoare, fiecare înclinat puţin într-o direcţie sau alta, şi micile mormane întunecate de la baza lor – soldaţii care dormeau, forţaţi astfel să rămână în coloane. Deasupra, stelele păleau şi se stingeau. O ceaţă groasă, gri, se rostogolea dinspre apă, pe măsură ce se lumina.

— E timpul, spuse Laurence.

Fellowes se trezi, în spatele piciorului lui Temeraire şi, căscând, se ridică să pregătească hamul.

Temeraire mârâi încetişor, în adâncul gâtlejului, şi strigă:

— Majestatis, Ballista… e timpul să sculaţi pe toată lumea!

— Mie tot nu-mi place deloc planul ăsta, zise Perscitia agitată, în timp ce mâncau toţi împreună. Aveau vite proaspete, păstrate special pentru această dimineaţă şi aproape toată lumea era mulţumită. Nu văd ce rost are să ne zbatem atâta să-i ţinem departe de centru şi până la urmă să-i lăsăm să-l ocupe. De ce nu le cedăm centrul de la bun început? Şi sunteţi chiar siguri că se află aici?

Întrebarea nu era atât de deplasată cum ar fi părut: ceaţa era atât de deasă încât nu puteau vedea nimic de la sol, cu excepţia copacilor din imediata vecinătate a poienii. Prezenţa propriei lor armate trebuia luată de bună pe nevăzute, darămite a duşmanului.

— Da, sunt foarte sigur, spuse Temeraire. Laurence mi i-a arătat, chiar înainte să se lumineze de ziuă. O să-i vedem mai bine din aer, sunt convins.

Cădea o burniţă rece când se ridicară în zbor. Trăseseră la sorţi, să vadă când le vine rândul, căci Amiralul Roland insistase să nu lupte toţi deodată şi lui Temeraire chiar i se părea logic să rămână câţiva la sol, dacă bătălia avea să fie foarte lungă. Dar fu deosebit de uşurat să afle că va conduce prima incursiune şi spera în taină că ceaţa va dura şi poate Laurence nu va băga de seamă când se face amiază şi le vine rândul să se odihnească.

Se dovedi, până la urmă, că nu putea vedea nici de sus mult mai bine. În fiecare vale adâncă erau vârtejuri de ceaţă, ca nişte cazane în clocot, iar dinspre mare se

rostogoleau maiestuos alţi şi alţi nori impunători, într-un strat atât de gros încât îl înghiţeau simultan şi pe el, şi pământul, în timp ce rafalele de ploaie îi răpăiau pe aripi. Continuându-şi zborul spre câmpul de bătălie, începu să zărească printre nori companiile mărşăluind, fiecare aranjată puţin diferit, ca nişte petice de pânză de forme neregulate, unele lungi ca nişte panglici, cu doar câte cinci oameni umăr la umăr, altele, trupe mari, masate pe câmp.

Toate se unduiau domol pe pământ, coloane de alb, negru, albastru şi roşu, de-o parte şi de alta, lunecând peste dealuri, coborând iarăşi în văi, ca să fie înghiţite de ceaţă. Chiar şi atunci, tot auzea zgomotul ciudat pe care îl făceau în marş: mai puţin un tropăit, cum s-ar fi putut aştepta, cât un fâşâit regulat, în timp ce hainele ori cizmele li se frecau unele de altele, cu fiecare pas. Pământul ud înăbuşea zgomotul paşilor. Goarnele sunară, un sunet vesel, încurajator, indiferent cine le suflase. Un tun glăsui, înălţând o flacără portocalie, să vestească începutul bătăliei, undeva.

Dragonii francezi erau mai departe în spate, bănuia Temeraire, mijindu-şi ochii zadarnic. Copacii troieniţi de ceaţă îl împiedicau să vadă ariergarda franceză.

— Acolo! strigă Laurence şi Temeraire urmări cu privirea linia braţului său, văzând centrul lor aşezat pe poziţie.

Temeraire era încântat că oastea lor era, în ochii lui, mult mai arătoasă. Numeroşi francezi pe care reuşi să-i zărească purtau mantale lungi şi mohorâte, fără strop de culoare, iar pe lângă acestea majoritatea erau îmbrăcaţi cu pantaloni albi şi cămăşi albe – nu prea curate, remarcă Temeraire – şi foarte banale tunici albastre. Prefera de departe tunicile de un roşu-aprins care predominau în armata lor. Aveau, de asemenea, numeroase companii de soldaţi în centru, îmbrăcaţi în fuste colorate, cu modele, în loc de pantaloni simpli. Şi, fireşte, steagul lor era mult mai interesant.

— Şi dacă au, *într-adevăr,* vulturi, îi spuse Temeraire lui Laurence, cu atât mai bine pentru noi să-i luăm. Laurence, îţi plac fustele alea pe care le poartă, vezi, acolo?

— Acela e regimentul de cavalerie Scots Greys, zise

Laurence, uitându-se prin lunetă, iar acela e batalionul Coldstream Guard. Dacă cineva poate menţine centrul, ei sunt aceia. Dar, Dumnezeule, Bonaparte o să-i lovească fără milă!

— Vom ţine dragonii la distanţă, spuse Temeraire. Sunt doar puţin îngrijorat că la sfârşit trebuie să-l înconjurăm pe Bonaparte, şi nu sprijinul lui aerian. Dacă Lien o să scape?

Lui Temeraire i se părea, în sinea lui, ciudat să se căznească atâta să-l captureze pe Napoleon şi nu pe Lien, care era mult mai mare şi poseda, pe deasupra, vântul divin.

— Să sperăm că vom avea un succes atât de mare încât asta să fie problema noastră, răspunse Laurence. Dar dacă Bonaparte va fi capturat, presupun că ea se va preda. Deşi s-ar putea să-şi dea seama că Napoleon nu poate fi ţinut ostatic dacă ea se comportă aşa cum obişnuieşte.

— Iată-i că vin! strigă Majestatis, răsucindu-se.

Prin sclipirea ploii, Temeraire vedea umbrele întunecate ale dragonilor francezi apropiindu-se. Jos, liniile din frunteas infanteriei britanice începeau să se grupeze în careuri mari şi ţepoase, să întâmpine atacul. Soldaţii stăteau umăr la umăr, privind în exterior, în preajma unui centru deschis. Primul şir îngenunche, cu baionetele întinse în faţă, al doilea ţintind deasupra capetelor lor, în paralel, în timp ce al treilea ţintea în sus. Chiar în spatele lor, erau vârâte adânc în pământ şiruri de halebarde lungi, ţinute pe poziţii de cei ce le purtau: lamele late, strălucitoare, în formă de evantai, drept în sus, şi suliţele mai înguste înclinate spre spate, să prindă orice dragon care încerca să atace linia careului respectiva direcţie.

Însă dragonii francezi veneau cu bombe şi plase uriaşe, încercând să învingă astfel de obstacole. Preluaseră, de asemenea, trucul Perscitiei: smulseseră copaci din rădăcini, cu scopul evident de a-i folosi pe post de mături, ca să facă breşe în careurile britanice, de la distanţă.

— Acum, Temeraire! strigă Laurence şi Temeraire ţâşni înainte, răcnind de încântare, să-i înfrunte pe hărţuitorii francez.

Acolo era un Roi-de-Vitesse, ieşind din ceaţă. Era înarmat cu un mesteacăn alb şi desfrunzit, subţire, dar înalt, pe care îl strângea stângaci în gheare. Coborî în picaj să evite atacul lui Temeraire, îndreptându-se hotărât către liniile din fruntea primului careu. Trecând, echipajul lui trase o rafală în sus, spre burta lui Temeraire. O pişcătură fierbinte – fusese nimerit –, dar Temeraire pufni când Laurence îl întrebă, susţinând că nu avea nimic, absolut nimic.

Se avântă cu o elegantă răsucire în spirală şi plonjă foarte jos, în urmărirea mai micului dragon francez. Percepu vag prezenţa ameninţătoare a baionetelor în faţă, strălucitoare şi argintii în ceaţa care se retrăgea învolburându-se din calea lor, şi prezenţa lui Laurence, care îi spunea ceva lui Demane despre bombe, dar nu vedea în faţa ochilor decât dragonul francez. O, era foarte agil, dar Temeraire îşi desfăcu aripile şi adună cât de mult aer putu şi se năpusti după el. N-avea să-l lase să se apropie de careu, n-avea să se lase învins – şi, cu un salt înainte, ajunse suficient de aproape să-şi înfigă ghearele în coada dragonului Roi-de-Vitesse.

Dragonul ţipă şi încercă să se ferească. Temeraire îşi scoase ghearele şi bătu din aripi furios, în timp ce peste umărul lui, două bombe mici fură lansate înspre echipajul francez care încerca să apeleze iarăşi la puşti.

— *Tenez bon!*[7] strigă dragonul către echipajul său, începând imediat să se vânzolească pentru a scăpa de bombe şi agitându-şi pomul, cum putea el mai bine, sub atacul lui Temeraire.

Temeraire îşi înăbuşi cu greu un scâncet nedemn, când vârful copacului îl plesni peste gât şi peste pântece. Crengile erau elastice şi usturau cumplit. Dar îşi păstră cumpătul, în ciuda senzaţiei extrem de neplăcute, şi reuşi să apuce copacul între fălci şi să-l smulgă din ghearele dragonului francez. Acesta, dezarmat, abandonă în sfârşit atacul şi zbură grăbit să se adăpostească în tabăra lui, cu coada picurând de sânge.

— Ha! strigă Temeraire după cel învins, curbându-şi

---

[7] „Nu vă lăsaţi!" – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

ghearele pe după trunchiul copacului şi biciuind aerul cu el de câteva ori, de probă. Laurence, poate că ar trebui să-i atacăm cu asta, propuse el, peste umăr. Vedea o companie de soldaţi francezi ieşind încet din ceaţă şi era sigur că pomul ar face treabă bună cu capul în jos.

— Trebuie să rămânem aproape de careuri, răspunse Laurence, şi să nu înaintăm. Te rog, cheamă Reaperii înapoi, pe cei din stânga ta. Deja s-au lăsat ademeniţi prea departe.

Temeraire oftă puţin, dar aruncă mesteacănul în mare şi se întoarse să-i adune pe Chalcedony şi ceilalţi. Toţi atacau o femelă Grand Chevalier, năpustindu-se spre capul ei şi ciupind-o din flancuri, dar aceasta, în loc să le dea un răspuns pe măsură ori să fugă pur şi simplu, se retrăgea cu viclenie puţin câte puţin, ademenindu-i către liniile franceze, ca dragonii mai mici să poată să se strecoare pe lângă ei şi să atace careurile britanice.

— Se presupune că eşti ofiţer, e datoria ta să ai grijă să nu se îndepărteze nimeni, zise aspru Temeraire, după ce îi adună pe toţi şi zburau înapoi către careuri.

— Păi, Cantarella are epoletul, spuse Chalcedony, o scuză de-a dreptul laşă.

— O! zise Cantarella şi îl ciupi de marginea aripii. Chalcedony scânci, se întoarse şi plecă. Foarte bine! Atunci, eu sunt la comandă acum, l-aţi auzit cu toţii spunând-o, declară Cantarella şi îşi împinse epoletul în faţă. Era puţin îmbibat de ploaie, dar încă se făcea remarcat pe trupul ei gălbui cu alb. Puteţi fi siguri că *eu* n-o să mai îngăduí să ne îndepărtăm.

Nu trebuiau să se îndepărteze, oricum, ca să aibă parte de o luptă adevărată, pe măsura dorinţei lor: dragonii francezi veneau neabătuţi după ei şi Temeraire se răsuci să-i înfrunte hotărât.

La vremea prânzului, erau nevoiţi să urce tot mai sus. În ciuda tuturor eforturilor artileriei britanice, francezii stabiliseră un post de artilerie în centru, apărat de un scut de aruncătoare de piper şi numeroase tunuri ridicate să

lovească orice dragon care s-ar apropia.

Aerul era tot mai rece şi mai curat, pe măsură ce se ridicau, îndepărtându-se de câmpul de luptă, iar norii veneau şuvoi, separându-i de zgomotul şi furia bătăliei. Încleştarea din văzduh era mai liniştită. Aerul şuierător şi norii groşi estompau toate sunetele, lăsând să se audă doar răcnete răzleţe şi câte-un păcănit de armă. Francezii îşi abandonaseră copacii şi plasele, constatând că-i încurcă prea mult împotriva unei apărări aeriene hotărâte. Însă Laurence se simţea mai mult descurajat decât mulţumit de viteza cu care experimentul fusese adoptat, încercat şi abandonat.

Simţea că energia lui Temeraire se topeşte: luptau de şase ore acum şi erau puţine şanse să facă o pauză de odihnă. Mulţi dintre soldaţii de la sol erau întinşi pe pământ, departe de bătaia tunurilor. Wellesley le îngăduise să facă asta când nu erau angajaţi în luptă. Nu exista niciun loc similar unde să aterizeze dragonii, cu excepţia adăposturilor unde dormiseră, la o milă depărtare. În spatele liniilor britanice nu era decât vuietul mării ascunse după cortina de ceaţă, iar în ambele flancuri caii cavaleriei se foiau nervoşi pe loc, scurmând în pământ.

Francezii abandonaseră cavaleria cu totul. Pesemne că aceasta trăda un avantaj. Dragonii nu puteau fi puşi în pericol luptând sub focul artileriei, aşa cum un calcul rece al războiului îngăduia în cazul unui cal, iar caii britanici aveau acum glugi cu toţii, care nu le permiteau să vadă decât direct în faţă, iar lângă nări purtau săculeţi parfumaţi, ca să nu simtă mirosul dragonilor. Puţin după prânz, Laurence auzi bubuitul primului atac la sol.

Cavaleria grea era splendidă în goana ei, cu toţi oştenii urlând furioşi şi agitând iatagane şi steagul fluturând în urma lor. Erau trimişi să atace un batalion al infanteriei franceze, o manevră prin care căutau să câştige puţin spaţiu. Aproape fiecare companie franceză trăgea constant împotriva regimentului Coldstream Guards, pe care Napoleon îl identificase, cu siguranţă, ca element de bază al centrului britanic. Batalionul francez nu se clinti. În

schimb, francezii formară ei înşişi un careu, însă unul ciudat, de dimensiuni duble, cu un imens spaţiu gol în mijloc.

Cavaleria îşi continuă hotărâtă atacul: zburau peste intervalul gol, în faţa muschetelor – caii cădeau cu teribile ţipete omeneşti, călăreţii erau azvârliţi din şa şi sfârşeau zdrobiţi sub copitele propriilor animale.

— Laurence, unde merge dragonul Pou-de-Ciel? întrebă Temeraire impacientat.

Unul dintre micii dragoni francezi se desprinsese din încăierare şi cobora repede către liniile oştirii sale. Ateriză direct în interiorul careului francez şi, făcând asta, aduse dovada vie a naturii relative a dimensiunilor. Dragonii Pou-de-Ciel erau aşadar o rasă de talie uşoară, la limita taliei de luptă, iar acesta nu cântărea probabil mai mult de şase tone. Totuşi, părea uriaş deasupra rândurilor soldaţilor, cu ghearele imense îndoindu-se în spatele şirurilor argintii de baionete şi răcnind cu gura-i roşie plină de dinţi.

Caii refuzau să se apropie de dragoni, atacul cavaleriei deveni ezitant şi se destrămă. Îşi aplecau adânc capul ori şi-l smuceau nebuneşte dintr-o parte în alta, încercând să-şi arunce frâiele, în timp ce păşeau împleticit. Unul, aflat în rândul din faţă şi retrăgându-se prea târziu, alunecă pe picioarele din spate şi se apropie prea mult. Dragonul Pou-de-Ciel se aplecă apoi şi înhăţă calul şi îl ridică de la pământ cu o singură gheară, scutură călăreţul şi, cu mult entuziasm, deschise larg fălcile şi înghiţi capul calului cu totul, dintr-o singură muşcătură. Dragonii francezi flămânzeau pesemne deja de ceva vreme.

Jalnica scenă avu un efect putrnic asupra cavaleriei rămase. Caii fură eliberaţi şi se întoarseră către liniile britanice, fără să fi ajuns vreodată la zece iarzi de careul infanteriei. Dragonul Pou-de-Ciel se retrase dintr-un salt, imediat după fuga cavaleriei, înainte ca artileria britanică să fie pusă în mişcare, având în vedere că se odihnise şi mâncase puţin.

Mai departe spre ariergarda armatei franceze, Laurence văzu alţi dragonii coborând să se odihnească şi ei, dincolo

de raza de acţiune a artileriei şi în mijlocul companiilor de infanterie, care nici nu se clintiră.

— Eu n-am nevoie de odihnă, spuse viteaz Temeraire. Şi dacă aş avea, uite că tocmai vin Ballista şi Requiescat, să-şi preia schimbul. Poate că totuşi nu m-ar deranja să mă odihnesc doar un minut, adăugă el, şi să ciugulesc ceva.

— Cred că nu putem, spuse Laurence deprimat. Îşi trimite rezervele.

Ceaţa începea să se rărească puţin. Suflată de vânt, se ridica, lăsând să se vadă, departe, în spatele liniilor franceze, dragoni săltând în aer, unul după altul. Şi acum avantajul avea să-şi spună cuvântul: niciunul dintre dragonii francezi, cu pauzele lor scurte şi dese, nu se retrăgea. Pentru Temeraire nu mai era loc de odihnă, nici pentru vreunul dintre dragonii britanici care fuseseră în aer şi luptaseră de la primii zori.

Temeraire se opri foarte brusc şi Laurence fu aruncat în chingile de piele. Şase mici dragoni Garde-de-Lyons, proaspăt intraţi în luptă, îl atacaseră în grup compact şi începeau acum să ţipe cu glasuri stridente şi să-l lovească sălbatic peste cap şi peste gât, cu aripile şi ghearele.

Temeraire se retrase, cu două bătăi ample din aripi şi răcni să-i împrăştie. Vibraţia vântului divin îi azvârli cât colo, dar, în acele câteva momente, enorma femelă Grand Chevalier pe care o văzuseră mai devreme trecu razant pe lângă ei şi se năpusti spre careul regimentului Coldstream Guards.

Suliţele şi baionetele aşteptau pregătite, dar ea nu coborî direct spre ele. În schimb, izbi pământul chiar în faţa primelor rânduri, atât de puternic încât oamenii căzură din picioare şi, întorcându-se, răcni, luându-le tuturor feţele în plin. Era doar un asalt moral, dar un dragon cât un hambar uriaş, răcind la mai puţin de zece paşi, putea să-l facă să pălească pe cel mai curajos om din lume. Clătinându-se, baionetele coborâră şi atunci douăzeci de puşcaşi se ridicară pe spatele ei, trăgând o teribilă rafală concentrată în soldaţii năuciţi.

Câţiva oameni căzură claie peste grămadă, lăsând o

breşă vulnerabilă în zidul careului, iar femela Grand Chevalier îşi vârî un masiv picior în spaţiu acela deschis şi-l mişcă dintr-o parte în alta, până la colţul careului, strivind şi doborând oameni şi suliţe, ca tot atâtea fire de iarbă. Temeraire răgi plin de furie şi se năpusti spre ea, dar unul dintre dragonii Garde-de-Lyons se aruncă în calea lui.

— Ajunge, spuse Temeraire, până aici! Şi, oricum, soldaţii sunt mai mici şi decât tine.

Apucă gâtul micului dragon între fălci şi, dintr-o smucitură, îi rupse capul. Un singur pocnet înfiorător. Lăsă trupul să cadă din cer, un petic stacojiu cu albastru, iar cei câţiva membri ai echipajului se risipiră în aer ca frunzele căzătoare.

Dar micul Garde-de-Lyon plătise cu viaţa sa timpul necesar. Femela Grand Chevalier se ridicase din nou de la sol şi, cu o escortă de dragoni Pêcheur şi Pou-de-Ciels, zbura să se adăpostească în spatele liniilor franceze.

— Laşa, spuse cu amărăciune Temeraire, privindu-i retragerea din mijlocul artileriei franceze.

Careul încerca disperat să se regrupeze. Unii soldaţi se întorceau de-a buşilea la locurile lor, prea ameţiţi să stea în picioare, târâindu-şi muschetele după ei.

Laurence auzi goarnele sunând, un sunet firav şi sinuos, şi, brusc, francezii avansau din toate părţile. Pâlcul de colibe de pescari din flancul stâng, atât de aprig disputat, se pomeni acum deodată sub un bombardament sălbatic. Noii dragoni care se alăturau oştirii franceze se năpusteau asupra lui, aruncând grămezi de muniţie, până când, în cele din urmă, infanteria se revărsă peste gardurile scunde care înconjurau aşezarea, atacând colibele rând pe rând. Un fum negru ieşea pe ferestre, când steagul britanic coborî.

Dacă intenţionau să cedeze centrul, trebuiau s-o facă neîntârziat. Dar Wellesley nu dădea niciun ordin: urmărea bătălia de pe o creastă din flancul drept, unde fuseseră înălţate câteva corturi, pe post de cartier general. Privea în largul mării, pasămite cercetând vremea, care începuse, în sfârşit, să se limpezească încet, după care îndreptă luneta înapoi către ariergarda franceză. Laurence îi urmări direcţia

privirii cu propria-i lunetă şi văzu, în ceaţa ce se risipea, flamura Împăratului, şi pe Napoleon însuşi, cu tunica-i simplă, cenuşie şi pălăria-i neagră, călare pe un cal alb şi escortat de şirurile strălucitoare şi elegante ale Gărzii sale.

Chiar în timp ce Laurence îl privea, Napoleon ridică o mână şi, cu un singur gest scurt, puse zece mii de oameni în mişcare. Ordinul fu transmis de-a lungul liniilor franceze şi, una după alta, acele companii ordonate îşi începură marşul neabătut spre interiorul centrului britanic. Împăratul se îndreptă către colibele de pescari, proaspăt cucerite, iar Garda îl urmă, în şiruri ordonate.

În ambele flancuri, dragonii Aviaţiei luptau cu înverşunare să împiedice înaintarea francezilor, dar erau şi ei obosiţi. În dreapta, Accendare, uriaşul Flamme-de-Gloire, slobozi un torent de flăcări asupra formaţiei lui Lily şi, spre oroarea lui, Laurence o văzu pe Messoria sărind înapoi, cu aripa înnegrită şi fumegând. Nu se prăbuşi la pământ, ci se izbi, clătinându-se, de micul Nitidus, încurcându-i zborul, şi câţiva oameni, pete negre, căzură de-a berbeleacul din cer.

Doi dintre dragonii din flancul formaţiei lui Accendare interveniră să-l sprijine şi atacatorii săriră pe spinarea lui Lily. Aceasta se răsuci şi plonjă, încercând să-i scuture de pe spatele ei şi, profitând de ocazie, un spectaculos Honneur d’Or, auriu, albastru şi roşu, străpunse scutul, coborând în picaj spre liniile masate ale cavaleriei britanice, cu un răcnet imens, în timp ce echipajul trăgea peste umărul lui şi el înainta, desfăcându-şi larg aripile.

Caii nechezară şi se ridicară în două picioare, îngroziţi, luând-o la goană drept înainte, năvălind în masă în câmpul deschis şi oferindu-le francezilor, cu trupurile lor, un scut împotriva artileriei britanice. Şirurile infanteriei franceze care avansau în marş porniră acum într-o alergare uşoară, cu baionetele îndreptate în jos. În urma lor, în tabăra franceză, dragonii se aliniară: dragoni de talie grea şi de talie medie, cu un paravan de dragoni de talie uşoară şi de curieri în faţă, şi începură cu toţii o înaintare domoală, măsurată – o bătaie de aripă după alta, inexorabil.

— Laurence, dacă nu le cedăm centrul acum, cred că o să-l ia singuri, spuse Temeraire, nesigur.

Wellesley nu dădea nici acum ordinul. Steagurile de semnalizare de pe deal, când Temeraire reuşi să le zărească prin ceaţă, arătau semnalul: *Menţineţi poziţiile!*

— Ştiu, răspunse Laurence. Trebuie să-i ţinem la distanţă cât timp putem. Dacă vei rupe linia lor în puncte disparate şi angajezi dragonii de talie grea…

— Staţi, staţi! strigă din depărtare Perscitia, cu glas ascuţit.

Temeraire privi surprins şi o văzu bătând din aripi nebuneşte spre ei. Arăta foarte ciudat: tot echipajul ei de artilerie, format din forţe de miliţie, era pe spinarea ei. Oamenii erau legaţi cu funii şi, la rândul lor, susţineau pe spatele ei nişte pachete uriaşe: hamul de transport pe care îl folosiseră ca să aducă armata aici. Hamurile fuseseră confecţionate în grabă, din mătase şi pânză şi ce mai găsiseră: rochii şi draperii, şi feţe de masă, toate sacrificate pentru cauză, multe în culori vii, astfel că Lily părea să poarte o enormă fustă cu franjuri, care îi atârnau pe şolduri şi picioare, gata să i se încâlcească în aripi.

— Nu ne retragem! zise Temeraire indignat. N-am pierdut bătălia şi nici n-o vom pierde, adăugă el hotărât.

— Nu, nu, zise ea, gâfâind, în timp ce se apropia şi Temeraire văzu că hamurile erau atât de încâlcite încât nimeni n-ar fi putut să le desfacă în mai puţin de-o oră.

— Ține, spuse ea, respirând greu, şi îi împinse o parte din masa încâlcită.

Neîncrezător, Temeraire luă un mănunchi în gheare şi descoperi că era ud şi nici nu mirosea prea frumos. Cam ca grogul când şi-l trec marinarii pe vas de la unul la altul.

— Ce-ai făcut cu hamurile? întrebă el, apoi exclamă, retrăgându-şi capul: Au!

Un miros amar şi pătrunzător îi înţepă nările.

— Băutură, spuse Perscitia, recăpătâdu-şi suflul, în timp ce alţi dragoni ieşiră şi luară şi ei mănunchiuri de la ea. Şi nişte smoală, cred. Şi e şi nişte piper pe ele, aşa că nu le mirosiţi. Unde-i Iskierka? Trebuie… o, iată-te, nu… spuse

ea, opunându-se când Iskierka dădu să ia şi ea un mănunchi. Tu nu iei nimic, tu trebuie să le dai foc, când noi le aruncăm…

— O, asta-i uşor, spuse Iskierka. Dragoni Anglewing luară câte un morman fiecare, la fel şi Regal Copperii şi o mulţime de dragoni sălbatici – toţi dintre cei mai iuţi, cei mici.

— Repede, repede! strigă Temeraire.

Dragonii francezi veneau încet, dar veneau, iar jos, la picioarele lor, infanteria era deja angajată într-o luptă teribilă, baionetă la baionetă, înroşind câmpul de sânge şi slăbind careurile britanice masate. Era limpede că planul francezilor era să-i lase vulnerabili atacului aerian.

Temeraire îi conduse pe toţi în înaltul cerului, sus de tot. Se împrăştiară în paralel cu linia oştirii franceze şi lăsară mănunchiurile să cadă: Iskierka scuipă foc în urma lor, plină de zel. Flăcările se prelingeau dintre fălcile ei, una după alta şi mănunchiurile încâlcite se aprinseră în cădere, cu străluciri albastre şi galbene.

Dragonii francezi se retraseră din calea mingilor de foc care le cădeau în faţă, destrămându-şi şirul ordonat.

— Acum deodată! strigă Laurence, indicând punctele slabe ale dragonilor francezi. Acel Chanson-de-Guerre şi acel Defendeur-Brave…

— Repede, cu mine, le zise Temeraire camarazilor de talie uşoară. Şi vrei să vii cu noi? o întrebă el pe Perscitia?

— Nu, nu vreau, răspunse ea, întorcându-se grăbită şi, oricum, strigă ea peste umăr, mă duc să văd dacă mai pot să fac ghemotoace. Deşi cred că am folosit toată băutura din carele de provizii…

Temeraire n-avea timp să mai asculte: coborau grăbiţi direct spre Defendeur. Acesta se îndepărtase, ca să evite o minge de foc deosebit de mare care lăsase o dâră groasă de fum în urma ei. Rămase cu flancul descoperit, o clipă, şi Grey Copperul Rictus se repezi la el şi îi despică o rană adâncă de-al lungul liniei umărului, cât pe ce să distrugă o chingă din hamul ei.

Defendeurul răcni de durere şi se chirci. Rana era o

brazdă adâncă şi roşie pe pielea lui brun-aurie cu verde.

— Ha! strigă Rictus şi apoi urlă, când Defendeurul îl plesni direct peste burtă cu coada lui încovoiată la capăt: o rană mai îngrozitoare şi mai periculoasă la un dragon atât de mic, şi Rictus fu luat plângând şi dus de acolo de un Anglewing.

Dar deschisese o cale de atac şi Velocitas se năpusti spre Defendeur, din spate, făcându-l să-şi agite coada şi să salte dintr-o parte în alta, astfel încât ceilalţi dragoni Anglewing şi Regal Copper să poată să-i atace capul. Iar când puşcaşii fură doborâţi cu toţii de pe picioare, Minnow interveni în luptă, ateriză pe spatele uriaşului dragon francez şi înhăţă un om între gheare.

— Uite, ăsta-i căpitanul tău! strigă ea, fluturându-l pe bietul om, iar dragonul francez răcni furios şi se repezi după ea, doborând unul dintre dragonii Anglewing şi stricând complet formaţia franceză, în timp ce Minnow gonea către poienile britanice, cu prizonierul ei.

— Puţin cam dur, zise Temeraire, înduioşat de bietul dragon şi propunându-şi să n-o lase niciodată pe Minnow pe spinarea lui când Laurence era acolo.

Nu crezuse că era chiar aşa de lipsită de scrupule încât să fure în toiul unei lupte. Dar nu putea nega că fusese o mişcare foarte bună, prin care reuşise să-l îndepărteze pe uriaşul dragon francez. Acum el însuşi putea să dea la o parte grămezi de dragoni de talie medie, doar răcnind într-o parte şi-n alta a breşei lăsate de dragonul de talie grea.

Requiescat se lupta cu femela Gand Chevalier în următoarea secţiune a formaţiei şi, cu toate că ar fi putut s-o domine prin greutate, avantajul ei, acela că avea un echipaj, îşi spunea cuvântul. Rafale necontenite de piper se abăteau asupra trupului său masiv şi îi lăsaseră deja pe aripi multe orificii vizibile. Femela nu rata nicio ocazie să se poziţioneze mai sus, forţându-l pe Requiescat să evite o bombă după alta, aruncate de nacelişti ei. Temeraire observă că şi în flancul formaţiei lor, dragonii înhămaţi ai Aviaţiei abia ţineau piept amplei aripi drepte a oştirii franceze, care avansa şi ea. În curând, aveau să fie forţaţi

să se învălmăşească toţi.

— Vin corăbii, anunţă Majestatis, trecând pe lângă Temeraire.

— Ce? întrebă Temeraire.

— Corăbii, răspunse laconic Majestatis. Pe mare. Le poţi vedea dacă treci de norul de colo.

Şi apoi goarnele sunară în sfârşit, în sfârşit, cu un sunet strident, ordinul de cedare a centrului, şi nu mai era timp să se uite spre mare. Careurile de la sol formau coloane şi se retrăgeau în marş, iar Temeraire trebui să se asigure imediat că toată lumea zbura aşa cum fusese stabilit, către flancuri.

— Nu uitaţi, trebuie să ne reîntâlnim în spatele liniilor! strigă el agitat, ciupind un Anglewing surescitat care pornise în direcţia greşită.

Soldaţii francezi înaintau acum mai rapid şi dragonii lor se năpusteau.

— N-ar trebui să plecăm pur şi simplu, o să ne atace oamenii într-o clipă, îi spuse impacientat Temeraire lui Laurence peste umăr.

— Pleacă! zise Temeraire. Se uita spre mare prin lunetă. Pleacă imediat! Trebuie să te depărtezi de centru şi să urci…

Temeraire se îndepărtă, cu o ultimă privire îngrijorată peste umăr şi fu uluit să vadă că ultimii oameni ai regimentului Coldstream Guards se aruncau la pământ, în loc să mărşăluiască mai departe şi apoi, din bancul de ceaţă, se înălţă un bubuit de tunet, însoţit de fum şi flăcări portocalii.

Temeraire străpunse plafonul de nori şi în clipa aceea le văzu: şaisprezece nave de linie, în frunte cu impunătoarea *Victory,* cu blazonul ei de aur şi steagul Amiralului Nelson fluturând pe catarg. Toate navele deodată îşi dezlănţuiau salvele de bord spre prima linie de dragoni şi soldaţi francezi, învăluindu-i în nori negri de fum, în timp ce, în sfârşit, ceaţa se risipea, dezvăluindu-le velele şi prora.

Dragonii francezi căzură în număr impresionant. Dragonii de talie grea, unul după altul, fură loviţi de ghiulele. Cu

aripile frânte şi oasele trosnind, se prăbuşiră peste propria lor infanterie. Doar câţiva reuşiră, cu bătăi poticnite de aripi, să ajungă deasupra liniilor codaşe ale infanteriei britanice şi să le zdrobească. Femela Grand Chevalier se prăbuşi printre linii şi fu târâtă pe pământ atât de departe încât sfârşi, în cele din urmă, în valuri, cu trupul zdrobit şi inert. Capul ei se înălţa şi cobora fără vlagă pe valurile agitate ce i se spărgeau pe umeri.

Temeraire simţi un ciudat, nedesluşit fior de compasiune. Îi venea să-şi strângă aripile la piept, să-l şi-l protejeze parcă. Goarnele sunau din nou şi artileria britanică din flancuri, care fusese până acum amorţită, deschise focul spre ariergarda infanteriei franceze, obligând-o să înainteze către necontenita ploaie de ghiulele ce venea dinspre corăbii.

— Temeraire! strigă Laurence, şi dragonul tresări:

Excidium răcnea semnalul, în depărtare, şi el nu era încă pe poziţie! Se avântă grăbit în spate. Nu se mai simţea obosit deloc. Aripile îi tremurau, sub presiunea momentului. Îi adună pe ceilalţi, care fuseseră şi ei distraşi de înfiorătorul spectacol. Zburau cu toţii să se alăture dragonilor Aviaţiei, într-o singură uriaşă oaste, aproape o sută de dragoni strânşi laolaltă şi, toţi ca unul, atacară rezervele franceze răcnind.

Soldaţii francezi se retrăgeau deja valvârtej din faţa acestui dezastru atât de vizibil – dragonii căzând se vedeau de la o milă depărtare, iar vântul sufla mai puternic acum, risipind, în sfârşit, norii şi ceaţa. Nava amiral a lui Nelson se vedea dincolo de ţărm, fluturându-şi steagul alb strălucitor, cu o crucea lui roşie, iar navele de luptă erau aliniate alături de *Victory*: *Minotaur* şi *Prince of Wales* şi toate celelalte din flota întoarsă de la Copenhaga şi, lângă ele, şase trofee, toate trăgând acum la mal.

Atacaţi din spate, francezii rupseră rândurile şi o luară la goană. Însă n-aveau unde să fugă, decât în gura căscată care-i aştepta, cu un nimicitor foc încrucişat al Forţelor Navale şi al Armatei, cu tunurile pregătite să-i primească. Infanteria britanică pătrunse în spaţiul rămas gol, într-o

alergare uşoară şi, în sfârşit, Temeraire o auzi pe Lien. Striga înnebunită, în timp ce infanteria o despărţea, pe ea şi restul forţelor aeriene de rezervă, de Napoleon şi Garda lui.

Napoleon văzuse capcana, bineînţeles, şi retragerea suna furios din fiecare goarnă a francezilor, dar prea târziu. Ordinea trupelor franceze se dizolvase într-o masă unică de oameni îngroziţi, iar dragonii, purtaţi de propriul lor avânt, nimeriră cu toţii în ploaia de ghiulele. Wellesley îşi antrenase acum toate rezervele, companii care fuseseră ţinute în aşteptare în fiecare flanc şi, ieşind cu artileria din păduri şi din ceaţă, înălţară un zid de oţel fierbinte, ca să împiedice forţele franceze să se retragă ori să se regrupeze.

Laţul se strângea în jurul lui Bonaparte.

— Temeraire, aviaţia va ajuta infanteria să apere linia! strigă Laurence. Trebuie să ţinem la distanţă pe oricine vrea s-o străpungă.

Temeraire o vedea acum bine pe Lien. Era încă la sol, de unde striga, dând indicaţii dragonilor francezi să încerce când una, când alta, concentrată acum doar să trimită pe cineva să-l salveze pe Napoleon şi ce alţi supravieţuitori puteau fi salvaţi din mijlocul prăpădului.

— Bineînţeles că nu vine personal, remarcă Temeraire cu dispreţ, în timp ce un nor imens de dragoni mici – chiar trimisese şi curierii – se apropie în goană.

— Velocitas, tu şi ceilalţi dragoni Anglewing rămâneţi să-i întâmpinaţi, iar voi, Moncey, Cantarella, după ce ei îi năucesc, voi îi hărţuiţi în raza de acţiune a navelor.

Micii dragoni francezi reuşeau să ţâşnească printre dragonii de talie grea, dar ajungeau să se confrunte cu grupul de dragoni Anglewing, prea agili ca să se strecoare dincolo de ei. Velocitas şi ceilalţi se repezeau cu ghearele şi colţii la micii dragoni, hărţuindu-i, rupând nodul şi despărţindu-i unii de alţii, ca să fie o pradă uşoară pentru Yellow Reaperi. Ferindu-se de numeroşii dragoni mai mari, erau mânaţi în focul încrucişat.

— Temeraire, trebuie să-l chemi pe Chalcedony înapoi,

spuse aspru Laurence.

— Unde-i? întrebă Temeraire, rotindu-şi privirea, prea târziu.

Chalcedony se depărtase prea mult în urmărirea unui mic Pou-de-Ciel şi, cu un îngrozitor sunet înfundat, una dintre ghiulelele necruţătoare îl nimeri direct în piept.

Păru să se împăturească în jurul rănii şi căzu fără un sunet. Micul Pou-de-Ciel îşi continuă zborul istovit, reuşi să se strecoare prin ploaia de fier şi ieşi din nou pe cerul liber. Nu se întoarse pentru un nou atac, ci zbură peste Canal, spre Franţa.

Alţi câţiva reuşiseră să treacă – unii chiar adunaseră o mână de soldaţi disperaţi de la sol – şi se depărtau peste apă. Dar niciunul nu se dusese lângă însuşi Napoleon şi infanteria britanică înainta spre el. Garda se aşezase în careu în jurul lui, un scut mortal.

Lien observase eşecul şi pericolul în care se afla Napoleon. Înălţă brusc un ţipăt ascuţit şi se avântă ea însăşi în aer.

— Oh! strigă Temeraire, nerăbdător, dar ea, în loc să se apropie, se întoarse şi fugi peste câmpuri, urmată de cei câţiva dragoni francezi risipiţi, garda ei de onoare formată din Petit Chevalieri şi câţiva Fleur-de-Nuit pe jumătate orbi, cu ochii legaţi. Oh! Oh! făcu Temeraire, săltând în aer de indignare. O, ce laşă! Îl lasă şi pleacă…

— Probabil se duce să atace corăbiile, zise Laurence. Temeraire, repede, întoarce-te să te poată vedea. Allen, steagurile de semnal: *Avertisment către nave, atac la nord-est.* Explică-le; *Celest*. Nelson va înţelege…

— Să mergem să-i ajutăm? întrebă Temeraire, plin de speranţă, planând în timp ce Allen se agita să fluture steagurile.

Lui încă i se părea că Lien fugise şi era sigur că, dacă intenţiona să încerce să atace corăbiile, ar fi fost doar o scuză. Ce voia Lien cu adevărat era să nu intre în bătălie şi Temeraire era convins că va fugi imediat după ce va face un gest neînsemnat.

— Dacă are de gând să fugă, ar trebui s-o oprim. Tot

timpul mi-am făcut griji să nu cumva să scape.

— Dacă ne-am lupta, navele britanice n-ar putea să tragă asupra ei, spuse Laurence. Uite acolo, au fost avertizaţi, vezi? Îşi îndreaptă focul spre ea. Poţi să ocoleşti prin cealaltă parte? Dacă încearcă să fugă spre Franţa, am putea s-o interceptăm.

Flancul liniei de luptă britanice oferea o privelişte elegantă, şerpuind graţios, o navă după alta, întâmpinând cu bateriile de tunuri dragonii care se apropiau. Însă Lien se ţinu departe de raza de acţiune a navelor. Se oprise departe, o mică siluetă albă pe cerul cenuşiu şi acum plana deasupra valurilor, în timp ce puţinii dragoni care mai rămăseseră din forţele aeriene franceze se roteau şi se roteau deasupra ei, în cercuri strânse. Lien răgea. Ecourile vântului divin veneau peste apă, până departe, însoţite de o burniţă înălţată din spuma valurilor, revărsându-se dinspre ea în nori alburii.

— Ai idee ce face? întrebă Laurence, uitându-se la ea prin lunetă.

— Poate c-a înnebunit la pierderea unui *alt* însoţitor, sugeră Temeraire. Nu era foarte convins, dar nici nu vedea la ce i-ar putea folosi lui Lien să răcnească la apă. Apa nu poate să prindă contur, chiar dacă îi sparge valurile, doar o să vină la loc, aşa că... Temeraire dădu din coadă, nesigur. Totuşi, se apropie de nave, adăugă el, aşa că vor reuşi s-o împuşte curând, în orice caz.

Într-adevăr, Lien se apropia treptat de corăbii, continuând să răcnească nebuneşte la valuri. Zbura atât de jos acum încât valurile aproape că-i săltau pe burtă, cabrându-se s-o atingă după fiecare răget.

— Valurile acelea sunt cu zece picioare deasupra celorlalte, remarcă Laurence. Domnule Allen, un semnal pentru corăbii: *ancore de furtună.* Nu în codul nostru, în codul naval... da, roşu şi alb, apoi verde şi apoi cercul roşu. Temeraire, nu ştiu ce pune la cale, dar cred că nu putem risca s-o lăsăm să încerce... Du-te după ea. Şi repede.

Temeraire nici nu aşteptă să termine şi se avântă voios înainte. Valurile nu i se păreau *aşa* de mari. N-ar fi trecut de

marginile corabiei înalte şi fusese pe mare destulă vreme ca să ştie că navele se puteau descurca şi cu valuri mult mai mari. Dar dacă erau izbite de un lung şir de valuri, poate că nu reuşeau să tragă cu tunurile şi atunci Lien s-ar fi putut apropia suficient ca să folosească vântul divin asupra lor.

În orice caz, pe el îl interesa, în taină, doar să aibă şansa s-o înfrunte pe Lien, care nu făcuse nimic, doar şezuse şi se uitase în timp ce toţi ceilalţi erau răniţi ori ucişi. Dar, chiar în timp ce Temeraire se apropia, Lien încetă brusc să mărească valurile pe care le ridicase. Se întoarse, în schimb, cu spatele la ele, preţ de vreo douăzeci de bătăi de aripi. Temeraire era destul de aproape ca să-i poată vedea tremurul pieptului şi felul în care aripile îi fremătau. Era foarte obosită şi Temeraire îşi continuă înaintarea, şi mai nerăbdător. O va înfrunta acum, n-avea cum să fugă destul de repede…

Lien rămase o secundă în aer, inspirând adânc, şi apoi se avântă după valuri încă o dată. Pluti jos, pe deasupra apei, răgind atât de tare încât tunurile, care încă glăsuiau în spatele lui Temeraire, nu se mai auziră. Un nou val se înălţă în faţa ei, în răspuns, nu la fel de înalt precum celelalte, ci scund şi neted, înaintând foarte repede. Istovită de efort, Lien rămase tăcută în aer, tremurând. Capul aproape îi atârna fără vlagă, însă valul alerga înainte, fără ea, să ajungă din urmă valurile înălţate. Când le întâlni, parcă se clătinară şi se prăbuşiră în el, unul după altul, contopindu-se în întreg…

Temeraire se dădu înapoi, speriat. Aproape fără veste, valul se ridicase atât de mult încât Lien abia se mai vedea, şi năvălea direct spre el. Vârful aripii lui despică o linie înspumată pe faţa valului, când se întoarse, tocmai la timp ca să nu fie prins de creasta ce se înălţa tot mai sus. La început se gândi că va zbura mai sus, trecând peste val, dar nu avu timp. În spatele lui, valul se înălţa, se înălţa, un zid de apă întunecat, verde-lucios, atât de mare încât acum micile bigudiuri de spumă se spărgeau pe faţa şi pe creasta lui deopotrivă, iar Temeraire se lua cu el la întrecere, spre

corăbii.

— Temeraire! striga Laurence. Temeraire, poţi să-l spargi…?

Temeraire aruncă o privire fugară peste umăr: valul continua să crească. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare şi un fior îi străbătu vârful cozii. Înfruntaseră un taifun odată, în Oceanul Indian, fără să poată zbura, iar *Allegiance* se înălţa, se înălţa, cu fiecare val cumplit, doar ca să se prăbuşească în cealaltă parte, cu o viteză zguduitoare. Dar valul acesta era cu totul altceva, parcă din altă lume, prin dimensiunile sale monstruoase. Însă îl crease Lien. Ea îl ridicase, cu vântul divin, aşa că sigur Temeraire putea să-l spargă.

Valul îi urmărea, iute şi înfricoşător de tăcut, în ciuda imensităţii sale, iar valurile mici şi agitate din faţa lui îi netezeau calea, asemenea unor curteni mărunţi făcând loc să treacă monarhul. Cu frenetice bătăi din aripi, Temeraire se îndepărtă, încercând să-şi facă puţin mai mult loc ca să se răsucească. Navele erau acum atât de aproape încât putea să le citească numele la prora şi să vadă oameni pe tachelaje şi, săltând pe punte, mici picăţele care se agitau. Temeraire picura, stropit de valuri, desfăcându-şi aripile în timp ce zbura şi zbura. Nu putea câştiga înălţime, nu avea timp să tragă mult aer în piept, dar câştigase suficient teren, aşa că se răsuci şi răcni, cu toată puterea.

— Dumnezeule bun, ai milă! spuse Laurence sau crezu că a spus, după ce-şi şterse sarea de pe ochi şi privi înapoi.

Temeraire spărsese o gaură în val: un imens petic zdrenţuit, care, preţ de o clipă, rămase deschis ca o fereastră prin care putură să zărească flota: *Victory* cu flamurile ei şi toate navele de luptă cu velele albe scânteind ca nişte perle pe oceanul de culoarea furtuni. Şi apoi se dezlănţui urgia.

Imensa *Neptune,* cu flancul spre val, îşi descărcă tunurile, cu un vuiet auriu – învăpăiat, înainte să fie lovită, un ultim strigăt de sfidare, apoi dispăru. Navele aflate cu prora spre val se înălţară pe faţa strălucitoare a monstrului,

dăltuind orificii albe ca spuma mării, simple ciupituri, urcând una după alta până când fură răsturnate în cascade de spumă albă şi înghiţite în masa verde.

Valul se gârbovi înaintând spre canal, cedând treptat, în timp ce alerga: umerii unui uriaş iritat, coborând.

O navă de linie solitară, corabia *Superb,* se legăna la ancoră, cu toate catargele frânte şi apa revărsându-se din flancuri. Două fregate, care aruncaseră ancorele la timp, erau înălţate pe capătul traverselor şi se căzneau să se redreseze, apoi se scufundară şi ele. Câţiva oameni, ca nişte picăţele, se agăţau de bucăţi din nave distruse. Paisprezece nave de linie se năruiseră, ca nişte castele construite pe nisip, măturate de valuri.

Niciun tun nu mai glăsuia, nicio armă. Până şi grupurile care se încăierau rămaseră neclintite. În tăcerea care se aşternuse, ultimii dintre dragonii francezi veniră în zbor, masaţi într-o formaţie în săgeată, şi, profitând de neaşteptata întrerupere a focului încrucişat, se năpusti înainte cu disperare. Iar Garda alergă, grupată în jurul lui Napoleon, să-i întâmpine.

— Temeraire! strigă Laurence – un frenetic semnal de goarnă sună alarma.

Temeraire se căzni istovit să se întoarcă şi să-i cheme pe ceilalţi dragoni. O mică femelă Chasseur-Vocifère se desprindea deja de sol şi Napoleon era pe spinarea ei.

Temeraire se îndreptă spre grupul tovarăşilor săi, însă patru dragoni francezi Pêcheur-Rayé se răsuciră să-i întâmpine, mici, dar viteji, lovind cu ghearele şi ţipând, fără să le pese cum erau sfârtecaţi ei înşişi. Ballista plonjă în mijlocul încăierări, biciuind vreo doi inamici cu vârful cozii, iar Requiescat li se alătură, răcnind cu furie, însă femela Chasseur plecase, fugind peste Canal şi după ea se luară alţi cinci, încărcaţi cu zeci de oşteni ai Gărzii, urmaţi de un nor de muschete. Scăpaseră. Peste apă, Lien, încovoiată, era ajutată să traverseze Canalul de escortele ei, doi dragoni Petit Chevalier, chinuindu-se s-o menţină în aer.

Ultimii dragoni francezi scăpară şi fugiră. Oştenii care se mai aflau pe câmpul de luptă aruncară armele şi se

prăbuşiră, majoritatea, în genunchi ori în patru labe, doborâţi de epuizare. Nouăsprezece flamuri cu semnul vulturului zăceau călcate în picioare şi mânjite de noroiul amestecat cu sânge, printre douăzeci de mii de cadavre.

Erau victorioşi.

— Laurence, ce-i al tău e-al tău. N-am întâlnit în viaţa mea un om pe care să-ţi doreşti mai mult să-l spânzuri, niciunul mai incomod, zise Wellesley.

— O, şi după câte am făcut! spuse Temeraire indignat.

— Nu mai multe decât ar fi trebuit şi mai puţine decât unii, replică Wellesley. Mare păcat că n-aţi reuşit să vă găsiţi un sfârşit decent pe câmpul de luptă. Ar fi fost mai bine.

Laurence aşeză o mână pe piciorul din faţă al lui Temeraire, să-l potolească.

— Da, domnule, şi acelaşi lucru s-ar putea spune despre mulţi alţii.

— Wellesley – sau mai bine zis, Wellington, acum, căci îşi dobândise noul nume împreună cu coroana ducală, care era recompensa lui – pufni.

Stăteau pe veranda pavilionului personal al lui Temeraire – prima lui ocazie de să-şi ia în primire locuinţa, deşi Laurence o construise cu luni înainte. Însă interveniseră călătoria în Africa şi întemniţarea şi, în acest interval, devenise o reşedinţă comună. Chiar şi acum alţi câţiva dragoni moţăiau prin colţuri, iar în apropiere Perscitia se auzea foarte limpede instruindu-şi foştii oşteni (adusese oamenii cu ea, după bătălie, pe cei care se lăsaseră mituiţi cu o parte din comoara ei) cum să amestece mortarul: ridicau un alt pavilion.

Un zgomot puternic vesti sosirea unui nou transport de cărămizi. Requiescat, ajutând la construcţie şi animat de entuziasm, adusese o cantitate ce părea a fi aproape cinci tone.

Wellington se uită cugetând la morman şi la fundaţiile pentru următorul pavilion, pe care Minnow şi alţi câţiva tovarăşi ai ei le excavau de zor. Pământul zbura într-un ritm fantastic.

— De unde aduceţi cărămizile?

— Le-am cumpărat, răspunse Perscitia, auzind

întrebarea, aşa că nu-i cazul să încerci să te plângi că le furăm. Ne-am vândut vulturii şi avem bani.

— Şi Dumnezeu să ne ajute, spuse Wellington, bătându-se cu degetele peste coapsă, ar trebui să fiţi puşi să plătiţi pagubele din asta. Ştiţi că a fost cât pe ce să avem o revoltă pe cap a doua zi? Nici măcar un strop de bere ori de rom n-a fost de găsit. La o sută de mii de oameni şi zece mii de morţi.

— Dacă nu ţi-a plăcut, zise Perscitia, ar fi trebuit să organizezi bătălia cu mai multă dibăcie şi atunci n-ar fi trebuit să găsesc eu o cale să-i reţin pe acei dragoni francezi atâta vreme.

Această atitudine era scandaloasă, având în vedere că Wellington reuşise să pună în scenă o bătălie de două sute de mii de oameni, trei sute de dragoni şi două duzini de nave de linie, aproape conform indicaţiilor sale, şi să ţină piept unei oştiri mai bine antrenate şi mai bine echipate decât a lui, cu aproape trei ore mai mult decât planificase, până când ceaţa s-a risipit suficient ca navele să se poată apropia de ţărm şi să înceapă bombardamentul.

— Obraznică afurisită! răcni el, dar Perscitia doar îşi flutură puţin aripile spre el şi, semeaţă, se întoarse în pavilionul ei.

Era în toiul dimineţii zilei de şaptesprezece martie. Trecuseră vreo două săptămâni de la bătălie şi consecinţele ei imediate: moleşeală şi o năuceală amorţită în urma unui triumf atât de mare îngemănat cu un dezastru. Supravieţuitorii – oameni şi animale – se prăbuşiseră la pământ şi dormiseră acolo, un somn neliniştit, ascultând corul de suspine ale muribunzilor rămaşi pe câmpul de luptă, sărind din somn şi ţipând, ori de câte ori câte un val mai imens se spărgea de ţărmul stâncos.

A doua zi, fără să-i instruiască nimeni, porniseră imensul efort de a ridica morţii. Temeraire şi cohorta lui se ocupaseră de dragoni. Nu erau toţi morţi. Mulţi dintre ei încă suflau, răniţi şi sângerând, cu ochii goi şi înconjuraţi de trupurile sfărâmate ale echipajelor lor. Unii fură convinşi, cu multe insistenţe, să se ridice în picioare şi să străbată

târâş-grăpiş drumul până în poiana medicilor. Altora, mai grav răniţi, nu putuseră decât să le curme suferinţa. Unii dintre aviatori supravieţuiseră şi ei, căci pântecele dragonilor lor atenuaseră impactul şi fuseseră luaţi să se alăture celorlalţi prizonieri.

Trupul lui Chalcedony zăcea răşchirat pe un deal înverzit, o brazdă albă cu galben. Păruse întreg, până când îl întoarseră şi văzură ruina roşie a pieptului. Dragonii Yellow Reaper îşi vârâră umerii sub el şi, împreună, îl ridicară cu grijă şi îl luară de pe câmpul de luptă.

— Dar unde o să-l ducem? întrebă Gladius, foarte reţinut.

— Îl vom duce în vechea carantină, răspunse Temeraire, lângă Dover, unde au fost îngropaţi dragonii bolnavi.

Îi aşezaseră pe Chalcedony şi ceilalţi morţi ai lor spre odihna veşnică într-un alt tumulus imens înălţat în valea carantinei. Lăstari verzi, timpurii, se iţeau curajoşi din pătura moale de zăpadă şi pământul răspândea un puternic miros jilav, când dragonii îl răsturnară, să ridice movila.

Mai mult din obişnuinţă decât în mod conştient, zburaseră spre Dover cu ochii după hrană. Dar obişnuinţa se dovedi folositoare: mulţi dragoni ai Aviaţiei se întorseseră în poienile lor, iar echipajele de sol şi păstorii le aduceau şi le împărţeau ce vite puteau găsi. O săptămână mai târziu, Lloyd, administratorul vechii rezervaţii Wales, îşi făcu apariţia în faţa pavilionului lui Temeraire – plin de noroi, dar înaintând neabătut, prea hotărât ca să se oprească – aducând cu el câteva vite.

— Păi, Lloyd, de unde ai făcut rost de vacile astea? întrebă Temeraire, dar nu aşteptă răspunsul ca să înceapă să mănânce.

— Grajdurile din Londra, răspunse Lloyd, acceptând recunoscător o ceaşcă de ceai, deşi mai întâi îşi roti privirea după tărie. Păi, au fost ale noastre înainte, nu-i aşa? adăugă el, cu un aer satisfăcut, aşa că probabil era mai bine să nu mai intre foarte mult în amănunte privind provenienţa lor.

Dragonii din Dover veneau adesea şi priveau cu jind

înaintarea lucrărilor.

— Nu văd de ce nu putem avea unul şi la adăpost, spuse Maximus, mormăind nemulţumit, Iskierka are.

— Am eu o mie de lire să cheltuiesc ca să-ţi ridic un templu? întrebă Berkley. Fandoseli, toate nemulţumirile astea. Ai dormit afară toată viaţa ta şi n-ai păţit nimic.

Dar în scurt timp, ofiţerii iniţiară discret o colectă şi între dragoni se stârni o rivalitate amicală, să vadă pavilionul cui va fi terminat primul.

Prin intermediul unor asemenea vizitatori, Laurence afla câte ceva de la Londra, genul de informaţii pe care cu greu puteai să nu le afli: Regele se retrăsese la Kensington, iar prinţul de Wales fusese numit regentul lui; Bonaparte reuşise să scape şi să ajungă la Paris, însă cu coada între picioare. Jurnalele debordau de înflăcărare patriotică şi întristare pentru Nelson şi marinarii pierduţi în luptă, care erau socotiţi martiri pentru poporul lor.

În tot acest timp, nimeni nu încercase să le interzică acel du-te-vino, nici nu le transmisese vreun mesaj oficial, dar Laurence ştia că era o situaţie trecătoare. Roţile guvernului aveau încă nevoie de ceva timp ca să se pună din nou în mişcare, după o întrerupere atât de lungă, dar, inevitabil, urmau să se pună pe direcţie: trădarea nu putea fi pur şi simplu ignorată.

Sosirea lui Wellington îl surprinsese doar în măsura în care fusese trimis el, şi nu Jane ori vreun ofiţer mărunt. Nu i se părea un fapt încurajator.

— Domnule, spuse Laurence, sunt convins că sunteţi mult prea ocupat ca să fi venit cu scopul de a face investigaţii despre lucrările noastre. Dacă doriţi ceva de la mine, nădăjduiesc că veţi vorbi deschis.

— Dar Laurence nu merge la închisoare sau la spânzurătoare, interveni Temeraire. Şi dacă pentru asta ai venit, poţi să pleci. Vino cu armata şi încearcă numai, dacă poţi.

— N-o să pornim o bătălie cu tine şi ceata ta de haiduci, dacă asta vrei să spui, răspunse Wellington. Cunosc foarte bine micul vostru pact. Ştiu că dragonii Longwing şi Regal

Copper umblă prin Dover şi spun tuturor că, dacă venim împotriva voastră, o să lupte alături de voi, şi că aşa ar trebui să facă toţi ceilalţi dragoni, altfel o să le vină rândul şi căpitanilor lor.

Laurence se uită la Temeraire, care avu decenţa să pară ruşinat, însă nu foarte tare, şi răspunse:

— Nu ai niciun drept să vă plângeţi că nu am încredere în voi. Aţi mai încercat să mi-l luaţi pe Laurence. Şi-acum unde e plata noastră, pe care ar fi trebuit s-o primim? Şi adăposturile pe care ai promis că le veţi deschide pentru noi?

— Ajunge, spuse Wellington. Ai cuvântul meu, şi cuvântul meu e valabil. Veţi avea adăposturile şi plata, nu mai târziu decât oricare alt netrebnic care a stat sub gloanţe. Va trece jumătate de an până când guvernul îşi va putea plăti toate restanţele şi va trebui să vă împăcaţi cu situaţia până atunci. Măcar nu muriţi de foame, ceea ce e mai mult decât pot spune o grămadă de britanici.

— Bine, atunci, spuse Temeraire, înmuindu-se puţin. Îmi cer scuze că am fost nepoliticos, dacă îţi vei ţine promisiunea şi nu ai de gând să încerci să-l întemniţezi pe Laurence. Atunci ce vrei, de fapt?

— Ce vreau, spuse Wellington, sau mai degrabă ce vrea Guvernul Maiestăţii Sale e să scap de voi. Supuneţi-vă justiţiei Regelui şi sentinţa va fi comutată la deportare şi muncă silnică.

Temeraire pufni la auzul cuvântului „justiţie“ şi, foarte suspicios, ceru să i se explice sentinţa: Guvernul considera că Laurence trebuia trimis peste hotare, în Noul Wales de Sud.

— Dar e în celălalt capăt al lumii e ca şi cum l-aţi închide din nou, protestă Temeraire. Nici nu mă gândesc să-i las să te trimită atât de departe de mine.

— Nu, spuse Laurence, studiind faţa lui Wellington. Îmi închipui că nu aceasta este intenţia. Domnule, nu poate fi înţelept să-l trimiteţi pe Temeraire departe, când francezii încă o au pe Lien. Orice aţi gândi despre mine, preţul e prea mare.

— Eşti cam încet la minte astăzi, Laurence, spuse Wellington. *Plata* este aceea că ţi se dăruieşte viaţa şi Excelenţele Lor consideră că e un preţ mic de plătit ca să scăpăm de un dragon care, dacă îl apucă, poate scufunda jumătate din navele din portul Dover.

Temeraire îşi umflă gulerul:

— Asta e o mare mojicie, spuse el. N-aş recurge niciodată la o asemenea cruzime faţă de pescari şi negustori, de ce aş face-o?

Povestea isprăvii lui Lien se răspândise în toată ţara cu iuţeala fulgerului, purtată în lung şi-n lat, împreună cu vestea victoriei şi a morţii lui Nelson, de soldaţii victorioşi care se întorceau la Londra şi la casele lor. Nu fusese mult înflorită: nu prea era nimic de înflorit, nici în oroare, nici în uimire. Dar Laurence descoperi cu disperare că spaima pe care o stârnise avea drept consecinţă o acţiune atât de iraţională, şi spuse:

— Dacă această armă e periculoasă, francezii o posedă şi ei. S-o ignorăm doar noi înşine nu slujeşte la nimic. E ca şi cum v-aţi da tunul la topit pentru că francezii au tras în voi.

— Dacă îşi vor construi un tun care alege, din când în când, să se întoarcă şi să tragă înspre ei şi care are de gând să convingă toate tunurile să facă la fel, pot să-l păstreze, din partea mea, spuse Wellington. Nu, Laurence, ai în faţa ta un om convertit. M-ai convins că dragonii sunt fiinţe inteligente şi acum să fiu al naibii dacă te voi lăsa să le faci fiinţe politice. Ne e mai uşor să ne apărăm împotriva unui singur dragon decât împotriva agitatorului tău liberal, cu alţi zece mii după el.

— Dar dacă eşti de acord că suntem fiinţe inteligente, nu că n-ar fi perfect evident, atunci nu poţi nega că avem tot dreptul să facem politică, spuse Temeraire.

— Pot să-ţi refuz ţie şi oricărui om sau animal dreptul de a distruge temeliile statului, răspunse Wellington. La naiba cu drepturile, mereu se va găsi cineva să-şi reclame drepturile în gura mare.

După ce plecă, Temeraire se uită pieziş la Laurence:

— Sunt sigur că nimeni nu ne poate obliga să plecăm, spuse el, şi nu-mi pasă ce crede Wellesley – sau Wellington – chiar dacă acum este duce.

Laurence aşeză o mână pe piciorul lui Temeraire şi privi peste vale. Era o privelişte mai frumoasă decât vara trecută, cu coamele ondulate ale tumuluşilor începând să înverzească, cu dealurile verzi împestriţate de oile şi vitele pe care le adunase Lloyd, ieşite la păscut. Era Anglia întreagă, casa lui natală desfăşurată în faţa lui, ieşind sfioasă din umbră, şi acum trebuia s-o părăsească pentru totdeauna, pentru o ţară îndepărtată şi pustie.

— Trebuie să mergem, spuse el.

— Trimit câteva ouă cu nava ta de transport, spuse Jane. Au nevoie de nişte dragoni în Noul Wales de Sud, să sprijine colonizarea.

Jane se aşeză pe un bolovan. Se îndepărtaseră puţin de pavilion, să aibă intimitate, şi urcaseră pe deal de unde puteau vedea până hăt, departe, spre mare. O ceaţă gri atârna peste apă şi la malurile ei, o mică scânteiere de soare, câteva vele albe.

— Ne putem lipsi de ele? întrebă Laurence.

— Mai uşor decât să le păstrăm, răspunse Jane. Înainte să ne aduci leacul, am crezut că vom fi nevoiţi să înlocuim întreaga populaţie de pe insulă, acum avem mai multe ouă la căldură decât vom fi capabili să hrănim într-un an, după tot acest jaf şi această proastă administrare. Cât despre amicul nostru de peste drum, adăugă ea, aruncând o pietricică peste marginea stâncii, vag în direcţia Franţei, Bonaparte a pierdut patruzeci de dragoni în aventurile lui aici. Nu va mai veni curând şi vom fi pregătiţi, când o va face.

Laurence clătină din cap şi se aşeză lângă ea. Jane, absentă, îşi frecă mâinile şi suflă în ele. Era încă răcoare. Jos, Excidium inspecta fundaţiile cu interes, în timp ce Perscitia îl linguşea să-i facă un canal, cu acidul lui, în câteva dintre pietre, ca apa să curgă mai uşor.

— Mă tem, Laurence, că vei fi, oficial, prizonier. E de la

sine înţeles că nu vei fi pus în lanţuri sau orice altceva care l-ar tulbura pe Temeraire, însă din punct de vedere formal…

— Nu mă aştept la nimic altceva.

Jane suspină.

— În orice caz, am dus ceva muncă de convingere cu Excelenţele Lor să nu facă nimic necuviincios: vor merge cu voi echipaje pentru noii pui, desigur, aşa că am reuşit să rezolv să ai şi tu câţiva oameni.

— N-o vei trimite pe Emily, fireşte, spuse Laurence.

— N-aş trimite pe nimeni altcineva, dacă n-aş fi pregătită s-o trimit pe ea, răspunse Jane. Nu, ea e o persoană rezistentă şi, în orice caz, prefer să-i risc sănătatea decât cugetul. Îi va fi mai bine cât mai departe de mine. Presupun că n-ai auzit încă: m-au numit Amiral al Aerului, adăugă ea şi râse. Wellesley – Wellington trebuie să spun acum – e un nemernic căpos, dar, ştii, el a insistat. Şi tot el a insistat să primesc titlul de nobil sau o aberaţie de felul acesta, numai că încă dezbat cum s-o scoată la capăt fără să-mi îngăduie să stau în Camera Lorzilor.

— Te felicit din toată inima, zise Laurence şi îi strânse mâna. Dar, Jane, vom fi la capătul lumii… Nici măcar nu ştiu ce vom face acolo…

— Vă vor găsi ei ceva de lucru, n-am nicio îndoială, spuse Jane. Intenţionează să găsească o cale spre interiorul continentului. Pentru dragoni va fi o treabă uşoară şi, dacă nu altceva, poţi să-i ajuţi să cureţe terenul. E o pierdere, desigur, adăugă ea, şi sper că nu vom avea motive s-o regretăm, dar îţi spun sincer, Laurence, mă bucur că pleci. Nu mi-a plăcut să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă n-ai pleca.

— N-aş porni un război civil, spuse el.

— Tu nu. Dar în privinţa lui nu sunt aşa de optimistă, spuse Jane, uitându-se la Temeraire, care acum soluţiona o gâlceavă ivită între Cantarella şi Perscitia. Desigur, jumătate dintre dragonii Yellow Reaper interveniseră ţinând din nou partea Cantarellei. Cât despre Emily, nu am de gând să dau cuiva ocazia să şuşotească despre un

tratament privilegiat sau să încerce să mă manipuleze prin intermediul ei, indiferent dacă pentru o cauză bună sau una rea. Cu trei sau patru dragoni în colonie, va avea ce să facă o bucată de vreme, iar corăbiile vin şi pleacă destul de des. Mă îngrijorează doar Catherine.

Aveau să călătorească pe *Allegiance,* sub comanda lui Riley, aşa cum se mai întâmplase adesea, iar Catherine, fireşte, era indispensabilă acasă, chiar dacă ea ar fi vrut să plece.

— Numai că nu ştiu ce să fac cu băiatul, spuse Catherine. N-aş prea vrea să-l las să plece…

— Nu văd de ce, mormăi Lily, destul de tare.

— … dar dacă e să plece pe mare, continuă Catherine, presupun că ar face mai bine să înceapă de pe-acum. Iar dacă într-o bună zi ar prefera Aviaţia, vor fi dragoni destui. Şi probabil că ar trebui să fie cu tatăl său, termină Catherine, la cină, în seara aceea.

Ea şi Berkley veniseră să-şi ia rămas-bun de la Laurence, căci el, fireşte, nu putea veni la adăpost să ia cina, fiind, din punct de vedere legal, prizonier. Şezură împreună în pavilion, în jurul unei mici mese pliante. Mâncând oaie friptă cu pâine, feriţi de vânt de trupurile dragonilor care dormitau aşezaţi comod în jurul lor.

Cu o oarecare reţinere, Laurence spuse:

— Harcourt, în circumstanţe obişnuite, n-aş îndrăzni să dau sfaturi într-o asemenea privinţă. Dar trebuie să-ţi aminteşti că *Allegiance* va avea statut de navă de prizonieri, pe timpul călătoriei. Va transporta prizonieri.

În mod obişnuit, aceste transporturi se făceau de două ori pe an. *Allegiance* urma să facă o cursă suplimentară, fiind atât de mare încât putea înghesui între punţi o mulţime de prizonieri.

— Presupun că prizonierii nu vor fi lăsaţi să se plimbe pe corabie, spuse ea, surprinsă, iar Laurence fu nevoit să-i explice puţin cum stăteau lucrurile pe o navă-temniţă de prizonieri: îngrozitoarea frecvenţă a scorbutului, febrei şi dizenteriei, mizeria şi pericolul permanent al rebeliunii…

Laurence constată cu regret că descrierile sale se adevereau, când sosiră, în dimineaţa următoare, în Docul Sheerness, lângă *Allegiance*. Nu era plăcut să găsească vechea şi credincioasa lor corabie într-o stare deplorabilă, cu echipajul, o gloată de ageamii, unii dintre ei nu mult mai buni decât amărâţii care puteau fi auziţi – şi mirosiţi – sub punte, zornăindu-şi agitaţi lanţurile menite să le restrângă mişcările, aflându-se atât de aproape de ţărm. Aproape fiecare marinar priceput fusese revendicat de nave cu misiuni nobile şi căpitani cu mai multă influenţă decât Riley, care purta, probabil, stigmatul prea strânsei legăturii cu Laurence. Un grilaj fusese deja fixat şi urmele proaspete de sânge de dedesubt arătau că fusese folosit recent. Boţmanul şi ajutoarele lui convingeau oamenii cu forţa să muncească.

În partea opusă a portului, alt vas se pregătea să pornească în josul Tamisei, sub acelaşi vânt care avea să mai amâne o vreme plecarea corabiei *Allegiance.* Contrastul era izbitor: o barjă cu fundul plat, mică pe lângă matahala care transporta dragoni şi mânuită cu precizie de o mână de marinari, toţi în negru. Până şi velele erau negre, iar coca fusese proaspăt vopsită, astfel că dârele lăsate de linia apei nu se mai vedeau. Un coşciug mare, vopsit în negru şi auriu, era transferat cu grijă şi respect pe vas, în timp ce ofiţerii stăteau în poziţie de drepţi.

— Acela e sicriul lui Nelson, răspunse Laurence, când Temeraire îl întrebă discret.

Întreaga navă se cufundă într-o linişte de mormânt şi chiar şi cei mai înverşunaţi dintre membrii echipajului fură reduşi la tăcere – de pumnii ridicaţi ai tovarăşilor lor, dacă nu din respect – până când cosciugul nu se mai văzu. Pe feţele aspre se iviră lacrimi şi Laurence auzi un bărbat plângând ca un copil, sus, pe tachelaj. Simţi cum lacrimile îi înţeapă şi lui ochii.

Nelson dăruise Angliei supremaţia pe mare la Trafalgar, din Copenhaga adusese optsprezece trofee şi apărase pasagerii de pe Marea Baltică. O lună întreagă, înaintea

bătăliei de la Shoeburyness, curăţase Canalul, cu flota lui, de navele franceze de transport şi alungase dragonii francezi care făceau zboruri regulate, lăsându-l pe Napoleon fără întăriri. Navele îşi ascunseseră flamurile şi îşi acoperiseră numele cu vopsea, ca nimeni să nu-şi dea seama că reveniseră şi, din dragoste faţă de el, nici un singur om din cinci mii de marinari şi mai bine nu dezertase, nici măcar atunci când navele se ascundeau în porturi.

Păcatele sale personale ar fi putut fi iertate, deşi Nelson îşi torturase soţia cu infidelităţile lui flagrante şi îşi lăsase prietenul, Lordul Hamilton, pradă oprobriului uluit al lumii. Dacă Lady Hamilton îşi restabilise reputaţia, prin munca ei eroică de spionaj în timpul ocupaţiei, asta nu răscumpăra alegerea lui Nelson, însă chiar dacă, de dragul atâtor victorii şi sacrificii, toate aceste chestiuni scuzabile ar fi trebuit trecute cu vederea, Nelson avea păcate mai mari. Apărase sclavia şi, fără remuşcări, susţinuse crima hidoasă împotriva miilor de dragoni, nu toţi duşmani ai lor, ci unii aliaţi, alţii neutri, prin răspândirea molimei. Păcate pe care Laurence nu le putea ierta niciodată şi ale căror consecinţe avea să le îndure personal tot restul vieţii.

Şi totuşi, preţ de o clipă Laurence nu simţi decât cea mai profundă tristeţe, în timp ce privea barja ridicându-se de pe doc şi acele vele negre fluturând: o durere neîmpovărată de judecată, o durere pe care ar fi putut s-o simtă din toată inima, în altă viaţă. Tunurile răsunau, în timp ce barja se îndepărtă în josul râului, dându-i onorul. O agitaţie se porni pe puntea de sub ei şi bietul echipaj de pe *Allegiance* reuşi, cu cele treizeci şi două de tunuri ale sale, să însoţească procesiunea cu un bubuit sau două, deşi încă nu putea să tragă o salvă de bord adevărată.

Barja dispăru iute dincolo de orizont, purtată de vânt şi de valuri. În depărtare, tunurile continuau să-i dea onorul, ca o furtună care se retrăgea, şi, în cele din urmă, se lăsă tăcerea.

Allegiance gemu încetişor la ancoră şi nefericita viaţă a navei îşi reluă cursul, în spatele lui. Laurence respiră din

nou. Nu plânsese, până la urmă.

Temeraire urmărise procesiunea cu interes. Acum îşi întindea aripile prudent, încercând să le ţină în dreptul vântului, nu împotriva lui, şi întrebă:

— Plecăm curând?

— Când căpitanul şi pasagerii sunt la bord, răspunse Laurence. În câteva zile probabil, dacă vântul e prielnic.

Ei, desigur, fuseseră chemaţi la bord mai repede, căci nu erau pasageri, ci prizonieri. Şi, dacă Laurence era dispus să uite statutul lor oficial, secundul navei, Lordul Purbeck, nu era.

O gardă – o gardă total inutilă, formată din doi marinari înarmaţi cu muschete, pe care Temeraire i-ar fi putut doborî din greşeală, fără să observe – fusese plasată pe scările ce duceau spre puntea dragonilor, iar când Laurence îşi căută lucrurile, descoperi că fuseseră depozitate într-o cabină mică, întunecată şi îmbâcsită de lângă scara de la pupa, sub puntea inferioară, cât mai aproape de puntea galerelor, însă fără să fie exact în ea. Fu urmat de gărzi până la cabină şi acestea arătau de parcă le-ar fi plăcut să-l ţină închis acolo, până când Laurence zise:

— Puteţi să urcaţi, aşadar şi să-i explicaţi lui Temeraire că nu mi se permite să vin la el.

Aviatorii începură să vină la bord, rând pe rând. Nu formau un echipaj unitar, desigur, cu propriul dragon, ci veneau dinspre Dover câte doi, câte trei. Printre ei, doi dintre căpitanii trimişi de Jane, amândoi oameni mai în vârstă, rămaşi la sol în urma morţii dragonilor lor, ucişi de teribila molimă, cu mult înainte ca cineva să se aştepte la aşa ceva, oameni cu experienţă, pe care, altfel, ar fi avut în faţă cariere îndelungate. Urmau să ia la bord încă pe cineva, în Gibraltar şi cu ei urmau să fie trimise trei ouă.

Ouăle fură livrate, cu mare grijă şi atenţie, de către un grup de trei dragoni. Înfăşurate în căptuşeli de bumbac şi coborâte într-un cuib amenajat pentru ele deasupra galerei, acestea nu erau ceea ce ar fi numit cineva un trofeu adevărat: unul era Yellow Reaper şi altul, o nefericită încrucişare între un Chequered Nettle şi un Parnassian, care

reuşiseră cumva să producă ouă uluitor de mici, din care te-ai fi aşteptat să iasă mai degrabă un Winchester decât un dragon de talie grea. Al treilea, livrat de Arkady însuşi, îi aparţinea, după cum îi informă şi fusese produs de curând de Wringe. Nu îi părea rău deloc să-şi vadă oul plecând, convins că era o onoare deosebită ca acesta să fie trimis către un vast teritoriu deschis şi nerevendicat, deşi îşi petrecea multă vreme ţinându-i prelegeri lui Temeraire, pe un ton sever, despre datoria lui de supraveghere şi îngrijire şi smulgându-i promisiunea că se va asigura că nimeni nu atinge oul niciun pic şi că doar cineva foarte bogat va avea permisiunea să-i devină căpitan.

— Mă bucur să te revăd înainte de plecare, îi spuse Laurence lui Tharkay, stânjenit: nu vorbiseră din ziua aceea, din tabără, când Tharkay îl ofensase atât de uşor şi de abrupt. Laurence nu ştia dacă să-şi ceară scuze sau să-şi exprime recunoştinţa.

— Nu trebuie să-ţi iei rămas-bun, nu încă. Vin şi eu, spuse Tharkay. Căpitanul Riley a fost bun să mă invite ca oaspete al lui.

— Nu ştiam că-l cunoşti, zise Laurence, fără să îndrăznească să-i adreseze întrebarea direct.

— Nu-l cunoşteam, răspunse Tharkay, dar căpitanul Harcourt a avut amabilitatea să mă prezinte. Stau binişor cu banii, în momentul de faţă, graţie generozităţii Amiralului tău, adăugă el, văzând că Laurence era surprins, şi n-am fost niciodată pe Terra Australis. Călătoria mă tentează.

Dorul de ducă putea să-l mâne pe un om peste ocean sau în celălalt capăt al lumii, dar nu l-ar fi mânat la bordul unei nave cu unul pe care îl dispreţuia, când şi-ar fi permis să-şi aleagă corabia.

— Atunci mă bucur că vom fi camarazi de navă, spuse Laurence – atât cât îndrăznea să-şi exprime sentimentele, fără să rănească orgoliul cuiva.

Riley sosi la bord târziu, ursuz şi singur, când fluxul lovea deja cu zgomot trupul navei. Nu veni să-l salute pe Laurence, bineînţeles, dar nici nu le spuse nimic celor doi

căpitani ori lui Tharkay, fiind, cel puţin tehnic, oaspetele lui. Se duse direct în cabina sa şi ieşi doar ca să ridice ancora şi să pornească, înainte de a se izola din nou. Purbeck ştia ce are de făcut şi reuşi, în ciuda echipajului extrem de neîndemânatic, să scoată nava din port, cu indicaţii minime. Şi apoi apele negre ale Canalului alunecau în urma lor.

Temeraire îşi coborî capul peste bord şi studie valurile, în timp ce înaintau, şi îi spuse lui Laurence:

— Mi-aş dori doar să ştiu cum a făcut. Aş putea să exersez, ca să-mi dau seama?

Dar Laurence, cu un oarecare efort, îl convinse să renunţe, deşi Temeraire protestase că valurile s-ar *îndepărta* de navă. Chiar şi aşa, Laurence nu credea că lui Riley ori marinarilor le-ar plăcea.

Temeraire oftă şi se aşeză la loc. Era destul de rău că trebuia să îndure o călătorie atât de lungă pe mare, când toţi prietenii lui construiau pavilioane şi urmau să fie plătiţi curând, însă şi mai rău era să fie trimis într-o ţară străină şi ostilă, care nu avea niciun dragon. Era convins că, dacă ar fi fost plăcut, măcar câţiva dragoni s-ar fi dus acolo mai înainte. Aşadar, trebuia să fie absolut îngrozitor şi Temeraire îşi făcea griji în special pentru ouă. Nu că ar fi îngăduit să li se întâmple ceva, fireşte, dar era o responsabilitate grea şi nici măcar nu erau ale lui. Nu i se părea corect.

— O să dureze mult? îl întrebă el pe Laurence, a doua zi dimineaţă, simţindu-se deja descurajat de monotonia orizontului.

Nu fu surprins să audă că aveau să călătorească vreme de şapte luni sau mai mult.

— Trebuie să acostăm la Gibraltar şi apoi pe Sfânta Elena, îi explică Laurence. Nu mai putem acosta la Cape. Apoi, probabil, oprim din nou la Noul Amsterdam.

— Eşti sigur că n-am putea să mergem la fel de bine în China? întrebă Temeraire. Am putea zbura peste uscat…

Dar Laurence nu voia să facă asta.

— N-am de gând să fiu martir, spuse el. Legea trebuie să fie lege pentru toată lumea şi a făcut deja destule concesii pentru mine şi pentru tine, chiar dacă nu cu dragă inimă. Deşi acţiunile noastre au fost juste, mi-e greu să uit că alţii, care erau îndreptăţiţi să se bucure de loialitatea şi serviciile noastre, au avut de suferit, în timp ce duşmanii noştri au profitat. Am lăsat în urmă o Anglie mai sigură ca înainte, şi liberă, slavă Domnului, pentru asta nu am de ce să-mi fac reproşuri. Dar aş prefera să fac orice muncă onorabilă va fi de găsit, în slujba ei, ca să-mi plătesc datoria, chiar dacă nu pot s-o fac decât indirect.

Temeraire ar fi obiectat cu tărie dacă oricine altcineva ar fi sugerat că Laurence datora mai mult decât dăduse deja, dar pe Laurence însuşi nu prea putea să-l contrazică pe tema asta, chiar dacă ar fi vrut, când *el*, la rândul lui, îi era dator lui Laurence. Numai că şi-ar fi dorit să nu meargă atât de îngrozitor de departe. Zilele începuseră deja să se târască insuportabil.

— Aripă, două puncte la babord spre pupa! strigă veghetorul şi Temeraire se ridică plin de speranţă: poate urma o bătălie sau poate era Volly, venind să-i cheme înapoi în Anglia, ori Maximus şi Lily, sosiţi să-i ţină de urât.

— Dar nu e niciunul dintre ei, este Iskierka, remarcă el nemulţumit, când femela se apropie suficient ca să vadă norul subţire de abur care o însoţea.

Avea un zbor uşor leneş şi obosit şi ateriză cu o bufnitură pe puntea dragonilor, în mare neorânduială. Nici măcar nu avea pe ea hamul complet şi nimeni din echipajul ei nu era de zărit în afară de Granby, legat cu chinga de grumaz.

— Ce faci aici? îi ceru socoteală Temeraire, în timp ce ea bău până la fund, cu sete, două butoaie din apa lui.

Iskierka se aşeză mai comod, răsucindu-şi imensele volute într-un mod foarte deranjant, jumătate revărsându-se pe punte şi unele dintre ele atârnând peste margini, astfel încât Temeraire nu putea să nu observe că, ajungând la dimensiunea ei maximă, Iskierka era mai lungă decât era el însuşi.

— Vin cu voi.

— Ba nu, spuse Temeraire. *Noi* suntem transportaţi, tu nu, şi ai face bine să te întorci imediat.

— Păi, nu pot, răspunse ea. Sunt prea obosită să fac acum cale întoarsă, iar mâine-dimineaţă vom fi prea departe. Aşa că putem să ne vedem de drum.

— Nu pricep de ce vrei să vii, oricum, spuse Temeraire.

— Ţi-am spus că te las să-mi faci un ou, după ce învingem, răspunse Iskierka, aşa că am venit să-mi ţin promisiunea.

— Dar eu nu vreau să-ţi faci niciun ou, protestă Temeraire. Şi nu te vreau nici la bordul navei. Ocupi prea mult loc şi eşti umedă.

— Nu ocup mai mult loc decât tine. Oricum, nu *mult* mai mult, zise Iskierka, ca să pună paie pe foc. Şi sunt mai caldă, aşa că n-ai motiv de harţă.

— În plus, continuă Temeraire, iarăşi încalci ordinele, sunt sigur de asta. Granby nu te-ar lăsa niciodată să vii.

— Oh, mă rog, făcu ea, nu poţi asculta tot timpul ordinele. Când ajungem?

— Oul ăsta dat naibii e de vină, îi spuse Granby lui Laurence. Iskierka e hotărâtă ca puiul să aibă foc *şi* vântul divin. Am tot încercat să-i spun că nu merge aşa, dar ea nu vrea să asculte şi aşa am ajuns aici.

— Poţi s-o dai jos la Gibraltar, sugeră Laurence.

— O, da, dacă vrea să plece, spuse Granby şi se prăbuşi înfrânt pe butoiul golit de apă.

Iskierka, după ce primise un porc de mâncare, se dusese deja, satisfăcută, la culcare. Norul de vapori ce se înălţa neîntrerupt din nările ei se revărsa peste prora şi călătorea de-o parte şi de alta a navei, de parcă ar fi vrut să ilustreze ritmul domol cu care se îndepărtau de Anglia. Temeraire o împinsese cum se pricepuse mai bine, astfel încât să ocupe o jumătate de punte, şi acum stătea încolăcită şi îmbufnată, cu gulerul turtit pe lângă gât.

— Poţi să te bucuri că ai companie, înainte să traversăm linia, spuse Laurence, încercând s-o consoleze.

— Nu mă bucur, chiar dacă sunt foarte plictisit, mai mult

decât m-aş bucura de un taifun, spuse Temeraire deprimat. Şi sunt sigur că va avea o influenţă proastă asupra ouălor.

Laurence se uită la Iskierka, apoi la Granby, care îşi îneca acum amarul într-un pahar de rom. Tharkay venise pe punte şi îi prinsese prudent pe unul dintre mesageri să-l trimită după o sticlă.

— Cel puţin nu trebuie să te temi pentru siguranţa lor, sugeră el.

— Asta dacă nu dă foc navei, răspunse Temeraire, mult prea tare pentru confortul oricărui marinar care îl putea auzi, adică toţi, în afară poate de cei aflaţi pe cele două punţi inferioare şi la pupa.

— Atunci mă tem că trebuie să studiezi filosofia, spuse Laurence, şi să înveţi să înduri potrivniciile sorţii. Sper că acest aranjament e de preferat măcar faţă de rezervaţiile de înmulţire.

— O! Oriunde ar putea să fie mai bine decât acolo, chiar de-ar fi îngrozitor, fu de acord Temeraire şi, cu un oftat, îşi lăsă capul jos. Te rog, Laurence, hai să citim *Principia Mathematica,* fiindcă nu există nimic mai bun.

— Iarăşi? se miră Laurence, dar o trimise pe Emily jos, după carte. Fata se întoarse furioasă pe starea cabinei lui Laurence, dar el, cu o mişcare a capului, o împiedică să scoată o vorbă în faţa lui Temeraire. De unde să încep? întrebă el.

Dar nu auzi imediat răspunsul, căci se uită în jos şi îşi aşeză mâinile pe carte: degetele lui atinseră paginile delicate şi trasară liniile tipărite în relief ale copertei grele, din piele ştanţată cu aur. Aceeaşi carte sub mâinile lui, vântul sărat pe faţă, Temeraire alături, nimic schimbat în exterior şi totuşi, în esenţa fiinţei lui, se simţea profund schimbat, de parcă s-ar fi născut din nou, faţă de ultima oară când pusese piciorul pe puntea unei nave: un val care năvălise, înalt şi iute, măturând nisipul.

— Laurence? întrebă Temeraire. Ai prefera alta?

— Nu, dragul meu, răspunse Laurence. E foarte bine aşa.

Mulţumiri

Aşadar, multe, multe mulţumiri fabuloşilor mei cititori beta pentru cartea aceasta: Sara Booth, Francesca Coppa, Alison Feeney şi în special Georgina Paterson. Trebuie, de asemenea, să-i mulţumesc redactorului meu Laura Jorstad, pentru munca ei intensă şi mai cu seamă pentru încântătoarea cronologie, infinit mai izbutită decât jalnicul meu fişier Excel.

Mulţumiri speciale agentului meu Cynthia Manson şi foarte răbdătorului meu editor Betsy Mitchell, care nu mi-a aprins prea mulţi cărbuni în cap pe măsură ce termenele mele limită se îndepărtau pe furiş. (Fac asta noaptea. Amăgitoare creaturi, termenele!) Şi surorii mele Sonia, care m-a găzduit când (nu o dată) a trebuit să fug de tentaţiile periculoase ale conexiunii la internet de acasă şi de monitorul lucios, ca să trec cartea dincolo de linia de sosire în ultima secundă.

Doresc, de asemenea, să profit de data asta de micul meu podium de aici pentru a mulţumi în mod special întregii comunităţi a fanilor mei. Am fost membră a acestei comunităţi şi am scris *fan fiction* încă din adolescenţă şi n-aş fi ajuns aici fără acea experienţă şi fără toţi acei oameni incredibili pe care i-am întâlnit astfel. Am avut privilegiul de a lucra cu zeci de cititori beta diferiţi şi de a fi eu însămi unul pentru colegii mei scriitori şi am învăţat enorm de la fiecare. Deşi nu le pot mulţumi individual şi i-am cunoscut pe majoritatea doar după numele lor online, vreau să le mulţumesc din inimă tuturor, şi tuturor uluitorilor voluntari cu care am lucrat în acest ultim an la Organizaţia pentru Lucrări Transformaţionale.

Şi, în cele din urmă şi în primul rând, toată recunoştinţa şi dragostea mea lui Charles, de departe cel mai bun cititor al meu, în care am încredere şi care are încredere în mine, prin nepreţuitul dar al criticii oneste şi prin darul încă şi mai frumos al fericirii.

Nu sunt vremuri bune: trupele lui Napoleon au invadat patria englezilor și prima țintă este Londra, pe care vor s-o ocupe. Din păcate, dragonul Temeraire nu mai face parte din armată, iar căpitanul Laurence a fost condamnat la moarte pentru trădare. Cei doi luptă să se regăsească în iureșul războiului. Dar, dacă și-ar uni iar forțele, cine știe ce bătălii ar putea câștiga?

„Combinând cu măiestrie dragonii din SF cu istoria epocii napoleoniene, această serie i-a adus lui Naomi Novik admirația cititorilor și multe premii. În *Victoria vulturilor,* scriitoarea face tot literatură de cea mai bună calitate."

Sci Fi Weekly



eBOOK DISPONIBIL

nemira.ro



Ilustrația copertei: © Dominic Harman

ISBN 978-606-758-541-4

